BESTSELLER

Autorul bestseller-ului JIAN

ERIC VAN LUSTBADER

Vol. 2

SHAN

福

ERIC VAN LUSTBADER

SHAN

Vol. 2.

V.1.1

PRIMĂVARA, ÎN PREZENT

JIAO/HONG KONG/MIAMI/KYOTO/MOSCOVA/BEIJING/ WASHIGTON/KARAIZAVA

În mijlocul furtunii, cu tot trupul pătruns de durere, Qi lin se gândea astfel: Sunt un animal. Am fost un animal luni la rând, luni fără sfârşit. Acum, dacă vreau să supravieţuiesc, trebuie să devin civilizată.

Mai uşor de zis decât de făcut. Qi lin ridică o mână murdară la contuzia întinsă, purpurie, la umflatul sărut al vampirului, acolo unde degetul spatulat al colonelului Hu apăsase şi, în disperare, îi rupsese clavicula. O străpungea durerea, dar era obişnuită cu aceasta.

Durerea era prietena ei, tovarăşa ei permanentă, în vreme ce colonelul Hu o convingea că negrul e alb, că dragostea e ură, că durerea e emoţie şi mângâierea nu e emoţie, că moartea e viată.

Folosind *prana* – respiraţia profundă – cantonă senzaţia de durere într-un compartiment limitat al minţii, în vreme ce încerca să vadă dacă îşi poate folosi braţul. Totul era în regulă, atâta vreme cât îl păstra sub înălţimea umărului. Dacă depăşea acel punct, simţea capetele rupte ale oaselor frecându-se unul de altul şi, de la umăr până în vârful degetelor, braţul îi amorţea, ceea ce însemna că era prins şi un nerv. Ştia destul, ca să înţeleagă că avea nevoie să meargă la un doctor.

Ceea ce, bănuia, nu va fi o problemă. Nu voia să se gândească la problemele care i se vor pune.

Dar mai întâi pădurea. Avea nevoie să se odihnească, dar era prea conştientă că e o evadată. Pe o astfel de vreme, nu putea parcurge pe jos decât o anumită distanţă

determinată, înainte de a o lăsa puterile.

Urmăritorii ei ştiau şi ei asta şi cu siguranţă calculaseră deja cercul în care se putea afla, luând drept centru punctul din care plecase. Nu conta încotro se îndrepta, o vor găsi. Aşa încât şmecheria era să nu cazi în capcană, încercând să alergi mai repede ca ei. Era cu mult mai bine să încerci să-i depăşeşti prin gândire.

Privi în sus şi ploaia îi izbi pleoapele care se zbăteau, înţelese ce avea de făcut. Asta însemna să-şi folosească amândouă mâinile, amândouă braţele, să poată să le ridice peste cap. Alternativa era moartea.

Strânse din dinţi, se ridică, se apucă de o creangă mai ieşită în afară. Se îndepărtă de sol, se căţără spre frunzişul copacului. Pe o creangă, poate la o sută cincizeci de metri de pământ, se întinse şi, ţinându-şi braţul care o durea, căzu într-un somn adânc şi fără vise.

Când se trezi, aproape se iviseră zorile. Adulmecă aerul, coborî din copac, clătinându-se şi aproape alunecând. Auzi voci şi îngheţă. Stătu lipită de trunchi până când nu se mai auziră. Apoi puse piciorul pe pământ şi plecă de acolo cât de repede putu.

Cam la doi kilometri mai departe, nimeri la o casă ţărănească de unde fură ceva îmbrăcăminte şi ceva de mâncare. Ştia că asta echivala cu a le indica urma câinilor, dar nu avea de ales.

Se amestecă într-un grup de femei care lucrau pe un enorm câmp de orez. Qi lin munci toată ziua trăgând de lăstărele fragede de orez, iar la sfârşitul zilei avu dreptul să fie transportată cu un camion ruginit, care hurducăia. Se împrieteni cu o femeie şi, după ce îi află numele, se mută după prânz în cealaltă parte a câmpului, prezentându-se ca a patra verişoară a femei. Nimeni nu păru curios şi nu i se ceru să răspundă la prea multe întrebări.

După lăsarea întunericului ajunse în oraşul în care se aliniau milităreşte case întunecoase şi fără podoabe, amintind mai curând de nişte barăci, trecuseră în drumul lor pe lângă o serie de mori, de ateliere întinse pe mari suprafeţe, de fierării cu focul aprins. Găsi locuinţa doctorului şi ciocăni la uşă. Cum ora era târzie, fu obligată să aştepte

câteva minute. În cele din urmă, se deschise o fereastră la al doilea cat şi cineva scoase capul afară. Lumina din stradă făcu să strălucească lentilele rotunde, cu ramă de oţel, ale unei perechi de ochelari. După o secundă, o mână îi indica să o ia după colţ.

Qi lin urmă direcţia indicată şi fu introdusă printr-o uşă micuţă, ascunsă în umbra unei alei.

— Micuţă Soră?

Era un bărbat destul de urât, cu picioarele crăcănate şi cu pântecul cât o bute. Purta o haină veche şi pantaloni de pijama. Mustaţa lungă îi tremura când vorbea; avea gura micuţă, din care ieşea o voce slabă, ca un ecou. Ochelarii îi străluceau în lumina lămpii, reflexele lor jucau pe perete ca nişte molii înspăimântate.

Ea se ploconi în faţa lui după moda veche, intuind că faptul l-ar impresiona..

— Unchiule mai Bătrân, de o mie de ori iertare pentru deranj. Azi dimineaţă am alunecat pe o rădăcină, când intram pe câmpul de orez. Atinse uşor cu vârful degetului vânătaia ce se afla exact la rădăcina gâtului. Cred că mi-am rupt un os.

Doctorul cel cu umeri încovoiaţi pocni din limbă.

— În cazul ăsta ar fi trebuit să vii direct aici.

Qi lin făcu ochii mari şi rotunzi.

— Oh, n-am putut, Unchiule mai Bătrân. Nu-mi pot permite să pierd plata nici măcar pentru o oră. Vezi dumneata, băieţelul meu – are numai trei ani – e foarte bolnav. E în spital. Sunt mereu pe drumuri, ca să-l văd. Plânge după maică-sa. Nu trebuie să fac tot ce pot ca să fiu lângă el? (Avea lacrimi în ochi.) Dar mai am şi alţi copii pe care trebuie să-i hrănesc, Unchiule mai Bătrân şi n-am bărbat să aibă grijă de noi.

— Dar, statul desigur…

— Statul, statul! ţipă ea, cu un gest de neputinţă. N-aş vrea să fiu un orfan în grija statului şi nici copiii mei să n-aibă această soartă.

— Oh, Micuţa mea, zise doctorul, ştii ce a spus Confucius despre mândrie. Dar era evident impresionat. Îşi târşâi picioarele mai aproape de ea. Acum, ia să vedem cât de rău

te-ai rănit.

Qi lin îl urmări cum îi desface bluza şi cum îşi începe treaba.

— Unchiule mai Bătrân, fii aşa de bun şi spune-mi exact în ce stare mă aflu.

— Întocmai, ai trecut peste *shen dao*, calea spiritului, calea sacră, pe care o urmau împăraţii Ming în vremea funeraliilor, în drumul spre mormânt. O atingea uşor şi îndemânatec. Cu toate acestea, căscă atât cât putu gura când el o palpă şi pocni iarăşi din limbă. Satul e cunoscut sub numele Jiao zhuang hu. Poate că ai auzit de el. A jucat un rol important în istoria modernă.

În timpul războiului, ţăranii de aici au construit o reţea de canale subterane, ca să se ascundă şi să-i spioneze pe japonezii invadatori. Canalele mai există până în ziua de azi, un model al perseverenţei, al curajului şi inteligenţei chinezeşti.

El se opri un moment, apoi se întoarse, dezinfectă suprafaţa cu alcool rece, îi înfipse în carne două ace lungi. Durerea încetă pe loc. Qi lin se uită la el, iar el rosti:

— Trebuie să pun oasele la loc, Micuţa mea. Poate că ai vrea să priveşti în altă parte.

Qi lin începu să râdă atât de tare, încât părea că aproape plânge. „Oh, bătrâne, se gândea, dac-ai şti cât sânge am văzut eu. În scurta mea trecere prin această lume, am văzut chiar mai mult decât tine.” Dar îşi mută privirea, dacă voia el aşa.

— Gata, zise el după un timp. S-a făcut. Începu să o ungă cu o alifie din ierburi, o pansă cu un bandaj adeziv, un adevărat amestec de procedee vechi şi noi. Apoi se îndreptă spre o sobiţă cu gaz şi puse apă la încălzit.

Ea se uită la el, cum deşurubează sticle, borcane, flacoane, butelci, turnând ba un lichid, ba un praf în oala de pe sobă. Dintr-un container scoase un obiect solid din care tăie o bucată şi, cu o piuliţă şi un pisălog, o transformă în pulbere. Intră şi pulberea în oală. În timp ce lucra, mormăia ceva.

O obligă să dea peste cap amestecul greţos, apoi se îndreptă spre biroul lui mic şi jerpelit. Luă un creion ascuţit

şi scoase o foaie de hârtie cu o înfăţişare foarte oficială.

— Acum, Micuţă Soră, trebuie să-mi spui cum te cheamă, unde stai şi ce număr de muncă ai.

Qi lin ştia prea bine că primele două nu reprezentau cine ştie ce problemă, dar numărul de muncă va fi imposibil de produs. Ar fi trebuit să-i prezinte actele. Ceea ce, bineînţeles, nu avea cum să facă. În afară de vindecarea fracturii, venise aici pentru un al doilea scop. Acum, că intrase din nou în lumea civilizată, avea nevoie de acte ca să se poată mişca în voie. Nu era uşor să fii un evadat în China comunistă.

— Tunelurile, zise ea, dându-se jos de pe masa de operaţie.

— Poftim?

— Vestitul labirint despre care mi-ai vorbit. Se apropie de el, foarte atentă. Este atât de ingenios! Aş vrea să-l văd. Mă conduceţi?

— Când? Acum?

— Sigur că acum. Impunându-şi să aibă o voce entuziastă. Ce oră mai potrivită am găsi? Nu la ora asta intrau în tunel străbunii dumneavoastră ca să-i spioneze pe japonezi?

— Bine, da, dar…

— Atunci la ce ne-ar folosi să le vedem la lumina zilei? zâmbea. Şi, în afară de asta, am nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia de la durerea din umăr.

După o scurtă ezitare, el acceptă.

— Foarte bine. Qi lin apăsase pe toate butoanele potrivite. Colonelul Hu ar fi fost mulţumit să ştie că partea cea mai semnificativă din el trăia mai departe prin Qi lin.

Doctorul îi arătă pe unde s-o ia. Aprinse o torţă de magneziu când ajunseră la nişte scări care se terminau într-un perete alb. Apăsă ceva – o ridicătură în stâncă – şi pătrunseră prin intrare, în semiîntuneric, ea zise:

— Aş vrea să-mi arătaţi drumul spre Beijing.

El se opri. O privi drept în faţă cu ochii lui bătrâni şi urduroşi.

— În capitală vei avea nevoie de hârtii, zise.

— În cazul acesta, va trebui să-mi faceţi rost de ele.

El se cutremură.

— Nu sunt falsificator, Micuţă Soră.

Ea zâmbi.

— I-am văzut fotografia pe biroul dumneavoastră, i-am văzut pantofii cei buni într-un colţ al camerei. Ochii îi erau de oţel. Fiica dumneavoastră.

El înălţă torta mai sus, iar umbrele dansară ca nebunele pe pereţii de pe care se scurgea apa.

— Cine eşti dumneata?

— Sunt şi nu sunt chinezoaică, zise ea. El simţi sfidarea din glasul ei.

— Nu eşti de nicăieri, de prin împrejurimi.

— Nu.

— Nu din China continentală.

Ea îl privi atent.

— Taiwan.

Ea râse.

— Nu sunt duşmancă. Nu sunt din Guomindan.

— Dar n-ai şovăi să mă ucizi.

— Unchiule mai Bătrân, zise ea, nu ţi-ar fi plăcut să trăieşti ce am trăit eu.

— Cerul nu are de ales – se află deasupra, pământul nu are de ales – e necuprins. Soarele şi luna nu au de ales – trebuie să alerge unul după altul; toate făpturile creaţiei nu au de ales – trebuie să trăiască şi să crească, răspunse el citând din Laotse.

— În cazul acesta, îmi veţi da hârtiile fiicei dumneavoastră.

— Nu are rost să mă împotrivesc. Doctorul îi cercetă faţa. Văd că mai trebuie să înveţi şi această lecţie şi îşi plecă fruntea. Eşti mai bătrână decât mine, da, Micuţă Soră, înţeleg. Mă plec dorinţei tale.

Apoi se întoarseră împreună în biroul lui, unde îi încredinţă toate hârtiile de care avea nevoie ca să se mişte liberă în lumea de afară. Coborâră din nou în labirint, iar el o conduse spre partea vestică a reţelei de canale.

— Aici, zise el, arătându-i o scară şubredă, de lemn. După ce treci prin dumbrava de pini, vei da de un drum. E foarte circulat. Fără îndoială că o să găseşti o ocazie, să te ducă

unde vrei.

Qi lin zise:

— Încă aş mai putea să te ucid.

— Da.

— Mi-ai văzut faţa. Ştii în ce direcţie călătoresc.

— Am văzut pe fereastră şi faţa vulpii, zise el. Ştiu şi în ce direcţie bate vântul. Alţii caută neobosiţi ceea ce eu ştiu deja, dar vor fi dezamăgiţi.

— De ce?

Privirea lui o străpungea şi, cutremurându-se puţin în faţa faptului, Qi lin înţelese că el reprezenta ceva mai mult decât îşi imaginase ea.

— Ei nu urmează *Tao*, zise el. Ei se luptă, deci şi alţii se luptă împotriva lor.

— Ca mine.

— Tu ai ucis. Micuţă Soră. Văd moartea în ochii tăi.

— Am ucis ca să trăiesc.

— Şi ucigând, te-ai ucis pe tine însăţi, zise el blând.

Ea pufni, în ciuda durerii care îi creştea în inimă.

— Ai vrea să cred că doreşti să mă ajuţi?

— N-am atâta putere, Micuţă Soră.

— Dar nu mă crezi, insistă ea. Am ucis din necesitate.

— Aşa să fie.

Simţea cum o cuprinde durerea, negura încerca să o învăluie. Din cauza negurii, a întunericului – sau mai degrabă a fricii de întuneric – îl ucisese pe colonelul Hu.

— El mă crease. Vocea îi era şoptită, ascuţită, fantomatică. Iar eu l-am distrus.

Bătrânul o privi cu ochii lui negri, strălucitori. Faţa lui nu trăda nici o emoţie. Lupta ei lăuntrică era prea evidentă.

— El m-a construit din nou, a luat lutul care îi trebuia şi – şi m-a transformat.

— Acum el nu mai este.

— Acum sunt liberă.

— Vezi şi singură ce cuvinte nebuneşti ai rostit.

Qi lin nu zise nimic. Ştia că poate să-l lovească chiar pe locul pe care se afla şi să termine cu el. Dacă îl lăsa în viată, risca să lase o urmă vizibilă în lumina lunii.

— Poate că asta a realizat creatorul tău, zise bătrânul.

Te-a transformat în soldatul pe care îl văd în faţa mea. Trebuie să-ţi mai spun că soldaţii sunt instrumentele răului? *Tao* este Calea. Cea care îi controlează pe alţii posedă şi resurse fizice. Puterea lui se trage din faptul că îşi controlează propria natură.

Ea duse o mână la capul care o durea.

— Nu pot nici măcar să-mi amintesc pentru ce mă antrena. Ceva care vine şi pleacă. O umbră pe perete.

O umbră trecu şi peste faţa lui.

— Poate că ceea ce ţi s-a făcut nici chiar *Tao* nu poate schimba.

Umbre după umbre. Durerea din interiorul capului! Iar după umbre, venea întunericul. Qi lin scoase un ţipăt scurt, îşi izbi capul cu pumnul închis.

— Eşti periculos, şuieră ea. Cu ajutorul tău pot să pună mâna pe mine.

— În cazul ăsta, trebuie să te îngrijeşti ca asta să nu se întâmple niciodată.

Rostise cuvintele atât de deschis, încât Qi lin rămase uimită.

— Moartea nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră?

— Oh, ba da, zise el, sigur că înseamnă ceva. Dar e lipsită de importanţă, în comparaţie cu râurile care se revarsă în mare.

— Adică?

Era atât de calm.

— Cei care sunt capabili să se abţină de la acţiune şi de la iniţiativă vor dăinui mai mult. Toţi ceilalţi sunt condamnaţi să moară repede.

Qi lin se uită lung la el. Îşi simţea inima bătând, sângele curgând prin vine. Pâlpâirile torţei de magneziu erau din ce în ce mai slabe. Umbre se întindeau în toate părţile, alunecau pe pereţii umezi şi curbaţi, se întâlneau pe arcul tavanului. *Toţi ceilalţi sunt condamnaţi să moară repede.*

O ultimă privire, în vreme ce îşi înfunda hârtiile la brâu. Pe scara şubredă, urcând spre lumina nesigură. Nu-l va ucide. Era o victorie sau o înfrângere? După ce ieşi din întuneric, zise:

— La revedere, Unchiule mai Bătrân.

— Adu-ţi aminte de râuri, zise el din locul pe care ea tocmai îl părăsise, râurile care se revarsă în mare.

Când Bliss închise ochii văzu piatra preţioasă. Luminile ei străluceau peste întinderile oceanului, roşii, aurii, cu o nuanţă de bronz. Iar ea se gândi „De ce este opalul atât de important?”

La bordul joncii tatălui său Bliss se trezi din somn şi, auzind voci, puse ceva pe ea şi ieşi din cabină. Cu picioarele goale mergea pe coridor. I se părea că auzise voci în somn, că de fapt din cauza lor se trezise. Dar erau atât de şoptite, încât nu-i venea să creadă.

Şi încă lucrul acesta era cel mai puţin ciudat din cele care i se întâmplaseră de când murise Zilin. Punând perna de puf pe faţa lui emaciată, apăsând perna până când o altă voce – vocea ei! – îi răsună în minte comandându-i să facă ceea ce ea, din proprie iniţiativă, n-ar fi îndrăznit niciodată.

Buddha te va ierta, comoara mea, zise el. *Aşa cum te iert şi eu*. Dar ea se va putea ierta vreodată? Era o întrebare cu care încă se lupta.

Vocile din mintea ei, prelungindu-se, asemenea timpului, o săptămână, o lună, un an. Eonii care îi vorbeau în vreme ce conştiinţa ei era adormită. Uneori simţea că în ascunzişurile minţii ei se ascunde o întreagă oştire. Nu era singură. Şi nu era nici înspăimântată.

Zilin – Jian-ul – era cu ea. El murise, într-adevăr, iar ea fusese călăul. Ce se petrecuse între ei în momentul când şinele lui muritor încetase să mai acţioneze, ea n-ar fi putut spune. Poate că, se gândea acum, trecuseră amândoi prin membrana rezonantă în *da-hei*, în Marele Întuneric. În acest spaţiu magic, plin de capcane, care ştia ce transformări se petrecuseră.

De un lucru Bliss era sigură: orice ar fi însemnat, asta făcea parte din planul lui Zilin. El îşi prevăzuse moartea, dorise ca ea să fie lângă el în clipa aceea. Nu o pregătise el pentru asta? Nu o condusese el în *da-hei* de atâtea ori înainte? Ca s-o pregătească. Acum era sigură pe asta. Ca s-o pregătească.

Pentru ce?

— Este, aşa cum vezi, de o calitate excepţională. Îl auzi pe tatăl ei, aflat acum în apropiere, vorbind în şoaptă.

— Mari focuri roşii, un exemplar superb.

— Australian, nu-i aşa? Danny, fiul Numărul Trei.

Era foarte târziu, aproape patru dimineaţa.

— Aş vrea să afli de unde a fost obţinut sau cumpărat.

Bliss la uşa cabinei, cu vârfurile degetelor lipite de lemnul uşii, culegând vibraţiile conversaţiei. Pe jumătate scufundată în da-hei, conştientă că locul ei ar fi trebuit să fie mai degrabă în cabină decât pe coridor.

— Tată?

Tsun Trei înjurături ridicând capul, faţa rotundă a lui Danny, atât de asemănătoare cu a tatălui său, întorcându-se spre ea.

— *Bou-sehk*. Te simţi bine? Neliniştea continuă din aceste zile, expresia de îngrijorare de pe faţa lui şi lupta din sufletul ei. Dar cum să-i explici lui ce se petrece cu tine dacă tu însăţi nu eşti sigură?

— Da, zise ea. Mi-e bine. Visam despre o bijuterie extraordinară, un opal plin cu focuri roşii. Uitându-se în jos şi zărind chiar în mijlocul mesei obiectul din visul său, opalul, cel adevărat. Şi înainte ca vreunul dintre bărbaţi să poată spune sau face ceva, ea era între ei, înşfăcând piatra.

— *Bou-sehk*...

— Tată, iartă-mă de o mie de ori că te întrerup, dar mi se pare că am mai văzut piatra asta şi înainte. Cu un efort, îşi îndepărtă privirile de la focurile ei scânteietoare. Te-am auzit când îl rugai pe Danny să descopere unde a fost cumpărată. E important?

O clipă, Tsun Trei înjurături se gândi s-o mintă, pentru binele ei. Era îngrijorat în privinţa ei, dar nu era capabil să ia nici o hotărâre în legătură cu felul în care s-o ajute. Acum, văzând în ochii ei expresia pe care o cunoştea atât de bine, făcu singurul lucru pe care putea să-l facă: îi spuse adevărul.

— Mi-a dat-o Jake înainte de a pleca în Japonia. Fusese urmărit de un operativ, care îl împiedicase să ajungă la joncă atunci când trebuia, în noaptea în care a fost omorât Zilin.

— Zilin ştia că trebuia să sosească?

— Da, cred că da.

Bliss uitându-se fix la opal, întorcându-l pe o parte şi pe alta cu vârfurile degetelor ei fragile. Privi focurile lui întrepătrunse.

În strălucirea lui plină de ape crezu că poate vedea mulţumirea Jian-ului.

— *Bou-sehk*…

— Tată, aş vrea…

— Nici nu poate fi vorba de aşa ceva, izbucni el, speriat de ce voia ea. Treaba asta o va face Danny. El…

— O să mă ţii aici ca pe o prizonieră?

— Ce prostie! protestă Tsun Trei înjurături. Eşti liberă să te duci unde vrei şi când vrei.

— Atâta vreme cât mă însoţeşte sora mea, Ling, zise Bliss. Şi pentru că el nu zicea nimic, continuă: ca o pacientă atunci.

— Eu nu… Se întrerupse, se întoarse spre fiul său Numărul Trei. Danny, te rog lasă-ne singuri.

Tânărul se înclină, iar după ce uşa se închise în urma lui, Tsun Trei înjurături zise:

— *Bou-sehk, bou-sehk*, ce-ai vrea să mă pui să fac? Să te trimit acolo unde ştiu că e pericol, când nu ştiu sigur în ce stare te afli?

— Singurul pericol, zise ea mânioasă, e că voi muri nefăcând nimic, de grijă pentru Jake. La asta m-ai condamnat.

Tsun Trei înjurături clătină din cap.

— Cred că nici tu singură nu ştii ce nu-i în regulă cu tine.

— Cu mine totu-i în regulă. Hohotul forţei născânde a *da-hei*-ului. Dar ai dreptate, nu mai sunt aceeaşi care eram… înainte ca naşul meu să moară. Se aşeză pe scaunul de pe care se ridicase Danny, ridică o mână să-şi aranjeze părul. Shi Zilin era ultima mea legătură cu trecutul. Învăţătorul lui, primul Jian, era străbunicul meu. Când mama a fost în cea mai grea nevoie, la Shi Zilin a venit. Dacă n-ar fi fost el, poate că nu m-aş fi născut niciodată. Şi cu siguranţă n-aş fi venit niciodată în Hong Kong şi tu nu mi-ai fi fost niciodată tată.

Da, într-adevăr, sunt alta de când a murit el, nu neg. E un pustiu acolo unde înainte era energie, legătură. Accept moartea lui, tată. A fost voinţa lui Buddha. Joss. Dar nu pot să nu fiu afectată de ea. Nu mai sunt aceeaşi şi nici nu pretind că sunt.

— Nimeni nu ti-a cerut să fii, zise el blând.

— Atunci e bine.

Tsun Trei înjurături se uita la tânăra femeie pe care el o crescuse şi se minuna de nemărginirea dragostei lui pentru ea.

— Nu o să te sacrific pe tine în serviciul *Cercului*.

— Lucrul s-a făcut deja, zise ea. Ai luat hotărârea cu mult timp în urmă. M-ai pregătit, m-ai antrenat. Acum te rog să-mi dai voie să fac lucrul pentru care am fost modelată.

— Regret…

— E prea târziu pentru regrete, tată.

Iar Tsun Trei înjurături trebui să recunoască dreptatea din vorbele ei. Capitulă şi îi dădu toate informaţiile pe care le primise de la Jake, în ceea ce privea opalul de foc.

Când termină, Bliss zâmbi şi, aplecându-se, îl sărută pe obraz. În aceeaşi clipă apucă piatra şi o închise în pumn.

Jake auzea voci. Morţii îi ţipau în urechi. Oasele le clănţăneau, făcând să-i clănţăne şi lui dinţii; fălcile descărnate le clămpăneau ca ale unui aligator; degetele lor osoase îl înţepau.

Mesajul pe care îl transmiteau părea important, de aceea, presupunea, continuau să strige. Jake nu putea zice nimic; tiradele morţilor continuau neabătute.

Se întreba ce putea să fie, că părea aşa de al dracului de vital. Toată această cacofonie începu să-l plictisească. Dacă era mort, nimic nu putea fi atât de urgent. Dar dacă nu era mort…

Întunericul se transformă în negru de cărbune, un pumn de pietricele îl izbi în faţă. Începu să tuşească din cauza fumului, iar cenuşiul începu să se împrăştie, înglobând lumina.

Sânge şi piele, bucăţi de came devenită strălucitoare prin explozia purpurie cu care se încheiase invazia Bisonului în

casa lui Mikio. Şocul…

Deschise ochii.

…care azvârlise trupul lui Mikio într-al lui, fâşii de piele şi bucăţi de carne înfăşurate în bucăţi din chimonoul care-ţi lua ochii, cel cu marea roată trilobată *kamon*; creasta Komoto azvârlită în altă parte. Şocul…

Deschise ochii şi văzu că zăcea într-o cameră de cedru lustruit.…care descompusese trupul lui Mikio, împletit cu trupul lui, căldura ce îi cuprindea, focul învăluitor şi, la sfârşit, cu o clipă înainte de stingerea conştiinţei, imaginea înspăimântătoare a ceea ce mai rămăsese din faţa lui Mikio, numai sânge şi oase însângerate, purpurii şi strălucitoare, o mască rânjită a morţii.

Văzu o *uşă*, în parte deschisă – în spatele ei vedea oare verdele copacilor? Şi în cealaltă parte a camerei o *fusuma* închisă, o uşă de lemn, având în centru un panou opac de mătase brocată. În vreme ce o privea, aceasta alunecă fără zgomot într-o parte. Auzi trilul unei păsări – din copacii de afară? – nu putea fi sigur de nimic, avea simţurile încă supraîncărcate de şocul exploziei, simţea greutatea lui Mikio izbindu-l, vedea corpul omului desfăcându-se în bucăţi sub impactul forţelor prea puternice pentru a putea fi îndurate.

Mikio, prietenul meu!

Un coridor de umbre deschizându-se în faţă şi Jake făcând eforturi să privească silueta ce pătrundea în cameră. Călcând uşor, încălţată cu *şosete*, se apropie şi se aplecă deasupra-i.

Jake privi în sus, îşi dori intens ca stafiile făcute din cordită şi fum să dispară, să dispară zgomotul exploziei din urechile pe care şi le simţea arzând; privi în sus spre faţa pe care o cunoştea atât de bine.

— Mikio-san!

Când a început, primul lucru la care s-a gândit Andrew Sawyer fu: „Trebuie să-l găsesc pe *Zhuan*”.

Apoi, dându-şi seama că lucrul era imposibil pentru că nu ştia unde se găsea *Zhuan*-ul, apucă telefonul din mica încăpere pătrată în care se afla şi formă numărul lui Tsun

Trei înjurături. Departe, sub el, parterul de la Hang Seng, bursa de mărfuri din Hong Kong, era un furnicar.

Mişcarea era neîntreruptă, frenetică, precum într-un cuib de şerpi care se zvârcoleau.

Sawyer vârî mâna sub haina de la costum şi îşi dezlipi de pielea asudată cămaşa de mătase scumpă. Era pătată, pătrunsă de transpiraţie. „Fir-ar al dracul”, se gândi neliniştit în timp ce auzea telefonul sunând la celălalt capăt al liniei, unde naiba eşti?

Privirea nervoasă îi oscila ca un pendul de la numerele de pe tabla de afişaj la mişcarea de stup din jurul lui Peabody, Smithers şi din jurul lui Tung Ping An, două din cele mai mari firme de tranzacţii bursiere. Semnele primite din ambele părţi nu lăsau loc nici unei îndoieli.

În cele din urmă ţârâitul telefonului încetă, iar Sawyer oftă adânc.

— Weyyyy.

— A început, zise el. S-a întâmplat ce e mai rău.

— Unde eşti?

— La Hang Seng. Bursa de mărfuri din Hong Kong.

— E rău?

— Mai rău decât rău. Aş fi bucuros să fie numai rău.

— Vin acolo imediat, zise Tsun Trei înjurături.

— Dumnezeule, zise Sawyer, deşi în partea cealaltă telefonul se închisese deja. Aşează receptorul la loc cu o mână care tremura din cauza şocului şi a spaimei.

— Da, zise Jake şi Mikio băgă de seamă că vocea lui devenise amară. Un *dantai* l-a asasinat, Mikio-san. Un *dantai* Yakuza.

— Dar e absurd, zise imediat Mikio. Cea mai cumplită spaimă i se citea pe faţă.

— M-am luptat cu ei, zise Jake. L-au ucis pe tata şi au rănit-o grav pe Bliss, care acum e în spital. Nu poate încăpea nici o greşeală. Le-am văzut cu ochii mei tatuajele. *Irezumi*.

— *Irezumi*, şopti Mikio. Dar cine să-i fi trimis pe Yakuza în Hong Kong? Niciun *oyabun* din câţi cunosc n-ar fi riscat o confruntare atât de deschisă pe un teritoriu străin..

— Dar Yakuza nu ascultă decât de ordinele *oyabun*-ului, zise Jake. Acesta e unul din motivele pentru care a trebuit să vin aici, Mikio-san, un motiv pentru care n-am folosit biletul pe care mi l-a dat Kachikachi. E absolut necesar să aflu cine se află în spatele asasinării tatei. Tot cercul construit de el e atacat şi nu pot să iau nici o măsură de apărare fără să ştiu mai întâi cine îmi sunt duşmanii.

Mikio dădu din cap.

— Înţeleg. Ai făcut un lucru înţelept, Jake-san. Singurul pe care puteai să-l faci. Privirea îi era îndepărtată, plină de gânduri. Amida veghează asupra noastră. El te-a apărat şi pentru asta trebuie să-i fim recunoscători. Acum…

Dar în clipa aceea femeia cu kimono îi atinse braţul şi-l făcu să privească în jos spre Jake, ale cărui pleoape fluturau, gata să se închidă.

— Cred că e mai bine să te las să te odihneşti, zise Mikio blând. Când te vei trezi, vei găsi de mâncare şi ceva de băut, dacă vei dori. Vom avea destul timp să stăm de vorbă.

Nu, zise Jake, *vreau să stăm de vorbă acum*. Dar zise numai în gând. Adormise deja, căzând cu repeziciune prin toate straturile, spre adâncurile odihnitoare.

Lângă el, asistentul îi înmâna continuu foi de hârtie pe care erau înregistrate datele în legătură cu transferurile şi cu mişcările de bursă ce avuseseră loc cu cincisprezece minute în urmă.

Toate arătau acelaşi lucru, de al începutul zilei comerciale: pachete de câte zece mii de acţiuni din stocul InterAsia erau cumpărate la intervale neregulate de două firme de tranzacţii comerciale, Peabody, Smithers şi Tung Ping An. Ceea ce era curios în toată această mişcare era că pachetele de acţiuni nu erau repuse în vânzare.

Pentru că InterAsia era o firmă relativ nouă şi din cauza asociaţilor din Hang Seng, marile fluctuaţii de preţ în vânzarea şi cumpărarea acţiunilor nu erau neobişnuite în cursul unei zile comerciale. De asemenea, Sawyer, care era însărcinatul special pentru problemele pieţei al companiei InterAsia, înregistra în mod curent toate tranzacţiile de pachete de acţiuni care depăşeau o mie de acţiuni. Reţeaua lui informativă verifica pentru cine cumpărau firmele de

tranzacţii, chiar dacă, cel mai adesea, nu era vorba decât de corporaţii obscure.

Revânzarea, ca şi cumpărarea şi vânzarea de acţiuni îi făcea pe Sawyer şi pe ceilalţi membri marcanţi ai *Cercului* să simtă pulsul pieţei, să îndrume corporaţiile multilaterale spre o dezvoltare fără hopuri.

Astăzi, cele două firme de tranzacţii cumpăraseră aproape şaptezeci şi cinci de mii de acţiuni din stocul InterAsia, deşi nu se. Înregistrase totuşi nici un record al repunerii acţiunilor pe piaţă. Faptul acesta, mai mult decât orice, făcea nervii lui Sawyer să vibreze încordaţi. InterAsia se afla sub atacul corporaţiilor.

Dar cine o ataca?

Auzi în spate o altercaţie, suficient de puternică încât să-l scoată din reveria încordată în care se afla. Se întoarse şi fălcile îi pocniră cu un sunet dureros. Tsun Trei înjurături se grăbea spre el. Bătrânul chinez era alb la faţă. Picături de sudoare îi alunecau pe fruntea largă.

— Veşti rele, zise el, trăgându-şi respiraţia când pătrunse în cămăruţă. Asistentul lui Sawyer fu nevoit să iasă, ca să-i facă lui loc în spaţiul strâmt.

— Mai rele decât ce se vede? Mâna lui Sawyer indica înghesuiala de la parter. Cred că nu vă daţi seama de gravitatea…

— SouthAsia, îl întrerupse Tsun Trei înjurături. Vestea scandalului s-a răspândit în toată Colonia.

— Oh, măiculiţă! Se prăbuşi Sawyer pe scaun. Într-o clipă începu să tremure. Banca?

— A început iureşul cererilor de retragere, zise Tsun Trei înjurături. Şi dacă nu găsim un mijloc să-l oprim nu vom avea suficiente fonduri să acoperim cererile.

— Paştele şi Dumnezeii mă-sii! Sawyer întrevăzu, într-o străfulgerare, risipindu-se truda întregii lui vieţi, toată sudoarea şi tot devotamentul pe care le cheltuise ca să facă din Sawyer & Sons una din cele mai importante case de comerţ din Extremul Orient. Şi care era rezultatul? se întreba. Totul să se sfârşească cu un dezastru? Cristoase, nu! Ochii lui strălucitori îşi fixară privirea în ochii celuilalt bărbat.

— S-ar putea să pierdem şi SouthAsia şi InterAsia în aceeaşi săptămână.

— Toţi duşmanii noştri s-au năpustit dintr-o dată! bubui vocea lui Tsun Trei înjurături. Asta înseamnă că vom pierde controlul asupra lui Pak Han Min şi Kam Sang. Exact ceea ce spusese fratele meu mai mare, că nu ne putem permite.

— Kam Sang? strigă Sawyer. Cui, pentru numele tuturor sfinţilor, cui îi pasă, măcar cât de un câine lovit de ciumă de un proiect care se află la şase sute de mile depărtare şi despre care oricum nu ştim nimic? În clipa asta sunt ameninţate propriile noastre firme comerciale. Dacă InterAsia dă faliment, am muncit toată viaţa degeaba, înţelegi, Onorabile Tsun? Degeaba!

— Ne-ai dat cu adevărat emoţii, *yumi-tori*.

Purtătorul de arc. Era un titlu onorific, acordat unui războinic de rang mare, un maestru arcaş. Cine îl numea pe el *yumi-tori*?

— Mikio-san? Cine mai putea şti că el era maestru în trasul cu arcul, *kyujutsu sensei* în afară de…

— Eşti tu, cu adevărat? Se ridică, să vadă mai bine faţa în lumina filtrată a camerei şi un fulger de durere îl străbătu.

— Uşurel, Jake-san, se auzi vocea liniştitoare a lui Mikio. Da, eu sunt. Dar, te rog, ia-o încetişor. Nu prea ţi-a mers bine în ultima vreme.

— Dar cum? Simţi o apăsare pe umeri, care îl silea să rămână culcat şi, întorcându-şi capul zări o tânără femeie cu un kimono de culoarea curmalului japonez. Dedesubt se zărea dunga unui veşmânt de culoarea flăcării.

Îşi concentră atenţia din nou asupra lui Mikio. Simţea cum i se învârteşte capul.

— Cum? şopti el. Te-am văzut murind în birou. Eram acolo când duşmanii tăi au făcut să explodeze Bisonul. Am simţit cum explozia ţi-a sfâşiat trupul.

— Trupul care ţi-a salvat viaţa. Mikio Komoto îi zâmbi lui Jake, dar în spatele zâmbetului se ascundea o mare încordare. Am încercat să te previn, Jake-san. Am încercat să nu te amestec. A trebuit s-o fac indirect, pentru că bănuiam că toate mijloacele de comunicaţie îmi erau

supravegheate de duşmani.

Într-adins n-am răspuns la telefoanele tale. Am crezut că poate vei înţelege şi vei accepta împrejurările grele. L-am pus pe Kachikachi să te trimită înapoi în Hong Kong când am primit vestea că ai sosit aici. Casa ta e în Hong Kong, *neh*? Nu aici, în mijlocul războiului pe care-l duc eu. Dar am greşit prietene. Am uitat cât de încăpăţânat poţi fi. Îi voi fi veşnic recunoscător lui Amida pentru că nu eşti rănit serios.

— Spune-mi, zise Jake, ce s-a întâmplat?

— A fost un şiretlic, zise Mikio. Îşi trecu palmele prin părul cenuşiu scurt, tuns perie. Te-a înşelat pe tine; cred atunci că i-a înşelat şi pe duşmanii mei. Aşa cum bănuiesc că ai ghicit deja, nu am fost eu cel pe care l-ai urmărit de la Jisaku la mine acasă.

— Kachikachi! Jake îşi aminti dintr-odată trădarea micuţului Yakuza.

— Făcea parte din scenariu, Jake-san. Nu te teme. Kachikachi îmi este credincios încă. Acum şi întotdeauna, prietene. Dar rolul pe care l-a jucat i-a făcut pe cei din clanul Kisan să creadă că pot să organizeze o lovitură împotriva mea şi să pună capăt o dată pentru totdeauna acestei sângeroase bătălii. Fără un *oyabun*, un şef care să impună respectul şi fără supunerea întregului clan nu poate fi purtat un război.

— Atunci cine a murit în biroul tău?

— Un bărbat curajos, zise Mikio. Un erou al clanului. S-a oferit voluntar. A fost o moarte de *samurai* şi, în vreme ce îi jelesc dispariţia, mă bucur pentru norocul pe care l-a avut. *Kami*-ul lui va fi fericit... iar eu am câştigat o superioritate asupra clanului Kisan. În ochii lor, eu sunt mort, poziţia clanului meu nu mai poate fi apărată. Sunt convinşi că nu mai avem nici o resursă.

— Iar eu aproape că am dat peste cap strălucitul şi sângerosul plan.

— Ţi-aş fi înţeles mai bine dorinţele, dacă aş fi putut anticipa ce s-a întâmplat.

— N-ai fi putut anticipa uciderea tatălui meu.

— Shi Zilin a murit? Amida! Ştii cine l-a ucis?

Tony Simbal se afla la Miami Beach cam de trei ore, când îl depistă pe Cubanez. Era într-un bar pe cinste, numit La Toucana. Pereţi pastelaţi, bleu-vert, oglinzi, un bar lung construit din blocuri de sticlă transparentă, luminate din interior de tuburi de neon. Scaune rabatabile, mese cu tăblia de sticlă, locul arăta ca un palat din visul unui sud-american drogat. Îl făcea pe Simbal să simtă nevoia să sară în sus.

Îmbrăcat într-un costum alb, uşor, sub care purta un tricou albastru-regal, şedea la bar, obligat să-şi păstreze ochelarii de soare din cauza neonului prea puternic. Comandase un „Absolut” cu gheaţă. Îşi suflecase mânecile hainei, pentru că acesta era stilul aici şi voia să arate ca şi cum ar fi aparţinut acelor locuri.

Cubanezul intră câteva minute mai târziu şi prezenţa lui îl surprinse pe Simbal. Pe Cubanez îl chema Martine Juanito Gato de Rosa. Cu un astfel de nume nu era de mirare că era cunoscut în tot Campus-ul pur şi simplu drept Cubanezul.

Campus-ul era cartierul general al SNIT-ului; Cubanezul era unul din experţii operativi ai SNIT, aşa încât pe Simbal nu trebuia să-l surprindă că-l vedea aici. Faptul că şi Edward Martin Bennett se afla la Miami era motivul pentru care sunase alarma în mintea lui Simbal.

Cubanezul ar fi putut fi în clipa aceea în zeci de locuri din lume – de fapt, CIA îl trimitea întotdeauna, pentru eficienţa lui, în „subcontinent”, cum numeau ei, în chip ciudat, America de Sud.

Era o coincidenţă de prea mari proporţii pentru ca Simbal să nu înceapă imediat să-şi pună întrebări. Bennett şi Cubanezul. În câte situaţii acţionaseră împreună? De câte ori spusese Bennett că îi salvase viaţa Cubanezul şi viceversa? De foarte multe ori. Simbal memorizase dosarul SNIT al lui Bennett, obţinut prin computerul DEA, cu ajutorul Monicăi.

Monica. Acum, de câte ori se gândea la ea, simţea că partea de jos a pântecului i se întăreşte în mod stingheritor. Ce era între Monica şi Max Threnody? Ce dorea Max de la el? Simbal se întreba pentru a suta oară, de când zburase de la, Dulles, dacă trebuia sau nu să-l informeze pe

Donovan despre bănuielile pe care le avea. Hotărâse să nu-i spună. Pentru moment, erau suficiente propriile bănuieli ale lui Donovan în legătură cu manevrele imediate ale lui Max. Nu dorea ca lucrurile să-i scape de sub control atâta vreme cât lipsea din Washington. Era mai bine, simţea el, să se mai joace de-a şoarece şi pisica cu fostul lui boss, până când înţelegea situaţia în detaliu. Avea oricând timp să-i raporteze lui Donovan şi să-l amestece şi pe el.

Or, în adâncul sufletului nu se putea hotărî să creadă că Max ar putea face ceva împotriva lui. Dacă lucra *într-adevăr* împotriva lui Simbal, atunci pentru cine lucra? Aceasta era o altă întrebare la care Simbal prefera să nu răspundă. În cele din urmă, în avion, după ce parcursese dosarul lui Bennett pentru a treia şi ultima oară, se hotărâse, mama mă-sii, că dacă decisese să amâne orice hotărâre în legătură cu Max aşa să facă şi gata. O să-şi asume consecinţele acţiunii – sau lipsei de acţiune – când o să vină timpul.

Martine Juanito Gato de Rosa arăta cât se poate de elegant, într-un costum de culoarea piersicii, care îi punea în lumină pielea de culoarea cafelei. Părul ondulat îi era pieptănat spre spate lăsându-i liberă fruntea largă, strălucitoare. Pe obraji avea împrăştiată o pulbere de pistrui, ceea ce îi dădea un aer înşelător, de băieţandru.

Simbal ştia foarte bine că era departe de a fi un băieţandru. De fapt, drumurile lui Simbal se încrucişaseră de două ori cu ale Cubanezului, atunci când fusese în serviciul DEA. O dată fusese într-o misiune în Columbia, unde îl văzuse pe bărbatul acesta zvelt şi arătos, cu ochii de culoarea topazului, retezând gâtul unui traficant de cocaină cu uşurinţa şi precizia unui chirurg.

Atitudinea Cubanezului în timp ce îndeplinea isprava rămăsese gravată în memoria lui Simbal. Nu s-ar fi putut spune exact că îi plăcea, dar în orice caz nu manifesta respingere faţă de aşa ceva.

Simbal îi suspecta întotdeauna pe aceia – care nu manifestau o reacţie de respingere faţă de acţiunea de a ucide, chiar dacă erau colegii lui. Nu era firesc şi era periculos. Astfel încât îi pusese Cubanezului o notă mică, iar câteva luni mai târziu, când se reîntâlniseră la o petrecere

în Campus, fusese uimit să constate cât de citadin, de spiritual, de relaxat, cât de profund civilizat era omul. Nu păstra nici o asemănare cu sângeroasa maşină de ucis pe care o cunoscuse Simbal în America de Sud.

Era un fel de magie, de vrăjitorie, ceva într-adevăr foarte straniu în jurul Cubanezului. Gândurile acestea îi mocniseră în minte când îi descoperise numele, atât de important, în dosarul lui Bennett. Iar acum, văzându-l aici, gândurile reizbucniseră ca o flacără.

Simbal nu venise întâmplător de La Toucana în prima lui noapte la Miami. Conform atât DEA, cât şi SNIT aici era unul din cuiburile cele mai fierbinţi ale *diqui*-ului şi ale traficului de droguri din regiune. Mai devreme, în cursul serii, fusese şi în alte două locuri asemănătoare. Sub acoperişul strălucitor al barului La Toucana se derula o grămadă de afaceri, toate pe picior mare. Bani grei, care, chipurile, se îndreptau spre birourile primăriei, făceau ca locul să pară curat în ce priveşte drogurile şi tipii duşmănoşi.

Toţi monştrii păreau a se simţi bine aici, luau prânzuri lungi şi copioase, stropite cu vinuri de California ce curgeau fără întrerupere, la alegere. Şi în timp ce mâncau şi beau îşi construiau imperiile personale. Astfel, angrosiştii puteau să-şi păstreze în continuare strălucitoarele lor maşini sport, de import, yachturile de lux, vilele cu terase înflorite şi femeile adânc decoltate al căror unic interes real era să-şi contemple propriile lor feţe machiate în oglinzile de pe coloane.

Cubanezul se potrivea perfect cu mediul. Avea exact stilul pe care numai Miami ştie să-l înţeleagă şi să-l aprecieze. Un amestec de hippie, de latinitate şi de vulgaritate. Era un amestec interesant şi avea un potenţial mortal.

Cubanezul se aşeză la o masă la care un cuplu fusese deja servit cu băuturi. Simbal îşi consultă catalogul din minte şi găsi numele bărbatului: „Mako” Martinez, un tip care dădea lovituri serioase cu vânzarea de cocaină en-gros. Cel mai interesant lucru în legătură cu Mako, care îl făcea să ocupe un loc aparte faţă de majoritatea colegilor săi, era faptul că avea de-a face şi cu traficul de arme.

Lui Simbal i se păru curios că Cubanezul putea să ia masa cu monstrul acesta cu totul deosebit. Acum trebuia să răspundă la două întrebări: De ce era Cubanezul la Miami? De ce luase legătura cu Mako Martinez?

După câte ştia el, contrabanda cu arme nu constituia domeniul lui Martine Juanito Gato de Rosa. Era foarte posibil ca armele să nu joace nici un rol în discuţiile lor din seara asta. Dar era încă o coincidenţă care nu-i plăcea deloc lui Simbal.

Îşi termină băutura, mai comandă una şi îi făcu semn şefului de sală că e gata să ia loc la o masă. Într-o clipă, fu condus chiar pe lângă masa lor. Simbal o privi pe femeie în faţă şi zâmbi. Privirea ei era îngheţată, fără curiozitate. Îi trecu prin minte că dacă s-ar fi luat la bătaie cu Monica, i-ar fi dat Monicăi în cap cu cutia de farduri.

Şeful de sală îl aşează două mese mai încolo şi Simbal alese un loc de unde avea o perspectivă oblică. I se aduse a doua vodcă, cu gheaţă şi comandă crabi cu cochilia moale, o salată Caesar cu oţet de sparanghel, în ciuda faptului că maâtre d'hotel ridica în slăvi virtuţile cărnii fripte pe cărbuni.

Difuzoarele urlau o muzică braziliană şi, într-o parte, se vedea un ring de dans făcut din lucit. Aveai impresia că pe dedesubtul lui şerpuiesc râuleţe colorate de apă.

Mâncarea era mediocră, dar Miami nu era vestit pentru rafinamentul lui culinar. Oricum nu conta foarte mult, deoarece el îşi păstra un ochi atent la masa Cubanezului. Bărbaţii erau adânciţi în discuţie; femeia se uita fix la o făptură cu pantaloni strâmţi, reflectată de oglinzile de pe coloane. Bărbaţii vorbeau în rafale neregulate. Simbal Putu să discearnă limba: spaniolă.

Lucrurile se petrecură aşa cum dorise Simbal. Mako căută să se elibereze de femeie, atâta timp cât conversaţia se referea la afaceri. Cubanezul trebui să-şi schimbe poziţia ca să-i facă loc să iasă şi astfel îl văzu pe Simbal.

Deasupra podiumului de dans se roteau lumini purpurii, iar acum se aflau deja acolo câteva perechi ce se mişcau sinuos în ritmurile sud americane. Era aici ceva ce îi reamintea lui Simbal de junglă sau, mai degrabă, de ceva

care renunţase la civilizaţie. Era ceva mai mult decât o simplă sugestie în legătură cu splendoarea ritualică a culturilor primitive, mai adevărate, după părerea lui, decât civilizaţia la care participa.

Simbal ceru socoteala. Era conştient că e urmărit de Cubanez, dar nu ridică ochii. Îşi plăti socoteala fără să se grăbească, apoi ieşi afară din restaurant. Îi dădea Cubanezului destul timp ca să-l urmeze.

Valetul îi aduse Corvette-a închiriată şi Simbal nu avu de ales, trebui să se urce; alte maşini aşteptau la coadă şi locul începuse să se aglomereze. Dar nu se vedea nici urmă de Cubanez. Simbal, stând la intrarea principală, privi la strada care cobora. Neonul scălda trotuarul, enorma pasăre luminată de deasupra numelui barului La Toucana îşi bălăngănea capul în sus şi în jos într-o mişcare fără sfârşit. Nici urmă de Cubanez. Claxoanele deveniră din ce în ce mai insistente în spatele lui. Puse maşina în mişcare.

Îşi imaginase sau văzuse că unul din valeţi se grăbea să intre înăuntru în vreme ce el se îndepărta?

— Au mai rămas aproximativ douăzeci şi cinci de milioane de acţiuni InterAsia, zise Andrew Sawyer. Îşi ştergea sudoarea de pe frunte cu o batistă de mătase. Peabody, Smithers posedă patru milioane de acţiuni nedistribuite. Tung Ping An au un milion şi jumătate, în care se includ şi cele achiziţionate astăzi.

— *Dew neh loh moh*, să devină o chestiune publică.

Tsun Trei înjurături spumega de furie.

— Asta e de obicei cea mai bună cale pentru a spori marile sume de capital, zise Sawyer.

— Pe spiritul Tigrului Alb, cred uneori că era mai bine să rămân la comerţul cu opium!

— Sper că nu vorbeşti serios!

— Pe neamul mâncător de rahat şi lovit de ciumă al duşmanilor noştri, vorbesc foarte serios! Tună Tsun Trei înjurături. Cel puţin în comerţul cu opium ştii care îţi sunt duşmanii. Nu te trezeşti cu cine ştie ce corporaţii necunoscute ori cu progenitura unor curve sifilitice care acţionează ca brokeri-paravan.

Cei doi *tai pan* se aflau încă în cămăruţa lui Sawyer. Deşi bursa de la Hang Seng se închisese de câteva ori, ei rămăseseră la postul de comandă, aşteptând confirmarea.

Sawyer ştia că Tsun Trei înjurături se răcorea acum, înfuriat că s-ar putea să piardă controlul asupra InterAsiei. Teoretic, întreaga lor avere personală era învestită în corporaţia Cercului. Shi Zilin insistase ca ei toţi să-i acorde *Zhuan*-ului împuterniciri depline asupra întregului stoc de învestiţii, lichide sau de orice alt tip. Acum le rămăsese mult prea puţin cu care să poată face faţă ameninţării de a da faliment. Dacă nu i-ar fi fost atât de îndatorat lui Shi Zilin. Dacă faptele nu ar fi devenit publice. Dacă, dacă, dacă. I se urca sângele la cap la gândul că tot rodul muncii grele din toţi aceşti ani se va risipi într-o săptămână.

— A trebuit să închidem uşile la Banca SouthAsia, zise Sawyer morocănos. Nu mai puteau face faţă cererilor de retragere. Imediat ce s-a răspândit vestea despre frauda fiscală, SouthAsia a fost osândită. Bătu cu pumnul în masa acoperită cu hârtie. A dracului să fie, nu ştiu de la cine a transpirat. Am fost toţi atât de atenţi!

Tsun Trei înjurături scuipă.

— Eu am spioni la Tung Ping An şi la multe din celelalte case de comerţ: Noi de ce n-am fi căptuşiţi cu informatori? *Unsoarea parfumată*, mita, face minuni în Colonia Coroanei. A făcut întotdeauna. Informaţiile inaccesibile pe căi cinstite sunt cumpărate pe bani. Altfel nai cum trăi, aşa face toată lumea.

— Dar nu şi compania mea! zise Sawyer.

— În cazul ăsta, tu eşti mai presus de toţi.

— O să-l găsesc pe informator.

— Ar fi cu mult mai bine să te concentrezi asupra problemei pe care ne-a creat-o.

Sawyer se întoarse spre el.

— Şi data viitoare? O să cădem din nou în cursă?

La aceasta, Tsun Trei înjurături rămase tăcut.

— Unde o fi? zise Sawyer, uitându-se la ceas. Trebuia să fie aici de o oră.

— Ti-e teamă că n-o să vină? zise Tsun. O să fie aici, imediat ce va putea. Nu are nici un motiv să le trezească

bănuieli la ora asta celor de la Tung Ping An, heya[1]? Lasă-i timp lui Nas-Rupt. E un om de încredere, un spion cinstit. Tsun Trei înjurături izbucni în râs la aceste cuvinte. Dacă aşa ceva există.

— Nu credeam că aşa ceva ar exista, zise Sawyer amar.

— Nas-Rupt e cumnatul meu, zise Tsun Trei înjurături. Cinstea lui e dincolo de orice îndoială. Râse din nou. Şi, în afară de asta, îl plătesc mai mult decât suficient, ca să fie fericit.

Liniştea spaţiului de sub ei era terifiantă în comparaţie cu fierberea din timpul când Hang Seng era deschis pentru afaceri. În spaţiul larg, plin de ecouri, acum nefiresc de tăcut, zgomotul paşilor, deşi uşori, le răsună puternic în urechi.

— A venit, zise Sawyer.

Tsun Trei înjurături se întoarse în clipa când apăru bărbatul între două vârste. Era cât se poate de banal în aparenţă şi ar fi trecut neobservat dacă n-ar fi avut un nas ce fusese spart de mai multe ori în tinereţe.

— Ce veşti? întrebă Sawyer.

Tsun îi turnă ceai cumnatului său. La ora aceea nu era decât călduţ, dar omul îl acceptă recunoscător. Goli ceaşca şi zise:

— Am informaţiile. Mi-a trebuit multă muncă să le obţin şi n-am reuşit s-o fac decât acum câteva minute. Biroul mi-a fost inundat de hârtii în legătură cu tranzacţiile de cumpărare de la InterAsia.

— Pentru cine a cumpărat Tung Ping An pachetele de acţiuni? întrebă Tsun Trei înjurături.

— Pentru Sir John Bluestone, zise Nas-Rupt.

— Bluestone! zise Sawyer, şocat.

— Dar a imposibil, zise Tsun. Trebuie să fie o greşeală. Acum nouă luni, când am unificat Five Stars Pacific cu Pak Han Min ne-am asigurat că tot capitalul lui pe termen scurt era epuizat. Shi Zilin plănuise să-i implice astfel pe toţi duşmanii lui de la Beijing, care au cumpărat de fapt datoriile lui Five Stars. Scutură din cap. Nu, nu, Sir John ne e

[1] heya – nu-i aşa (n. red.).

mult prea îndatorat ca să fie în spatele acestei tranzacţii.

— Dar el este, îi asigură Nas-Rupt. Le întinse un teanc de copii Xerox. Aruncaţi-vă o privire.

Amândoi *tai panii* citiră copiile. Acestea confirmau ceea ce spusese Nas-Rupt.

— De unde are el banii necesari ca să scufunde InterAsia? zise Sawyer.

— Şi eu m-am întrebat, zise Nas-Rupt. Aşa că i-am telefonat unui prieten al meu de la Peabody, Smithers. A fost format un consorţiu, cumnate. Am verificat propriile noastre înregistrări. Tung Ping An a vândut pentru aceşti oameni cantităţi mari din depozite – proprietăţi funciare, întreprinderi comerciale şi altele. Aveţi aici lista cu numele lor.

Tsun Trei înjurături citi lista de la un capăt la altul, apoi o întinse lui Sawyer.

— Îi cunoşti pe toţi, zise el. Colegi de-ai lui Bluestone, asociaţi de afaceri. Oameni care îi datorează nişte favoruri. Şi-a mobilizat toţi oamenii care lucrează pentru ei.

— Veniturile din vânzări le foloseşte ca să finanţeze achiziţiile de acţiuni InterAsia, zise Su Nas-Rupt.

— Jake şi Shi Zilin n-ar fi putut niciodată anticipa aşa ceva, zise Tsun Trei înjurături, uimit.

Sawyer mototoli hârtia în mână.

— E de jale. (În glas i se ghicea disperarea). Bluestone vrea să obţină controlul asupra InterAsiei şi fiindcă Jake şi Shi Zilin au organizat firma aşa cum au organizat-o, nu cred că mai putem face dracului ceva.

Lovi cu pumnul în tăblia lustruită a mesei.

— Arză-i-ar ochii!

Bliss duse opalul la Omul Maimuţă. Îl chema Chan – iar ea nu cunoştea pe nimeni care i-ar fi putut spune care era prenumele lui. În orice caz, nu ştia pe nimeni care să-i spună altfel decât Omul Maimuţă.

Avea un magazin pe Yat Fu Lane, în Kennedy Town. Era o dugheană prăfuită în care vindea aproape tot ce îşi putea imagina cineva. Într-o parte a dughenei se afla o farmacie în care se vindea rădăcină de mandragoră, ginseng şi praf de

dinţi de tigru, pentru o clientelă chineză avidă de aşa ceva. De cealaltă parte se întindea o mare fabrică de covoare.

Trecând prin faţa ei, Bliss putu să vadă tinerele femei, de fapt puţin mai mari decât nişte fetiţe – aşezând modelele pe eşafodajele de bambus, în vreme ce bărbaţii cu maşini electrice de tuns, realizau ceea ce era eufemistic numit „tăierea manuală”, de către acţionarii dornici să-i jecmănească pe turiştii *gwai loh*.

Chan era numit pe bună dreptate Omul Maimuţă. Avea o figură ca de urangutan. Capul îi era prea mare faţă de trupul mic şi cocârjat. Probabil că din această cauză părea să aibă braţele mai lungi decât s-ar fi cuvenit să le aibă o făptură omenească.

Ciudăţeniile fizice ale Omului Maimuţă n-o deranjaseră niciodată pe Bliss, aşa cum îi deranjaseră pe atâţia copii din preajma ei, pe vremea când încă era în perioada de creştere. Iar acum el era bătrân şi venerabil într-un fel care cerea mai mult decât respectul cu care erau consideraţi cea mai mare parte dintre chinezii bătrâni.

Fără îndoială, era încântat s-o vadă. Pielea din jurul ochilor ca nişte nasturi se încreţi şi mai tare atunci când pe faţa lui ciudată se ivi un surâs larg. El o numea *tihn gai-jai*, broscuţă mică, pentru că, pe când ea era copil, obişnuia s-o ducă la un iaz din Noile Teritorii, ca să asculte broscuţele-de-copaci cântându-şi cântecul de vară.

După ce termină cu clientul pe care îl servea, încuie uşa din faţă şi o conduse în spatele magazinului. Aici locuia el şi contrastul cu maldărul de articole prăfuite din magazin era remarcabil. Aici fiecare lucru îşi avea locul lui, fără un fir de praf, strălucitor ca şi cristalul.

Se tot învârtea, făcea ceai, aducea prăjiturele dulci. Bliss nu-l oprea; îi plăcuse întotdeauna să se agite pentru ea. Îl privea în timp ce trebăluia, copleşită de emoţie.

Cu timpul, ajunseră şi la scopul vizitei ei. Omul Maimuţă ştiuse din primul moment în care ea îi păşise Pragul că o făcea cu un scop precis, dar ar fi fost o dovadă de proastă creştere să se intereseze imediat despre ce era vorba.

Bliss scoase opalul şi bătrânul îl cântări în palma numai piele şi os. Scoase o lupă de bijutier, trase alături o lampă

de masă şi o aprinse. Examină piatra.

— Excelent, zise el încetişor. Focuri excepţionale. Mai mult, e compact şi a fost tăiat de un maestru. O privi, îşi scoase lupa de la ochi. Cât ai dat pe el?

— Nimic, zise Bliss şi îi povesti cum ajunsese în posesia ei şi ce căuta.

— Hm, nu-i chiar aşa de simplu, zise Omul Maimuţă căzând pe gânduri.

— Dar ai spus că a fost tăiat de un maestru. Nu putem să pornim de la asta?

El ridică din umeri.

— Presupun că putem. Dar oricine l-a tăiat, a fost altă persoană decât cel care l-a vândut. După cât îmi dau seama a fost tăiat în Australia, de unde a şi fost scos din pământ.

Bliss simţi cum i se strânge inima.

— Trebuie să găsim o cale.

Omul Maimuţă cântări opalul în mână, înclină din cap.

— Poate să fie.

Se ridică şi se duse la telefon. Formă un număr local, vorbi în receptor cu o voce atât de scăzută încât Bliss nu putu să audă ce spunea.

Gânditoare, puse jos receptorul şi se întoarse la masa lângă care îl aştepta ea.

— Există o cale, zise el.

— Bine.

— Poate. Scutură din cap. Nu sunt expert în opale. Nu le vând de obicei, după cum vezi. Dacă îmi iese vreunul în cale, atunci… Ridică din nou din umeri. Îşi frecă degetele de suprafaţa netedă a opalului. Am sunat o cunoştinţă. Bliss ştia prea bine că nu trebuie să întrebe despre cine e vorba. Omul Maimuţă era în legătură cu cel mai variat şi mai ciudat soi de indivizi din Colonie. De aceea îşi începuse căutarea pornind de la el.

— Mi s-a dat un nume, dar… şovăi să ţi-l dau.

— De ce?

— Ai auzit vreodată de Fung Scheletul?

— Contrabandistul?

Omul Maimuţă aprobă din cap.

— Cea mai mare parte a opiumului care se scurge pe aici

e mânuită, într-un fel sau altul, de Fung. O privi. Se întâmplă că-l interesează şi pietrele preţioase. Ceva ca un hobby personal. Mi s-a spus că are o colecţie care ar face să plângă de invidie orice tezaur naţional.

— Fung e omul care-mi trebuie. Bliss se întinse să ia opalul, dar bătrânul îl strânse în pumn.

— E un tip periculos.

Bliss râse.

— Uită-te la mine. Nu mai sunt o fetiţă.

— *Tihn gai-jai*, broscuţo, asta nu-i de glumă. Un tip care face comerţ cu lacrimi de mac nu are nici scrupule, nici morală… nici suflet. Poate să te ucidă numai dacă se uită la tine.

— Asta e omul pe care trebuie să-l văd?

Cum Omul Maimuţă nu zicea nimic, Bliss luă tăcerea lui drept confirmare.

— Atunci spune-mi unde-l pot găsi. Făcu o pauză. Mai am şi alte căi. Nu mă opreşti, dacă nu-mi spui.

În cele din urmă, degetele bătrânului se desfăcură şi Bliss luă opalul din mâna lui. Era cald de la căldura lui.

— Ştii unde e Terminalul Container? zise el..

— Pe Hoi Bun Road? La Kai Tak. Era în Kwung Tong, o zonă industrială lângă aeroportul din Kowloon.

Omul Maimuţă aprobă din cap.

— Mi s-a spus că timpul cel mai potrivit e chiar înainte de zorii zilei. Arăta atât de necăjit, încât Bliss întinse mâna şi-i mângâie obrazul lipsit de frumuseţe. Dacă ţi se întâmplă ceva, taică-tău o să mă omoare.

Bliss râse iarăşi.

— Totdeauna ai fost un luptător. Iar eu sunt fiica tatălui meu. Ce-ar îndrăzni să-mi facă Fung Scheletul?

Omul Maimuţă nu zise nimic, dar, pe când pleca, Bliss băgă de seamă că schimbase ceaiul cu un Johnnie Walker roşu.

Mihail Carelin stătea în pat şi contempla tavanul. Era o privelişte neplăcută, tavanul era pătat de apă, cu vopseaua aşa de veche, că prinsese patină. Tencuiala se jupuia după modele abstracte. Când se uita-la tavan, vedea un peisaj:

contururile abstracte ale tencuielii deveneau continente ce se înălţau dintr-o mare de pânze de păianjen.

Deşi patul era confortabil, deşi prin uşa deschisă la nici cinci metri depărtare se zărea o baie bine garnisită, nu era în apartamentul lui. Se afla în interiorul zidurilor crenelate ale Kremlinului, într-un apartament aflat lângă biroul lui, un loc plin de curent şi de zgomot, în timpul iernii. Vara era înăbuşitor. Se afla chiar lângă marele birou de pe colţ, în care Feodor Leninin Genacev îşi desfăşura cea mai mare parte din activitate.

Lui Genacev îi plăcea noaptea. *În întuneric*, obişnuia el să spună, *e linişte. Iar vremea liniştită, Mihail, e bună pentru lucru. Chiar în mijlocul celui mai cumplit vacarm, ai timp să visezi.*

Şi Carelin prefera noaptea. Dar din alte motive. Noaptea putea să asculte. În semiîntunericul coridoarelor labirintice ale Kremlinului, puteai auzi maşinile de cifrat, prin casetele cărora echipele de noapte întindeau reţelele puterii asupra întregii lumi. Genacev, care, în general, nu prea îndrăgea clişeele, folosea totuşi unul: *Undeva în lume*, obişnuia el să spună, *este întotdeauna ziuă. Deci e şi treabă de făcut.*

Carelin ştia prea bine că noaptea era vremea înţelegerilor secrete, a coruperii *aparatnik*[2]-lor, vremea când se da şi se lua mită. Corupţia odrăslea în întuneric şi se îngrăşa asemeni unui guzgan ghiftuit cu gunoaie şi excremente.

Selene.

Mereu revenea la *Selene*.

Codul lui de activare: Nu mai avea nevoie să ceară nici o explicaţie de la sursă. Misiunea îi fusese dinainte trasată, toate probabilităţile fuseseră prevăzute, obiectivul era absolut clar.

Şi totuşi…

Se schimbaseră atât de multe lucruri de când i se dăduseră parametrii misiunii. Atâţia ani în întuneric. Avea o slăbiciune pentru noapte, îi plăcea să se uite prin ferestre, prin atât de multe şi de diferite ferestre, dar îndeosebi prin

[2] Aparatnik – nomenclaturist (n. red.).

cea a casei de piatră roşiatică de pe Strada Gorki. Acolo, într-o odaie, soţia lui mai visa încă, în vreme ce lumea lui se deştepta. Trădarea, prefăcătoria, înfăţişarea calmă a nevăstuicii ce adulmecă găurile, la al căror foarte îndepărtat capăt simte îngrămădindu-se secrete importante.

Luminile Moscovei noaptea, clipind, strălucind asemenea unor stele îndepărtate. Aşa cum făcuse şi cu tavanul biroului său de la Kremlin, îşi crea din aceste lumini propriul său peisaj.

Descoperise că nici un om nu poate fi fericit dacă nu are o ţară. El fusese lipsit de o ţară aproape toată viaţa, aşa încât juca un joc cu sine însuşi, un joc de o seriozitate ucigătoare. Îşi construise propria lui ţară, din întuneric Şi din şirurile de lumini arcuite peste râul Moskva sau de-a lungul Bulevardului Kuzneţov. Moscoviţii sforăiau în paturile lor, exalând aburi de vodcă şi de cârnaţi şi visând la muieri grase şi vesele. În vremea asta Carelin se întoarce în ţara pe care şi-o inventase. Ca şi Dracula, care se deştepta în fiecare noapte, ca să-şi retrăiască viaţa lui secretă.

La fel se petreceau lucrurile şi cu Mihail Carelin.

Până când sursa lui îi semnalizase singurul cuvânt din cod: *Selene*. De atunci totul se schimbase.

Fusese antrenat să zacă în întuneric şi să aştepte, să fure noaptea ceea ce nu-i aparţinea şi să transmită ce furase departe, dincolo de mare. Fusese, desigur, antrenat să şi ucidă.

Cu un oftat, Carelin se dădu jos din pat. Lipăi cu picioarele goale pe duşumeaua rece. În baie, dădu drumul la robinetul de apă rece şi îşi puse capul sub şuvoi.

Fornăia în vreme ce se ştergea, cu prosopul azvârlit peste umerii goi. Se uită la ceas. Trei, treizeci şi cinci dimineaţa. Genacev mai vorbea la telefon cu Washington-ul. Carelin ştia că Genacev îl va suna imediat ce va încheia convorbirea.

Se uita pe fereastră la cupolele în formă de ceapă ale Bisericii Sfântul Vasile, ce păreau aurii şi palide, cum erau iluminate de la sol. Se gândi că nu era destul că totul se schimbase de când primise codul *Selene*. Şi după aceea lucrurile se modificaseră drastic. Atunci când descoperise că

sursa îi fusese ucisă.

Carelin nu asculta decât de un singur om. Când acesta dispăruse, Carelin descoperise că se află în purgatoriu. Cu cine ar fi putut lua legătura? Exista o „cârtiţă”[3] în organizaţia de care depindea; o „cârtiţă” aflată într-o astfel de poziţie în Centrală încât nu-şi putea asuma riscul să mai contacteze pe oricine altcineva de acolo.

Îi trecu prin cap să renunţe. S-o lase pe Selene să se facă praf împreună cu cel care o concepuse. Dar nu se simţea legat prin dragoste de Rusia, deşi se născuse aici. Numai munca lui îi făcea viaţa suportabilă. Atunci înţelese că nu avea de ales, că trebuie să continue ca o „nevăstuică”[4], altfel se va usca sau va exploda ca o pungă de hârtie.

Dar o „nevăstuică” fără Control nu însemna nimic.

Atunci cu cine să ia legătura?

Jake Maroc fusese alegerea cea mai logică. *Singura* alegere care îi era permisă lui Carelin. În calitate de ex-operativ, Jake cunoştea Quarry şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Cu baza în Hong Kong, fără să mai fie legat de Centrală, Jake era sigur în ce priveşte Himera; era singurul om din lume în care Carelin putea avea încredere.

Şi mai era ceva. Maroc fusese cel mai bun prieten al lui Wunderman; mai mult, Wunderman fusese dascălul lui. Maroc trebuia să ştie adevărul. Astfel încât Carelin îl contactase şi ajunsese în situaţia de acum.

Până când îşi dăduse seama că se îndrăgostise de Daniela.

Acum era Dumnezeu. Să distrugă sau să creeze, aceasta era întrebarea. Iar până în momentul acela nu-şi dăduse seama cât de chinuitoare erau hotărârile pe care Dumnezeu trebuia să le ia.

Prin uşa deschisă a biroului auzi sunetul strident al soneriei. Convorbirea lui Genaciov cu Washington-ul se terminase. Era chemat.

Se uită o ultimă dată la luminile Moscovei, în noapte. Dacă răspunsul nu se găsea acolo, unde l-ar fi putut găsi?

---

[3] „Cârtiţă” = trădător, în jargonul serviciilor secrete (n. red.).

[4] „Nevăstuică” = agent activ (n. red.).

Soneria se auzi din nou şi trebui să se smulgă de acolo. Numai că gândurile lui nu se lăsară smulse.

Jin Kanzhe era gata să pătrundă prin porţile cereşti, când îl frapă gândul. Era cu Acrobata. Desigur, avea şi ea un nume, dar era mult mai excitant s-o numească în gând Acrobata.

O întâlnise în culise, după un spectacol cu totul deosebit al trupei acrobatice Dazhalen, spectacol la care îl târâse Huaishan Han. Bătrânul adormise în fotoliu chiar înainte ca luminile să se stingă, aşa cum se întâmpla de obicei şi cum Jin Kanzhe putea prezice cu o înspăimântătoare exactitate că se va întâmpla şi de data asta.

Cu toate astea, el se distrase destul de bine. Trupa avea un program foarte spectaculos. Le plăcea, cu o măiestrie deosebită, să dea titluri fiecărui exerciţiu. În timpul exerciţiului numit „Casele de paie” el îi observă supleţea trupului, faţa de felină care amintea de regiunile nordice. O femeie dintre multe altele de pe scenă. Dar avea ceva care îl izbi drept în inimă. Când se gândea acum, îşi dădea seama că avea de fapt un fel de a se mişca ce depăşea graţia propriu zisă. Se mişca din şolduri, ceea ce îl excita la culme. La sfârşitul „Caselor de paie” descoperise că se află într-o dureroasă stare de erecţie.

La pauză, îl trimisese acasă cu maşina pe adormitul Huaishan Han. La sfârşitul spectacolului îşi folosise D.I.[5] – oficial ca să pătrundă în culise. Faptul îi adusese un fel de celebritate de moment, care îi plăcea.

Nu o văzuse pe Acrobată imediat. Lumini şi sudoare, ceşti de ceai şi şampanie – pe care cineva încerca s-o ascundă de vederea lui, ceea ce îl făcea să râdă de sine. O mare de figuri, pe jumătate umbrite în lumina ciudată, exagerată, a reflectoarelor îndreptate spre colţurile scenei. Într-adevăr, nimic foarte interesant.

Tocmai îşi spunea că ea probabil a plecat mai devreme, când o zări. Inima începu să i se zbată, nu-şi mai putea controla respiraţia. Vestea prezenţei lui se răspândise deja

[5] D.I. – Documente de identificare (n. red.).

în culise. Ea părea pregătită să-l întâmpine, arborând zâmbetul pe care îl observase pe când se afla de cealaltă parte a luminilor scenei, iar el fu pierdut.

Acum, pe când pătrundea prin dulcile, umedele „porţi ale cerului”, o auzi gemând sub el. Ei îi plăcea să scoată sunete, iar Jin Kanzhe, neobişnuit cu aşa ceva din partea nimănui şi cu atât mai puţin din partea unei femei, nu se putea opri niciodată să se repeadă când o auzea cum îşi dă drumul.

Acrobata se afla sub el, în cea mai extraordinară poziţie. Trupul ei alunecos, atât de puternic şi de neted, se unduia ca marea. Îi văzu gleznele despărţindu-se una de alta, în vreme ce ea se mişca în continuare, cu lungile-i picioare în aer, aproape de umerii lui. Poziţia accentua contururile porţii ei de jad, o făcea să se înalţe, să i se prezinte ca o ofrandă sacră, ceea ce le mărea de zece ori plăcerea. Călcâiele ei îi atinseră gâtul; şalele lui începură să se legene.

Pătrunsese cu totul în ea. Căldura ei era incredibilă; se simţea ca şi cum ar fi pătruns într-un furnal. Era scufundat într-un bazin de lichid arzător. Şi adâncurile ei erau incredibile; îl trase înăuntru şi mai înăuntru şi mai înăuntru. Jin Kanzhe se simţea cu totul în ea.

Mişcarea şoldurilor ei era ameţitoare. Era o curea de transmisie umană. Iar el nu putea să creadă că era adevărat ceea ce vedea cu ochii. Dădu aerul afară din plămâni, iar ea gemu.

Începu să o izbească puternic, ceea ce o făcu să scoată sunete şi mai ascuţite. Ea se înălţa şi se cobora precum oceanul, iar sunetele extatice îi sunau în urechi ca vântul.

Făcură dragoste vreme îndelungată. Jin Kanzhe se simţea ca şi cum ar fi mers pe acoperişuri: o situaţie delicată, periculoasă, teribil de excitantă; în aer, deasupra curentului grăbit al vieţii cotidiene; deosebit; deasupra.

Ejaculă şi se gândi la Huaishan Han.

Ei, nu chiar exact la bătrân. Era atât de straniu încât se cutremură. Dintr-odată, simţi în braţe încordarea poziţiei lor contorsionate. Bicepşii începură să-i tresară şi să-i tremure. Sudoarea îi aluneca din mijlocul frunţii şi se scurgea pe

vârful nasului chiar peste pielea înfierbântată dintre sânii ei mici şi tari.

Acrobata uitase şi ea de sine, în mijlocul „norilor şi al ploii”. Faţa îi era încordată; gemea lipită de el, pecetluia cu poarta ei de jad baza membrului lui, încă rigid. Scutură din şolduri o dată, de două ori, de trei ori. Şi scoase un strigăt.

Jin Kanze rămase nemişcat. Imaginea care i se ridicase la suprafaţa minţii îi concentra acum toată atenţia. Vedea biroul din vila lui Huaishan Han. Era noapte – nu-şi putea aduce aminte precis care noapte. Se îmbătaseră împreună, vorbind despre timpurile trecute – bătrânul dându-i într-una cu Shi Zilin, iar Jin Kanzhe scufundându-se împreună cu el în iadul care fusese Cambodgia.

Probabil că aţipise. Auzea ca prin vis ticăitul sonor al ceasului bătrânului. Pleoapele grele, înceţoşate de alcool, se întredeschiseră. Destul ca să-l vadă pe bătrân privindu-l cu atenţie. O lampă cu abajur făcea ca strălucirea tăioasă a ochilor lui să-l izbească pe Jin Kanzhe ca o lovitură fizică.

Bătrânul întinsese mâna şi îl ciupise pe Jin Kanzhe.

— Eşti treaz? şoptise el.

Jin Kanzhe nu făcuse nici o mişcare, Huaishan Han dăduse din cap şi se îndepărtase în semiîntunericul din birou. Jin Kanzhe era foarte obosit. Alcoolul îi pulsa încă în vine, îl otrăvea ca veninul. Ochii i se închiseseră şi adormise.

Cel puţin aşa crezuse până în clipa aceea. Apoi imaginea apăruse la suprafaţă, adusă în conştiinţă de orgasm.

…Imaginea lui Huaishan Han Urinând în baia de lângă birou. Se clătina, era atât de bătrân, încât avea nevoie de ajutor… Uşa întredeschisă, bătrânul întinzând mâna spre nişa în care se afla hârtia de toaletă. Hârtia de toaletă ca să urineze? Poate că era semiinconştient, lucru frecvent la bătrâni.

Dar de ce o citea în loc s-o folosească?

Jin Kanzhe ieşi dintre membrele Acrobatei. Între timp, alunecase afară din poarta ei de jad, ceea ce o făcuse să scoată un mic strigăt dezamăgit. Îl dorea în ea până în

ultimul moment posibil. El se rostogoli departe de ea şi începu să se îmbrace.

Era foarte târziu. Ea zise:

— Nu rămâi şi la noapte?

— Mă întorc, zise el şi întinse mâna să i se dea cheile.

Ea îşi răsuci în formă de minge uimitorul ei trup şi îşi ridică faţa spre el. Între buze îi strălucea ceva metalic. Cheia apartamentului ei.

— Sărută-mă, zise, fără să-i fie greu să pronunţe cuvintele, deşi avea ceva în gură. Jin Kanzhe se aplecă, îşi închise buzele peste buzele ei. Încet, limba ei împinse cheia spre dinţii lui. Apoi îi linse interiorul gurii.

Ea zâmbea în vreme ce el îşi relua poziţia verticală.

— Aşa a făcut Houdini, zise ea. Era mândră de câte şmecherii ştia.

— Asistenta lui i-a pasat cheia lanţurilor pe când îl săruta, chiar cu o clipă înainte de a fi aruncat în apă în sicriul sigilat.

Nu avea nici un rost s-o întrebe de unde obţinuse nişte informaţii atât de ciudate. Avea o minte cu care Jin Kanzhe nu putea intra în contact.

Maşina care îl aştepta la intrarea apartamentului ei îl duse în afara Beijing-ului, în suburbiile nordice, unde locuia Huaishan Han. Nu se putea spune că ar fi existat circulaţie; numai huruitul camioanelor de transport; erau transportate alimente, nu soldaţi, dar zgomotul era acelaşi.

Jin Kanzhe îşi lăsă capul în jos. Îi lipsea colonelul Hu. Războiul din Cambodgia îi făcuse să fie mai apropiaţi ca fraţii. Câte mai înduraseră împreună! Când doi bărbaţi sunt zilnic în pericol de moarte, când îşi ucid duşmanii, pe un pământ străin, numai cu mâinile lor goale şi însângerate, legătura lor e de nezdruncinat.

— Tovarăşe Jin!

Tresări. Avea sentimentul că nu era prima dată când şoferul îl striga pe nume.

— Da? Voce răguşită, ca şi cum abia s-ar fi trezit dintr-un vis. Simţea mirosul Acrobatei îmbibat în el. Avea pielea lipicioasă, mânjită cu rodul plăcerii.

— Am ajuns, tovarăşe Jin.

Îl văzu pe şofer uitându-se la el în oglinda retrovizoare.

— Du-te şi te uşurează, zise Jin.

— Nu am nevoie, tovarăşe.

— Fă cum ţi s-a spus şi du-te de te pişă, latră Jin.

Un timp stătu singur în maşină. Auzea ticăitul motorului care se răcea. Limba i se mişca în gură, simţea ciudatul gust metalic al cheii Acrobatei. Se gândi la Houdini cu oarecare admiraţie.

Ieşi din maşină şi nu închise uşa după el. Noaptea era excepţional de blândă, purta în ea gustul zilelor mai frumoase care aveau să urmeze, era un scurt moment de răgaz între iarna aspră şi vara arzătoare. O pasăre de noapte ciripi o clipă chiar deasupra capului său.

Jin Kanzhe mergea de la copac la copac. Bătrânul lăsa întotdeauna o lampă aprinsă în birou. Era la o vârstă când somnul e capricios. Putea să doarmă toată ziua şi să stea treaz cea mai mare parte a nopţii.

Precaut, Jin Kanzhe ajunse până la intrarea de lemn şi îşi strecură legitimaţia din metal laminat în spaţiul îngust dintre uşa biroului şi cadrul ei învechit. Făcea o şmecherie de care Houdini putea fi mândru. Ca şi Acrobata.

Se uită înăuntru, văzu că biroul era gol. Îşi scoase pantofii şi îi lăsă chiar în faţa uşii. Alunecă fără zgomot pe covorul Deco, spirale de argint, gri deschis, ametist pe un câmp de safir. Se împiedică de ceva şi alunecă într-un genunchi, blestemând printre dinţi.

Un papuc. Îl aruncă din drumul lui şi rămase multă vreme nemişcat. Ascultă ceasul bătând secundele. Îşi şterse sudoarea de pe frunte.

Traversă biroul, deschise uşa băii. Acolo îngenunche în faţa nişei şi examină hârtia. Era un sul normal. Fiind întuneric, nu îndrăznea să aprindă lumina. Îşi înfundă mâna în nişă, pipăi puţin, descoperi, cu pulsul accelerat, că exista un al doilea fund. Scoase ceea ce era ascuns acolo.

Se întoarse în birou, se ghemui pe vine lângă singura lampă aprinsă, cu teancul de hârtii. Păreau contracte, dar erau toate scrise de mână. Probabil că pe astea le citea Huaishan Han când credea că Jin Kanzhe adormise.

Jin Kanzhe începu să citească. În curând părul de la ceafă

începu să i se ridice. Avea o senzaţie de greaţă dureroasă în stomac. Cu cât înainta lectura, cu atât se simţea mai terorizat; cu cât citea mai repede, cu atât mai grăbit era să ajungă la sfârşit.

Era de necrezut, depăşea orice raţiune. Bănuise că Huaishan Han era pe jumătate nebun; acum avea dovada. Ştia acum ce se afla dedesubtul puterii aparent nelimitate a bătrânului. Îşi aminti ce spusese Huaishan Han. *Banii nu sunt o problemă. Îmi curg prin mână ca un râu nesfârşit*. Acum Jin Kanzhe ştia de ce. Averea lui Putea fi uluitoare, aproape fără margini. Dar cu ce preţ pentru China!

— Ai citit tot dosarul?

Jin Kanzhe tresări, ridică ochii, înspăimântat ca o căprioară prinsă în conul de lumină al farurilor unui automobil. Huaishan Han stătea în deschizătura întunecată a uşii ce dădea spre coridor. Lângă el se aflau uriaşul dog de pază şi şoferul lui Jin Kanzhe. În mâna tânărului era un pistol.

Jin Kanzhe se ridică.

— Ce ne-ai făcut? Vocea îi clocotea de mânie şi de neîncredere. Agită blestematele documente. O să ne distrugi pe toţi.

— Nu cred, zise Huaishan Han. Dar vreau să mă răzbun pe Shi Zilin şi pe toată familia lui. Asta era singura cale.

— Singura cale! Jin Kanzhe era neîncrezător. Obsesia dumitale primejduieşte toată ţara. Înţelegi ce faci?

Huaishan Han râse.

— Oh, da, zise el. Te ucid.

Ca în vis, Jin Kanzhe văzu gheara ca de crab a lui Huaishan Han ridicându-se şi apăsând gâtul dogului uriaş. Dogul mârâi ameninţător din gâtlej şi sări fără şovăire drept în faţa lui Jin Kanzhe.

Jin Kanzhe simţi din nou în gură gustul metalic. Simţea prezenţa străină a cheii între dinţi, intruziunea sexuală a limbii fierbinţi a Acrobatei, care o urma.

Când simţi colţii înfigându-i-se în gât se întrebă, scufundându-se într-o ceaţă cenuşie, cum ar fi ieşit Houdini din aşa ceva.

Huaishan Han clipi. Întinse mâna slăbănoagă după armă

şi şoferul i-o puse în palmă.

— Verifică dacă a murit, zise bătrânul şi fluieră câinele să vină lângă el.

După ce şoferul îi îndeplini porunca, Huaishan Han îl împuşcă cu un singur glonţ, drept în inimă, cu acea îndemânare care, o dată dobândită, nu se mai pierde toată viaţa.

La timpul potrivit, Tsun Trei înjurături se aşeză în faţa radio-ului cu unde scurte şi, verificând codurile pe care i le lăsase Jake ca să-l contacteze pe Apollo, începu lungul şi complicatul proces de recunoaştere. La drept vorbind, se simţea extraordinar de emoţionat. Transmiţătorul era legat de multe amintiri înduioşătoare. Acesta era aparatul, salvat de el de pe prima lui joncă, cu ajutorul căruia păstrase legătura cu Shi Zilin la Beijing, în timpul multora dintre lungii ani ai grelei, dar necesarei lor despărţiri. Pentru câteva decade, maşinăria asta bine îngrijită fusese singura legătură dintre cei doi fraţi atât de iubitori.

Iar acum, toate aceste amintiri se abăteau asupra lui Tsun Trei înjurături cu forţa unui val. Ochii îi erau umezi de lacrimi. Îi lipsea cumplit fratele său. Toată viaţa, Shi Zilin fusese lângă el. Timp de şaptezeci de ani îşi puseseră – la propriu şi la figurat – capetele laolaltă. Făcuseră planuri de viitor. Pregătiseră împreună marele ren, „recolta” pe care acum China era pe punctul de a o culege.

Pierderea era imensă pentru Tsun. Inima i se strângea de durere când trebuia să înfrunte golul pe care îl lăsase în el moartea lui Shi Zilin. Nu era obişnuit nici cu o astfel de introspecţie profundă, nici cu nostalgia. Probabil că de aceea nu o auzi pe Neon Chow venind în spatele lui.

Acesta fu probabil şi motivul pentru care, când ea îl cuprinse cu braţele şi îl sărută, nu dădu prezenţei ei prea multă importanţă. Strict vorbind, ea n-ar fi trebuit să fie sub punte când folosea el aparatul de ultrascurte. Era o regulă de fier în viaţa pe joncă şi se referea la întreaga familie a lui Tsun Trei înjurături.

— Pe faţa ta văd tristeţea, zise ea pe cel mai dulce ton. În felul cum te mişti văd greutatea amărăciunii. Îl îmbrăţişă drăgăstos. Ce puţin pot să fac, ca să te ajut! Ştiu cât e de

neînsemnat, în comparaţie cu tristeţea ta.

— Nu, nu, zise Tsun. Ce faci tu e departe de a fi neînsemnat. Îi era recunoscător pentru căldura cu care îi vorbea, îi uşura senzaţia de zădărnicie care îl rodea. Nu se mai întreba de ce se afla ea acolo, unde îi era interzis să se afle.

Lipită de el, Neon Chow deschise bine ochii. Pe tăblia ce atârna de două lanţuri de alamă prinse de peretele despărţitor zări o foaie de hârtie neîmpăturită. Recunoscu scrisul *Zhuan*-ului.

— Mai ai tu pe altcineva care să te mângâie, care să te îmbrăţişeze, care să te iubească toată noaptea? Şopti ea, în vreme ce citea ceea ce se afla pe hârtie. Pulsul i se acceleră, îi sări inima şi simţi cum se apropie o durere de cap ucigătoare. Se luptă să-şi păstreze controlul, în vreme ce cuvintele pe care le scrisese Jake Maroc pentru unchiul său începură să capete sens. Sfinte Dumnezeule, se gândea în vreme ce descifra identitatea lui Apollo, „cârtiţa” introdusă de Quarry în Kremlin, trebuie să cer o întâlnire de urgenţă, cu Bluestone. Ea nu ştia, desigur, că. Apollo era „cârtiţa” Quarry-ului, pentru că lucrul acesta îi fusese comunicat lui Tsun Trei înjurături verbal. Dar ştia că acesta era omul pe care îl contacta Tsun pentru Jake. Nu se lăudase el, alaltăieri, cu marea onoare pe care i-o acordase *Zhuan*-ul? Nu voise el s-o asigure că greşise în ce priveşte felul în care îl judecase pe *Zhuan*. Nu avusese el nevoie să-i arate că încă mai avea în interiorul Cercului tot atâta putere ca pe vremea când trăia Shi Zilin? Da. Da. Da. Un contact în Rusia, îi spusese. *Chiar în interiorul Kremlinului*. Iar acum ea avea date mai mult decât suficiente ca să alcătuiască ansamblul.

— Pe tine, zicea el. Numai pe tine.

Îi trebuiră lui Neon Chow câteva secunde ca să-şi dea seama că el răspundea propriilor ei cuvinte, într-atât de concentrată fusese asupra importanţei informaţiei fantastice pe care o dobândise.

— În seara asta, zise ea lingându-i urechea, să vii devreme în pat. Simt că ai nevoie de mângâiere toată noaptea. Mâna i se strecură şerpeşte între picioarele lui şi

strânse. Îl simţi tresărind şi râse, apoi îl părăsi, uitându-l imediat, cu mintea plină de laudele pe care le va primi de la Bluestone atunci când îi va livra fantastica noutate.

Tânăra femeie, cu capul plecat ca să-şi supravegheze picioarele subţiri în tradiţionalele şosete şi papuci de lemn *geta*, veni tăcută spre ei. Purta un kimono de un alb pur, brodat cu bujori de culoarea piersicii palide. Ţinea la piept un pacheţel învelit cu grijă. În vreme ce ei o priveau, îngenunche în faţa unui altar pe care se odihnea statuia lui Kannon, obiect de o atât de mare sfinţenie, încât nu le era dezvăluit penitenţilor decât o dată la treizeci şi trei de ani.

— Tânăra femeie cu faţă tristă îngenunche în faţă zeiţei îndurării. În jurul ei, vasele cu hrană şi cu flori răspândeau din belşug culori şi parfumuri. Buzele i se mişcau într-o rugăciune fără glas, fără ca ei să-şi poată da seama cărui Kami[6] i se adresa, până când nu desfăcu pacheţelul şi nu aşeză, plină de pietate, păpuşa fragilă a fetiţei printre cameliile albe şi galbene, aşezate pe o tavă din lut ars.

Atunci motivul tristeţii ei le deveni limpede ca lumina soarelei ce se revărsa în valea întinsă la picioarele lor. Fetiţa femeii aceleia murise de curând, iar păpuşa pe care o adusese în dar zeiţei îndurării, reprezenta lucrul care îi fusese cel mai drag copilului.

Jake şi Mikio Komoto stăteau unul lângă altul, privind trăsăturile delicate ale femeii ai cărei ochi străluceau de durere. Iar apoi, când ea se ridică şi aruncă o ultimă privire trăsăturilor perfecte ale păpuşii, o lacrimă singuratică îi alunecă pe obraji.

— Aici vin toate, zise Mikio, toate femeile din Kyoto. La Kiyomizu-dera. Erau amândoi singuri, fără soldaţi Yakuza, pentru că oamenii în plus ar fi atras atenţia. În afară de asta, se presupunea că Mikio a murit.

— Oh, vin de pretutindeni, într-adevăr, ca să se roage lui Kannon să nască normal sau, ca în cazul acesta, să-i ceară să aibă grijă de *kami*-ul copilului lor mort.

[6] Kami – spirit, bun sau rău, despre care se crede că poate afecta vieţile oamenilor (n. red.).

Jake nu răspunse nimic. Se bucura de priveliştea, aproape nelimitată, pe care o avea de pe muntele templului budist asupra întregului Kyoto; coastele muntelui erau acoperite de păduri înmugurite, dincolo de care se zăreau câmpurile ţăranilor, de o ordine geometrică precisă, câmpuri pe care siluete fragile, întunecate din cauza depărtării, îşi croiau drum.

— Soţia mea obişnuia să vină aici destul de des.

Jake asculta atent. El nu o cunoscuse pe soţia lui Mikio şi, în orice caz, ca un japonez să se lanseze într-un astfel de subiect personal presupunea respect şi o atenţie specială pentru interlocutor. Îşi alungă din minte propriile dureri şi suferinţe. „Concentrează-te”, îşi porunci.

— Venea, continuă Mikio, ca s-o roage pe preamilostiva zeiţă să-i dea un copil. Era… greu pentru ea. Doctorii îi spuseseră că are uterul astfel conformat încât conceperea era aproape imposibilă. Mikio îşi împreună mâinile, ca şi cum s-ar fi rugat, l-au recomandat inseminare artificială, dar amândoi am găsit că era ceva oarecum… dezgustător. Aşa încât venea aici şi se ruga lui Kannon. Pe promontoriul acesta minunat, unde templul se înalţă din anul şapte sute nouăzeci şi opt, ea simţea că zeiţa îşi are cu adevărat sălaşul. Simţea că aici zeiţa putea s-o asculte.

Se afla pe veranda templului, care fusese concepută şi construită pentru a oferi o panoramă asupra dansurilor sacre. Alături se afla melodioasa Otawa, una din cele mai renumite cascade din Japonia.

Dintr-o dată, Mikio se ridică şi se duse spre capătul verandei, cel mai apropiat de Otawa. Jake îl urmă şi amândoi priviră în jos, la pelerinii îmbrăcaţi în alb care, cu mâinile ridicate, se rugau la Fudo-Myo-o să-i apere de răutăţile duşmanilor lor.

— Noi ar trebui să fim acolo, zise Jake. În zilele astea amândoi avem nevoie de multă protecţie. După o vreme, întrebă fără să privească spre prietenul lui: a răspuns Kannon la rugăciunile soţiei tale?

— Jake-san, mă vezi aşa cum mă ştii dintotdeauna, fără copii, din nefericire.

Nu ar fi fost suficient să spună că-i prea rău, aşa încât

Jake tăcut.

— Poate că, zise Jake după o vreme, arătând spre cei ce se rugau stropiţi de picăturile de apă ale cascadei, poate că ei ştiu ceva ce noi nu ştim.

— Dacă aşa este, zise Mikio, nu o vom şti niciodată.

Cu coada ochiului, văzu o lacrimă stingheră alunecând pe obrazul prietenului său şi îi veni în minte femeia tânără şi felul în care se despărţise ea de păpuşa îndrăgită a copilului. Acum ştia de ce îl adusese Mikio aici. Mikio se simţea încă răspunzător pentru că Jake fusese cât pe ce să fie omorât la Tokyo. Jake ştia bine că pentru el nu conta faptul că de vină fusese încăpăţânarea de catâr a lui Jake. Ştia că Mikio făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să-l îndepărteze din zona fierbinte. El pur şi simplu nu dăduse nici o atenţie avertismentelor repetate ale lui Mikio.

Pentru Mikio, atunci când Jake era în Japonia se afla sub responsabilitatea *oyabun*-ului, a şefului Yakuza. Era atât de simplu. Şi atât de complicat. Acum Mikio îi datora lui Jake ceva ce nu va putea plăti cu adevărat niciodată. Erau profund legaţi prin *giri*, sentimentul onoarei ca şi prin prietenie. *Giri* îl obliga pe Mikio să-i dezvăluie lui Jake o parte foarte personală şi, de bună seamă, dureroasă din trecutul lui. Fusese un moment extraordinar şi cu siguranţă nu fusese pierdut de Jake.

— Dar dragostea îndură, Mikio-san, zise Jake. Ca şi munţii, ca şi marea, dragostea nu moare niciodată. Se uita la pelerinii care se purificau în stropii de apă aruncaţi de Otawa, acoperindu-se cu gloria zeilor.

— Poate că asta e ceea ce ne ţine deasupra timpului, *neh*?

Mikio, fără să-şi ia ochii de la cascadă, aprobă din cap fără să rostească un cuvânt. Înţelegea.

Liniştea – liniştea ca stare naturală a sunetului – îi învălui complet, ca şi cum s-ar fi aflat în adâncurile cascadei, acoperiţi de apă. Dincolo de perdeaua de apă, Jake zări un fluierar cenuşiu zburând dintr-o creangă în alta. Fără nici un gând, ochii lui urmăriră linia graţioasă a zborului păsării care se înălţa şi se lăsa în jos deasupra pădurii de un verde întunecat, ca să se înalţe apoi din nou, să treacă exact pe

deasupra capetelor lor şi să dispară după faţada arsă a pavilionului cu clopoţei.

Mişcarea fluierarului rămase în aer şi se transmise celor doi bărbaţi în costume de culoare închisă care coborau treptele largi din latura de răsărit a pavilionului. Amândoi aveau părul tuns scurt, feţele colţuroase. Purtau ochelari de soare cu lentile reflectorizante. Nu făceau nici un secret din obiectivul care îi interesa.

— Mikio-san, zise Jake blând dar grăbit, mi-e teamă că războiul a aflat unde suntem.

Grăbindu-se pe şoseaua de coastă spre Miami, în maşina lui, Corvette, neagră, închiriată, Tony Simbal nu auzi zgomotul până când fu prea târziu.

Cu optzeci şi cinci de mile pe oră, cu geamurile coborâte, cu vântul frecându-se de stâncile de la Stones şi năpustindu-se asupră-i, cu radio-ul dat asurzitor, era natural să nu audă. Natural, dar de neiertat.

Pentru că era vorba de Cubanezul care îl striga, de Martine Juanito Gato de Rosa, într-un Ferrari roşu ca focul, aliniindu-se lângă Corvette şi ţipând să-şi verse plămânii.

Cu o mână pe volan, pe cealaltă o ţinea întinsă prin fereastra deschisă din dreptul locului pasagerului, iar în ea ţinea un Magnum 357, care ar fi putut crăpa capul cuiva ca pe un pepene copt. Pistolul era îndreptat asupra urechii stângi a lui Simbal.

— Trage-o pe dreapta! Al dracu’ de blestemat de fiu de căţea! Ţi-am zis, maica mă-sii, s-o tragi pe dreapta! Trăgea piedica pistolului.

Valetul de la „La Toucana” îşi îndeplinise misiunea, îi raportase Cubanezului forma, modelul, numărul de înregistrare al Corvette-i închiriate de Tony.

Blocuri-turn în culori pastelate, trandafirii, bleu pal, spuma mării strălucind la orizont, răspândită printre debarcaderele ca nişte gheare în care Yacht-uri strălucitoare, vopsite în alb şi albastru şi bărci de pescuit se legănau leneş, norişorii de stropi azvârliţi de motoarele diesel ale bărcilor din larg. Fete în bikini laţi cât o sfoară, cu cozoroace contra soarelui puse peste părul strâns la spate,

umeri arşi de soare unşi cu cremă Nivea, râzând alături de milionarii cu păr argintiu, cu cămăşile hawaiene deschise până la buric, ca să se vadă lanţurile de 24 de carate, albii gâscani buni de jumulit, cu pantofii lor de un alb strălucitor la care oricine în New York sau în Washington ar zâmbi cu dispreţ. Puţin le păsa lor că Tony Simbal a fost silit să tragă la marginea şoselei, de către un Ferrari şi de gura neagră a unui pistol.

Liniştea peisajului se strecură prin ferestrele deschise ale lui Vette, motorul tică tot mai rar, în vreme ce la stânga lui se auzea bâzâitul traficului.

Ferrari cel roşu, reflectând soarele pe lunga lui capotă, frână chiar în spatele lui, ca şi cum ar fi fost opriţi de un agent de circulaţie.

Auzi o uşă trântindu-se şi scârţâitul unor tălpi pe peluză. Apoi soarele fu întunecat de faţa lui Martine Juanito Gato de Rosa aplecată pe geamul Corvette-i. Simbal simţi ţeava rece a Magnum-ului apăsându-i tâmpla.

— Hei tu, răhăţel de vierme, zise Cubanezul în engleza lui aproximativă, uşor deformată, mi-ar place să-ţi zbor creierii, tu-ţi mama mă-ţii, da mi-e milă de interiorul maşinii ăsteia.

— Ia-o încet, băiete, zise Simbal. Era atent să nu-şi mişte capul spre Cubanez. Să stăm de vorbă şi…

— N-o să şed eu de vorbă cu tine, Rahat-de-Vierme.

— … să ne calmăm.

— Ai avut ceva curaj, să vii aici şi să-ţi bagi nasul în treburile mele.

— Nici nu ştiu măcar care sunt treburile tale.

Magnum-ul îi apăsă dureros tâmpla. Simţea mirosul apei de colonie a Cubanezului, amestecat cu mirosul de sudoare; era Cubanezul înspăimântat de ceva? De Simbal?

— Ce crezi, c-o să faci să-mi iasă borşul pe nas? *Hijo de puta*[7].

— Aş dori să ştii că mama a fost o adevărată doamnă, Martine, zise Simbal. Singura curvă pe care-am cunoscut-o vreodată a fost sor-ta.

Cubanezul deschise uşa joasă a Corvette-i. Mormăi ceva

[7] Hijo de puta – Fiu de târfă (lb. spaniolă, în text – n. red.).

din adâncul gâtului.

— Ieşi d-aici, tu-ţi…

Simbal făcu cum i se spusese.

— Ce-ai de gând să faci, zise el, vrei să mă împuşti cu o divizie de martori trecând pe lângă noi la fiecare treizeci de secunde? Ascultă-aici, putem să facem schimb de insulte până diseară, dacă-ţi place. Dar eram treburi mai importante de făcut.

— De exemplu, să te bagi peste ce-i al meu.

— Mako e al tău şi numai al tău, băieţel. Simbal îşi ridică mâinile. Fir-ar al dracu', mi-ar fi plăcut să viu direct la tine la „La Toucana". Da ştiam că dacă fac asta s-a dus dracu' totul.

— Ce-i aia *totu'*.

— Haida de, Martine. Rahatul ăla mare cu Mako şi cu Eddie.

Ochii căprui ai Cubanezului se îngustară.

— Ce ştii despre asta? Şi, în general ce cauţi aici, te-n cur?

— M-a trimis Quarry, zise Simbal. Nu avea nici un rost să amestece DEA în acest stadiu al afacerilor. Luna trecută s-a dat o lovitură *diqui* în Chinatown. Una mare. Omul lor numărul unu, Alan Thune, a zburat în bucăţi aruncat în aer de un grup sau de grupuri necunoscute. Pe urmă, unul din ogarii de la DEA, pe nume Peter Curran s-a trezit cu labele separate de trunchi în Paraguay, iar subcultura nazistă n-are nici un amestec. Iarăşi *diqui*-ul. De-asta mă interesează. Ca şi pe şeful meu, de altfel. Marele Kahuna. Aşa că iată-mă-s.

— De ce aici?

— Să mergem într-un ioc mai plăcut şi mai liniştit şi să discutăm chestia asta ca între bărbaţi. La un pahar zdravăn.

Cubanezul ridică Magnum-ul 357 aşa încât ţeava să ţintească direct în faţa lui Simbal.

— De ce aici?

Simbal oftă.

— Pentru că aici se află Edward Martin Bennett. N-am dreptate?

Cubanezul îi conduse într-un locşor pe Key Biscayne, de unde aveau o vedere spectaculoasă asupra oraşului Miami, dacă cineva ar fi fost dornic să urmărească decăderea ce urmează după epoca de lăcomie. Turnuri de granit cenuşiu, de marmură şi de sticlă fumurie se înălţau ca în povestea în care dinţii găinii, semănaţi în pământ, dăduseră naştere unei armate invincibile. Hoteluri ridicate aproape peste noapte, în anii nebuni, când se credea că în Miami se vor legaliza jocurile de noroc. Zeci de milioane azvârlite în gura leviathenilor ce stăteau acum aproape goi, numai liniştea umplându-le interioarele cavernoase, toate în stare de funcţionare, asemeni unor şchiopi îmbătrâniţi înainte de vreme.

Dar, de la umbra unei vechi umbrele vărgate, golful părea luminos şi strălucitor, cu şalupele brăzdându-i suprafaţa asemenea unor păianjeni de apă, care alcătuiau un zgomot de fond scăzut.

Cubanezul zise, sorbindu-şi romul cu Coca:

— Ştii, bătrâne, cred că a fost nebun ăla care a schimbat chestia asta, marea chestie americană.

— Ce chestie?

— Coca-Cola, frumosule. Cubanezul se uita la Simbal ca la un idiot. O tradiţie americană, nu-i aşa? Ce mama lor au trebuit să amestece în chestia asta, poţi să-mi spui? Acum nici unu' din căcaturile astea nu mai are gust bun, indiferent cum le-o zice. Atunci la ce dracu' e bună tradiţia?

Simbal, înţelept, se întoarse la vodca lui cu tonic.

— Crima mă face de obicei cam mahmur, Martine, zise ei. Amândoi purtau ochelari negri din cauza soarelui şi a strălucirii golfului. Era rău pentru o partidă de negocieri, dar era al dracu' mai bine decât să ai un Magnum 357 lipit de tâmplă. Îşi trecea în revistă avantajele şi îi mulţumea lui Dumnezeu pentru progresul făcut.

— În munca noastră ne întâlnim cu crima în fiecare zi; aşa că nu-mi vinde mie rahatul ăsta.

— Dar nu întotdeauna urma duce la cineva din SNIT, zise Simbal. Un membru al unei agenţii care lichidează alt membru al altei agenţii îmi cam întoarce stomacul pe dos. Simbal se aplecă peste masă. Vezi tu, Martine, lichidarea lui

Curran m-a cam făcut să fac pe mine.

— În cazul ăsta, du-te după bloc, la lăzile cu gunoi.

— Am încercat chestia asta cu sor-ta.

Cubanezul se înroşi.

— Tu-ţi Dumnezeii tăi de rahat de vierme, trebuia să te fac bucăţi pe şosea, când puteam!

— Poate că aşa trebuia să faci, dar acum e prea târziu. Acum suntem amândoi aici şi avem şi ceva afaceri de aranjat.

Oricum ai da-o, dacă m-ai omorî nu te-ai alege cu prea mult bine. Nu mai sunt la DEA. Iar Quarry şi-a înfipt un colţ în *diqui*. Acu' eu sunt ogarul care adulmecă, da' în locul de unde vin se ştie mai mult. Kahuna al meu nu răspunde decât în faţa unui singur om şi ăla e Preşedintele Statelor Unite, bobocel. Quarry are o putere la care SNIT-ul nici nu visează. N-aş prea crede să fie în avantajul tău să-ţi pui maţele la bătaie într-o înfruntare cu mine. Nu atunci când aş putea să-ţi fiu prieten.

Un timp, Cubanezul nu zise nimic. Maâtre d'hotel conduse o familie de trei persoane pe lângă masa lor şi nici un cuvânt nu mai fu rostit până când în jur nu se eliberă locul.

— Mai bine mi-ai spune ceva mai mult despre chestia asta, frumosule. Nu prea-mi vine să cred că-l ţi aici pentru o crimă.. Pentru asta e făcut Fat Boys Institute[8].

— FBI-ul nu poate să rezolve chestia asta, decât dacă le dau o hartă şi le spun că Profesorul Peacock aşteaptă în salon cu cuţitul.

Dar Cubanezul scutura deja din cap.

— Joci tare, frumosule. Dar ai nimerit când treaba a început să se împută al dracu'. Simbal băgă de seamă că încetase să mai bea; acum se juca pe masă cu paharul. Cam asta se întâmplă acu'.

— Tu şi cu Mako, zise Simbal.

Cubanezul ridică din umeri.

— El şi Bennett se combinaseră. Aşa am auzit, aşa că trebuia să verific din sursă sigură.

[8] Fat Boys Institute – Institutul pentru Băieţi Graşi (n. trad.).

— Şi?

— Ce ţi-a spus Mako?

Cubanezul îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Simbal.

— El şi cu mine plimbăm nişte încărcături de doi bani prin golfuleţele din jurul lui Miami. Ce mai vrei altceva?

— Vreau să ştiu ce-au pus la cale el şi cu Bennett.

Cubanezul mormăi.

— De ce nu-l întrebi pe el, de-a dreptul? Sunt sigur că nu ţi-ar rămâne dator. Scutură din cap.

Simbal dădu puţin înapoi.

— Ce mi-ai sugera să fac?

Cubanezul se prefăcu uimit.

— *Pe mine* mă întrebi? Căscă ochii. *Madre de Dios*! Ce-ar putea nişte amărâţi ca noi, înfundaţi în canale, cu nasul în noroiul pe care-l scormonesc toţi tipii ăia, ce-am putea noi să-ţi spunem *ţie*, Marele Vânător Alb?

— Las-o baltă cu comedia, Martine.

— Isuse, da' tu chiar ai o pereche de *cojones* pe cinste, frumosule.

Simbal se prefăcu că nu-l aude.

— Ce puseseră la cale Bennett şi Mako?

Cubanezul ridică din umeri.

— Nu ştiu. Asta trebuie să-mi spui tu.

— Ar fi mai bine să mă laşi să aflu, zise Simbal.

După o vreme Cubanezul zise „Rahat" şi luă o gură de băutură.

— Dă o petrecere în seara asta, târziu. Cu asistenţă foarte strict aleasă. Eu sunt ăla care trebuie să-i agăţ pe-amândoi de-acolo. E cam nasol să ai de-a face cu Mako.

— Bennett, zise Simbal pe gânduri.

— Cred că dacă te-ai băgat ar fi mai bine să te pun la curent, zise Cubanezul cam acru.

— Am citit dosarul lui Eddie, zise Simbal.

— Asta înseamnă că sunt o grămadă de lucruri despre Eddie de care habar n-ai.

— Oh?

— Dacă nu-l cunoşti pe *hombre* ăsta personal, nu ştii nimic despre el.

— Adică?

— Eduard Martin Bennett e dat în mă-sa.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Asta chiar încerc să fac, frumosule.

Apucă paharul cu băutură, luă o înghiţitură zdravănă apoi zise:

— Uite cum a fost: Eddie şi Peter Curran au avut o combinaţie amândoi.

— Vrei să spui că au fost împreună într-o misiune comună DEA-SNIT?

— Nu, băieţel. Nu ceva de felul ăsta.

Simbal încercă să descifreze din expresia de pe faţa Cubanezului despre ce era vorba. Orice ar fi fost, de bine nu era, asta se vedea clar.

Nu cumva făceau afaceri împreună?

— Nu afaceri, zise Cubanezul dând pe gât restul de rom cu Coca. Amor.

— Sfinte Cristoase! Simbal se gândi un minut. Doar nu vrei să spui că totul – tot spanacul ăsta – n-a fost decât o ceartă de îndrăgostiţi?

Cubanezul se juca cu paharul gol. Părea să mai aibă nevoie de unul.

— Cred că în felul ăsta a început. Vezi tu, nu puteau să locuiască împreună, să fie văzuţi în public împreună, nimic din toată mizeria asta, băieţaş. Era al dracu' de nasol pentru ei. Dacă îţi intră în dosar o chestie ca asta, Madonna, în meseria noastră nu mai e nimic de făcut. S-a dus munca în teren şi nici nu poţi să te gândeşti să mânuieşti vreun rahat clasificat. Te trimit direct la Colonia de leproşi. Aşa obişnuia să-i zică Eddie. Trebuie să înveţi să fii funcţionar, să împingi hârtii, să te gândeşti la chestii importante ca avansările, promovările, rechiziţionările şi alte ştifturi de acelaşi fel.

— Ai spus că nimeni nu ştia despre ei. Tu ştiai.

— Sigur că ştiam. Am lucrat împreună cu Eddie de mai multe ori. Ştii asta foarte bine din dosarul lui. Dar cum ţi-am mai spus, cel puţin în cazul lui Eddie, poţi să te pişi pe dosar.

— A-l cunoaşte pe Eddie Bennett înseamnă a-l iubi, zise Simbal. Asta e?

Cubanezul îi cercetă faţa.

— Te crezi deştept, nu-i aşa? Lucrezi pentru Quarry, ai putere asupra ying-yang-ului, ne priveşti de sus pe noi ăştia, ţăranii, nu-i aşa?

— N-aveam altă cale să intru în afacere, Martine, zise Simbal. Era o prăvălie închisă, eu eram grăbit. N-am avut timp să-mi rafinez modalităţile de a te contacta. Nu sări peste cal, nu-i vorba de nimic personal.

— Aici greşeşti, *hombre*. Toată chestia e personală de la un cap la altul.

— Atunci ai face mai bine să-mi spui.

Cubanezul îşi plecă fruntea.

— Pentru Eddie nu mai exista nimeni pe lume, în afară de Peter Curran. Fuseseră la şcoală împreună.

— Mda, ştiu. Yale. Aceeaşi promoţie, acelaşi club.

— Clubul Hellfire, zise Cubanezul. Mari porcării se mai întâmplau şi acolo. Într-o noapte, la o beţie, Eddie mi-a spus despre Curran, despre iniţierea în Clubul Hellfire. El şi Curran erau solemn promişi unul altuia. Cubanezul ridică din umeri. Cred că şi bărbaţii pot să se îndrăgostească unul de altul. Îi făcu semn chelneriţei să mai aducă un rând. Şi la fel pot să nu mai fie îndrăgostiţi unul de altul.

— Asta li s-a întâmplat?

— A fost ca orice căsnicie care se prăbuşeşte, zise Cubanezul. Asta-i partea nostimă. Unul s-a schimbat, celălalt nu.

— Curran trebuie să fi fost acela, zise Simbal. Curran se ambalase pentru o femeie, operativ la DEA.

— Mda, chestia nu i-a căzut deloc bine lui Eddie, admise Cubanezul, dar ruptura a venit tot din cauza lui Eddie. A fost trimis la apă adâncă. Era expresia folosită la SNIT pentru munca acoperită, de lungă durată.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Simbal. *Diqui*?

— Corect. Cubanezul îşi luă băutura de pe tava fetei.

Părea neobişnuit de însetat şi Simbal îşi reaminti de sentimentul lui vizibil de frică.

— Eddie a fost plecat mult timp. Foarte mult timp.

Simbal prinse sugestia.

— Adică?

Cubanezul făcu o mutră.

— Înţelegi tu, ăsta-i motivul pentru care sunt eu aici. De asta am fost aşa întors pe dos când mi-ai apărut la uşă. Eddie nu se va mai întoarce. A trecut de partea cealaltă.

Şi, în liniştea înspăimântătoare, Simbal se gândi „Dumnezeule, aici avem de-a face cu o nălucă fermecată.”

Sun Tzu a spus că modalitatea cea mai eficientă pentru un general de a-şi desfăşura trupele era să se asigure că poziţia acestora nu poate fi identificată de inamic. În felul acesta, nu se puteau lua împotriva lor nici un fel de măsuri de apărare, nici chiar de către cei mai străluciţi tacticieni militari.

Lucrurile acestea au fost scrise în anul 500 î.e.n., dar forţa strategiei lui Sun Tzu mai este valabilă şi astăzi.

Acestea îi treceau prin minte lui Jake, pe când el şi Mikio dădea colţul la sala inscripţiilor. Începuseră să alerge pe terasa largă a templului. Cei doi Yakuza cu ochelari de soare aveau pistoale. Nici nu putea fi vorba să te îndrepţi spre ei sau să le stai în cale. Jake şi Mikio erau neînarmaţi; orice tip de armă era strict interzis pe teritoriul templului. Şi, în afară de asta, Mikio „murise” cu o zi înainte la Tokyo. Nu aveau nici un motiv să se aştepte că vor fi urmăriţi aici.

Dar aveau trupurile lor superb antrenate, iar Sun Tzu spunea să găseşti totdeauna terenul potrivit pentru bătălie. Aşa că Jake şi Mikio o luară de-a lungul marginii terasei. Puseră în mişcare o ploaie de pietre, care se rostogoliră peste un lung şir de femei venite să se roage, când trecură prin faţa uşii deschise de la sala inscripţiilor auziră sunetul ritmic, poc, poc, poc, pe care îl scotea peştele de lemn gol, care era izbit ca să păstreze tempo-ul cântării preotului.

Se opriră să răsufle.

— Oh, Buddha, zise Jake încetişor. Strategia lui Sun Tzu deveni de maximă importanţă când observă încă patru Yakuza care-şi croiau drum spre ei. Atunci înţelese. Primii doi, cei cu pistoalele, fuseseră o cursă. Se blestemă singur. Trebuia să bănuiască ceva de felul ăsta când îi văzuse pe cei doi scoţându-şi pistoalele. Într-un astfel de loc, în care majoritatea clădirilor fuseseră desemnate de către guvernul

Japoniei ca Tezaur Naţional, nici nu putea fi vorba să se tragă focuri de armă. Trebuiau folosite alte metode, mult mai silenţioase.

— În grădină, şuieră Mikio şi, încovoiaţi aproape la jumătate, făcură un salt spre larga suprafaţă împădurită ce se găsea între sala inscripţiilor şi pagoda cu clopoţei. Păşiră dincolo de poteca pavată cu lemn, spre o uriaşa stâncă plată. Trepte de piatră îşi croiau drum prin prundiş. Prin muşchiul păros, printre tulpinile de bambus. La dreapta, trecură pe lângă o stâncă gigantică înconjurată de secole de o apă curgătoare. Era piatra Bunăvoinţei, una dintre cele cinci stânci enorme care străjuiau grădina. Fiecare reprezenta una din cele cinci virtuţi cardinale în confucianism.

Ferigile fluturau în vântul stârnit de trecerea lor. Jake simţea deja o greutate în respiraţie, o apăsare în spatele ochilor.

Era linişte deplină. Puteau auzi murmurul apei din apropiere, ascunsă de fâşii de plante tunse meticulos, din când în când cântarea preotului şi poc, poc, poc indicând ritmul dinspre sala inscripţiilor.

Amândoi observară bărbaţii în aceeaşi clipă. Mikio atinse marginea mânecii lui Jake şi amândoi o porniră. Cât mai adânc în grădină, de-a lungul unei poteci înguste, şerpuite, făcută din pietre acoperite de muşchi, aranjate cu artă, ca să-i sugereze călătorului un izvor care curge. La stânga atinseră frunzele aurii roşcate ale unui arţar pitic, tuns el însuşi în formă de frunză. Chiar în faţa lor se înălţa piatra Dreptăţii, având trupul enorm alcătuit dintr-o serie de platforme concentrice, ridicate una peste alta, asemenea unor inele suprapuse. În faţa ei, omul îşi amintea în chip inexorabil de eonii care treceau, uriaşe perioade de timp care reduceau viaţa omului la proporţii pitice.

Acesta era efectul amuţitor al pietrei, (efect care trebuie spus că îi luase designer-ului zece ani din viaţă ca sa-l găsească): îl aşeza pe privitor în perspectivă, le reamintea lui sau ei că locul acela era în afara timpului, îi reamintea imutabilitatea transmisă de la sau spre virtutea confucianistă a Dreptăţii, ea însăşi o prelungire a naturii.

— Nu înţeleg, şopti Mikio. Pentru clanul Kisan eu sunt mort. Şi totuşi mi-au găsit urma atât de repede.

— Un trădător?

Mikio înălţă din umerii deosebit de musculoşi.

— Orice e posibil, prietene. Dar aş prefera să caut altă explicaţie.

Un şuierat îl făcu pe Jake să se întoarcă, exact la timp ca să vadă că începuse *shohatsu*. Se aruncă în faţă în mod reflex, evitând capătul greu al lanţului mânuit de Yakuza. *Manrikigusari* – ceea ce înseamnă „lanţul care are putere cât zece mii” – zăngăni atunci când omul cu ochelari de soare îl trase înapoi la el.

Jake întinse mâna într-un atac simulat. Acesta provocă răspunsul aşteptat, *uchiotoshi*, un atac fulgerător, pe care celălalt îl rată, căci Jake îşi retrase încheietura în ultima clipă.

Apucă de capătul lanţului şi răsuci. Amândoi pierdură terenul de sub picioare şi se prăbuşiră într-un strat aranjat cu grijă, de ferigi pline de păianjeni.

Bărbatul nu era înalt, dar era deosebit de puternic. În vreme ce îşi recâştiga echilibrul, Jake observă că întreaga lui energie părea concentrată în partea superioară a braţelor şi în trunchi, lucru neobişnuit la japonezii care preţuiau atât de mult *hara* – centralizarea energiilor interne în partea de jos a pântecului. De aceea luptătorii de *sumo* erau atât de grei.

Folosi o *tenkan*, răsucind ambele trupuri spre stânga, dar făcu o întoarcere scurtă pentru că mâinile tipului Yakuza îi căutau încheietura ca să-şi elibereze *manrikigusari*, iar Jake se gândi: „Aşa se întâmplă când mintea îţi e preocupată de arme: armele devin mai importante decât propriul tău trup.”

Bâjbâind să-i apuce încheietura lui Jake, Yakuza îşi pierdu poziţia, cu gândul să redobândească controlul deplin asupra lanţului. Ceea ce îi permise lui Jake să-şi mlădieze propriul trup după mişcarea lui Yakuza, să-i ridice ambele mâini şi să le îndepărteze, în vreme ce mâna liberă a lui Jake îi împingea cu putere gâtul.

Într-o clipă, Yakuza făcuse un salt în spate, izbindu-se de

pietrele acoperite de muşchi. Aruncă *manrikigusari* care se răsuci în jurul gleznei stângi a lui Jake. Yakuza trase cu putere şi Jake îşi pierdu echilibrul.

Simţea că nu mai putea să respire, în vreme ce celălalt îl izbea în coaste. Se răsuci la timp ca să-l vadă pe Mikio aplicându-i cu perfectă acurateţe o lovitură în ficat. Buzele tipului Yakuza îi dezgoliră dinţii într-o grimasă de agonie. Dădu drumul lanţului, chircindu-se, în vreme ce Mikio repeta lovitura. Jake îi aplică o lovitură cu muchia palmei peste faţă de-i săriră ochelarii de soare. Yakuza rămase ţeapăn.

Jake respiră adânc, Mikio întinse o mână, răsuflând din greu. I se rostogoleau ochii, gura i se deschidea fără să scoată nici un sunet. Căzu într-un genunchi, Jake se repezi să-l sprijine şi trase afară *shuriken*-ul, săgeata ascuţită de oţel.

Sângele ţâşni şi Mikio îşi acoperi rana cu palma. Se auzi un huruit şi în aceeaşi clipă îl simţi pe Mikio izbindu-se de el. A doua *shuriken*, prevăzută cu un *thwok* la capăt, se înfipse în trunchiul arborelui cryptometria de alături.

Jake se târî pe coate şi pe genunchi spre un tufiş de buxus, îngrămădit în spatele unui strat de azalee ce se legănau în vânt. Aruncă o privire în spate, îl văzu pe Mikio sfâşiindu-şi cămaşa cu dinţii şi făcându-şi un bandaj la braţ, gâfâind de efort. Într-o clipă, bumbacul alb se întunecă şi se umezi de sânge.

Jake îşi îndreptă atenţia spre aruncătorul de *shuriken*. Încercă să nu bage în seamă albinele care bâzâiau printre florile de deasupra capului său. Stătu cât se poate de liniştit. Când se hotărî să se mişte, o făcu cu o precauţie şi o lentoare extremă.

Grădina avea un anumit ritm, ritmul în care adierea uşoară mişca frunzele, atingea rămurelele şi le făcea să se legene. Orice perturbare a acestui ritm, ştia perfect, ar atrage imediat atenţia asupra lui. Ideea era să se scufunde în mediul înconjurător, *chahmhai*, aşa cum îl învăţase Fo Saan. Însă tot antrenamentul lui se întemeia pe *ba-mahk*. Din momentul în care Jake nu se mai putea extinde în afară şi nu mai putea intra în contact cu veşnicul puls cosmic al

lucrurilor, toate drumurile îi erau închise.

Totuşi, făcea tot ce putea ca să se contopească din nou cu mediul. Dar nu era de-ajuns. Zornăitul lanţului îl făcu să întoarcă capul, dar *manrikigusari* îi înlănţuia deja gâtul, în *makiotoshi*, atacul final având drept scop strangularea.

Prima cerinţă era să-şi ţină mâinile în jos, cât mai departe de gât. Prima reacţie de răspuns a organismului ar fi fost să-şi ridice mâinile şi să încerce să-şi elibereze gâtul. Ar fi fost o greşeală, căci cu mâinile goale nu avea nicidecum puterea să rupă lanţul de oţel. S-ar fi pierdut secunde preţioase, în vreme ce atacatorul ar fi strâns din ce în ce mai tare. Cu siguranţă, rezultatul ar fi fost moartea.

Respiră adânc. Folosi un „porc mistreţ”, o lovitură la coaste, o izbitură cu muchia mâinii, pentru care trebuia să execute un sfert de răsucire spre dreapta. Ceea ce îi înăbuşi grav căile respiratorii. Dar aerul era deja înlăuntrul lui, iar el îşi folosi toată puterea, mărită de senzaţia organismului că moartea era aproape. Se folosi de frica animalică, îşi cabră capul transformându-l într-un pinten, aşa cum fusese învăţat, ceea ce îl făcu să pompeze o cantitate excesivă de adrenalină în sistem.

Apoi se răsuci spre dreapta, folosi „porcul mistreţ” şi pe această parte şi simţi cum trei coaste ale adversarului cedează, în vreme ce fierbinţeala pe care o simţea pe faţă deveni aproape insuportabilă, lanţul începuse să oprească circulaţia sângelui spre creier şi Jake ştia că sfârşitul e aproape, că nu mai rămâne decât extrem de puţin timp până când va vedea stele scânteind în faţa ochilor, iar lipsa de oxigen îi va întuneca judecata sau şi mai rău, îi va afecta coordonarea.

Yakuza alunecă în genunchi, trăgându-l pe Jake după sine. Antrenamentul lui era extraordinar, chiar cu trei coaste rupte nu-i dădea drumul, se afla încă într-o poziţie situată direct în spatele lui Jake, unde era foarte greu pentru acesta să-i facă ceva.

Situaţia era critică. Plămânii îi luaseră foc şi începuse să-şi piardă conştiinţa; vedea lumina soarelui filtrată până pe o frunză, ireală; murmurul vântului asemeni şoaptelor unor spirite însufleţite, ce s-ar fi jucat de-a v-aţi ascunselea

printre copaci; un nor, albastru-verzui, luând forma unui samurai în atac şi…

Nu mai am aer!

Încetează să mai visezi cu ochii deschişi şi termină cu el! Îşi porunci. Încercă patru tipuri diferite de *atemi* cu piciorul, dar Yakuza se feri de fiecare dată, păstrându-şi cu încăpăţânare forţa cu care strângea *manrikigusari*. Jake bănuia că Yakuza se îneacă lent în propriul lui sânge. Dar era o prea mică mângâiere, de vreme ce era capabil încă să ţină strâns lanţul, până când nici pic de aer nu mai putea pătrunde în plămânii incendiaţi ai lui Jake.

Contau acum nu minutele, ci secundele şi Jake făcu singurul lucru posibil, se arcui pe spate, îşi concentră toată greutatea în gât şi îl folosi ca punct de sprijin pentru un salt în spate.

Folosi o *atemi* cu cotul, ţinând amândoi pumnii strânşi, legănându-se conştient în faţă şi în spate, izbind jos, jos, cu o mişcare fulgerătoare care îi fractură sternul atacatorului Yakuza.

Omul se arcui, cu degetele albe ca nişte oase alunecându-i pe zalele ude ale lanţului, iar Jake, ridicându-şi cotul stâng la înălţimea gâtului, îşi repezi palma dreaptă în obrazul adversarului. Auzi zgomotul ascuţit al vertebrelor cervicale care cedau sub uriaşa apăsare.

O întunecime cu nuanţe de sidef; apoi văzu furnica croindu-şi anevoie drum pe câmpul plin de beţe.

După care deveni conştient că acel câmp plin de beţe erau perii de pe mâna lui. Cu capul atârnând în jos, cu *manrikigusari* atârnându-i de umeri, asemeni greutăţii purtate de Atlas.

— Jake-san!

…Mikio, lângă el…

— Eşti bine?

Îl durea prea tare ca să dea din cap, iar limba îi era atât de uscată şi de umflată încât o simţea umplându-i toată gura.

La îndemnul grăbit al lui Mikio, plecară de acolo, cotind-o după colţul cel mai îndepărtat al stâncii Dreptăţii, înconjuraţi de tufe de merişor şi de ienuperi argintii.

— Mai sunt încă patru, zise Mikio. Îşi privea ţintă ceasul, ca şi cum ar fi întârziat la o întâlnire. Trebuie să scăpăm de ei.

Jake băgă de seamă că Mikio luase *manrikigusari* cu sine.

— Cât eşti de bun la asta? Îşi pipăia carnea vie din jurul gâtului.

Mikio râse ameninţător.

— Depinde de tipul cu care stau de vorbă. Îi aruncă lui Jake o privire. Nu fii îngrijorat, *kyujutsu ka*, peste un ceas o să bem Kirin în barul meu preferat din cartierul vechi din Kyoto.

Jake nu zise nimic, dar se întreba dacă într-adevăr aşa va fi. El avea absolută nevoie de odihnă şi nu-şi dădea seama cât de grav rănit era Mikio. Supraveghea atent împrejurimile. Asculta.

Auzi un clipocit şi tresări. Mikio îi puse o mână pe genunchi.

— E numai *shishi odoshi*.

Jake privi în jur şi văzu „spaima căprioarelor”, alcătuită din bambus şi piatră, la mai puţin de douăzeci de metri. La origine inventată de fermieri ca să apere recoltele pentru a nu fi mâncate de animale, *shishi odoshi* devenise un element comun în grădinile japoneze moderne. O tulpină largă de bambus era umplută parţial cu apă, iar vârful aplecat din cauza greutăţii lichidului lovea o piatră, producând un clipocit puternic. Când se golea de apă, se ridica din nou ca să fie reumplută şi lovea iarăşi piatra.

În armonia neschimbată a grădinii eterne, *shishi odoshi* cu sunetul ei de metronom era singurul semn al trecerii timpului.

Pe Jake fiecare clipocit ce răsuna printre frunze îl aducea din ce în ce mai aproape de pacea atotcuprinzătoare a grădinii. Aici, sub crengile aplecate ale veşnic verzilor brazi chinezeşti, printre aspidistra, pătlagină şi crini, printre ferigile dantelate pană-de-struţ, printre tulpinile fragede de bambus simţea mai puternic decât oricând frumuseţea universului. Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi hotărî că nu vor muri aici, nici acum şi nici multă vreme de acum înainte.

Clac, clac, *shishi odoshi* împrăştiindu-şi apa pe spatele

pietrei. Faţa neschimbată a stâncii Dreptăţii privindu-i nemişcată, fuga înapoi, într-un arc larg, spre arborele de cryptometria.

Lucirea unei dungi negre (mâneca unui costum?) şi Jake zicând:

— Fii tare, Mikio-san, au apărut.

Mikio folosi *manrikigusari* asupra omului din capul şirului, făcându-i să se răstoarne, astfel că shuriken-ul pe care era gata să-l azvârle-se izbi zăngănind de poteca de piatră.

În aceeaşi clipă, Jake era în picioare şi alerga spre stânca Dreptăţii. Era absolut necesar ca să fie despărţiţi cei patru. Jake ştia că la grămadă au prea puţine şanse să facă faţă unui atac concertat.

Se luară trei după el; era evident că Mikio fiind rănit, îl considerau pe Jake a fi cel mai periculos. Veniră spre el din trei direcţii diferite, în acelaşi timp. Se aşteptau ca el să fugă, dar Jake rămase unde se afla. În mod deliberat, voia să le pară încurcat; avea grijă să nu se mişte, astfel ca atunci când o va face să le producă un şoc şi să câştige o fracţiune de timp.

Când cel din stânga fu destul de aproape, îşi începu atacul, o *atemi* cu mâna întinsă, care, avu Jake grijă, îl izbi drept în faţă. În ultima clipă, se aplecă într-un genunchi şi îşi răsuci trupul spre stânga, o dată cu al adversarului, întinse mâna dreaptă, apucă manşeta mânecii drepte a omului şi, folosindu-se de propria lui mişcare în faţă, se ancoră de adversar, îl trase în jos şi îl azvârli pe Yakuza în tovarăşul lui, care îl ataca pe Jake din dreapta.

Jake se ridică în picioare, bărbatul din mijloc îl apucă de umeri, pe la spate. Jake îşi păstră corpul în mişcare spre dreapta, îşi ridică mâna stângă în sus, sub subsuoara lui Yakuza şi îl azvârli cât colo.

Primul bărbat se repezea din nou la el, iar Jake, zărind în mâna lui *shuriken*-ul, îl lăsă să înainteze cu el. Mâna lui stângă ţâşni în faţă ca să întâlnească lama, trecu pe lângă ea, se încleştă în jurul încheieturii lui Yakuza şi trase spre sine, folosindu-se de propria lui mişcare combinată cu forţa de a-l arunca pe celălalt în faţă.

Când Yakuza se întinse în faţă, căzând, mâna dreaptă a

lui Jake se repezi fulgerător spre ceafa dezgolită a omului. Acesta se prăbuşi grămadă.

Jake lovi cu piciorul în cel de-al treilea bărbat şi îl rostogoli pe spate; dar văzu cum cel de-al doilea scoate din teacă o sabie scurtă şi se repede cu sabia întinsă în fată.

Începuse strigătul *kiai*, dar Jake îşi repezi dosul mâinii în bărbia lui Yakuza. Mâna acestuia tremură şi scăpă lama, care se rostogoli departe.

Dar Yakuza reuşise să folosească lovitura de picior, iar Jake simţi o durere ascuţită în coapsă. Piciorul stâng îi înţepeni şi se prăbuşi peste faţa rotunjită a stâncii Dreptăţii.

Yakuza îşi redobândi sabia şi atacă din nou. Jake auzi hârşâitul lamei care se izbea de stâncă, în faţa ochilor îi jucară scânteile albastre.

Jake se întinse şi îşi înfipse degetele în pieptul hainei adversarului. În lupta strânsă, corp la corp, sabia nu era bună la nimic, aşa cum omul nu-şi putea folosi nici posibila lovitură mortală cu piciorul.

Spre surprinderea lui Jake, Yakuza dădu imediat drumul săbiei şi îndreptă o dublă lovitură exact deasupra inimii lui Jake. Acesta se cocârjă, dar avu prezenţa de spirit să se rostogolească din calea următoarei *atemi*, despre care ştia că îi va ţinti ceafa.

Yakuza îl urmă îndeaproape, presimţind victoria. Avea muchiile mâinilor întinse şi Jake putu să vadă că antrenamentele lui la karate fuseseră foarte intense. Lovi, iar Kaje folosi o *tenkan*, izbind cu dosul mâinii cotul lui Yakuza. În aceeaşi clipă îşi răsuci trunchiul, transformându-l în pârghia necesară ca să-l răsucească şi să-l arunce pe celălalt la pământ.

Yakuza, pe jumătate mort, apucă totuşi minerul săbiei şi, cu o singură mişcare, o îndreptă în sus. Lama alunecă la un fir de păr de gâtul lui Jake.

Îşi folosi piciorul ca să-l ţină pe Yakuza la pământ, dar se afla într-o poziţie proastă, iar omul mânuia sabia cu o forţă mortală. Aşa încât Jake făcu singurul lucru care îi mai rămăsese. Aplică o mişcare *irimi* ca să-l tragă pe bărbat spre sine şi, folosind exact unghiul potrivit, îi zdrobi capul de faţa impasibilă a stâncii Dreptăţii.

Jake se uita la trupul nemişcat, când lovitura îl izbi într-o parte a feţei. Se clătină şi alunecă pe o latură a stâncii. Clipi de mai multe ori, încercând să-şi limpezească vederea, dar nu reuşi să desluşească nimic. Percepţia de profunzime era distrusă. Braţele îi atârnau grele ca de plumb, piciorul îi ardea de durerea provocată de *atemi*-ul primit.

Ultimul dintre Yakuza se afla deasupra lui, în mână cu sabia decedatului său tovarăş. Ridică lama strălucitoare şi Jake ştiu că nu mai putea face nimic ca să-l oprească, îşi văzu moartea reflectată în lama perfect strălucitoare a lui *wakizashi*, simţi curentul de aer rece ce preceda lovitura arcuită ce îi va despărţi capul de trunchi.

Lama începu să şuiere în mişcare. Când va trece prin piele, prin carne şi prin oase, o va face cu viteza de acum.

Era atât de aproape, încât Jake putea vedea cum se întâlnesc cele două planuri ale lamei, o linie subţire ca un fir de păr, albă ca un fulger. Era ca şi cum ar fi privit faţa unui zeu.

În clipa aceea, se petrecu ceva foarte comic cu trupul lui Yakuza. Se umflă la mijloc ca un balon, cam cu şase centimetri deasupra inimii, iar Jake fu acoperit de ceva greu, umed şi cald. O duhoare ca de abator îl copleşi şi începu să vomite.

Apoi Yakuza căzu cu toată greutatea peste el, peste stânca Dreptăţii, mânjindu-i faţa cu sânge, măruntaie şi aşchii de oase. Mirosul de fecale era copleşitor şi Jake, inconştient, începu să se târască, cu dificultate, cât mai departe de el. Se simţea îngropat în excremente. Respira greu, începu să gâfâie.

Simţi că cineva îl trage de acolo şi se rostogoli cu faţa în sus. O batistă îi trecu peste faţă, ştergând resturile de carne şi de sânge. Jake privi spre trupul mort al lui Yakuza, văzu vârful ascuţit, de oţel negru, al unei săgeţi înfipte în ceea ce mai rămăsese din om.

Îşi ridică privirea, o văzu pe minunata, femeie în elegantul kimono de culoarea curmalului japonez car îl ajutase şi la Mikio acasă, îngenunchind lângă el cu o batistă însângerată în mână.

Abia după ce o privi un moment într-o tăcere plină de

mirare observă că purta în cealaltă mână un arc cu aer comprimat Mitsui-Jujika-1000.

Bliss ştia bine că era ca şi cum s-ar fi încredinţat voinţei lui Buddha. Pe când se apropia de Containerul Terminal de la Kwung Tong văzu că Fung Scheletul nu era acolo. Văzu nu cu ochii, ci cu mintea.

Qi-ul ei, care avea acum în permanenţă o parte în *da-hei*, în Marele întuneric, o făcea să fie conştientă de lucrul acesta. Împrăştiat deasupra mării, în noapte, spiritul ei pătrundea în vibraţiile universului.

Cine plângea în lume? Va fi pentru veşnicie conştientă de plângerile celor morţi, adunaţi laolaltă, o armată care ocupa un continent. Cine erau? Compatrioţii ei, morţii din China, ce strigau după libertate.

De unde ştia aceasta? Era ceva asemeni contactului stabilit cu un spirit? Bliss, legănată de *walla-walla* pe care o închinase, îşi închise ochii şi ascultă vocea lui Shi Zilin. Era vocea din murmurul vântului care îi flutura părul, din clipocitul valurilor ce se izbeau de mica ambarcaţiune, din stropii de apă stârniţi de elice. Era vocea din strigătul pescăruşilor ce însoţeau lacomi un vas de pescuit.

Pământul se mişcă şi Shi Zilin vorbi. Era unul şi acelaşi, întrepătrunşi. *Qi*-ul planetei se înălţă şi coborî după cum inspira sau expira el. Simţea astfel în vreme ce-l auzea vorbind. Nu erau cuvinte, ci mai durând impulsuri, asemeni mesajelor pe care le trimite automat creierul spre extremităţi ca să le pună în mişcare. Omul nu e niciodată conştient de proces, numai de rezultatul final. Şi totuşi era ceva misterios, magic, înfricoşător. Nu era ceva ce poate fi împărtăşit cu o altă fiinţă umană. Adesea, Bliss se întreba ce va face când se va reîntoarce Jake în Hong Kong. Îi va spune? Cum va recepta el schimbările care se petrecuseră cu ea? Cum îl vor influenţa ele?

Se cutremură uşor, în întunericul de dinaintea zorilor, înspre răsărit, o linie roz pal începuse să coloreze cenuşiul de scoică, pe măsură ce noaptea pălea.

— Spuneţi-mi unde, domnişoară, zise luntraşul. Exact.

Bliss îi arătă şi, cum nu primi nici un răspuns, se întoarse

spre el. Observă că se uita fix la ea, cu un fel de teamă. Ce vede? Se întrebă ea. Poate că am vreo pată, vreo cicatrice pe obraz. Şi, inconştient, atinse cu vârfurile degetelor carnea, le plimbă pe suprafaţa netedă. Râse pentru sine, dar era un sunet nefiresc, care o făcu să se mai cutremure o dată din cap până în picioare.

Ar fi vrut să fie şi Jake aici, lângă ea. Nu ca să-i spună ce să facă şi nici măcar ca să-i dea încredere. Pentru prima dată de când erau împreună, o străbătu îndoiala în legătură cu ei doi, ca norii care se îngrămădeau la orizont.

Povestea vieţii lui nu-i dădea pace. Ştia despre sinuciderea primei lui soţii, despre moartea lui Lan pe râul Sumehun; ştia şi despre cea de-a doua soţie a lui Jake, Mariana. Uciderea ei în Alpii Japonezi i-l adusese înapoi lui Bliss pe Jake, pentru totdeauna. Niciuna dintre căsniciile lui nu fusese deosebit de fericită.

Jake era căsătorit cu munca lui, fie că era munca la Quarry, în trecut, ori la Cerc, în prezent. Avea o personalitate complet obsesivă, iar această obsesie provocase, după cum simţeau cei mai buni prieteni ai lui, înstrăinarea de cei pe care îi iubea cel mai mult pe lume.

Bliss ştia că aceasta reprezenta numai o parte a poveştii lui Jake. Se gândea cât de deosebit era el.

Fusese şi ea antrenată de acelaşi maestru în arte marţiale şi în ştiinţe filosofice, Fo Saan, care îl antrenase şi pe Jake. Ştia, prin urmare, în amănunţime ce talente cu totul deosebite avea Jake. *Qi*-ul lui cu totul special, capacitatea de a intra în starea semi-mistică cunoscută ca *ba-mahk*, îl făceau să fie profund deosebit de majoritatea oamenilor. Aceasta era principala cauză, credea ea, pentru care se înstrăinase de familie.

Acum Bliss se întreba cum va fi afectată relaţia lor. Propriul ei *qi* era răspândit în Marele întuneric. Aici îi vorbea Zilin. Se întreba dacă ea era păzitoarea spiritului Jianului, sau dacă *qi*-ul lui devenise al ei. Se întreba dacă el o călăuzea pe un anume drum şi dacă da, cu ce scop.

— Aici, domnişoară, zise luntraşul când atinseră cheiul. Dar nu luă banii asupra cărora se înţeleseseră când porniseră la drum. Nici nu se uită în ochii ei, nici nu-i

răspunse la întrebări. În chipul cel mai clar, nu dorea altceva decât ca ea să coboare din barcă.

Ceea ce Bliss şi făcu, ajungând la docuri după ce urcă o scară de metal, care cobora de pe peronul ce alcătuia partea de jos a cheiului. Simţea în aer fumul motoarelor Diesel de la aeroport. La stânga era Containerul Terminal şi, în spatele lui, un şir, aparent interminabil, de depozite – magazii pline cu toate sorturile de mărfuri licite sau ilicite, care aşteptau reîmbarcarea spre toate ţările de pe glob.

Barca lui Fung Scheletul era ancorată cam cu trei sute de metri mai jos pe chei. Era o ambarcaţiune zvealtă şi lucitoare, cu un motor destul de puternic ca să depăşească cele mai moderne şalupe ale poliţiei. Era vopsită în culoarea apei adânci, întunecate şi era aproape invizibilă.

Căpitanul ei, află Bliss întrebând un membru al echipajului, era cunoscut numai sub numele de Malaiezianul. Aştepta acolo de vreo douăzeci de minute până când apăru el. Era un bărbat cu pielea întunecată, cu o constituţie atletică, aproape gras. Purta o mustaţă mare şi răsucită, strălucind de unsoare.

Era tânăr, probabil de vreo treizeci şi cinci de ani, aprecie Bliss. Purta o pereche de jeans-i „Guess” uzaţi şi un tricou ce arăta ridicol pe un bărbat de forţa lui.

Omul pe care îl întrebase Bliss îl opri pe Malaezian! Îi vorbi un minut. Malaiezianul dădu din cap şi îl concedie. Se îndreptă spre stâlpul lângă care aştepta Bliss.

Îşi miji ochii înspre răsărit şi zise:

— Îl căutaţi pe căpitanul acestei bărci?

— Îl caut pe Fung Scheletul.

Malaiezianul scoase o ţigaretă răsucită de mână dintr-un buzunar al jeans-ilor. Era pe jumătate turtită. Îi trebui ceva timp ca s-o îndrepte şi de două ori mai mult timp ca s-o aprindă. Trase un fum şi zise în vreme ce-l dădea afară:

— Nu avem nimic de discutat.

— Aş vrea să-i vând ceva, zise ea.

— Dumneata? El râse şi clătină din cap. Nu ai nimic care să mă poată interesa. Afară de… îi cântări trupul cu ochii.

— Opale, zise Bliss.

— Mă faci să-mi pierd timpul. Începuse să se întoarcă cu

spatele la ea.

— Opale cu focuri, din Australia. Le cunoşti?

El mai trase un fum din ţigaretă.

— Sigur. Totul are un preţ, iar eu ştiu toate preţurile.

Ea îi înregistră atitudinea. Îi plăcea să se simtă superior.

— Ai putea spune care e valoarea acestuia? îi întinse opalul.

Malaiezianul mormăi ceva şi-i aruncă o privire. Apoi îl întoarse pe cealaltă parte. Îl ţinu în lumină. Apoi îşi întoarse capul şi scuipă. I-l puse înapoi în palmă.

— Asta-i tot? zise el. Pleacă. Pleacă de-aici.

— Nu-i numai ăsta, zise ea fără să se intimideze. Mai sunt o sută ca ăsta.

— De aceeaşi calitate? Băgă de seamă că acum el nu mai arăta la fel de dornic să plece.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Ce preţ ai cere?

Bliss îl privi şi citi pe faţa lui ceea ce o interesa. Dacă în clipa aceea ar fi văzut pe fruntea ei cea mai mică umbră de batjocură s-ar fi prăvălit asupră-i.

— Aş avea un preţ. Făcu ca vocea să-i pară stăpânită.

— Să-auzim. Dacă e...

Dar ea clătina deja din cap.

— Nu ţie, zise ea. Lui Fung Scheletul îi spun.

— Cui?

— Te interesează opalele?

— Numai dacă preţul e acceptabil.

— Ce-i vei spune lui Fung dacă le-aş vinde concurenţei? Malaiezianul nu zise nimic.

— Opalele sunt specialitatea lui Fung. Malaiezianul se uita la capătul de ţigară gata să se stingă.

— Nu te cunosc. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Bliss îi întinse opalul.

— Du-i-l lui Fung, zise ea. Poate că asta o să te mai lumineze.

Malaiezianul azvârli chiştocul în apă. Părea că s-a hotărât.

— Urcă-te în barcă, zise el fără să se uite la piatra preţioasă. Pornim în trei minute.

Când se urca, o luă de braţ.

— Eşti sau foarte inteligentă sau foarte proastă, zise el. Mă întreb care din două.

Daniela nu fusese niciodată la Zvenigorod, dar nu fu deloc surprinsă să-l afle cuibărit pe malul râului Moskva, cel mult îndrăgit de Maluta. Mari păduri de pini se înălţau pe văile abrupte ce se întindeau de ambele părţi ale colinelor pe care era aşezat oraşul.

Auzise de Sobor na Gorodke, Catedrala Adormirii Maicii Domnului, clădită din piatră cenuşie cu aproape cinci sute de ani în urmă. Ceea ce i se păru straniu, în vreme ce „Ceaika” bine încălzită intra pe porţile catedralei, erau ferestrele ei înguste, austerul dom central, care semăna atâta cu o cetate medievală. Părea mai puţin o clădire închinată lui Dumnezeu şi mai mult una închinată războiului. Uneori, îi trecu prin minte, erau unul şi acelaşi lucru, cel puţin în mâinile imperfecţilor şi adesea corupţilor muritori.

Daniela crezuse că va scăpa de Maluta în weekend. La urma urmelor, el plecase la *dacha* din Zvenigorod, iar ea era la Moscova. Era dimineaţa devreme, deschisese larg ferestrele biroului ca să audă păsările de primăvară sărind din creangă în creangă în brazii de afară. Circulaţia maşinilor era minimă şi se putea simţi pădurea.

Cugetase mult asupra ultimelor veşti de la Mitre, tresăltându-i inima la gândul că se aflau atât de aproape de momentul când vor pune mâna pe toată afacerea: InterAsia, Cercul. Kam Sang-ul! Mai mult decât orice, Daniela îşi dorea să pătrundă în sâmburele ascuns al proiectului comunist chinez. Nu credea că adevăratul lui secret îi fusese revelat prin Zhang Hua, asistentul lui Shi Zilin de la Beijing. Poate că, în parte, Kam Sang-ul se concentra asupra noii instalaţii nucleare de desalinizare a apei, care va rezolva veşnicele probleme de apă dulce ale Hong Kong-ului. Dar numai în parte.

Armata chineză era puternic implicată, cele mai bune minţi ale ei lucrau pentru Kam Sang. De ce? Acum, când Mitre îi furniza tot mai multe date, bănuia că Zhang Hua

fusese fie incomplet informat în legătură cu proiectul, fie că – şi această posibilitate o îngheţa – fusese agent dublu, în aparenţă cârtiţa ei în biroul lui Shi Zilin, dar de fapt furnizându-i numai datele pe care Shi Zilin dorea ca ea să le cunoască.

Ei bine, nu va putea fi sigură niciodată, de vreme ce atât Shi Zilin, cât şi Zhang Hua erau morţi. Dar Jake Maroc, fiul lui Shi Zilin, supravieţuise şi o deranja faptul că Mitre nu avea idee unde se afla el. Maroc trebuie că se afla în centrul operaţiunilor Cercului în Hong Kong. Dar deocamdată era de negăsit în Colonia Coroanei.

Daniela îi transmise un mesaj cifrat lui Mitre, dându-i instrucţiuni să înceapă o largă cercetare în legătură cu toate locurile în care s-ar fi putut afla Maroc. Tocmai transmitea mesajul când sună telefonul. Presupunând că era Carelin, care o suna ca să stabilească ora prânzului, răspunse imediat.

— Am încercat întâi la dumneata acasă, tovarăşe general. Maluta.

— O femeie nu-şi termină niciodată treaba, zisese ea şi râsese.

— De asta te-am chemat. Făcuse o pauză. Vreau un raport despre felul în care ai progresat.

— Luni dimineaţa la prima…

— Nu luni, o întrerupse el. Acum.

— Dar am o întâlnire la prânz cu Carelin.

— Contramandeaz-o. Am nevoie de dumneata acum. Şi pentru că tot suntem la acest subiect, vreau şi raportul în legătură cu afacerea voastră amoroasă.

— În gura dumitale lucrul sună foarte murdar, zise ea dintr-odată enervată – pentru că se amesteca peste ea, pentru că îi dădea ordine ca unei păpuşi trase de sfori, pentru că o despărţea de Carelin.

— Şi poate că şi este, zise el scurt. Dar nu o să te judec eu.

— Eşti ca un spin în ochii omului, ştiai?

— Foloseşti blestemele din Vest ca şi cum ele ar fi limba dumitale maternă. Găsesc lucrul destul de suspect, Daniela Alexandrovna.

Avea capacitatea să întoarcă înapoi fiecare insultă, ca pe un bumerang; ea simţi că ia foc.

— Vorbim dintr-odată despre loialitate?

— Asta crezi dumneata, tovarăşe general? Că vorbim despre loialitate? Vocea îi era batjocoritoare. Ce interesant! Mă întreb cum ar interpreta un psiholog al Slujbei comentariul dumitale. Hm. Poate ar trebui să te planificăm pentru o şedinţă la Institutul Serbski.

— Ce idioţenie! Dar ştia că el are puterea de a implementa chiar şi această sugestie absurdă.

— Eşti în timpul ciclului? o întrebă el. Atitudinea dumitale e foarte antagonistă.

Daniela tăcu. Ştia de ce procedează astfel şi lucrul îi sporea neliniştea. La Zvenigorod, în *dacha*, nu avea cum să-i scape. Gaura neagră Oleg Maluta o va privi în faţă, iar ea era înspăimântată. De aceea, o parte din ea simţea nevoia să o ia la fugă.

Îl auzi pe Carelin spunându-i: *O să găseşti tu o cale. Ştiu asta*. O cale ca să-l doboare pe Oleg Maluta. Nu spusese Maluta însuşi că *Lichidarea era singura cale de a-ţi îndepărta obstacolele din drum*. Da. Da. Se gândi la tabla ei de *wei qi*, la ţesătura de strategii, la… la ce?

Dorea să împrăştie în felul acesta teroarea care îi slăbea puterile şi pe care o răspândea Maluta asupră-i.

Deschise gura şi zise:

— La ce oră doreşti să fiu la *dacha*?

— „Ceaika” mea o să fie jos să te aducă într-o jumătate de oră.

Observase în vocea lui o oarecare dezamăgire pentru că nu sărise în sus când fusese muşcată?

— Şi nu pierde prea mult timp cu împachetatul, vreau să fii aici la prânz.

Iar acum, câteva ore mai târziu, era aici. *Dacha* lui Oleg Maluta se afla la poalele uneia din cele mai îndepărtate coline. Era la un nivel mai ridicat decât oraşul, aşa încât din orice parte a casei puteai avea o vedere asupra râului Moskva.

Locul semăna cu o cabană de vânătoare. Daniela nu credea că avea aceeaşi arhitectură cu aceea care arsese;

nici o femeie din câte cunoştea nu s-ar fi simţit bine într-o ambiantă atât de masculină. În interior totul era din lemn – podeaua, pereţii, tavanul; sentimentul de apăsare era foarte puternic. Măcar să fi avut pe mobilă vreo husă de creton înflorat.

Maluta, în pantaloni largi de mohair gri, mocasini lucraţi de mână şi un pulover de caşmir, o primi în uşă. Şoferul trecu pe lângă ei cu bagajele. Maluta aruncă o privire servietei diplomat pe care o ducea Daniela şi dădu din cap aprobator. Apoi îi făcu loc să intre.

Un vestibul pătrat, de modă veche, se deschidea într-o parte spre bibliotecă, în cealaltă parte spre living. Dormitoarele şi biroul lui, îi spuse el, erau sus, la etajul al doilea, spre care ducea o scară largă cu balustradă de mahon, care domina realmente jumătate din vilă. Bucătăria şi sufrageria se aflau undeva în spate, la parter.

Toate încăperile îi păreau prea mari, chiar încărcate de mobilele de lemn cu picioare groase, majoritatea purtând însemnele timpului. Erau prea multe pentru un singur om sau chiar pentru un cuplu. Trecând prin living, Daniela văzu tablouri, rame, medalii, diplome, chiar amintiri înfiorătoare din timpul războiului, care trebuie că, aparţinuseră tatălui lui Maluta. Maluta mutase aici toate acestea din apartamentul lui de la Moscova, după ce prima lui *dacha* arsese.

Turnă băuturi pentru amândoi şi, fără s-o întrebe ce doreşte, îi dădu un pahar cu vin alb de Rin. Era un pic prea dulce pentru gustul ei, dar zâmbi şi, după ce sorbi o dată, îi făcu un compliment.

— Ce mi-ai adus?

Lipsa totală de politeţe era tipică pentru el. Dar Daniela începuse să-i descifreze strategia. Avea nevoie să-şi modeleze personal, în întregime, mediul înconjurător. Îi plăcea să-i deconcerteze pe cei aflaţi în prezenţa lui, socotind, probabil nu fără dreptate, că asta îi oferea un oarecare avantaj tactic.

Cu o tresărire interioară, Daniela observă cât de bine se potrivea în cazul ei. De aceea se gândea la el ca la o stea neagră. Maluta făcea totul ca să impună propriile sale legi,

universul lui personal; iar pe acesta îl purta cu sine oriunde s-ar fi dus. În consecinţă, ea nu era niciodată ea însăşi de câte ori se afla cu el. Pentru Daniela în mod special aceasta era o grea povară. De aceea nu era niciodată în stare să-l înfrunte pe picior de egalitate: pentru că nu era niciodată sigură pe picioarele sale.

Cu un gest căutat, plin de semnificaţii doar pentru sine, îşi deschise servieta diplomat. Era din piele de struţ tăbăcită de mână, unul din multele cadouri extravagante pe care i le cumpărase Iuri Lantin de la Beriozka. Scoase mai multe pagini de culoare trandafirie, dovadă că erau originale din Kremlin.

— Iată ce a realizat cârtiţa mea din Hong Kong…

Roşu la faţă, Maluta păşi peste covorul oriental, îndreptându-se spre ea. Daniela, deşi simţea cum urcă în el mânia precum o forţă fizică, îşi ţinu firea.

— Ce rahat mai e şi ăsta? Aruncă foile şi ele se aşternură pe covor. Jake Maroc mai e încă în viaţă, iar Kam Sang-ul mai e încă un mister, aşa cum a fost de la început.

— Cârtiţa mea e foarte aproape de momentul când va câştiga controlul absolut asupra Kam Sang-ului, tovarăşe, zise Daniela calm. Aceasta e calea.

O venă lungă, albastră, pulsa într-o parte a frunţii lui Maluta. Degetele lui cu articulaţii groase se strânseră pumn, sugrumând aerul.

— E adevărat?

Avea o voce atât de gâtuită încât Daniela ghici că avea greutăţi în a-şi controla emoţiile.

— Poate că o să zburăm deasupra Kam Sang-ului şi „în mod accidental” o să scăpăm o bombă peste el!

Daniela se uită la el ca la o fiinţă plină de venin.

— Spuneţi un lucru nebunesc şi o ştiţi şi dumneavoastră, zise ea.

Maluta o privi lung, fără să scoată o vorbă multă vreme. Apoi se răsuci pe călcâie şi se opri la bar. Azvârli gheaţă într-un pahar de cristal cu gura largă, turnă vodcă aproape până la margine. Dădu pe gât jumătate, dintr-o înghiţitură.

— Ştii ce înseamnă asta, zise el stând încă cu spatele la ea.

Cum Daniela nu zicea nimic se răsti la ea:

— Spune tu!

— Nu ştiu unde vreţi să ajungeţi, tovarăşe!

Se întoarse cu faţa; privirea îi era încruntată.

— Căţea idioată! urlă el. Cretino, o să ţi-o spun eu pe silabe, în cazul ăsta. Tu-ţi mama ta de idioată! N-am în jur decât idioţi, mama lor! Dădu pe gât şi ultima picătură de vodcă, aruncă paharul în bar şi păru oarecum satisfăcut când îl auzi zăngănind. Se apropie de ea şi zise:

— Asta înseamnă una din două, tovarăşe general. Fie că eşti incompetentă, fie că m-ai minţit. O privi fix. Care din două e adevărată?

— Nu-l cunoaşteţi pe Jake Maroc, zise ea, abţinându-se să-l lovească. El e Nemesis a mea. Nu se lasă uşor distrus. Nu pocneşti din degete şi-l faci să dispară.

Probabil că tonul ei calm avu un oarecare efect asupra lui. Ea îşi dădu seama că îi făcea plăcere s-o insulte, ca s-o pună vizibil într-o situaţie proastă. În felul acesta putea să continue să-i azvârle în faţă slăbiciunea ei de femelă a speţei.

— Foarte bine, foarte bine, zise el pe un ton ceva mai normal. Sunt de acord că Jake Maroc nu e un obiectiv obişnuit. Dar pe de altă parte nici invincibil nu e, tovarăşe general. Nimeni nu e. Trebuie să aibă şi el o parte vulnerabilă şi depinde de dumneata s-o găseşti, s-o exploatezi şi să-l lichidezi cu toată viteza. E clar?

— Perfect, zise Daniela dispreţuindu-l mai mult decât dispreţuise vreodată pe cineva în viaţa ei.

McKenna îşi scoase Magnum-ul 357 şi îi împuşcă pe rând exact în centrul frunţii. Ei se prăbuşiră în faţă, acoperind juncanii pe care tocmai îi despicaseră.

În felul acesta se gândea acum la eveniment, îl şi visa astfel, uneori. Dar nu astfel se petrecuse el.

Bundooma. Teritoriile de nord ale Australiei. McKenna şi Deak Jones pe urmele celor trei aborigeni care furaseră şase capete de vită. Urma îi condusese în deşertul Simpson.

Deşertul Simpson în ianuarie. Chiar şi în timpurile lui cele mai bune era un loc pustiu şi uitat de Dumnezeu. Dar în

miezul verii era şi mai rău.

Drept era că Deak fusese de părere să nu pornească după ei: *Să nu intrăm în deşert, camarade. Lasă-i pe nemernici să se ducă. Oriîncotro ar lua-o, tot o să se prăjească.* Mijindu-şi ochii din pricina soarelui necruţător, reflectat de valurile imense de pe întinderea deşertului. *Mureau de foame. Au furat ca să trăiască.*

Dar McKenna era superiorul, atât ca grad, cât şi ca vechime. Dacă spunea el: „Să mergem”, mergeau.

Asta-i meseria noastră, domnule Deak. Dacă n-o facem, nu suntem buni de nimic.

Iar apoi, Deak Jones ceruse transferul. Nu mai putea îndura să-l privească pe McKenna în faţă. Pentru că McKenna împuşcase trei aborigeni hoţi? Nu chiar de asta, fir-ar să fie.

Uneori, visând episodul, McKenna visa adevărul:

Le trebuiseră două zile ca să adulmece şi să-i ajungă pe băştinaşi. Era pe la apus când se căţăraseră pe o colină şi zăriseră trioul şi ce mai rămăsese din vite. În momentul acela erau în deşert de mai bine de cincizeci de ore, iar deşertul îşi luase vama. Mergând din greu milă după milă printre tufişuri ţepoase, şopârle cu spinarea aspră şi grămezi de pietre ca nişte tumuli, căutând locurile de odihnă ale altor nefericiţi care merseseră pe acelaşi drum înaintea lor.

Să punem mâna pe ei, zisese Deak cu buzele crăpate. McKenna coborâse panta, mut ca un câine Dingo.

Băştinaşii îi priveau pe poliţiştii care se apropiau. Aşa cum prezisese McKenna, uciseseră un juncan. Îi strânseseră sângele în pântecul deschis.

Nu se rostise nici un cuvânt. Băştinaşii nu făcuseră nici o mişcare: pe feţele lor nu se citea nici ură, nici remuşcare. Ceea ce îl înnebunea pe McKenna. Dacă păcătuiseră – şi era convins că o făcuseră – trebuiau să-şi manifeste remuşcările pentru crima făptuită. Absoluta lor placiditate îl umplea de o mânie ce nu putea fi exprimată în cuvinte.

Alteori, în alte visuri, trioul era alcătuit din trei bărbaţi. Ceea ce reprezenta o funcţie a supraeului lui McKenna, care

se impunea asupra id[9]-ului. Adevărul era că trioul era o familie: tată, mamă şi băiatul lor de unsprezece ani.

Băiatul era cel care ţinea cuţitul. Sângele juncanului picura de pe marginea lui ascuţită pe pământul însetat. Tatăl, presupunea McKenna, îşi învăţase fiul cum să supravieţuiască pe timp de secetă.

Foarte bine, zisese Deak. Îşi scosese pistolul şi îl îndreptase în direcţia familiei de băştinaşi. Aceştia nu ziceau nimic. Niciunul dintre ei nu se uita direct la armă. Se părea că ea nu există pentru ei. El înţepenise în poziţia universală a celui ce ţinteşte. Mâinile i se albiseră pe patul pistolului. Dar nu făcea nici o mişcare. Se părea că îi aşteaptă pe băştinaşi să se mişte primii, sau poate că îi era teamă să se apropie mai mult de ei.

Cât despre McKenna, el nu îl văzu decât pe băiat. Se târî mai aproape, cu mâna pe Magnum-ul încă în toc. Clipi până când îşi îndepărtă din ochi picăturile de sudoare. Sorbea din priviri faţa băiatului, sigur acum că îl recunoscuse. McKenna îl văzuse de mai multe ori în Bundooma. De la prima privire, faţa aceasta îl obsedase şi făcuse ca somnul să se transforme pentru el într-o amintire.

Asta îl adusese în deşertul Simpson în ianuarie. Actul criminal era numai un gând secundar. Printre multe acte criminale, care era cel mai vinovat?

Până în clipa în care McKenna nu-l atinse pe băiat, pe faţa tatălui nu se înregistrase nici o emoţie. Atunci băiatul sări în sus şi îşi îndoi braţul ca să-l lovească pe McKenna. Asta aşteptase McKenna. Trase pistolul din toc şi îl împuşcă pe tată direct în centrul frunţii.

Gura băştinaşului scoase un sunet ciudat, ca un plescăit. O mişcare reflexă îl făcu să-şi muşte vârful limbii, deşi se afla dincolo de durere şi dincolo de conştiinţă.

Trupul făcu un salt în aer, dansă o gigă, apoi se izbi de pământ, cu capul înainte, în carcasa juncanului.

Soţia lui gemu, ochii i se măriră de oroare şi de spaimă,

[9] Id – una dintre cele 3 diviziuni ale psihicului în teoria psihanalizei, care este sursă a energiei psihice derivată din nevoile instinctuale; se poate compara cu ego (n. red.)

dar McKenna îi arătă gura pistolului şi ea tăcu. Mâinile îi tremurau în poală.

I se părea că Deak strigă direct în urechea lui. *Isuse Cristoase! Trebuia să-i aducem înapoi. Vii, camarade! Vii, fir-ar să fie!*

Gura! zisese McKenna fără se întoarcă. *Tacă-ţi gura! Dacă nu poţi să suporţi, nu trebuia să vii în deşert de ia început. Fir-ar să fie,* eu n-am vrut să vii. *Adu-ţi aminte!*

Acum, dacă eşti aici, scoate-o cât mai bine la capăt. Cine ştie? Poate că te alegi cu vreo medalie. La asta, McKenna răsese. Nu-şi luase ochii de la băiat şi, între timp, se excitase. *Ţine arma asupra femeii*, zisese el răguşit.

Cristoase, de ce? întrebase Deak. *Ce crezi că are de gând să facă, să sară la doi poliţişti cu pistoalele scoase?*

Fă cum ţi-am spus, fir-ai al dracu'! zisese McKenna, răsucindu-se şi îndreptând gura armei spre Deak. Apoi se întoarse, băgă pistolul în toc. Îl apucă strâns pe băiat. Pe jumătate mergând, pe jumătate târându-l, îl trase afară din cercul de lumină al focului.

Unde îl duci?

McKenna nu-i dădu nici o atenţie lui Deak. În semiîntuneric auzea zumzăitul insectelor din deşert. Nu mai era nimic altceva pe lume. Cerul se arcuia enorm, conţinând totul şi nimic. McKenna se simţea eliberat, scăpat de toate focurile interioare care-l chinuiseră. Începu să râdă.

Apoi îşi desfăcu catarama curelei, trase fermoarul de la pantaloni. Aceştia îi căzură şi se înfăşurară pe glezne. Cu o smucitură brutală, îl întoarse pe băiat cu spatele la el.

Dă-ţi pantalonii jos, zise McKenna în englezeşte. Când o repetă în dialect, băiatul se supuse.

Cu inima gata să-i explodeze, McKenna se uita ţintă la fesele goale. Erau albe, virginale, pline de făgăduinţe.

Ce...!

Carnea lui ţâşni înainte, ca din propria ei voinţă.

... faci, pentru numele lui Cristos!

Închise ochii. Briza deşertului îi mângâia obrajii, începu să sufle din greu.

Îl izbi ceva. Se împletici un pas, cu mâna lui mare pe umărul băiatului. Se întoarse pe jumătate şi ridică Magnum-

ul; o împuşcă drept în centrul frunţii pe mama care gemea şi îl zgâria.

Când termină, cu tremurul străbătându-i trupul iar şi iar, ca un ecou, îl împinse cu brutalitate pe băiat cât mai departe de el. Nu simţea decât scârbă pentru tânărul de unsprezece ani. Ea murdar, maculat.

Băiatul stătea în locul în care căzuse. Era la fel de placid ca şi atunci când McKenna pusese mâna pe el.

Fă ceva! gemuse McKenna şi îl împuşcă pe băiat drept în centrul frunţii.

Ai înnebunit de tot? strigase Deak.

McKenna nu răspunse nimic, îşi trăsese pantalonii, îşi încheiase catarama.

Răspunde-mi, porc împuţit! gemuse Deak.

Am obţinut ce-am dorit, zisese McKenna şi trecuse pe lângă el îndreptându-se spre locul în care resturile juncanilor aşteptau cu răbdare bovină…

Era oare de mirare că Deak Jones îşi ceruse transferul imediat ce se înapoiaseră în lumea civilizată? Că nu voise să-l mai privească niciodată în faţă pe McKenna?

Dar acesta fusese răul cel mai mic. Deşi incidentul în sine ar fi fost suficient pentru o punere sub acuzaţie, fusese totuşi şi mai mult. Era imaginea muştei uriaşe, cu capul verde, năclăită de sânge, care se târa pe ochiul deschis al băiatului. Erau nopţi în Bundooma când putea să vadă focurile ca nişte ochi de giganţi pe faţa deşertului, zgârie-norii de scântei izbucnind în sus, spre cerul negru, fără nici o stea.

Şi cântările triburilor. Putea să le audă cântările chiar şi în pat, chiar şi cu perdelele trase şi cuverturile peste cap. Cântările aveau o putere pe care nimic n-o putea clinti.

Pentru că, ştia McKenna, cântările îi erau adresate lui. Pentru ceea ce săvârşise pe spinarea lugubră a deşertului. Aborigenii posedau un fel de magie primitivă. McKenna o văzuse acţionând, deşi nu crezuse niciodată în ea. Nu cu adevărat. Se gândise la ea mai degrabă ca la o formă de iluzie, un fel de înşelătorie, de prestidigitaţie.

Până când începuseră cântările, strecurându-se în nopţile lui, făcându-l să sară în sus din somn, să se înăbuşe, să stea

în pat acoperit de sudoare. Gândindu-se la musca aceea cu cap verde, metalic, târându-se pe globul lăptos.

Ce drept aveau nişte creaturi care abia erau ceva mai mult decât nişte animale să-i facă lui una ca asta? Mânia şi teroarea îşi disputau supremaţia asupra lui. Ar fi vrut să-şi comande un jeep şi să alerge în deşert, să le transforme pe toate în plumb. Văzuse seria de filme „Mad Max”.

N-avea cum să facă aşa ceva.

În cele din urmă îşi pierdu stăpânirea de sine; părăsi Bundooma, nu se mai afla la marginea deşertului Simpson din care creştea groaza, părăsi teritoriile de nord, părăsi chiar Australia. Veni în Hong Kong, să-şi facă o viaţă nouă. Dar şi aici se afla în mijlocul blestemaţilor de asiatici.

Şi cântările îl urmaseră şi aici. Trebuia să oprească cântările. Trebuia să facă ceva sau înnebunea cu totul.

McKenna se ridică, palid ca un cadavru şi căută în dulăpiorul lui secret. Se îmbrăcă încet cu hainele pe care le purtase la Outback, care, împăturite cu grijă, aşteptaseră poate chiar această ocazie.

Îşi luă Magnum-ul 357 şi îi verifică funcţionarea. Încet, metodic, îl încărcă. Apoi ieşi pe uşa apartamentului.

Voia să ucidă sau să fie ucis. Nici el nu ştia ce dorea mai mult.

Închipuie-ţi! S-ar fi dus la capătul pământului pentru tine şi-ar fi vândut sufletele pentru tine.

Daniela în faţa oglinzii ce făcea parte din masivul dulap de stejar care domina dormitorul ce-i fusese hărăzit în *dacha* lui Maluta. Oglinda avea marginea minunat şlefuită, dar ici şi colo pete întunecate ca nişte urme de ulei răspândite peste apele ei limpezi spuneau ceva despre vremea care trecuse peste ea.

Halatul negru, Dior, pe care i-l cumpărase Iuri Lantin căzu pe covor. Daniela, imobilă, se privea în oglindă. I se părea că, în clipa aceea fără sfârşit, priveşte o fotografie sepia, pe care fiica sau poate nepoata sa o va descoperi din întâmplare, răsfoind un album de familie. Fotografia Danielei Alexandrovna Vorkuta.

Chiar în clipa aceea, ca un fulger care luminează peisajul

întunecat, văzu cât de contorsionată şi de lipsită de bucurii devenise viaţa ei. Îşi dădu seama că nimic nu se petrecea normal cu ea.

Poate că-i fusese gândul la o fiică – un copil pe care nu va putea niciodată să-i aibă, sau poate la o nepoată care nu va exista niciodată. De fapt, ea nu avea nici un fel de viaţă personală. Aparţinea trup şi suflet Slujbei. Chiar şi puţina plăcere pe care o avea atunci când era cu Carelin era ilicită, constrânsă pentru totdeauna să rămână clandestină, în umbră, împletită cu gustul amar al spaimei: că Maluta îi va da în vileag, sau că altcineva din cadrul Slujbei sau al Biroului Politic îi va descoperi şi va folosi informaţia ca să-i şantajeze sau să-i distrugă.

De ani de zile fusese mult prea ocupată să-şi clădească o carieră pe spinarea extraordinarei ei ambiţii, ca să mai aibă timp să se gândească la ce sacrifica pe acest teribil altar.

Maică a Domnului, se gândi ea, dacă cineva mi-ar fi amintit de copii acum trei ani i-aş fi râs în faţă. Copii? Pentru cineva ale cărui ambiţii erau fără margini?

Pentru prima dată în viaţa ei, Daniela contempla lipsa de sens a puterii. Acaparată de hidoasa ei luptă psihologică cu Oleg Maluta, nu simţea nimic, decât frică şi dezgust. Dacă printr-un miracol l-ar fi învins, era convinsă că nu ar fi avut deloc sentimentul triumfului.

Şi-au plecat capetele în faţa ta, ţi-au încredinţat în genunchi taina puterii lor.

Era adevărat ceea ce îi spusese Maluta în noaptea aceea îngheţată de pe malurile râului Moskva. Fusese lacomă de putere. Ca un vampir, se îmbuibase de putere şi apoi îi ucisese pe toţi, pe toţi bărbaţii din viaţa ei, care încercaseră s-o folosească şi care, în schimb, fuseseră folosiţi de ea. Defilară prin faţa minţii ei asemeni unei trupe de actori îndrăgiţi, chemaţi la rampă de un public plin de. Admiraţie.

Iar acum, privindu-se în ochii cenuşii şi reci, aceiaşi ochi care vrăjiseră atâţia bărbaţi puternici, rămânea uimită de ceea ce descoperea. Descoperise ce ar fi făcut-o fericită. Nici înfrângerea lui Oleg Maluta; nici promovarea ei în fruntea KGB-ului, nici chiar în fruntea tării. Ar fi fost fericită, pur şi simplu, să simtă înflorind în ea sămânţa lui Mihail

Carelin. Dorea copilul lui mai mult decât orice pe lume.

Îşi pierdu echilibrul pentru un moment şi căzu peste propria ei imagine, buzele lor întâlnindu-se într-un sărut rece. Când se retrase, pe oglindă rămăsese o pată în locul în care respiraţia ei acoperise reflectarea.

Într-o clipă, Daniela se aplecă şi-şi culese de jos halatul Dior. Toate mergeau rău în seara asta. Lăsă halatul deoparte şi se mai uită o dată în oglindă. Uniforma cu epoleţi albaştri îşi păstra cutele intacte. Nu avea nici un defect, hotărî ea, în felul în care arăta.

Exista chiar şi posibilitatea ca aceasta să fie calea cea bună, care trebuia adoptată.

Nu-l văzuse niciodată pe Maluta bând – adică bând serios. La Moscova, bea la ocazii un pahar de *Zubrovka* la prânz. Asta era tot. Dar aici, la *dacha*, dădea pe gât *Riabinovka*, vodcă aromată cu boabe de ienupăr – ca şi cum ar fi făcut asta de când lumea.

El băuse deja binişor pe când coborî ea în încăperile de jos, unde îi aşteptau caviarul şi blinî fierbinţi, aranjaţi pe un platou de argint ciocănit. Înainte de a se duce la masă, el mai deschise o sticlă, pe care o luă cu el. Era evident că cineva petrecuse mult timp în bucătărie, dar masa era servită de Maluta în persoană. Daniela nu reuşi să observe dacă se mai afla şi altcineva în *dacha*.

Masa începu cu *kulebiaka* – somon afumat învelit în mai multe straturi de aluat franţuzesc. Apoi *rassolnik*, o supă deasă, aburindă, pregătită din mai multe feluri de legume, majoritatea greu de obţinut la începutul primăverii. Felul principal era un excelent pui de Kiev, din care ţâşni un gheizer de unt topit, când Daniela înfipse cuţitul în copanul lui.

La desert se delectară cu *vareniki,* gogoşele dulci umplute cu o extraordinară dulceaţă de vişine.

La ceai, Daniela zise:

— Întotdeauna mâncaţi aşa de bine, tovarăşe?

Maluta, care era ocupat să-şi pună zahăr în ceai, nu zise nimic. Puse în pahar trei bucăţi dintr-odată, folosind partea curbată a linguriţei ca să le piseze până ce se sfărâmară.

Apoi gustă o gură de ceai, mai adăugă trei bucăţi şi repetă procesul.

În cele din urmă zise:

— Soţia mea a fost o gospodină excepţională. Dar din tonul lui ea înţelese că vorbea mai mult pentru sine însuşi. Acasă la mine, sunt obişnuit să mănânc într-un anume fel. Unele lucruri nu trebuie să se schimbe niciodată.

Dintr-o dată se ridică şi ieşi din sufragerie. Daniela stătu o clipă, supraveghindu-şi ceaiul până când văzu că zahărul s-a topit. Apoi se ridică şi se duse după el afară.

El stătea la una din ferestrele mari din living şi se uita în depărtare, la râul Moskva. Sorbea absent din ceai, cu mâna liberă la spate. În seara asta părea neobişnuit de melancolic, trăsătură pe care Daniela nu o mai observase la el niciodată. Îl văzuse şi calm şi mânios până la isterie, dar niciodată visător şi dus pe gânduri.

— Moskva supravieţuieşte, zise el, iar ea avu din nou senzaţia că nu ei i se adresează, nici chiar sieşi, ci unei prezenţe nevăzute. Muntele stă pe loc şi îndură. Dar viaţa trebuie să curgă.

Se întoarse şi o privi:

— Nu-i aşa, Daniela Alexandrovna?

Ea aprobă.

— E o lege a naturii, nu-i aşa?

Ochii lui întunecaţi o urmăriră din umbra perdelelor cu falduri bogate.

— Poate că da. Iar noi ar trebui să ştim, ce zici? Noi, cei care ne consacrăm fiecare moment conştient păzirii legii. Omul e cel care face legile în lume, Daniela Alexandrovna? Sau, aşa cum ai spus, natura? Îşi ridică paharul de ceai şi sorbi din el fără să-şi ia ochii de la ea. Mă întreb dacă natura nu e un alt nume pentru Dumnezeu.

Perişorul de pe ceafa Danielei începu să se zbârlească. Oleg Maluta vorbind despre Dumnezeu? Părea o imposibilitate pentru cineva care credea atât de pragmatic în partid. Nu înţelegea pe ce teren dorea s-o atragă, aşa că tăcu.

— Cine a făcut lumea, Daniela Alexandrovna? A fost ea creată dintr-o explozie de materie stelară fierbinte?

Grohotişul cosmic care se roteşte de trei trilioane de ani? Sau putem să descifrăm o mână divină ce modelează lutul virgin?

— Îmi cereţi părerea? întrebă Daniela. Sau mai curând faceţi lista de posibilităţi?

El ieşi din umbra perdelelor.

— Sunt curios în ce crezi dumneata. Între ei era o distanţă mai mică de un metru. Sunt curios să ştiu dacă dumneata vezi, cum să-i spunem, o inteligenţă superioară care acţionează la originea tuturor lucrurilor.

— Da, zise ea fără şovăire. Şi Dumnezeu era comunist.

El nu râse, aşa cum s-ar fi aşteptat ea. În loc să râdă, se încruntă.

— Sunt serios, Daniela Alexandrovna. Iar ea se întreba ce urmărea; ce nouă cursă îi întindea. Aş vrea să ştiu dacă dumneata crezi. Înţelegi ce vreau să spun. Iar dacă crezi, aş vrea să ştiu dacă totuşi credinţa îţi aduce vreo mângâiere.

— Am minţit adineauri, zise ea. Dumnezeu nu înţelege comunismul.

El veni mai aproape.

— Atunci *crezi*.

— Sunt comunistă, zise ea. Dumnezeu nu mă înţelege nici pe mine.

De data asta el râse.

— Dacă Dumnezeu există, lucru de care mă îndoiesc, nu cred că înţelege pe vreunul dintre noi.

Într-o clipă, privirea lui o părăsi pe a ei. Se uita la suprafaţa roşiatică a ceaiului. Îi revenise melancolia, copleşindu-l.

— Daniela Alexandrovna, trebuie să te întreb ceva. S-a întâmplat în viaţa dumitale ceva pe care să nu-l poţi explica… pe care să nu-l înţelegi cu desăvârşire.

— Nu sunt sigură că te pot urmări, tovarăşe.

Maluta îşi înălţă capul şi ochii lui îi întâlniră iarăşi pe ai ei.

— Acum vorbesc despre o tragedie.

Dintr-o străfulgerare, Daniela înţelese la ce făcea aluzie: la înspăimântătoarea moarte a soţiei sale. Şi pentru că ştia că el doreşte să audă un anumit răspuns, zise minţind:

— Da.

— Şi?

— Da şi?

— Ai… Se opri, oarecum încurcat. Ai recunoscut mâna lui Dumnezeu în această tragedie?

— Dacă dumneata crezi, tovarăşe, că mâna lui Dumnezeu atinge orice… şi pe oricine…

— Atunci cum poate fi explicat inexplicabilul… tragedia unei vieţi?

— Aceasta nu e niciodată explicată, zise Daniela gândindu-se la ceva ce-i spusese Unchiul Vădim când murise mama ei. Ar fi o imposibilitate. Mai degrabă e rezolvată.

— Rezolvată? Întreba ca şi cum n-ar mai fi auzit cuvântul acesta niciodată mai înainte.

— Da, zise Daniela. În mintea omului. Un fel de pace interioară. Sfârşitul suferinţei.

Maluta îşi închise o clipă ochii. Buzele i se mişcau ca şi cum ar fi murmurat o rugăciune. Sau poate nu era decât un tremur trecător.

— Înţeleg, zise el în cele din urmă. O pace interioară. Cuvintele fuseseră pronunţate pe acel ton deosebit al vocii cu care ar fi spus „o sută de miliarde de ruble”, adică un lucru care nu putea fi obţinut personal şi mai era şi greu de conceput.

— Deci dumneata dormi noaptea.

— Poftim?

— Noaptea poţi să dormi? întrebă Maluta.

— Da.

— Şi visezi?

— Uneori.

— Doar uneori, zise el pe gânduri. Eu visez tot timpul. Se întoarse şi se puse nişte muzică. Ceaikovski, *Lacul lebedelor*.

Norii se împrăştiaseră şi deasupra râului Moskva strălucea lumina lunii. Daniela putea chiar să-şi imagineze transformarea alchimică a animalului în flinta umană care îl vrăjise atât pe vânătorul lui Ceaikovski. *Ţie ţi-au vândut sufletele.*

Daniela se apropie de bufet. Pick-up-ul, de modă veche,

atât de deosebit de cel pe care îl cumpărase Lantin pentru plăcile lui străine, achiziţionate de pe piaţa neagră, avea partea de sus înţesată cu fotografii ale lui Maluta tânăr, copil cu mama şi tatăl său, apoi numai cu mama sa, înălţându-se spre umerii ei laţi, în vreme ce ea râdea spre faţa lui ridicată. În spatele lor, două rânduri de cărţi frumos legate, ediţii străine.

Într-o ramă de argint, o tânără femeie, care s-ar fi putut să-i fie soră, dacă fotografia n-ar fi fost atât de veche, se uita la aparat cu ochii mari, fără frică, chiar cu o uşoară agresiune. În spatele acestui portret studiat se găsea un instantaneu, tot în ramă de argint. Reprezenta o frumuseţe georgiană cu părul negru, cu tipica lor faţă lată, turtită şi cu linia puternică a obrajilor şi a fălcilor. Ochii ei negri ca şi cărbunele dominau o figură puternică, aproape obsedantă. Daniela nu văzuse niciodată o fotografie a soţiei lui Oleg Maluta, dar era sigură că aceea era femeia.

— Oreanda, zise ea aproape fără să se gândească.

Maluta îi smulse din mână fotografia şi o puse deoparte, ca şi cum numai uitându-se la ea i-ar fi pângărit sfinţenia.

— Era o femeie foarte frumoasă, zise Daniela întrebându-se cât de departe putea să meargă.

Maluta mormăi ceva. Puse fotografia pe bar, cu faţa în, jos, ca şi cum n-ar fi însemnat nimic pentru el.

— E târziu. E vremea să ne spunem noapte bună.

Dar nu se mişcă şi Daniela rămase şi ea unde era. Nu dorea decât să întindă mâna şi sa apuce instantaneul Oreandei Maluta, cea care fusese arsă, într-un incendiu de origine misterioasă ce distrusese prima *dacha* ridicată: pe această bucată de pământ.

Daniela văzu cu ochii minţii siguranţa de sine a femeii puternice şi cu o ţinută aproape regală. Era un lucru rar la femeile ruse. Se întreba încă o dată dacă Oreanda era cheia spre Oleg Maluta.

— Nu sunt obosită, zise ea. Dacă nu te superi, aş sta aici şi aş citi o carte.

— Vrei o carte? Am o bibliotecă bogată în autori ruşi.

— Mi-am adus cartea mea, mulţumesc, zise Daniela. Marchizul de Sade. Îşi aşează ceaiul deoparte. Cunoşti

romanul lui, *Justine*? Îi urmărea cu atenţie expresia. Era unul dintre volumele pe care le văzuse la el pe raft. Nu-i venea să creadă că era tipul de lectură pe care l-ar fi preferate; *Crimă şi pedeapsă* era mai mult în stilul lui. De Sade era stilul Oreandei?

Ochi lui Maluta se îngustară.

— Ce ştii despre mine? *Ţi-au încredinţat ţie în genunchi...* Ai ales titlul ăsta. Iar eu nu cred în coincidenţe... *tot ceea ce îi făcea puternici.* Cu cine ai vorbit? Nimeni nu ştie despre Oreanda. Nimeni în afară de mine.

— Iată răspunsul la întrebare. Daniela vorbea fără gravitate, cu un mic surâs pe faţă. Era pe drumul cel bun, putea vedea asta din felul în care respira el. N-am vorbit cu nimeni despre soţia dumitale.

— Şi totuşi ştii! O apucă de încheietura mâinii, ca şi cum astfel ar fi putut să smulgă din ea ceea ce ştia.

— Ştiu cât de frumoasă era Oreanda. Cât de puternică...

— Puternică, da. Puternică. Foarte neobişnuit pentru o persoană feminină.

Ea nu voise să spună decât că avea o înfăţişare puternică, dar îl lăsase pe el să termine gândul început de ea. Începuse să se transforme într-un interogatoriu psihologic. Acum trebuia să-i furnizeze replicile potrivite, să hrănească focul care izbucnise.

— Niciodată n-o să mâi fie o femeie ca ea, zise Daniela încet. Era foarte aproape de el. Toată problema era să rămână lângă el, în ecuaţia lor apropierea echivalând cu intimitatea. Era deosebită, cu totul deosebită.

— Deosebită. Ochii lui se deschiseră mari. Oh, da, era deosebită. Era o lume în sine. Era ca şi Justine. O lumină sălbatică şi rece i se citea pe figură, iar Daniela se străduia s-o descifreze. Totul se schimbă când mă întorc la Moscova. Acolo pot să respir din nou. După ce îi curg lacrimile, după ce lumina lunii dispare de pe râul Moskva, după ce aerul se limpezeşte şi ploaia curăţă praful de pe pavaj.

Ea îşi reaminti întrebările lui privind credinţa, pe Dumnezeu.

— Dragostea dumitale pentru ea nu va muri niciodată.

— Nu, nu, nu! Deveni dintr-odată sălbatic, o strângea

dureros de încheietură. Oreanda! O striga pe nume. Nu cu dragoste, nu reamintindu-şi-o, ci mai degrabă cu mânie şi spaimă. Ea nu va muri niciodată. Niciodată, niciodată, niciodată!

— Dar a *murit*, tovarăşe. Oreanda a murit acum nouă ani.

Ochii i-ar fi strălucit şi în lumina cea mai puternică.

— Arsă, neagră ca noaptea. Am văzut cadavrul, chiar atunci când îl scoteau de sub dărâmături, am văzut cum îi cădea braţul scheletic peste orbită, i-am văzut orbitele goale holbându-se la mine în batjocură. Ea era? Era Oreanda?

— Probabil că medicul legist a verificat. Trebuia o identificare sigură pentru actul de deces. Amprentele dentale.

El clătină din cap.

— Într-adevăr, amprentele dentale. Aşa au şi procedat. Era Oreanda. Medicul legist n-a avut nici o îndoială.

— Atunci e moartă, tovarăşe. Ce…

— Nu! Maluta urlă la ea. E aici! Am construit casa asta pentru ea! Ea m-a făcut s-o reconstruiesc, pe acelaşi loc.

În clipa aceea Daniela înţelese, într-o clipă totul îi fu limpede: comportarea aproape schizofrenică a lui Maluta, ieşirile de mânie incontrolabilă, ura plină de răutate faţă de femei, faţă de ea, plăcerea lui de a o tortura, de a-i spune: *Ţie ţi-au vândut sufletele lor, în faţa ta şi-au plecat capetele.* Cât putuse să se înşele!

Aceasta era puterea magică pe care i-o conferise el: puterea pe care o avusese Oreanda, puterea care îl făcea s-o urască tot atât cât o iubea, puterea care îl înlănţuise. *Totul se schimbă când mă întorc la Moscova. Pot să respir din nou.*

Oare el pusese focul care o ucisese? Îşi omorâse Oleg Maluta preaiubita soţie? Daniela era hotărâtă să afle.

Îi luă mâna şi zise:

— Te înşeli, Oleg. Era pentru prima dată când îi spunea pe nume. Oreanda e moartă, moartă. Îi luă mâna şi i-o conduse la îmbinarea coapselor: Asta e tot ce mai rămâne. Apoi spre piept. Şi asta. Îl simţi cum se excită şi îi apucă vârful cu degetul mare şi cu arătătorul. Se răsuci şi mâna lui

se lăsă în jos, eliberând-o.

Se lăsă în genunchi, îi desfăcu cu îndemânare pantalonii. Îşi plimbă buzele pe membrul semi-întărit. Îl învălui în căldură, până când simţi ridicându-se propria ei temperatură. Apoi începu să-şi folosească limba, plimbând-o de-a lungul, rotunjind-o la capăt. Jucându-se cu ea pe partea din spate a capului, până când simţi muşchii puternici dintre coapsele lui încordându-se şi tresărind. Atunci se opri.

Se ridică drept în faţa lui.

— Ce…, zise el aproape fără răsuflare. Ce faci?

— Să începem? Zise ea. Sau să ne oprim? Buzele întredeschise. Îi erau umede, strălucind de salivă şi de fluidele lui.

O făcu să se înfioare. Anticipând ori temându-se?

— Să ne oprim, zise el cu vocea răguşită.

Ea îşi lipi palma de inima lui; putea să-i simtă bubuitul.

— Nu mai pot să continui, zise ea. Oreandei nu i-ar plăcea. Eşti soţul ei, iubitul ei. Eşti numai al ei.

El se mai înfioră o dată, cu ochii închişi, cu pleoapele zbătându-se.

— Pot să respir din nou, şopti el.

— Lumina lunii peste Moskva, îi şopti Daniela la urechea pe care o linse apoi cu vârful limbii. Tot timpul capul penisului lui tresărise în mâna ei. Îl mângâie uşor cu unghiile la bază.

— Pot să respir din nou, tuşi el.

— Oreanda…

El îi puse mâna pe umăr şi o împinse în jos. Pe furiş, Daniela îşi descheiase fusta de uniformă. În clipa când începu să îngenuncheze, fusta îi alunecă şi păşi afară din ea. Pe dedesubt era goală.

Oreanda! strigă el în gând. Ea, cu pretenţiile ei sexuale, îl transformase într-un sclav. Ceva din interiorul lui îi oferise puterea, iar ea i-o supsese din palma deschisă. Era crud şi vicios, acest ciclu Oleg – Oreanda. Cu cât obţinea el mai multă putere în viaţa profesională, cu atât îi oferea ei mai multă putere în piaţa particulară, sau mai curând cu atât mai multă putere îi smulgea ea. Nici el nu ştia ce-i făcea

mai multă plăcere. Umbra ei, urmărindu-l în fiecare colt al *dachei* încă îl mai bântuia. Atât de mult, încât acum îşi simţea măruntaiele topindu-se fără împotrivire în furnalul agresiunii sexuale a Danielei. Nu mai simţise atâta plăcere de când…

Maluta scoase un strigăt ascuţit, degetele lui se agăţară de jacheta ei.

— Ah, ah, ah! În vreme ce gura ei îl cuprindea iarăşi. Toate insultele lui, toată batjocura la adresa sexului ei mascaseră această sete. Ardea pentru ea, o ura pentru ceea ce îi făcuse Oreanda. Se şi temea de ea, îngrozit că sclavia a cărei amintire îl hărţuia de nouă ani va reîncepe. *Totul se schimbă când mă întorc la Moscova. Pot să respir din nou*.

În cele din urmă, el o va adora, aşa cum o adorase şi pe Oreanda înaintea ei.

Daniela îl introduse cu totul în ea, lărgindu-şi gâtul şi inhibând impulsurile reflexe. Deasupra ei, Maluta gemea profund din gâtlej. Vârful penisului se repezi înainte şi începu să pulseze.

Daniela îşi retrase gura ce sugea cu furie şi îl trase în jos pe covor. Îngenunche deasupra lui, ţinându-i în palmă membrul ce vibra.

Genunchii ei erau de o parte şi de alta a lui. Îl călăuzea spre ea.

— Asta vrei, nu-i aşa?

El grohăi.

— Dar mi-ai spus că tu nu o vrei niciodată. Se aplecă deasupra lui. Absolut niciodată. Aşa că nu poţi s-o ai. Îi împinse penisul afară dintre coapsele ei.

Maluta se ridică s-o înşface, dar Daniela îşi folosi muchea palmei ca să-l îndepărteze.

— Nu, nu, zise ea. Nu în felul ăsta. În nici un fel.

Poate că el ar fi putut s-o forţeze, poate că nu. În orice caz, nu asta dorea el.

— Trebuie.

Daniela îi luă vârful şi îl plimbă pe carnea mătăsoasă dintre coapsele ei. Imediat începu să pulseze şi să vibreze, iar ea îi dădu drumul. Nu-l atingea şi nu-l lăsa nici pe el să o

atingă.

— Ce? Era un strigăt aproape strangulat.

— O vreau.

— Ce?

— Spune, se înduplecă ea. Spune: O vreau.

— O vreau, zise Maluta.

— Vreau să fiu sigură că tu crezi în ce spui.

— Cred în ce-am spus. O vreau.

— Uite-o, zise ea ridicându-l pe el şi lăsându-se ea în jos. E a ta.

El scoase un sunet lung, extatic, în vreme ce ea se lăsa să alunece de-a lungul lui. Ea se legăna în faţă şi în spate, în vreme ce numai baza lui rămase necuprinsă, iar el gemea ridicându-şi fesele de pe covor.

Penisul lui îşi începu convulsiile, lovind-o tare şi adânc. În acelaşi timp, mâinile lui se ridicară, îi cuprinseră sânii prin ţesătura groasă a uniformei şi o traseră în jos, lipită de el, în timp ce se deşerta în ea.

Când, puţin mai târziu, ieşi din ea, ea încă se afla călare pe el. Sânii ei erau lipiţi de pieptul lui. Răsuflarea lui devenise profundă şi regulată; aproape adormise.

Ea îi cuprinse gâtul cu degetele. Îşi lipi buzele de urechea lui până când îl simţi tresărind:

— Acum aş putea să te ucid.

El trase adânc aer în piept, iar ea descălecă, apucându-i penisul flasc. Îl răsuci dureros.

— Asta ar fi vrut şi Oreanda, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Tu ai ucis-o, Oleg.

— Ce?

— Adevărul. Tu ai pus focul. Eşti inteligent, ai făcut-o în aşa fel încât să nu existe bănuială de incendiere. Dar asta nu înseamnă să n-ai ucis-o tu pe Oreanda.

— Nu, nu!

— Să nu mă minţi, Oleg. Ştiu când minţi.

— Acum nu mint! ţipă el. Nu am nimic de-a face cu focul de aici. Nimic! Jur!

Daniela îşi îndepărtă mâna care îi ţinea penisul, dar nu şi pe cea cu care îl strângea de gât.

— Aş vrea să ştii ceva, Oleg, zise ea punând în glas tot dispreţul pe care îl simţea. Când erai în mine n-am simţit nimic. Şi când te ţineam în gură, am făcut tot ce am putut ca să nu vomit când mă gândeam la tine.

— De ce-mi spui asta? zise el, întorcându-şi faţa de la ea.

— Pentru că e important să ştii adevărul.

Maluta o împinse cât mai departe de el şi, înşfăcându-şi grăbit pantalonii, îi trase pe pielea goală. Pe faţă i se citea ruşinea, ceea ce o bucura nespus pe Daniela.

„Acum”, se gândea ea, „am dobândit o oarecare putere asupra lui. Poate că în cele din urmă ne vom înfrunta ca doi egali”.

— Aproape am ajuns, zise Kazamuki.

Jake, care şedea alături de ea în maşina sport Mitsubishi, urmărea jocul kimonoului de culoarea curmalului japonez, în vreme ce ea conducea. Pe mătasea fin ţesută nu exista nici cea mai mică pată de sânge.

Mikio zăcea pe locul din spate, ţinându-şi braţul rănit.

— Nu-i nimic, aruncă el vorbele, din spatele maşinii. Sângele s-a coagulat deja. Aproape că nu mă doare.

— Te rog, zise dulce Kazamuki, în timp ce se angaja într-o curbă. Un *oyabun* trebuie să-şi conserve energia.

Jake închise ochii, ameţit de oboseală. Se gândea din nou la scena de la Kiyomizu-dera. Mikio Komoto care stătea cu pumnii albiţi, lipiţi de bărbia omului cu *manrikigusari*. Yakuza care zăcea la picioarele lui cu membrele azvârlite în toate părţile, cu faţa albită, într-un unghi cu totul nenatural, avea capătul unei săgeţi negre de oţel anodizat ieşind din centrul pieptului. Vârful ascuţit, împărţit în trei, îl străpunsese dintr-o parte în alta. Forţa egală cu impactul unei rachete îi rupsese şira spinării.

Kazamuki se asigurase că viaţa *oyabunului* ei nu era în primejdie, înainte de a-l doborî pe ultimul adversar al lui Jake.

Valuri de ameţeală îl asaltau în vreme ce Mitsubishi ieşea din Kyoto. Îndreptându-se spre nord-est, înapoi spre Tokyo. Dintr-odată se simţi cuprins de o slăbiciune pe care n-o mai putea stăpâni. O rugă pe Kazamuki să oprească maşina şi,

la marginea drumului, ieşi repede afară şi vomită.

Fără *ba-mahk* nu era decât un om obişnuit.

Clătinându-se, se urcă din nou în maşină, Kazamuki avu buna creştere de a privi în oglinda laterală, aşa încât să nu fie martoră la ruşinea lui. Îşi continuară cu mare vizetă călătoria.

Oboseală psihică şi oboseală fizică, provocate de o spaimă extremă. Mikio Komoto stând, rănit de *manrikigusari*, lângă tânărul Yakuza. Omul cu ochelari de soare, făcut bucăţi, cu faţa, deşi grotescă în moarte, încă recognoscibilă pentru *oyabun*.

— Jake-san, zisese Mikio prudent, mi-e teamă că am nişte veşti extrem de neplăcute. Yakuza nu fac parte din Clanul Kisan. Ochii lui vii, de culoarea ebonitei, îl priveau pe Jake. Înţelegi ce înseamnă asta? Oamenii aceştia nu mă urmăreau pe mine; nici nu făceau parte din războiul Yakuza.

Rostind cu greu cuvintele, Jake spusese:

— Cine sunt?

— Membri ai clanului Moro. Ai auzit de ei, Jake-san?

Clătinase din cap:

— Nu.

— Eşti sigur? Nu ai avut de-a face cu ei pe vremea când lucrai la Quarry?

— În măsura în care îmi pot da seama, nu. De ce?

— Pentru că, prietene, atacul acesta nu era îndreptat împotriva mea. *Tu* erai cel vizat.

Mitsubishi întâlni o ridicătură în drum şi, la 140 de kilometri pe oră, era destul ca să-l facă pe Jake să – icnească.

— Nu te simţi bine, Jake-san? Vocea lui Mikio de pe scaunul din spate.

Jake nu răspunse nimic, îşi strânse mai tare ochii închişi. Avuseseră timp la Kyoto să se ducă la un doctor cunoscut de Mikio. *Yakuza*. Răul era dintre cele mai mici.

— Acum ne ducem la Karuizawa, zisese Mikio. Acolo îşi are cartierul general clanul Moro.

— Jake-san.

Îşi deschise ochii, prinse privirea pe care i-o aruncase Kazamuki.

— *Oyabun*-ul e treaz?

Jake îi auzi vocea dulce, se întoarse cu grijă spre locul din spate. Mikio avea ochii închişi, respira profund şi regulat.

— Doarme, zise el. E vreo problemă?

— Depinde, răspunse ea uitându-se iar în oglinda laterală. Pe ultimii douăzeci de kilometri, o camionetă Toyota a fost la două maşini în urma noastră.

— Suntem urmăriţi?

— Cred că ar trebui să verificăm, *neh*?

Răsuci volanul cu putere şi Mitsubishi alunecă pe banda din stânga. Apăsă pe accelerator până ajunseră la 160 de kilometri pe oră.

Jake se uită în oglinda din partea lui şi văzu imediat Toyota cea neagră. Era o maşină modernă. Geamurile erau opace, aşa încât era imposibil să vezi în interior.

Aştepta o acţiune oarecare din partea Toyotei: să accelereze ca să-i ajungă sau să schimbe banda. Nu se întâmplă nimic. Camioneta era acum la patru maşini în spate.

— Acum vom vedea, zise Kazamuki.

Acceleră din nou şi, cu un scrâşnet de roţi, schimbă banda. Claxoanele sunară, se auzi scrâşnetul frânelor în spatele lor.

Jake se uită din nou în oglindă şi văzu crescând imaginea camionetei negre.

— Vin, zise el.

Kazamuki încetini, intră între două maşini cu viteză mică şi un camion. Apoi le depăşi, iar în clipa în care fu dincolo de ele apăsă pe accelerator, izbucnind cu viteza fulgerului. Trei blocuri mai încolo încetini până când se integrară în trafic.

Toyota ţâşni din linia de trafic pe care o lăsaseră în spate. Încetini imediat ce şoferul ei observă că îşi schimbaseră viteza. Cu cauciucurile scrâşnind, Kazamuki băgă din nou Mitsubishi în viteza a patra. Toyota venea pe urmele ei.

Acum nu mai era în spatele lui Mitsubishi, ci aproape de o latură a ei. Claxonă o maşină care se îndrepta spre ea, iar aceasta coti afară din şosea, pe peluza laterală.

Camioneta neagră micşoră distanţa dintre ei. Jake putea

să vadă că un geam lateral fusese coborât. Văzu gura pistolului automat scoasă afară, precum botul unui câine urât.

— Ieşi de pe şosea! ţipă el, în vreme ce trăgea cu putere de volan.

— Ce? strigă Kazamuki speriată, în vreme pe Mitsubishi se îndrepta spre un zid. În spatele lor se auzi o serie de explozii şi Kazamuki încetini goana.

Se uită la el.

— Aveau ceva mai mult decât *katana* în camioneta aia, zise el.

Kazamuki se concentră asupra felului în care conducea. Toyota pierduse ceva teren în timpul manevrei de evaziune improvizate de Jake, dar acum se apropia din nou. Cu siguranţă făcuseră ceva la motor, care avea viteza unei rachete.

— Sunt foarte aproape, zise el, iar ea înclină din cap.

Mitsubishi făcu o cotitură bruscă la stânga, cu o viteză atât de mare încât cele două cauciucuri din dreapta părăsiră asfaltul. Aproape că izbi un trio de pietoni care se feriră, ţipând. Trei blocuri mai departe, ea o coti din nou la stânga.

Puteau să audă scrâşnind frânele camionetei negre în spate, dar nu o puteau vedea. Avea o viteză nemaipomenită, dar împotriva acestui fapt nu era nimic de făcut. Ce auzeau acum era şuierul vântului sau al gloanţelor învelite în oţel pornite din pistolul mitralieră şi izbind caroseria Miţsubishi-ului.

Încă o dată la stânga şi erau aproape acasă. Kazamuki acceleră, iar lui Jake începură să-i clănţăne dinţii. Afară se întunecase şi el se ruga să nu le iasă nimeni în cale.

Întoarse volanul cu putere; acum închiseseră cercul. Se aflau exact în spatele camionetei negre. Nu era o manevră pentru cei slabi de inimă, se gândi Jake.

Când ajunseră în spatele urmăritoarei lor, stopul tocmai se schimba în verde; ea apăsă puternic pe accelerator. Mitsubishi, ascultătoare, se repezi înainte şi, cu o bufnitură de tunet, se ciocni de camioneta neagră.

Viteza era destul de mare ca. Impactul să împingă Toyota

în intersecţie. Stopul se schimbase deja, în intersecţie circulau maşini. Camioneta neagră ciocni două dintre ele şi zbură în aer.

Începu să se învârtească precum un acrobat care face ultima săritură sub cupola circului. Toyota căzu cu mare zgomot pe asfalt. Rezervorul de benzină se deschisese, în stânga. Scântei de metal sfărâmat ajunseră la rezervor şi se auzi un bubuit.

Kazamuki o coti brusc la stânga şi începu să accelereze.

Era cunoscut drept Fung Scheletul din cauza tatuajului, un om alcătuit numai din oase, iar omul dansa, animat de mişcarea muşchilor lui. De obicei nu purta cămaşă de lucru, aşa încât oricine îi putea vedea tatuajul întipărit pe umărul drept. Aici, era important să-şi păstreze viu renumele.

Erau la Mong Kok, la capătul nordic al marelui adăpost contra taifunului de la Yau Ma Tei, pe latura dinspre vest a peninsulei Kowloon. Era ancorată aici o adevărată mare de ambarcaţiuni de aproape toate formele şi mărimile. Un oraş de oameni trăia şi muncea în acest spaţiu, care era o extensie a uscatului.

Aici era uşor să te pierzi sau să ascunzi o comoară, chiar dacă alţii o căutau. Fung Scheletul avea o astfel de comoară şi existau cu siguranţă destui care şi-ar fi dat bucuroşi salariul pe un an ca să-i afle drumurile.

Mulţi încercaseră, dar cu prea puţin succes. Nu pentru că Fung Scheletul nu ar fi putut fi găsit – în Hong Kong oricine putea fi găsit pentru un preţ – şi nici pentru că ar fi fost el un criminal de o asemenea magnitudine stelară încât să nu îndrăznească nimeni să se apropie de muşchii lui.

Adevărul era că Fung Scheletul era un om de afaceri legale. Dar nu la bordul vreuneia din ambarcaţiunile sale care transportau droguri şi pe care le vizita dimineaţa foarte devreme sau noaptea foarte târziu.

De la nouă la cinci se îmbrăca şi acţiona ca orice alt *tai pan* preocupat să-şi îmbunătăţească situaţia. Nu-şi expunea tatuajul. Nici nu era cunoscut drept Fung Scheletul.

Lan McKenna l-ar fi recunoscut imediat drept Big Oysters Pok.

Faptul că era capabil să-şi desfăşoare viaţa dublă, destul de periculoasă în Colonia Coroanei, cea închisă în sine şi setoasă de bârfă, era rezultatul îndemânării şi al ingeniozităţii sale. Însuşi faptul că inspectorul Brigăzii Speciale, Ian McKenna nu-l cunoştea decât sub identitatea sg oficială spunea foarte mult despre neobişnuita inteligenţă a lui Fung Scheletul.

Legal reprezenta o noţiune aproximativă, ţinând seama că Fung Scheletul se străduia să-şi consolideze şi o a treia identitate, aceea de traficant de carne vie. Îl amuza să se preumble prin Wan Chai mereu cu altă femeie epatantă la braţ. Îi plăcea să vadă cum le ies ochii din cap poliţiştilor şi cum le lasă gura apă după ceva ce era evident că el gusta din plin.

Era o plăcere pentru el să facă pe atotştiutorul, omul la care toată lumea venea după informaţii. Poate că în altă viaţă Fung Scheletul ar fi putut fi actor – şi probabil unul foarte bun. Dar el era, vai, chinez, iar piaţa actorilor chinezi fusese întotdeauna moartă.

Exista, desigur, un foarte bogat dosar de poliţie despre Fung Scheletul; dar, ca multe alte dosare de acelaşi fel, era plin numai cu vorbărie, cu zvonuri nedovedite şi cu informaţii după ureche, inutilizabile. Nu exista nici un fapt pozitiv în legătură cu subiectul, cu siguranţă nici o fotografie sau altă dovadă irefutabilă care ar fi putut determina Brigada Specială să-l aresteze.

Adevărul era că prea mulţi oameni se îmbogăţeau din afacerile făcute cu Fung Scheletul pentru ca poliţia să poată spera să agaţe vreodată un informator. Şi, în afară de asta, toată lumea ştia că dacă cineva şi-ar fi băgat nasul în afacerile lui în douăzeci şi patru de ore ar fi fost un om mort.

Tipul era atât de puternic! Într-o ţară în care legendele moderne erau un fapt obişnuit, despre el se vorbea pe tonul cel mai plin de respect.

Când Malaiezianul o conduse pe Bliss la el, Fung controla, împreună cu unul din căpitanii lui traseele de comerţ secrete. Toate ambarcaţiunile lui aveau trasee de comerţ ştiute şi trasee ascunse, pentru cazul în care ar fi trebuit să

evite întâlnirea cu poliţia. Toate aceste trasee se schimbau zilnic şi nu erau cunoscute decât de Fung în persoană şi de căpitani. În felul acesta nu exista primejdia unei trădări. Responsabilitatea atârna mai greu, spunea adesea Fung Scheletul, când o purtai singur. Şi avea dreptate. Securitatea lui era de sută la sută şi fusese aşa întotdeauna.

Malaiezianul o ţinu pe Bliss deoparte până când Fung Scheletul îşi termină treaba cu căpitanul. Se aşezase între ea şi şeful lui, aşa încât chiar dacă ar fi putut să citească de pe buze, nu ar fi avut posibilitatea s-o facă.

În cele din urmă, căpitanul plecă, strigând ceva către echipaj. Fung Scheletul făcu un semn din cap şi Malaiezianul o aduse pe Bliss.

— Te cunosc, zise Fung Scheletul imediat. Eşti femeia lui Jake Maroc.

Bliss nu zise nimic. Se întreba dacă îl mai întâlnise înainte pe acest om. Nu avusese niciodată de-a face cu drogurile, aşa încât nu-i ştia decât numele. Dar Bliss cunoştea trecutul tatălui ei şi bănuia că ei doi se întâlniseră o dată sau de două ori. Fung Scheletul era mai tânăr decât Tsun Trei înjurături cu cel puţin douăzeci de ani, dar legăturile lui erau atât de întinse, încât nu putea să creadă că, cei doi au trăit toată viaţa fără ca drumurile lor să se încrucişeze.

— Dimpotrivă, zise ea încercându-şi norocul, cred că-l cunoşti pe tatăl meu, Tsun Trei înjurături.

Fung Scheletul stătea lungit la pupa corăbiei.

— Chiar aşa? El te-a trimis la mine?

— Nu. M-a trimis Omul Maimuţă.

Fung Scheletul mormăi ceva şi întinse mâna.

— Ia să vedem ce ai.

Bliss scoase opalul şi i-l puse în palmă.

Lui Fung Scheletul îi trebui un timp neobişnuit de lung ca să examineze bijuteria. În cele din urmă o privi pe Bliss şi zise:

— De unde îl ai?

Numai după tonul vocii lui, Bliss ar fi putut ghici, dar acea parte a *qi*-ului ei care sălăşluia în Marele întuneric o preveni foarte clar că faţă de acest om nu trebuia să mintă. Aşa încât îi povesti ceea ce Jake îi povestise tatălui ei.

— Acum ştiu de ce ai venit aici, zise Fung Scheletul. Nu are nici o legătură cu dorinţa de a-mi vinde mie opale australiene cu focuri. Dar are legătură cu această piatră.

— O cunoaşteţi pe tânăra femeie despre care e vorba?

Fung Scheletul se ridică de pe punte şi se mişcă pe marginea ambarcaţiunii până la prova. Bliss merse după el. Adăpostul pentru taifun era plin de viaţă în dimineaţa aceea, cu focurile lui la care se pregătea mâncarea, cu copiii care fugeau de-a lungul punţilor, cu *walla-walla* deplasându-se lent printre potecile dintre corăbii, cu joncile îndreptându-se spre larg sau reîntorcându-se de acolo, încărcate cu mărfuri necunoscute. Departe, spre marginea vestică putu să zărească silueta suplă, de prădător, a unei şalupe a poliţiei, ce patrula leneşă, asemeni unui rechin, de-a lungul ţărmului.

— Undeva, zise Fung Scheletul, în afara acestui teritoriu, se naşte visul îmbogăţirii dincolo de orice înţelegere. Toată lumea nu se gândeşte decât la asta: să facă bani; aceasta e marea ispravă realizată în viaţă. Uneori mă gândesc că oamenii – unii oameni – sunt gata să-şi asume orice risc, oricât de mare ca să ajungă printre cei bogaţi. Ce crezi despre asta?

— Cred că în fiecare minut se naşte un bebeluş, zise Bliss.

Pentru o vreme domni tăcerea. Apoi, brusc, Fung Scheletul se ridică râzând. Căpitanul, alertat de sunetele înalte şi ascuţite, îşi ridică capul din hărţi, văzu că totul e în ordine şi se întoarse la munca lui.

— Credeam cândva că *loh faan*, diavolii străini, sunt singurii bebeluşi de pe lumea asta.

Răsucea opalul între degete, aşa încât soarele bătu în focul purpuriu, orbindu-i pentru o clipă.

— Acum sigur că sunt mai bătrân şi mai înţelept. Ştiu că lucrurile nu stau aşa. Ca să-ţi răspund la întrebare: da, o cunosc pe tânăra de la care a luat Jake această piatră. E piatra mea. Ea mi-a luat-o în nişte împrejurări, hai să le spunem delicate.

— Sper că a meritat piatra, zise Bliss.

Fung Scheletul zâmbi.

— Nu există femeie care să merite preţul acestei bijuterii. Dacă ai ştii câte ceva despre opale, ai înţelege.

— De ce îl urmărea ea pe Jake?

Fung Scheletul privi departe, pe mare. Bliss ştia că urmăreşte înaintarea şalupei de poliţie; îi intrase în obicei.

— Poate din acelaşi motiv pentru care mi-a furat mie piatra.

— Adică?

— Era nebună dacă a făcut ce-a făcut. Ştia ce i se va întâmpla. Singurul motiv pentru care n-am ucis-o a fost faptul că Jake mi-a luat-o înainte.

— Nu era nebună, zise Bliss. Dacă era, Jake ar fi ştiut. El se întoarse spre ea.

— În cazul ăsta ce explicaţie ai?

— Nu era nici proastă, zise Bliss. Era foarte isteaţă. Suficient de isteaţă ca să-l ţină pe Jake departe de întâlnirea cu tatăl lui, ca să lase drumul liber pentru cei care l-au asasinat pe Shi Zilin.

Fung Scheletul îşi plimbă privirile de la faţa lui Bliss la strălucirea intens colorată dintre degetele lui.

— De ce am sentimentul că ştii din ce motiv a furat-o?

— Am o presimţire în legătură cu asta, admise Bliss. *Da-hei*. Shi Zilin. Cred că a văzut piatra, a ştiut ce valoare are şi a hotărât să-şi încerce norocul.

— Dar ştia că aş fi ucis-o chiar în aceeaşi zi.

— Atunci era evident că ştia că nu va mai fi în Hong Kong în câteva ore.

— Jake a împiedicat-o.

— Da.

Fung Scheletul începu s-o studieze pe această femeie cu mai multă atenţie. Avea o minte foarte ascuţită. Se întreba chiar cât de ascuţită.

— Ştiu că se întâlnea cu altcineva când era… la mine acasă.

— Ştiţi cu cine?

El se uită ia ceas.

— Am întârziat la o întâlnire pe care nu pot s-o amân. Vrei să ne mai întâlnim mai târziu, la cină?

— Unde?

— De obicei merg la Star House, o ştii?

— În golful Causeway? Da.

— La opt e bine?

Făcu un semn Malaiezianului.

Bliss se întreba dacă într-adevăr ştia ceva mai mult. Îi văzuse faţa, îi citise în cuget în vreme ce Malaiezianul o conducea de acolo. Ştia când mintea îi era despuiată. Dar avea de ales? El reprezenta cea mai bună – şi singura – cale spre misterioasa femeie care-l urmărise pe Jake. Nu avea de ales.

Ridică din umeri.

— La opt.

Furtuna o prinse din urmă pe Qi lin imediat ce trecu frontiera sudică. Putea s-o fi prins mai devreme, dar ea păstra tot timpul în minte ceea ce îi spusese doctorul din Jiao zhuang hu: *Aminteşte-ţi de râurile care curg spre mare*, iar ea folosise drept protecţie copacii uriaşi care creşteau pe lângă râul larg şi noroios de pe platou.

Mult deasupra nivelului mării, Qi lin ştia că acum, cel puţin, e în afară de pericol. Se afla în munţii din nordul Birmaniei.

Statele Shan. Acolo unde nu exista lege şi unde chiar şi armata chineză trăia cu frică.

Ştia că se află în interiorul Triunghiului de Aur, o suprafaţă care cuprinde nu numai o parte din Statele Shan, ci şi părţi din Laos, Thailanda şi chiar provincia Yunnan din propria ei ţară. Ştia că aici activitatea oamenilor era legată de opiu, sau, aşa cum era cunoscut în limbaj local, de lacrimile de mac.

Guvernul, comunist chinez încercase ani la rând să îngrădească ilegalităţile, care produceau profituri enorme prin comerţul cu opium, tot aşa cum încercase şi ineficientul regim socialist din Birmania. Dar Statele Shan reprezentau un univers în sine. Munţii erau locuiţi de triburi străvechi, conduse de şefi militari, feroce şi autoritari, de armate particulare bine echipate şi bine antrenate, care, împreună cu terenul teribil, asigurau o continuitate permanentă comerţului atât de profitabil.

America şi Rusia, cele mai puternice forţe mondiale, ştia Qi lin, acceptaseră faptul şi, de ani de zile, încercaseră să se infiltreze în munţii aceştia, cu intenţia de a dobândi controlul asupra comerţului cu opium şi asupra profiturilor de miliarde de dolari anual.

Atât CIA cât şi KGB-ul avuseseră atâtea eşecuri în munţii aceştia, încât Qi lin auzise un zvon cum că ar exista înţelegeri separate între cele două guverne ca să împartă pierderile.

Din clipa în care trecuse frontiera în Birmania, Qi lin devenise mai prudentă. Aici nu mai era China; hârtiile ei nu mai erau aici de nici un folos. De fapt înghesuise hârtiile într-o pungă şi le îngropase în partea dinspre Yunnan. În Statele Shan, guvernul chinez era activ în încercarea de a distruge comerţul ilicit; de aceea un cetăţean chinez găsit aici ar fi trebuit să fie subiectul unei cercetări minuţioase şi al unor bănuieli grele. Dar o evadată, proaspăt scăpată din închisoare, asta era cu totul altceva…

În special dacă ar fi povestit că îşi căuta sora, care fugise din China cu câteva zile înaintea ei.

Shan înseamnă „oamenii liberi”. Acelaşi sens de bază îl au cuvinte precum *Siam* sau *Assam*, numele unor popoare care s-au aşezat pe o largă suprafaţă din sud-estul Asiei. Cam din secolul al cincisprezecelea până în 1959, Statele Shan au fost guvernate de treizeci şi patru de *sawbwas*, prinţi ereditari a căror dominaţie era trecută de la unul la altul într-o adevărată manieră feudală. În zilele noastre, conducătorii Shan care guvernau Triunghiul de pur erau cel mai adesea emanaţii hibride ale familiilor dominatoare originare.

Dar mai erau şi alţi şefi, fără îndoială mult mai periculoşi pentru ea. Aceştia erau câţiva generali rătăcitori, care dezertaseră din armata comunistă chineză. Lăcomia, avariţia, setea de putere, care depăşeau cele mai îndrăzneţe visuri ale oamenilor, toate idealurile deformate îi atrăseseră aici. Aceşti câţiva, chiar mai mult decât prinţii Shan, s-ar fi arătat bănuitori în legătură cu orice chinez care ar fi trecut graniţa. Mai mult decât orice, Qi lin îşi dorea să nu dea peste unul dintre ei.

Foarte aproape de frontieră fu găsită de soldaţii Shan. Aceştia purtau căciuli roşii, pantaloni albi largi, bluze rezistente la murdărie şi haine cu vătuială deosebit de groasă, tradiţionale pentru poporul Shan. Ea nu vorbea dialectul lor, dar, când i se ceru, unul din ei vorbi o manciuriană de bucătărie, cu un accent atroce.

Qi lin admise să fie percheziţionată şi interogată. În cele din urmă scoase fotografia fiicei bătrânului doctor.

— Soră, zise ea arătându-pe sine. Sora mea.

Mok, omul care vorbea acea chineză îngrozitoare, trecu fotografia din mână în mână.

— Tu aştepţi aici. Figura îi deveni fioroasă. Dacă mişti, împuşcăm, ordin, omorâm.

Qi lin înclină din cap a înţelegere.

Mok o lăsă, înconjurată de ceilalţi. În spatele lor se afla o clădire de beton, asemănătoare cu un bunker. Qi lin simţea până în fundul gâtului un miros deosebit, dulce şi în acelaşi timp înţepător. Tuşi şi duse mâna la gură; în aceeaşi clipă unul dintre soldaţi ridică spre ea arma AK-47. Qi lin ridică amândouă mâinile, cu palmele spre soldat.

— E-n ordine, câine vagabond mâncător de căcat şi lovit de ciumă, zise ea pe tonul cel mai servil. N-am ascuns nimic în mânecă. Îi zâmbi tânărului soldat, care, drept răspuns, îşi dezgoli şi el dinţii. Erau negri ca noaptea.

Qi lin văzu şi alţi soldaţi înaintând în şir indian spre clădirea de beton cu spinările încovoiate sub greutatea unor saci de pânză. Erau păziţi de alţi soldaţi cu AK-47. Qi lin nu mai văzuse niciodată în viaţă o desfăşurare atât de masivă de arme de foc, nici chiar când făcuse parte din *Gonglou-fu*, Triada Tigrului de Oţel.

În depărtare, se vedea şirul de catâri de pe care descărcau soldaţii sacii de pânză. Acum recunoştea mirosul. Era opiu în proces de preparare. Iar aici, nimerise la o „fabrică” în care opiul brut era rafinat în Numărul Patru sau Dubla Ouglobe, o specie de heroină atât de concentrată încât nu ocupa decât a zecea parte din spaţiul necesar pentru o livră din produsul brut. Astfel era mult mai uşor de transportat pe terenurile accidentate şi mult mai uşor de răspândit în lumea civilizată.

Mok se întorcea înapoi şi Qi lin îşi îndreptă atenţia spre el.

— Nimeni văzut la ea, zise soldatul. Qi lin se stăpânea să nu tresară auzind cum stâlcea omul limba.

— Oricum, vreau să-l văd pe şef, zise Qi lin, având grijă să nu se mişte; era prea conştientă de AK-47 îndreptată în direcţia ei.

— Ce?

— Şeful!

— Şef? Pe faţa lui Mok se oglindi pentru un moment mirarea. Apoi se lumină. Pe Ah Ko Gyi, zise el. Să mergem la el.

— Da, zise ea. Asta vreau. Acum.

Mok dădu din cap a înţelegere.

— Acum mergi. Mok făcu un semn celorlalţi soldaţi care strânseră rândurile în jurul ei.

Qi lin urmărea cu atenţie privirea lui Mok. Avea ochii perfect opaci. Se petrecuse ceva câtă vreme lipsise. Ce?

La, apusul soarelui, Qi lin şi escorta ei parcurseseră o distanţă de aproape şapte kilometri. De asemenea, urcaseră cam patru sute de metri. Qi lin tremura de frig. Nimeni nu-i oferi o haină.

Pe un platou îngust, sus în munţi, ajunseră la un sat alcătuit din case făcute din împletitură de bambus, grupate în jurul unui luminiş central.

— Aici e Ah Ko Gyi? întrebă Qi lin.

Mok se făcu că nu o aude. Nu spusese nimic tot drumul. Qi lin se înfioră de o presimţire rea. Dar era prea târziu ca să se mai întoarcă. Şi, în orice caz, unde putea să se întoarcă?

Când ajunseră în satul Shan ceilalţi soldaţi din escortă se topiră în amurg. Mok o luă pe Qi lin de braţ, îndreptându-o spre o casă făcută din bambus şi lut, oarecum mai mare decât celelalte. Qi lin îşi dădu seama că era reşedinţa şefului local.

Probabil că adusese cineva vestea sosirii lor, căci, în vreme ce se apropiau de scara ce ducea spre veranda largă, mai multe figuri se iviră din casă.

Ca şi cu cum ar fi fost vorba de un semnal aranjat

dinainte, Mok o împinse pe Qi lin în faţă.

— Intrusa, zise el într-o manciuriană excelentă. Qi lin căscă gura când îl auzi pe Mok repetând cine era ea şi de ce căuta o femeie.

— Numele dumitale? lătră şeful.

Qi lin minţi fără să se gândească, din instinct de autoapărare. Se uită pentru prima dată cu atenţie la omul din faţa ei, care era extraordinar de scund şi de gras, cu umeri şi cu braţe mai puternice decât văzuse Qi lin vreodată. Purta haine de lucru militare, o cămaşă fără mâneci de o culoare întunecată, imprecisă, în care erau înfipte mai multe ace de aur şi de argint, ca şi cum ar fi fost nişte medalii. În jurul taliei purta o centură de care atârna un toc de pistol din piele neagră, conţinând ceva ce părea a fi un Army Colt. 45. Purta cizme din piele moale, până la genunchi. Părea complet imun la frigul muşcător de la această altitudine ridicată.

— Asta e?

Qi lin nu înţelese întrebarea şi era gata să o spună, când îşi dădu seama că şeful vorbea cu cineva aflat în umbră, în spatele lui. Silueta din umbră se mişcă încet, aproape dureros, se gândi Qi lin, înspre lumină.

— Da, zise bătrânul. Asta e.

Qi lin se holbă de spaimă. Buddha! Îl mai văzuse pe bătrân înainte! Inima îi sări din loc. Toate eforturile făcute să scape din închisoarea colonelului Hu se prăbuşiră peste ea. Se simţea ca şi cum ar fi călătorit în cerc.

— Huaishan Han? zise ea uimită. Dumneavoastră sunteţi?

În Miami erai un nimeni dacă nu locuiai având vedere la ocean. Mako Martinez locuia într-un apartament duplex, atât de mare încât Simbal îşi închipuia că ar fi putut încăpea în el toate birourile de la ultimul etaj al lui Quarry şi încă ar mai fi rămas loc. Ocupa etajele treizeci şi trei şi treizeci şi patru şi se ajungea la el cu un lift suficient de rapid ca să-ţi facă nasul se sângereze.

Holul era larg şi îmbrăcat în pluş, ca o prostituată de o mie de dolari pe noapte. Era îmbrăcat într-un tapet modern, de culoare pastelată, cu dungi care aminteau apa. Picturi în

original atârnau ici şi colo şi o mobilă de trestie indiană, cu înfăţişare foarte scumpă, flanca uşile de bronz ale liftului, ca şi cum decoratorii s-ar fi gândit că acela era locul potrivit pentru o discuţie confortabilă, noaptea târziu. Un perete de sticlă transparentă, cu o margine de bronz lată de câteva picioare, reflecta lumina spre tavanul de culoarea somonului.

— Locul ăsta pute a bogăţie, zise Simbal.

Martine Juanito Gato de Rosa mormăi:

— Au planificat să mai construiască încă trei turnuri ca ăsta. Dacă n-ar fi fost banii pe care i-au învestit în locul ăsta Mako şi ai lui, acum n-ar fi decât un schelet ruginit. Treburile sunt cam împuţite pe aici.

— Eşti sigur că Bennett o să fie aici? întrebă Simbal.

— Nimic nu e mai sigur în Miami, frumosule, zise Cubanezul. Nu mă face să-ţi aduc aminte de asta.

Uşile duble de la capătul holului se deschiseră şi ei intrară. Simbal văzuse multe clădiri somptuoase înainte, dar asta îi luă piuitul. Toată latura de sud a livingului care, aprecie Simbal, nu era mai scurt de douăzeci şi doi de metri, era un perete de sticlă care dădea spre şoseaua de coastă de pe ţărm, iar insulele străluceau în noapte, luminate. Departe în dreapta se ridicau hotelurile zgârie nori, cunoscute în partea locului sub numele de hotelurile de pe plajă.

Spre colţul dinspre răsărit al camerei, o scară în spirală, făcută din trepte de lucit care aveau în partea din faţă luminiţe tremurătoare, se răsucea spre cel de-al doilea etaj.

Altfel, spaţiul era plin de sofale, de scaune curbate, supradimensionate, tapisate cu piele moale, care-l aduceau pe cel ce le vedea într-o stare de saturaţie, de prea multă mobilă ultramodernă. Pereţi pictaţi în cenuşiu, pe care erau aruncate enorme şi ciudate pete abstracte, mov şi trandafirii. În ghivece erau răspândite ferigi cu capul în formă de vioară, mlădiţe de porumb abia răsărite, palmieri cu frunzele în formă de coadă de cal. Între coloane era întins chiar şi un hamac de cânepă. În el stătea un manechin grotesc ce-şi expunea structura osoasă.

Locul, hotărî Simbal, ar fi stârnit invidia Şahului Iranului.

Se îndepărtă de Cubanez şi îşi croi drum prin livingul aglomerat. Muzica rock te asurzea: grupul „Police”. Simbal era amuzat.

Erau atât de mulţi bărbaţi care purtau maiouri de bumbac şi haine de mătase, cu mânecile suflecate peste braţele lor păroase, parcă pentru a atrage şi mai mult atenţia asupra tricourilor pe care le aveau pe dedesubt, că lui Simbal îi trecu prin minte: „Dumnezeule, se filmează pe undeva pe-aici *Miami Vice*?”

O porni în sus pe scara în spirală, care era suficient de îngustă ca atunci când trecu pe lângă el o femeie în rochie de mătase şi cu un Martini în mână lucrurile să devină interesante. O clipă, Simbal crezu că o să-i ceară s-o facă chiar atunci, pe loc, dar ea deschise gura doar ca să spună:

— Sunt sigură că o să *te* văd mai târziu.

La etaj, parchetul lustruit, de culoarea mierii, era înlocuit cu un covor gros, din perete în perete, cu o culoare ca de frişcă. Îţi venea să-ţi scoţi pantofii şi să alergi pe el în picioarele goale. Ceea ce tocmai făcea o tânără femeie cu părul lung, roşu. Îşi ridicase fusta ţărănească mexicană cu amândouă mâinile, atât de sus că străluceau în lumină nu numai coapsele ei slabe, ci şi cea mai mică pereche de chiloţei pe care o văzuse Simbal vreodată. Marea de păr în care era îngropată minuscula bucată de pânză eră obiectul atenţiei tuturor.

Simbal se uită în jur, găsi barul. Ceru un absint cu gheaţă şi luă o înghiţitură. Se cutremură.

Şi aici era un balcon. Poate nu atât de mare ca şi cel de la primul etaj, dar destul de încăpător. Simbal se uită pe geam la şalupele cu motor care se mişcau leneş de-a lungul coastei. O minusculă insulă nelocuită fusese decorată cu lumini colorate, aşa încât vegetaţia ei luxuriantă să poată fi admirată la orice oră.

Observă o mişcare şi prin iluminaţia multicoloră zări o fată turtită care îi era familiară. Run-Run Yi. Honcho-ul *diqui*-ului de la New York şi, după toate rapoartele, cel mai puternic suporter al lui Alan Thune în eşaloanele superioare ale organizaţiei. Cu cine vorbea?

Simbal se trase mai aproape. Întuneric, apoi lumină.

Bennett! Spiriduşul vrăjit în persoană! Simbal se uită lung, apoi, când Bennett se întoarse dintr-odată în direcţia lui, iar prin uşile-ferestre izbucni o pală de zgomot, se trase rapid în spate.

Când Simbal privi din nou, Yi era singur. Blestemând, puse băutura deoparte şi o luă de-a lungul terasei. Mişcare, lumini şi umbre, amestecătură. Cupluri legănându-se în sunetul vocii puternice, răguşite a Nonei Hendryx, atât de sex, de sugestivă în muzica de jazz.

Îşi făcu drum prin mulţime, trecu chiar pe lângă Run-Run Yi, care stătea aplecat peste balustradă, privind în jos. Simbal se opri şi făcu acelaşi lucru. Jos îl văzu pe Bennett.

În cameră, femeia cu părul lung şi roşu îşi ridicase fusta ţărănească până peste cap. Deja trei tipi cu înfăţişare sud-americană purtând costume de nouă sute de dolari, de la Armâni, începuseră să se apropie, cu expresia animalului de pradă flămând pe feţele lor lucitoare.

O masă de cocktail ovală fusese eliberată de cupele de cristal aranjate cu grijă, de lumânările groase cu parfum de verbină, de aranjamentul floral în stil japonez, în formă de pasăre a paradisului, iar în clipa de faţă patru cupluri îngenuncheate trăgeau pe rând, cu un pai auriu, câte o linie, în pudra albă răspândită pe suprafaţa mesei.

„Isuse”, îi trecu lui Simbal prin minte, „în timp ce trecea în grabă pe lângă ei, scena asta nu mai are nevoie decât de femeia lui Lot”.

Coborârea lui pe scara strălucitoare, în spirală, fu împiedicată momentan de un individ cu prea mult păr şi prea mult aur pe piept, care era beat sau drogat, sau amândouă. În cele din urmă, Simbal îl împinse în direcţia mesei ovale.

Pe când parcurgea în fugă drumul care îi mai rămăsese până jos se întreba ce se întâmplase cu spiriduşul Bennett. Îl văzuse oare pe Simbal? Dacă da, îl recunoscuse instantaneu. Simbal îşi reaminti o notă din dosarul U al lui Bennett. Era nota confidenţială din partea secţiei de

evaluare a personalităţii. Bennett avea o memorie eidetică[10]. Putea să-şi reamintească absolut exact toate datele vizuale. Şi era sigur că îi aruncase lui Simbal o privire.

„Talking Heads” cântau despre un ucigaş psycho, când Simbal îl ochi pe Bennett. Şi Cubanezul îl descoperise şi ştiu din expresia din ochii lui Bennett că undeva o rotiţă se cam slăbise. El şi tânăra femeie mexicană se aflau între Bennett şi uşa din faţă.

Simbal se îndreptă spre ei. Purtau o conversaţie fierbinte, dar David Bowie, care cânta ceva despre templieri şi sarazini, îl puse în imposibilitatea de a afla despre ce vorbeau, chiar dacă amândoi păreau a striga.

Bennett ridică primul pumnii, iar Cubanezul îl izbi cu putere în gleznă. Bennett îşi folosi cotul, pe care îl repezi în coastele Cubanezului. Apoi pumnul ca un ciocan al lui Bennett se izbi de faţă Cubanezului.

Gato de Rosa era încă ameţit când Bennett o înşfăcă pe femeia mexicană şi zburară amândoi pe uşă. Simbal îl sprijini pe Cubanezul care era gata să cadă; îl ajută să se ridice. Capul i se învârtea, ochii îi reveneau încet la normal.

— Martine?

— Tu eşti, frumosule?

— Mda. Bennett e cam violent zilele astea, aşa s-ar zice.

— A pus mâna pe Maria. Ea e un contact local, cu care lucrez eu.

Cubanezul scuipă într-o batistă de mătase. Se uită la ea ca şi cum nu şi-ar mai fi văzut niciodată sângele.

— Blestemat să fie!

— Să punem mâna pe fiul de căţea, zise Simbal.

— Mai supraveghează-ţi împuţitele alea de porniri, frumosule, zise Cubanezul. Ăla a luat-o cu el pe *corazon* a mea.

Luminile licăreau ca şi cum ar fi zâmbit batjocoritor spre ei. Gato de Rosa se şterse la colţul gurii cu batista însângerată, în vreme ce liftul care cobora făcea tot ce se

[10] Eidetic, (-ă) – formă specifică a memoriei vizuale, constând în reproducerea vie a imaginilor (n. red.)

putea ca să le explodeze urechile.

— Nimeni nu mi-a făcut una ca asta niciodată, zise Cubanezul. Părea foarte preocupat de pierderea onoarei personale. Fiu de târfă!

— Ce-ţi spunea?

— Îmi spunea: „Ce tot face blestematul de Tony Simbal, porcu' ăla, tu-i mama lui, că încearcă să-şi bage nasul în treburile mele?" l-am spus că are vedenii. Şi el mi-a zis: „Simbal e aici, tu-i mama lui şi ai face bine să afli că ştiu eu pe cine caută. Blestematu' ăsta e ăla care încheie socotelile."

— Simt asta din plin, zise Simbal fierbinte.

— Nu-ţi bate joc de reputaţia ta, frumosule.

Uşile se deschiseră la parter şi ieşiră afară din lift. Simbal făcu un pas spre hol, dar Cubanezul zise:

— Hei, omule, pe aici.

Ieşiră afară prin spate, pe o potecă din pietre albastre, luminate de la sol, alcătuind un vag motiv acvatic. Era mărginită de palmieri şi insectele bâzâiau, zburând sinucigaş spre luminile fierbinţi.

Dincolo de ele, Simbal vedea alunecarea bărcilor care, împreună cu vestitul, dar părăginitul teren de tenis australian, reprezentau unul din principalele puncte de atracţie ale staţiunii.

— N-a venit cu maşina, zise Cubanezul în vreme ce alergau pe potecă. Maşinile îl enervează pe Bennett. Nu se duce nicăieri dacă nu poate să ajungă acolo cu barca. Arătă cu mâna în vreme ce o luau pe chei:

— Uite-i acolo „ţigareta". Cea neagră cu margine albă.

„Ţigaretele" erau obişnuite la Miami. Şalupe zvelte şi puternice, aproape numai motor, fuseseră adoptate pentru folosinţă comună de către traficanţii de droguri care bântuiau pe cele zece mii de drumuri pe apă ce se încrucişau pe linia de coastă.

— Să nu vă apropiaţi mai mult!

Strigătul lui Bennett îi făcu să se oprească. Erau la o lungime de barcă depărtare de pupa ţigaretei negre.

— Ăsta e sfârşitul pentru voi amândoi!

— Eddie, nu ştiu ce te-a apucat. Eu…

— Închide-ţi botul ăla mincinos, te-n cur de Cubanez!

— Stai, uite…

— Nu, *tu* să te uiţi, mutră de codoş! Bennett apăru din umbra ţigaretei, ţinând strâns în faţă un trup. Simbal văzu pistolul Magnum 357 lipit de tâmpla Mariei.

— Uită-te aici! Vrei să-i vezi creierii împrăştiaţi pe toată puntea, isteţule?

Simbal şi Gato de Rosa nu ziseră nimic.

Bennett râse, faţa lui greoaie se contorsionă într-un rânjet.

— Uitaţi-vă la voi! Aţi fi buni să vă înregistrez mutrele pe o casetă video. Cristoase, ce dobitoci arătaţi! Ce pereche de cercetaşi, mama voastră!

— Eddie, las-o să plece, zise Cubanezul. Nu-i decât o fustă. Nu cred că ai de gând să-i faci ceva.

Bennett rânji:

— Mai bine te-ai ruga să nu-i fac, deşteptule!

— Eddie, nu ştiu de ce eşti în stare, zise Cubanezul.

— Ştiu eu, zise Simbal. L-a apucat nebunia.

— Fii atent la ce-ţi iese din gură, cercetaşule! Bennett împinse gura revolverului cu atâta putere în tâmpla Mariei, încât capul ei se înclină într-o parte.

— Credeţi că nu îndrăznesc să-i fac felul? Sunteţi naivi, ’tu-vă-n cur! M-au trimis la New York să-i fac figura lui Alan Thune. Aţi auzit de chestia asta, ştiu că toată lumea a auzit. Asta şi voiau.

— Ce mă-ta ai făcut? Îi zise Gato de Rosa lui Simbal, ţinându-şi respiraţia. Te-am avertizat că aşa o să se întâmple.

Toată chestia era, se gândi Simbal, să iasă din punctul mort. Nu se aflau în stare de asediu, când timpul era aproape întotdeauna de partea celor care rezistau mai mult. Era ceea ce Simbal numea o situaţie acută, arzătoare, care trebuia rezolvată rapid într-un fel sau altul. Cel care va gândi mai repede va fi câştigătorul. Se uită o clipă în ochii limpezi ai Mariei şi, spre surpriza sa, nu văzu nici frică, nici panică. Era bine. Poate că exista totuşi o şansă.

— Ştii ce ai devenit, Bennett? Simbal ridică deliberat vocea. Ai ajuns un paria.

— Martine, zise Bennett, despre ce vorbeşte ăsta?

— Nu mai ai adăpost, bobocule, continuă Simbal. Eşti o piatră care se rostogoleşte şi pe care n-o vrea nimeni.

— Ţi-ai ieşit din minţi! urlă Bennett. La balamuc!

Dar Simbal îi captase atenţia.

— Ai fost pus pe lista de concedieri.

— Fac ceva pe DEA, zise Bennett, râzând din nou. Mi-am găsit eu adăpost mai bun. Fac mai mulţi bani decât au visat vreodată căcăcioşii ăia amărâţi.

— Am venit să te scot din mizerie, Bennett!

— Da, mi-am închipuit. Omul care loveşte din partea Companiei.

— Nu, nu, ai înţeles greşit, Bennett. *Diqui*-ul m-a trimis.

— Ce?

Totul era timpul de reacţie. În împrejurări normale nu te poţi baza decât pe antrenamentul tău. Şi trebuie să speri că ai avut parte de cel mai bun antrenament, dar erau şi momente de pericol extrem, când modul acesta – de gândire era nepotrivit, când omul avea nevoie de un punct de sprijin.

Simbal ştia din experienţă că singurul avantaj în astfel de momente se baza pe surpriza adversarului. Corpul reacţiona instinctiv la mişcare, aşa că el era ţinta. Ţinta era gândirea. Gândirea trebuia îngheţată în clipa aceea infinitezimală, aşa încât impulsurile transmise nervilor şi muşchilor să fie întârziate cu fracţiunea de secundă necesară pentru a dobândi avantajul asupra adversarului.

Nici nu-i ieşiseră bine lui Simbal cuvintele din gură, că el îşi şi repezea trupul înainte. Un, doi, trei paşi mari şi sări, sări nenorocitule, chiar peste trupul Mariei, împinge-i pe ea şi pe Bennett pe spate.

Cei trei se rostogoliră pe punte, totul se petrecu într-o străfulgerare de secundă, ghinionul îl înlănţui, vârful cizmei de cowboy a lui Bennett se ridică într-o mişcare reflexă şi-l izbi pe Simbal în ochiul drept, Magnum-ul se descărcă, pieptul Mariei explodă.

Bennett îşi încărcă pistolul în vreme ce Simbal era încă ameţit, ţeava pistolului plimbându-se de-a lungul nasului lui Simbal, făcându-i respiraţia imposibilă, nervii fetei

amorţindu-i.

Simbal luptându-se acum numai din instinct, organismului, terorizat de pierderea vieţii, nepăsându-i de „nimic, nedorind decât să scape din raza armei lui Bennett. Văzuse odată ce-i poate face. Unei fiinţe umane un glonţ” îndreptat asupra feţei şi nu mai dorea nimic altceva decât să nu mai aibă de-a face cu gura pistolului.

Cubanezul, încă pe chei, îşi scosese pistolul. O vedea pe Maria, dar nu-şi dădea seama cât de grav fusese rănită. Împuşcăturile îl împiedicaseră să sară pe puntea „ţigaretei”. Cei trei erau atât de încâlciţi încât se temea să nu-i împuşte pe Simbal sau pe Maria.

Un genunchi în vintrele lui Bennett îl făcu să lase pistolul destul de jos aşa că degetele însângerate ale lui Simbal putură să alunece pe suprafaţa lui metalică. Simbal apăsă orbeşte în jos, se întinse încă o dată după Magnum. Acesta îi zbură pe alături căzând cu zgomot în apă.

Bennett îşi folosi pumnii lui ca nişte ciocane, îşi împleti degetele şi le repezi în jos ca pe o măciucă în ceafa lui Simbal. Era sfârşitul. Simbal încasase prea multe în prea puţin timp, ca să-şi poată reveni. Se prăbuşi grămadă şi Bennett îl izbi sălbatic cu piciorul o dată, de două ori.

Căută într-un dulăpior, scoase un Mack 10, îndreptă micul automat spre Cubanezul care o pornise spre el când auzise Magnum-ul căzând în apă.

— Îmi pare rău de femeie, frate, zise Bennett. Dar pentru asta trebuie să-i învinuieşti numai pe tipul ăsta cu rahat în loc de creier. Scoase un scurt hohot de râs, în vreme ce Cubanezul făcea o mişcare de oprire. Tu nu eşti aşa de dobitoc ca ăsta. Aşa că aruncă pistolul.

Cu un ochi la Gato de Rosa, Bennett desfăcu parâmele, apoi porni motoarele. Un scrâşnet de motoare, apoi „ţigareta” neagră se depărtă de chei.

Când ajunseră destul de departe în larg opri motoarele, se duse de-a lungul punţii spre locul în care zăceau nemişcaţi Simbal şi Maria. Bennett se aplecă şi-l ridică pe Simbal pe umăr. Cu un grohăit animalic, îl aruncă peste bord şi zise, fără adresă precisă:

— Să nu împuţim prea tare locul ăsta plin de şobolani.

Scuipă în locul în care se scufundase corpul.

Se întoarse la cârmă, învârti roata cu putere şi, sub o perdea deasă de stropi fosforescenţi, dispăru.

Star House din golful Causeway era tipul de restaurant pe care Bliss de obicei îl evita. Uriaşe candelabre de cristal cu multiple faţete se roteau deasupra unor mese circulare pentru opt sau zece persoane. Pe pereţii auriţi erau sculptaţi în basorelief dragoni împodobiţi, iar în interior se vedeau coloane în formă de păsări Phoenix făcute din crizanteme şi smaralde.

Într-un cuvânt, era un loc mai retras, unde nu veneau turiştii, pur şi simplu pentru că nu figura în Ghidul Asociaţiei Turistice din Hong Kong şi, datorită decorului său mai degrabă înspăimântător, se credea că este frecventat de localnicii care ştiu într-adevăr să aprecieze o mâncare bună.

Bliss fusese aici de două, trei ori şi mâncarea fusese absolut mediocră, par de astă dată nu era aşa. Fiecare fel care le era servit arăta proaspăt şi era absolut delicios. Când ea observă lucrul acesta, Big Oysters Pok râse şi zise:

— Toţi cei pe care îi aduc aici spun acelaşi lucru. Îmi place să le văd feţele când intră şi când iau prima îmbucătură de *faahn*. Răspunsul e foarte simplu. Bucătarul-şef e cumnatul meu. O iubeşte pe sora mea mai mult decât orice pe lume. Aşa că, după cum spune el, îmi datorează totul.

— Cum adică?

— Părinţii noştri sunt morţi, zise Big Oysters Pok.

— Înţeleg.

În calitate de cap al familiei, depindea de el să aprobe căsătoria. Era evident că o aprobase.

În seara aceasta era Big Oysters Pok, nu Fung Scheletul: costum de în de culoare, gri-sidefiu, cămaşă cu dungi pe un fond bleu pastel, cravată de mătase albastru închis. Era foarte spilcuit, greu de recunoscut ca traficantul musculos şi cu spatele cocârjat pe care îl întâlnise de dimineaţă.

Spuse ceva amuzant şi Bliss râse. El clătină din cap şi zâmbi aproape timid. Descoperea că o place. Nu semăna cu nici o femeie pe care o întâlnise până atunci. Avea

inteligenţa unui bărbat şi asta îl intriga. Nu vedea în ea nici o slăbiciune, numai o fragilitate care o făcea flexibilă.

Uneori, Big Oysters Pok se întâlnise cu reprezentante ale noii generaţii de femei occidentale, tari ca oţelul şi tot atât de demne de dorit. Implicându-se într-un câmp de acţiune tipic masculin îşi înăspriseră sufletul. Puterea masculină – al cărei model îl urmaseră cu devotament de sclave – le făcuse inflexibile, căci interpretaseră greşit o calitate esenţială a naturii. Puterea în acţiune se învaţă urmărind lucrarea oceanului asupra stâncilor de pe mal. Marea rămâne aceeaşi pe când pietrele, cu vremea, devin tot mai mici şi mai mici.

Era uimitor cât de puţin semăna Bliss cu noile stăpâne ale corporaţiilor. Nu-i stătea deloc în obicei – era total împotriva tradiţiei – să găsească atrăgătoare puterea unei femei. Şi totuşi o găsea.

De partea cealaltă a mesei, Bliss era conştientă de schimbarea lui de atitudine, dar era incapabilă să se implice cu totul. O parte din ea alunecase în *da-hei*, *qi*-ul ei se răspândise peste suprafaţa Mării Chinei de Sud. Lumina lunii arginta valurile; zgomotul îndepărtat al puternicelor motoare Diesel se amesteca în apă cu sunetele lungi, estompate, ale balenelor ce conversau de la un grup la altul.

Plictisită de faptul că era sustrasă de la misiunea ei, făcu un efort să întoarcă spatele *da-hei*-ului. Dacă voia să afle numele femeii care îl urmărise pe Jake, care ştia de întâlnirea lui cu Zilin, ştia că are nevoie de toată puterea ei de concentrare. Big Oysters Pok nu era un oarecare traficant de lacrimi de mac. Era un om complex. Avea nevoie să ştie care ar fi pretenţiile lui în schimbul informaţiei pe care o căuta ea – totul înainte ca el să-şi formuleze preţul. Era singurul mod de a proceda cu un astfel de om de afaceri, atât de perspicace.

— Păreţi a schimba personalităţile tot atât de uşor cum vă schimbaţi hainele, zise ea.

Big Oysters Pok zâmbi.

— E numai o modestă calitate, nu un adevărat talent. Dacă trăiesc mai multe vieţi, pot iubi de mai multe ori.

„Deci asta vrea”, înţelese Bliss. „Pe mine”.

— Presupun că e totuşi destul de periculos, zise ea. A avea atâtea identităţi atrage după sine complicaţii, nu-i aşa?

El ridică din umeri.

— Poate că ăsta e unul dintre motivele pentru care duc toate vieţile astea. Ca şi în contrabandă, implică un grad ridicat de risc. Găsesc că viaţa n-ar avea sens fără asta.

Ca şi piperul de Sichuan, riscul dă vieţii un gust picant, pe care nu-l poţi defini, dar pe care îl recunoşti imediat.

— Aţi putea să vă puneţi un revolver la tâmplă şi să jucaţi ruleta rusească, zise Bliss.

Big Oysters Pok râse.

— Am făcut-o şi pe asta. Am pariat. Am câştigat o barcă, cu ocazia asta. Foarte uşor.

Râse iarăşi.

— În legătură cu femeia care a furat opalul acela, zise Bliss.

Big Oysters Pok o privi.

— Îl voi primi înapoi?

Ea i-l întinse peste masă.

Big Oysters Pok zise:

— Era amanta mea. Până când am descoperit că se întâlnea cu un agent comunist de pe continent.

— Era spioană comunistă?

— Da.

Ochii ei îşi pierdură lumina, ziua deveni noapte, lumina lunii tremurând, o potecă călăuzind-o, *da-hei*-ul învăluind-o. *Nu acum! Aproape am ajuns*! Chemările stranii ale fiinţelor mării, strălucind pe poteca de lumină, intensificând lumina până când ea se transformă într-o voce, o voce care o cheamă…

— *Vine, el vine…*

Cine vine?

— *El vine, vine acum…*

Big Oysters Pok întorcând capul, clinchetul beţişoarelor pe marginea farfuriei când îi scăpară din mână. Big Oysters Pok încercând să se ridice, Bliss răpită de vocile eterice din da-hei. Big Oysters Pok deschizându-şi gura, zicând:

— Dew neh loh moh...

Apoi exploziile, una! Două! Trei! Patru! Cinci! Şase! În vreme ce gloanţele se înfigeau.

Focurile ardeau departe în noapte, la Outback. În spatele ochilor lui Ian McKenna. Musca aceea cu cap verde făcând tap-tap-tap pe suprafaţa convexă a ochiului lăptos al băiatului-pederast. Uitându-se fără să vadă în sus, la stelele tremurătoare. În deşert. Moartea inocenţei, timp dincolo de fire. Timpul când Ian McKenna înnebunise.

Atunci începuse sfoara să fie trasă, dar mintea lui refuza s-o creadă, refuza să accepte orice responsabilitate pentru cele ce se petrecuseră. Prefera să dea vina pe magie, magia focurilor din marginea Outback-ului, să învinuiască şi cântarea misterioasă care îl vrăjise.

Asiaticii, hotărâse McKenna. Blestemaţii de asiatici voiau să-l vadă mort, voiau să-l vadă plătind pentru păcatul lui, pentru crima lui împotriva naturii. Aborigeni sau chinezi, pentru McKenna nu mai conta. În mintea lui se amestecau unii cu alţii într-un amalgam hidos, o imagine mai mare decât realitatea care căuta să-l umilească, să-l facă să nu mai fie bărbat, să-i răpească orice superioritate.

Mintea chinuită se fixă asupra ţintei celei mai apropiate, asupra celui care îl umilise cel mai recent.

Big Oysters Pok.

Ian McKenna îl căutase pe Big Oysters Pok în toate bombele din Wan chai. Apoi cineva de la Ceaşca Roşie îi reamintise că Pok îşi lua întotdeauna cina la Star House, în golful Bay.

McKenna intrase la Star House, cu ochii roşii holbându-se sălbatic. Era nebun, dar întrucât considerau că orice *gwai loh* e un nebun, chinezii care se agitau purtând tăvile supraîncărcate prin înghesuială nu-i dădură nici o atenţie. Nici chiar atunci când se apropie în mare grabă de masa lui Big Oysters Pok.

Până când scoase pistolul Magnum 357 şi trase de şase ori, golindu-l.

Atunci se deschise iadul.

— Am telefonat peste tot unde trebuia.

Cu ochii închişi, mintea îi rătăcea în întuneric, în nimicnicie.

— Jake-san, mă auzi?

— *Hai*, Mikio-san, zise el cu vocea slăbită. Te-am auzit.

Mikio se aşeză lângă Jake, pe *tatami*. La celălalt capăt al camerei, Kazamuki, care stătea lângă fereastră, aştepta un semn de la Mikio. El îi făcu, o uşoară fluturare din mână. Ea se înclină tăcută şi părăsi camera fără nici un zgomot. Jake, care se simţea obosit până în măduva oaselor, nici nu înregistra faptul că ea plecase.

— Am vorbit cu câţiva dintre oamenii mei de la prefectură.

— Cum ai reuşit? zise Jake fără umor. Am lăsat ceva tărăboi în urma noastră.

Mikio se făcu a nu auzi întrebarea nepoliticoasă. Era mult mai preocupat de faptul că îşi vedea prietenul într-o astfel de tulburare emoţională. Tonul lui Jake spunea clar că se scufundase în autocompătimire. Mikio se gândi că lucrul nu-i prea stătea în fire lui Jake.

Mikio murmură:

— E un fleac în comparaţie cu războiul pe care l-am purtat în ultimele săptămâni. Nu te preocupa de asta.

Se uită pe furiş la prietenul său, întrebându-se dacă moartea tatălui lui Jake era cauza disperării pe care o vedea.

Se aflau într-o cameră mare, după standardele japoneze. Dar erau la Karuizawa, eleganta staţiune de odihnă atât de îndrăgită de pătura bogată din Tokyo. Aici, pe străzile largi mărginite de zadă, în vilele somptuoase în faţa cărora se întindeau peluze excepţional îngrijite, elita tradiţională din Tokyo venea să se relaxeze şi să se distreze.

Karuizawa era o staţiune în care vechiul şi noul se delimitau precis. Aici, în partea veche, îşi avea sediul familia imperială, împreună cu poeţii şi artiştii şi cu cei mai în vârstă din capii corporaţiilor. La nici un kilometru distanţă; se vedea partea cealaltă a medaliei, unde noii îmbogăţiţi – fiii şi fiicele bătrânilor cu bani – se etalau, înveşmântaţi cu ultimele costume de tenis de la Fila şi Ellesse, cu rachete

Prince Graphite pe umeri, învârtindu-se între două seturi în buticurile cele mai scumpe. Aici stilul de viaţă se concentra în jurul conceptului de a vedea şi a fi văzut.

La numai două ore spre nord, cu maşina din centrul Tokyo-ului, Karuizawa se întindea răcoroasă, curată, frumoasă, la marginea Alpilor japonezi, coloana vertebrală a munţilor Honshu.

— Suntem aproape de cuibul clanului Moro, Jake-san, spunea Mikio. Grija îi întuneca privirea.

Ochii lui Jake rămaseră închişi, buzele nemişcate.

— Jake-san.

— Ai nişte *sake*?

Mikio se gândi un moment, apoi se ridică şi. Scoase o sticlă din dulapul de lemn de cedru. Se întoarse cu două ceşti micuţe pe o tavă lăcuită în roşu. Numai când auzi gâlgâitul vinului de orez, Jake deschise ochii.

Mikio îi întinse ceaşcă.

— Regret că nu e fierbinte.

Jake dădu *sake*-ul peste cap cu înghiţituri mari; Mikio, pe gânduri, îl sorbea liniştit pe al lui.

— Durerea, zise Mikio cu grijă, este întotdeauna mai greu de suportat când o porţi numai în suflet. Am fost rănit de multe ori în viaţă, uneori mai grav, alteori mai puţin grav. Dar durerea tuturor rănilor mele n-a fost nimic în comparaţie cu durerea pe care am simţit-o când mi-a murit soţia, Kaziko.

Nu-i spusese niciodată în ce împrejurări îi murise soţia şi Jake avusese buna creştere să nu întrebe. Pe când Jake îşi umplea încă o dată ceaşca, Mikio zise:

— Cred că la asta a contribuit faptul că a murit la naştere; amândoi dorisem atât de mult să avem un copil, în cele din urmă nici unul din ei nu a putut fi salvat, iar moartea lor m-a descumpănit pentru foarte multă vreme.

Jake nu spunea nimic. Respectul lui era cu mult mai elocvent decât o sută de consolări.

Peste o clipă, Mikio îşi reveni.

— Îţi spun toate acestea, Jake-san, ca să înţelegi că am multă experienţă în materie de durere. Aşa încât să nu o iei drept ofensă când spun că desluşesc că o durere

asemănătoare te împovărează.

Jake se uita în depărtare. Nemişcarea colinelor împădurite era o alinare.

— Poate că ai venit aici să afli cine l-a ucis pe tatăl tău, Jake-san, zise Mikio, dar îmi e foarte limpede că mai ai un alt motiv, tot atât de personal. Şi poate chiar mai urgent.

Jake îşi termină vinul de orez şi puse ceaşca pe tava lăcuită. Nu se mai servi cu altul. Mâinile îi stăteau liniştite, încrucişate în poală.

— Mi-am pierdut mai mult decât tatăl, Mikio-san. Mi-am pierdut axa personalităţii. Nu mai pot pătrunde în *ba-mahk*. Nu mai pot simţi pulsul, aşa cum eram învăţat. Fără *ba-mahk*-ul s-a răsturnat întreaga viaţă.

— În timpul fluxului şi al refluxului lumea se schimbă, zise Mikio. Lucrul acesta se întâmplă de două ori pe zi şi de multe, multe ori în timpul unei vieţi.

— Nu e acelaşi lucru.

— Ba da, Jake-san, e acelaşi lucru. Fluxul e puternic. Nici vapoarele nu îndrăznesc să navigheze împotriva lui. Dar fluxul se schimbă, ca şi împrejurările. Orice se schimbă la un moment dat poate să se mai schimbe o dată.

— Nu cred că voi redobândi vreodată capacitatea de a reintra în *ba-mahk*.

Se poate foarte bine s-o redobândeşti, Jake-san. Iar dacă nu, acesta va fi destinul tău, *karma. Joss, neh?* Trebuie să accepţi orice ţi s-ar întâmpla. Să accepţi şi să mergi mai departe. Căci puterea spiritului, spre deosebire de puterea fluxului, nu trebuie lăsată să se clatine. Puterea spiritului e cea care îl face pe om. Singura care îl deosebeşte de animale. Numai datorită ei ne putem considera civilizaţi. Asupra ei trebuie să-ţi concentrezi gândurile. Chiar dacă durerea pe care o simţi te împiedică – *în special* pentru că te împiedică. Pentru că spiritul trebuie să rămână veşnic puternic. Îşi puse jos ceaşca, întotdeauna, Jake-san. Altfel totul e pierdut.

Jake se gândea la muntele despre, care vorbise tatăl lui în ceea ce îi părea a fi o altă viaţă, când stătuseră amândoi pe malul Mării Chinei de Sud. Zilin spusese că pe munte va fi pus la încercare; că acolo era întuneric şi că Jake va fi

singur.

Jake ştia că Mikio are dreptate. Venise în Japonia ca să descopere identitatea celui ce-l ucisese pe tatăl său; ca să apere Cercul, ca să-l ajute-pe Mikio, prietenul său. Dar toate acestea nu erau decât scopuri practice. Mai exista, la fel de puternică şi latura spirituală. Într-adevăr, din această cauză fusese atât de hotărât să se reîntoarcă în Japonia, locul în care fusese educat. Neaşteptata pierdere a *ba-mahk*-ului îi provocase o criză interioară. Avea nevoie de o reînnoire spirituală, pe care o căuta în străvechile, misticele coline ale Japoniei, în care se ascundea adevărata esenţă a tinereţii sale.

Când ridică privirea, o văzu pe Kazamuki stând în uşă. Era îmbrăcată cu o bluză de culoare neagră, pe dinafara pantalonilor largi negri, încălţată cu balerini de aceeaşi culoare. Părul ei negru şi des era strâns cu o banderolă de bumbac la fel de neagră. Pe faţă era vopsită cu negru de fum.

— Suntem gata, *oyabun*.

— Bine.

Mikio se ridică şi luă valiza de pânză din mâna lui Kazamuki. Se aplecă, deschise fermoarul de deasupra, scoase mai multe lucruri. Se întoarse spre Jake şi zise:

— Indiferent ce s-ar fi întâmplat, încă mai eşti *yumi-tori*. Arcaşul.

Îi întinse braţul. Jake văzu că ţinea în mână un arc de război, din lemn, *ouruma*.

— E timpul să-ţi iei arma.

Ochii li se întâlniră. Recunoscător, simţind cum inima i se umple din nou, Jake luă arcul din mâna lui Mikio.

La cinci mii de metri, pădurea birmaneză se închidea deasupra capetelor lor ca o vastă catedrală. Bolta triplă strălucea de viaţă, care curgea într-un curent tot atât de bogat ca şi al vieţii din ocean.

Sir John Bluestone zise:

— Acum îi avem la mână. Faţa roşcovană îi strălucea de bună-dispoziţie. Am spart *yuhn-hyun*-ul, am rupt Cercul.

Stătea la un birou de bambus împletit. Era o replică

îndepărtată a biroului lui de la Five Star Pacific, cel sculptat din lemn de trandafir la Bangkok. Dar lucrul nu conta pentru el. Momentul acela era deosebit; trebuie savurat ca un vin de cea mai aleasă speţă. Conştiinţa faptului că era atât de aproape de a controla afacerile duşmanilor săi îl făcea să tremure, aşa încât era obligat să-şi strângă mâinile cu putere pe sub birou.

— Ne-am început urmărirea împotriva lui InterAsia Trading. Vorbea despre corporaţia-umbrelă a Cercului. Cu duşmanii noştri hărţuiţi de dezastrul de la SouthAsia Bancorp, mişcarea pe care am făcut-o la Hang Seng a avut efect maxim.

Kao Ochi Alb nu era impresionat. Păşi peste covoraşul Hereka în culori palide, bleu şi auriu şi se servi cu o băutură dintr-una din cele câteva sticle aranjate pe capacul unei lăzi semideschise.

Prin ferestrele prăfuite, acoperite în parte de ziare îngălbenite şi pătate, avea o perspectivă completă asupra soldaţilor care purtau AK-47 sau saci încărcaţi cu opium. Mirosul greţos de dulce de la prelucrarea lacrimilor de mac plutea greu în aer..

Kao Ochi Alb îşi turnă un scotch. Aştepta semnalul.

— Ideea este să obţinem cincizeci şi unu la sută din InterAsia Trading înainte ca ei să înţeleagă ce se întâmplă, zise o voce din umbră.

Semnalul venise. Kao Ochi Alb se întoarse spre adâncul camerei. Se uita la silueta micuţă cu o lăcomie pe care cealaltă nu o putea nici împărtăşi, nici înţelege.

— Dacă Sawyer sau Tsun Trei înjurături vor avea cea mai mică idee despre ce se petrece înainte ca noi să cumpărăm un număr suficient de acţiuni, *tai pan*, ne pot face multe necazuri.

Deşi cel de al treilea bărbat vorbea pe un ton extrem de politicos, Bluestone îl ascultă încordat. Era un chinez. Putea avea orice vârstă între cincizeci şi şaptezeci şi cinci de ani. Avea pielea netedă, numai la colţul gurii o cicatrice palidă îi dădea o expresie de perpetuă încruntare. Dar, în ciuda acestui fapt, era un om frumos. Avea privirea unui băiat de douăzeci de ani, neumbrită nici de vreme, nici de

plictiseală. Emana din el o energie deosebită. Nu era un om pe care să-l contrazici. Puteai să nu fii de acord cu el numai dacă te aflai în mare primejdie sau erai absolut sigur că poziţia ta e cea corectă. Chen Ju era un duşman neiertător.

— Suntem într-un moment critic, continuă el şi trebuie să repet: nu e loc pentru vreo greşeală. Cărţile pe care le avem în mână sunt destul de fragile. În clipa de faţă e incontestabil că ne conferă un avantaj deosebit asupra Cercului. Dar trebuie să fim vigilenţi, să ne păstrăm avantajul.

Bluestone se desfăşură de pe scaunul de lemn pe care şedea. Se simţea obligat să-şi expună fiecare centimetru al staturii sale înalte în faţa acestui chinez atât de deosebit. Bluestone, care era unul dintre oamenii cei mai pragmatici, se simţea totuşi foarte stingherit în prezenţa lui Chen Ju. Bluestone tânjea după control, iar controlul era singurul lucru de care nu putea fi sigur în faţa acestui om.

Chen Ju poseda mai multă putere decât oricare dintre oamenii pe care îi întâlnise Bluestone. De fapt, pentru un om care ţinea cu atâta tenacitate la taina sa, influenţa lui Chen Ju era uimitoare. De când era în legătură cu el, Bluestone avusese ocazia să afle că nici o uncie de opium nu intra sau nu ieşea din Hong Kong fără ştiinţa, aprobarea şi ajutorul lui Chen Ju.

„Ce-aş putea să fac împotriva unei astfel de înspăimântătoare reţele secrete” se gândea cu lăcomie Bluestone. „Cum să întorc această tovărăşie în avantajul meu? Vreau ceea ce are Chen Ju; trebuie să mă gândesc să fac tot ce pot pentru a-i smulge puterea”.

Cu un efort, Bluestone zâmbi larg:

— Nu ai nici un motiv să fii atât de pesimist, prietene. Aproape ne-am atins ţelul. Îşi strânse pumnul. Simt cum se strânge laţul în jurul gâtului bastardului ăla la Sawyer. Să n-ai nici o teamă, Chen Ju.

Kao Ochi Alb zâmbi, dar, cum se afla în umbră, era în siguranţă. Era zâmbetul cel mai ascuns cu putinţă. Chen Ju era cel care îl antrenase şi îl trimisese pe lângă Bluestone, ca spion.

— Nu mi-e teamă, zise chinezul cu cicatrice. Sunt numai

îngrijorat.

Se uită la englez şi se gândi: „Nici în cea mai sălbatică închipuire n-aş fi crezut că voi fi în asociaţie cu un *gwai loh*."

Ura îi strânsese pe aceşti doi oameni la un loc – ura împotriva lui Andrew Sawyer. Cândva, Chen Ju fusese compradorul cel mai de încredere al lui Burton Sawyer. Tatăl lui Andrew fusese un om de afaceri deosebit de talentat. În timpul când fusese el *tai pan*, prin îndemânarea lui devenise Sawyer § Sons o companie de comerţ înfloritoare. Prin îndemânarea lui şi a lui Shi Zilin.

Chen Ju strângea din dinţi când îşi amintea. Dacă n-ar fi intervenit Shi Zilin, Chen Ju ar fi fost cel care ar fi devenit tai pan-ul la Sawyer § Sons. Shi Zilin şi Andrew Sawyer îi răpiseră ceea ce i se cuvenea de drept. Înainte de sosirea lui Shi Zilin, Andrew Sawyer se dovedise total nepotrivit pentru a deveni *tai pan*.

Sawyer § Sons era un nume cu totul nepotrivit. Deşi *tai pan* dăruise lui Burton, înainte de a muri, trei fii, cel mai mare pierise într-un accident de navigaţie, iar cel mai mic se născuse idiot şi mulţumită lui Dumnezeu nu apucase să trăiască mai mult de cinci ani.

Rămăsese numai Andrew, în ciuda visului tatălui său de a fonda o dinastie de Sawyer-i. Văzând că Andrew era evident nepotrivit pentru a purta pe umerii săi povara casei de comerţ, Chen Ju îi sugerase *tai pan*-ului său o alternativă.

— Dacă nu aş avea nici un fiu, spusese Burton Sawyer, ştii că tu ai fi acela care mi-ai urma după moarte.

— Nu mă gândesc decât la companie, *tai pan*, spusese Chen Ju.

— Ştiu asta.

Dar Chen Ju se gândea şi la sine. Voia să fie *tai pan*. După ce fusese atâţia ani atât de aproape de izvorul puterii, după ce îi suflase atâţia ani la ureche lui Burton Sawyer tot felul de sfaturi, murea de dorinţa de a-şi depăşi statutul de comprador. Murea, de asemenea, de dorinţa de a transforma Sawyer § Sons într-o casă de comerţ continental. Numai în acest fel, era el convins, compania ar fi putut concura efectiv la titlul de casă furnizoare a curţii

regale, titlul care se acorda în mod tradiţional celei mai respectabile companii comerciale.

În concepţia lui Chen Ju, dacă Andrew Sawyer ar fi devenit *tai pan*, Sawyer § Sons ar fi ieşit pentru totdeauna din cursa pentru întâietate. De aceea îşi pusese în gând să-i dovedească *tai pan*-ului că avusese dreptate când vorbise despre faptul că Andrew era nepotrivit pentru această muncă.

Concepu un plan: să-l prezinte pe Andrew fiicei lui Jiu Ximin. Ceea ce îi părea foarte amuzant lui Chen Ju, căci tatăl fetei era organizator de producţie şi mai mult de şaptezeci la sută din forţa de muncă de la Sawyer § Sons se afla sub jurisdicţia lui. Nu era un om cu care Burton Sawyer să-şi poată permite să fie în termeni reci.

Dar asta s-ar fi întâmplat cu siguranţă dacă Andrew ar fi fost destul de zăpăcit ca să înceapă să se întâlnească cu ea. Una era ca fiul unui *tai pan* să se ducă la bordel şi să-şi satisfacă nevoile cu femei din lumea de jos. Chiar dacă erau chinezoaice. Dar să te întâlneşti cu o domnişoară chinezoaică în văzul lumii fără să ai intenţia să te căsătoreşti cu ea era de neconceput.

Fusese ultimul examen pentru Andrew Sawyer şi picase la el. Fiica mai mare a lui Jiu Ximin era într-adevăr o floare rară. Chen Ju alesese bine. Fata avea o înfăţişare care ar fi pus pe foc şi un orb.

Totul mersese aşa cum plănuise compradorul, până când Shi Zilin se mai amestecase o dată. Fără ca Chen Ju să ştie, Andrew se dusese la Shi Zilin să ceară ajutor. Iar Shi Zilin i-l dăduse. Mediase pe lângă tatăl fetei şi-l scosese pe Andrew din cârlig înainte ca Chen Ju să apuce să se ducă la Burton Sawyer cu tristele veşti despre neascultătorul lui fiu. Dintr-odată, nu mai fusese de dus nici o veste şi, culmea, Shi Zilin îl îndruma pe tânăr cum să devină *tai pan*.

Chen Ju nu aflase niciodată cu precizie ce ceruse Shi Zilin în schimb, dar trebuie să fi fost ceva substanţial, căci datoria era mare.

În orice caz, fusese sfârşitul carierei lui Chen Ju la Sawyer § Sons. Acum era limpede că nu va mai fi nici o dată *tai pan* şi că, progresiv, Shi Zilin îi răpea şi puterea ce-i mai

rămăsese. Plecase.

— Sunt îngrijorat, îl îngână Bluestone. Vorbeşti ca bunică-mea. Iar eu am destulă experienţă ca să-mi iau un fular dacă ies afară în ger.

— Da, zise Chen Ju, dar ţi-l înfăşori la gât? Îşi împreună mâinile pe burta rotunjoară. Am aşteptat multă vreme ca să mă răzbun. Crezi că o să permit altcuiva să-mi dea garanţii că totul e în regulă?

— Ce să nu meargă bine? Ar fi vrut Bluestone să ştie. Bătrânul Shi Zilin a murit. Fiul lui, Jake Maroc, e Dumnezeu ştie unde. Tsun Trei înjurături e preocupat de ameninţarea pe care l-am făcut s-o simtă, că va pierde tot. Prin Neon Chow avem o legătură directă cu *yuhn-hyun*-ul, Cercul. Şi singurul tai pan de care am putea să ne temem, T.Y. Chung, tocmai a negociat cu mine o afacere de parteneriat. Îşi îndepărtă mâinile ca şi cum ar fi spus: Ce altceva mai vrei?

Da, se gândi Chen Ju. Încerci să-l subminezi pe el aşa cum încerci să-mi subminezi mie puterea. Dar pe lângă mine eşti nimic, *tai pan*. N-am binevoit să-ţi fac cunoscută decât o părticică din puterea mea. Ai rămâne mut de uimire dacă ai putea să-ţi dai seama care e adevărata ei întindere.

— Poate că nu ştim unde e Maroc, zise Chen Ju, dar eu unul nu văd în asta un motiv de bucurie. Dimpotrivă.

— Eşti îngrijorat, zise Bluestone, batjocoritor.

— Desigur, *tai pan*, zise Chen Ju ca şi cum nu ar fi observat pe ce ton îi vorbise celălalt. Dar în sine se gândi: „Acestui arogant *gwai loh* trebuie să-i arate cineva care e locul lui în lume.” Continuă:

— Jake Maroc e fiul lui Shi Zilin. E *Zhuan*, cel ales. Credeţi că asta nu înseamnă nimic?

Bluestone ridică din umeri:

— *Zhuan* nu e decât un nume.

— În China, *tai pan*, nu trebuie să vă mai reamintesc că un nume înseamnă putere, zise Chen Ju liniştit, dominându-şi pornirilor Lui Jake i-a fost dat acest nume de către Shi Zilin. Credeţi că bătrânul era nebun? Dacă da, sunteţi antrenat pe un făgaş periculos.

— Nu mi-e teamă de nimic din partea lui Jake Maroc, zise Bluestone, gândindu-se că Neon Chow se afla în centrul

yuhn-hyun-ului lui Shi Zilin.

Dintr-o singură mişcare Chen Ju sări de pe scaun şi fu lângă Bluestone. Când se uită în ochii lui negri, de animal de pradă, lui Bluestone i se uscă gura.

— Acum eşti partenerul meu. Şoapta lui Chen Ju era ca o lamă lipită de gâtul *tai pan*-ului, atât era de plină de ameninţare. N-o să îngădui prostia. L-ai subestimat pe Jake Maroc în trecut. Dacă nu poţi învăţa din greşeli, nu-mi eşti de nici un folos.

Mânia pe care-o încerca Bluestone – a occidentalului civilizat împotriva orientalului primitiv – ameninţa să-l copleşească. Kao Ochi Alb o simţi şi se ridică în vârful picioarelor, gata să sară la nevoie. O singură lovitură ar fi fost suficientă să-l pună la pământ pe englezul cel înalt.

Chen Ju, conştient şi el cât de adânc îl răniseră cuvintele lui pe Bluestone, aşteptă un moment, apoi făcu pe furiş un semn cu mâna. Kao Ochi Alb se relaxă.

— Vă controlaţi emoţiile aproape tot atât de bine ca şi un chinez, îi spuse Chen Ju lui Bluestone. Lecţia aceasta aţi învăţat-o bine. Ochii lui se fixară într-ai lui Bluestone.

Mă întreb dacă puteţi să învăţaţi la fel de bine şi cealaltă lecţie.

— Maroc. În vocea lui Bluestone era o răguşeală. Nu-l voi subestima.

Chen Ju îşi ridică capul.

— Să vă amintiţi ce aţi spus aici, *tai pan*. După ce veţi ieşi pe uşă nu va mai fi nimeni care să vă reamintească promisiunea.

— Eu voi conduce InterAsia. Aceasta e promisiunea pe care *dumneata* mi-ai făcut-o *mie*, zise Bluestone făcând efortul să se stăpânească. Numai când va afla acest fapt, Jake Maroc va fi zdrobit.

— Da, admise Chen Ju. InterAsia pentru dumneavoastră, Kam Sang-ul pentru mine.

„Oh, dar ştiu că e lacom, se gândea. Şi lăcomia îl face orb în faţa adevărului. E prea prost ca să-şi dea seama unde se află adevărata putere. Ca orice *gwai loh* e atras de tot ce străluceşte, nu de tot ce e statornic.”

— Parteneri egali, nu-i aşa? Împărţim egal beneficiile,

zise Bluestone, gândind „îmi pot permite să fiu generos, am luat ce era mai bun din afacere.”

— Exact, *tai pan*, zise Chen Ju. „Fără mine, nu vei fi mai capabil să controlezi InterAsia decât orice om de pe stradă din Hong Kong, se gândea el. Eu l-am manevrat pe contabilul de la SouthAsia ca să delapideze acţiunile companiei. Omul juca fără răgaz. Pierdea curent. Era uşor să-l orientez spre oamenii aflaţi în slujba mea. Şi mai uşor să-i înspăimânt soţia şi copiii, aşa încât să înţeleagă că nu are de ales. A făcut tot ce am dorit, l-am dat informaţia lui Bluestone, iar acum, după ce-şi va primi cei cincizeci şi unu la sută din InterAsia, va fi mulţumit. Are lumea în palmă şi nu ştie”.

— Va trebui însă să ştiu totul despre Kam Sang, îi reaminti Bluestone. „Asta vrea neapărat să afle generalul Vorkuta, se gândi. Ce lovitură, să-i aflu ce vrea să ştie! Chen Ju nu ştie nimic despre legăturile mele cu Moscova. Şi trebuie să fiu sigur că nu va şti niciodată. După cum îi cunosc pe chinezi, s-ar întoarce imediat împotriva mea dacă ar afla că eu sunt vârful operativ al KGB-ului în Hong Kong”.

Chen Ju zâmbi:

— Să fiţi sigur că atunci când voi şti secretele Kam Sang-ului le veţi şti şi dumneavoastră.

— Amândoi vrem să-l distrugem pe Andrew Sawyer, zise Bluestone. Fără Sawyer § Sons, Five Stars Pacific va deveni cea mai importantă casă de comerţ din Hong Kong, condusă de occidentali.

Dar eu doresc mult mai mult, se gândi Chen Ju. Ochii mei se îndreaptă deja dincolo de Hong Kong, chiar dincolo de Asia. Mintea mea e mai cuprinzătoare decât a oricărui chinez dinaintea mea. Iar Kam Sang-ul mă va ajuta să-mi ating ţelul.

Mă întreb ce ar zice acest *gwai loh* dacă ar şti cine sunt eu cu adevărat şi cu ce m-am ocupat în toţi aceşti ani de la război încoace. Râse în sine. Într-un fel, războiul mi-a arătat calea. E o ironie, nu-i aşa, că războiul care a adus atâta suferinţă Chinei şi chinezilor mie mi-a creat baza pentru un viitor. Numai că eu nu mă aflam în China în acele zile de distrugere.

Dorinţa lui Bluestone de a-l vedea pe Andrew Sawyer băgat la apă a fost mai puternică decât grija lui de a cerceta propriile mele motive. *Joss*-ul meu e bun în această privinţă. El a dorit să creadă în mine – în ceea ce i-aş fi putut eu furniza – şi aşa a şi făcut. În cele din urmă a fost mai bine aşa pentru amândoi, cel puţin în ce mă priveşte.

— Bine, zise Chen Ju, toate roţile au fost puse în mişcare. Mâine sau poimâine probabil că SouthAsia se va prăbuşi. Vom continua să cumpărăm acţiuni InterAsia la preţul scăzut de la Hang Seng. Apoi întregul *yuhn-hyun* va fi al nostru. Se ridică. Deocamdată, nu mai e nimic de făcut. Zâmbi amabil. Aţi fi de acord să luaţi cina cu mine, *tai pan*?

— Desigur, zise Bluestone. Voi fi încântat.

Umbre în amurg. Trei corbi negri pe peluza din ce în ce mai cufundată în întuneric. Trec pe lângă două limuzine lungi Mercedes. Mikio şopteşte că au fost lucrate de mână, special pentru Hige Moro, *oyabun*-ul, cu blindaj gros de jumătate de inch şi cu distribuitori de gaz incluşi. Ilegal, desigur, şopti Mikio, corb la corb, dar cine l-ar fi putut împiedica? Desigur, nu poliţia.

Trei arbori de cryptometria legănându-se, unul pentru fiecare corb, cu umbra destul de deasă, ca să le ocrotească veşmântul chiar şi faţă de ochii cei mai vigilenţi.

— Hige Moro conduce clanul, zisese Mikio, dar mai are trei fraţi mai tineri, pentru care a parcelat teritoriul Moro. A fost dorinţa expresă a tatălui lor care, se spune, înainte de a muri a pus la cale în amănunt această metodă neoficială de organizare, aşa încât, asemeni legendarei Hidre, clanul Moro să aibă mai multe capete, mai multe vieţi şi să nu poată fi distrus de duşmani.

Trei corbi negri târându-se în umbră pe sub arborii ce înconjoară uriaşa vilă a clanului Moro.

— Va trebui să-l înfruntăm pe Hige Moro. Numai el ştie adevărul despre motivul pentru care ai fost urmărit aici.

Ceilalţi nu ne sunt folositori.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc numai eu, zisese Jake. Nu aparţin nici unul clan, aşa că atacul meu nu va atrage nici o răzbunare. Tu ai deja prea multe pe cap din cauza

războiului cu clanul Kisan.

— Dimpotrivă, replicase Mikio. Hige Moro a încălcat credinţa faţă de Yakuza de mai multe ori. Te-a atacat, prietene, pe teritoriul meu. A mai încercat s-o ucidă pe Kazamuki şi pe mine, în oraş. Nu trebuie să se învinuiască decât pe sine pentru ce i se va întâmpla. Niciunul din celelalte clanuri n-ar fi ridicat un deget împotriva mea sau chiar împotriva ta.

Noaptea învăluia vila de parcă ar fi fost mâna lui Buddha. Fluturi de noapte se iveau ici şi colo, ţâşnind deasupra oceanului. Corbii se mişcară spre ei ca nişte uriaşi, muţi ca zeii.

Mikio îşi ţinea în faţă sabia *katana*. Îi lăsase teaca din pergament în maşină. Strâns sub încheietura ciotului, Kazamuki purta un pistol-mitralieră Hado, miniatural. Putea să tragă o sută de gloanţe pe secundă şi era răcit cu aer, având o ţeavă cu bor care să prevină supraîncălzirea.

— Trebuie să acţionăm foarte repede, spusese Mikio desfăşurând planul parterului vilei Moro, dacă vrem să ajungem la Hige. Cu cât stăm mai mult timp, cu atât devine primejdia mai mare. El va fi aici, în centrul casei, care a fost construită pentru tatăl lui şi seamănă cu un labirint.

— Suntem siguri de locul în care se află Hige? întrebase Jake.

Mikio dăduse din cap:

— S-a îngrijit Kazamuki de asta.

Prima măsură de apărare trebuia luată împotriva câinilor. Jake văzu spinările negre strălucitoare ale Dobermanilor ce veneau în salturi peste un strat de azalee, salturi oprite de un masiv gard viu. El apucă arcul de război şi se lăsă să plutească, îşi lăsă mintea să rătăcească liber, să se deplaseze fără efort prin *kata*[11], prin fazele lui kyujutsu: *ash-ibumi*, postura arcaşului în echilibru; *dozukuri*, respiraţia centralizată; ridicarea şi coborârea arcului, *uchiokoshi*, *hikiwake kai*, fixarea ţintei; *hanare*, tragerea. Şi finalul, *zanshin*, aspectul cel mai criptic: spiritul arcaşului care urmăreşte zborul săgeţii.

[11] Kata – exerciţiu de luptă (n. red.).

Dobermanul din faţă căzu fără un sunet; Mikio înainta când cel de al doilea, mârâind din adâncul gâtlejului, sări în faţă. *Katana* sclipi, înspăimântătoarele ei muchii de oţel străpunseră cu o singură izbitură puternică gâtul animalului care se repezea.

Înaintară, trecură peste stratul de azalee. Parfumul greu de trandafiri şi iasomie îmbălsăma aerul. Mikio îi făcu un semn lui Kazamuki, care se îndreptă spre intrarea din spate. Nouăzeci de secunde mai târziu el îşi privi ceasul. Se auzi ţipătul unei păsări de noapte, odată şi încă o dată, apoi el zise:

— E timpul. A ajuns.

Jake scoase o săgeată cu vârful de oţel numită *tsubbekine*, din cauza vârfului ciudat, în formă de daltă. O puse în arc.

— Acum, zise Mikio şi Jake dădu drumul corzii.

Săgeata izbi uşa din faţă, despică lemnul, sfărâmă broasca de oţel de modă veche. Mikio alerga deja pe treptele din faţă, grăbindu-se spre uşa sfărâmată. Jake era chiar în spatele lui, ducând mâna la spate, punând în arc altă săgeată, dându-i drumul, aproape cu aceeaşi mişcare, lui *rinzetsu*, limba dragonului, ce străpunse inima unui paznic Yakuza care tocmai venea.

Mai erau trei. Mikio doborî doi cu lovituri de sus în jos şi de jos în sus ale săbiei ascuţite ca o lamă. Altă limbă de dragon străpunse gâtul celui de al treilea Yakuza.

Auziră bubuitul de neconfundat, *burt-burt-burt*, al pistolului Hado şi ştiură că Kazamuki era înăuntru. Ea nu trebuia să pătrundă în inima vilei, ci să stea de pază, să se asigure că Hige nu putea să scape prin spate.

Jake şi Mikio străbătură rapid încăperile. Era absolut necesar ca toţi Yakuza din vilă să fie descoperiţi şi lichidaţi. Niciunul, dacă ar fi rămas în viaţă, nu ar fi îngăduit un atac asupra *oyabun*-ului, aşa că nu aveau de ales.

Se auzi un zăvor deschizându-se şi Mikio se răsuci, izbind în sus. Un tânăr pe jumătate îmbrăcat gemu când braţul întins îi fu despicat în două. Mikio mai lovi o dată şi Yakuza căzu.

Doi bărbaţi cu pieptul gol, cu tatuajele – *irezumi* – lucind

în lumina scăzută se repeziră din dreapta. Jake lansă două săgeţi deodată şi cei doi fură aruncaţi în două părţi, iar *katana* le zbură din mână.

Alergau prin vilă. *Burt-burt-burt*! se auzi din nou, de astă dată într-o rafală mai lungă. Mikio le arătase drumul cel mai scurt spre locul în care se afla Hige, dar era esenţial să verifice fiecare cameră.

În tolba cu săgeţi a lui Jake una era pusă deoparte. Nu arăta ca şi celelalte; era de trei ori mai mare. Era cunoscută sub numele de *watakushi*, cea care sfâşie carnea. Provoca un astfel de dezastru încât până şi un arcaş fără experienţă putea să-şi ucidă duşmanul cu ea. În mâinile unui *kyujutsu* sensei cum era Jake, *watakushi* era o armă teribilă. Această înspăimântătoare rachetă îi era rezervată lui Hige Moro.

Îl găsiră în camera lui, împreună cu patru paznici. Mikio, folosind lovitura celor şapte pietre, îi doborî imediat pe doi dintre ei. Al treilea rămase chircit în poziţie de atac, cu o limbă de dragon înfiptă în pântece.

Al patrulea bărbat îl atacă pe Mikio, pară loviturile acestuia ca un expert. Începu să contraatace şi cu fiecare lovitură părea că vârful *katanei* sale e tot mai aproape de punctul în care va pătrunde în carnea lui Mikio.

Încrederea în sine a omului crescu. Alimentată de succes, încrederea deveni agresiune, apoi sentiment de triumf, când văzu că lama lui îi atinge pielea duşmanului şi-l face să sângereze.

Îşi dublă atacul, ceea ce cu siguranţă aştepta şi Mikio. Acesta operă schimbarea aer-mare, abandonând o strategie pentru alta. În clipa când strategia lui Mikio nu i se dezvăluise încă, Yakuza devenise vulnerabil.

Folosind lovitura frunzei roşii, Mikio străpunse apărarea celuilalt şi aruncă sabia, repezindu-se înainte cu toată forţa. Omul murise înainte de a atinge pământul.

Nu mai rămăsese decât Hige Moro, un bărbat cu capul ca un glonţ, cu părul, „sare şi piper”, tuns atât de scurt încât i se vedea scalpul lucind, ca şi vârful săgeţii care sfâşie carnea, trasă din *ouruma*, arcul de război din lemn.

Mikio Komoto zise:

— Acesta e omul pe care ai fost pus să-l ucizi. Cred că

trebuie să-i dai o explicaţie, Moro-san. Să explici de ce îi voiai moartea, de ce un *dantai* din clanul tău l-a ucis pe tatăl lui, Shi Zilin.

Moro se uită la faţa lui Mikio, apoi la vârful strălucitor al lui watakushi.

— El e *iteki*, un barbar. El nu e nimic, zise Moro.

— Omul acesta e *kyujutsu sensei*, Moro-san, zise Mikio cu voce tăioasă. E *yumi-tori*, războinic de marcă. Te rog să-ţi revezi opiniile.

Moro scuipă.

— Trebuie să fii pregătit să-l ucizi pe Hige Moro, îi spusese Mikio lui Jake. Tortura, umilinţa nu vor însemna nimic pentru el. Dacă năvălim la el în casă, îi ucidem oamenii şi el rămâne în viaţă, ne va râde în faţă şi-şi va petrece restul vieţii vânându-ne până ne va omorî.

Jake dăduse drumul săgeţii care sfâşie carnea şi Hige Moro gemuse. Sărise în sus, sau, mai degrabă, trupul îi zburase în spate. Fusese literalmente ridicat în picioare în vreme ce osul pieptului îi pârâii. Purtat de avântul săgeţii, Moro fusese lipit de peretele din spate.

Jake aruncă arcul şi traversă camera spre locul în care atârna Hige, în agonie. Îi frecă obrajii, îl pălmui ca să aducă înapoi sângele în faţa albă, prea albă.

— De ce mi-ai ucis tatăl? Spune-mi! De ce?

Hige tuşi. Avea gura plină de sânge.

— Am fost plătit, şopti el.

— Cine? Cine te-a plătit să-mi ucizi tatăl?

— Un om… un om pe care îl chema Huaishan Han.

Jake gândi: „Un chinez?”

— Cine e?

— Nu… Hige tuşi din nou şi de astă dată sângele îi ţâşni dintre buze. Cineva de pe continent. Un ministru de prima mărime.

— Un chinez *comunist*? Nici lui Jake, nici lui Mikio nu le venea să creadă. Erai în slujba unui chinez comunist? Dar de ce?

— V-am… v-am spus. Capul lui Hige se bălăbăni, pleoapele i se închiseră, aşa încât Jake fu obligat să-l ciupească de lobul urechii ca să-l facă să-şi recâştige

conştiinţa.

Jake îşi repetă întrebarea.

— Banii, zise Hige. Banii… pe care mi i-a dat au făcut clanul meu cel mai bogat din Japonia.

— Ca să ne ucizi pe noi? Acum Jake striga. Simţea coasta muntelui alunecându-i de sub picioare. Întunericul se ridica din toate părţile, un frig nepământesc îi cuprinse şira spinării. Îi cunosc pe comunişti. Nu ar plăti atât pentru moartea noastră.

— Oh, nu, zise Hige şi scoase un fel de sunet ciudat, care semăna cu un lătrat. Într-o clipă, Jake fu uimit să descopere că era râs.

— Nu, câtuşi de puţin. Ne-au plătit mai mult decât aţi putea voi să vă imaginaţi vreodată.

— Pentru ce? îi aruncă Jake în faţă. Mânjit cu sângele lui Yakuza, îl apucă pe Hige de pieptul cămăşii şi îşi apropiară capetele. Era atât de aproape de clipa când putea să îndepărteze întunericul de pe muntele pe care îi spusese tatăl lui că trebuie să-l urce, conform menirii sale de *Zhuan. Shan* se clătina din cauza impactului cu faptele revelate de Hige. Jake se gândi la tatăl lui, la timpul pe care îl petrecuseră împreună. Atât de puţin timp! Moartea şi sfârşitul stării de împăcare pe_ care o avea când stătea lângă bătrân, când se împărtăşea din geniul, din dragostea, din omenia lui. Era o povară prea greu de purtat. Avea lacrimi în ochi. De mânie, de frustrare, de disperare.

— Spune-mi! Pentru ce?

— Numai muntele… numai muntele ştie.

— Ce? Lui Jake i se ridică părul măciucă. Muntele?

Ce ştia *oyabun*-ul Yakuza despre munte?

— Ce munte? Ce vrei să spui?

Dar acum încetase până şi râsul care îţi ridica părul măciucă. Ochii lui Hige Moro se holbau la Jake fără să mai clipească. Spiritul, eliberat de carnea care se răcea, îşi păstra lacom ultimul secret.

VARA 1950.

PEKIN.

Huaishan Han se întorsese din Hong Kong un erou. Cel puţin aşa îi spusese lui Shi Zilin: că fusese în Hong Kong, dacă fusese într-adevăr, Zilin nu avea nici un indiciu.

Deşi păruse foarte preocupat de sănătatea lui Senlin înainte de a pleca, când sosise acasă nu întrebase nici măcar cum se simte. Nici nu-i mulţumise lui Zilin că avusese grijă de ea. De fapt, părea a fi uitat cu totul că îi ceruse o favoare lui Zilin.

Era la Pekin de câteva ore deja; le raportase, întâi lui Lo Jin-ch'ing şi apoi lui Mao. Le arătase medalia pe care i-o înmânase Mao în persoană într-o „mică ceremonie selectă", cum o numea Huaishan Han.

În particular, Zilin se întreba de ce nu fusese convocat şi el la minister, să fie prezent la „mica ceremonie selectă."

Senlin ar fi vrut să ştie ce făcuse soţul ei ca să merite o astfel de onoare deosebită; Huaishan Han îi răspunsese că nu are voie să spună. Dar după cină, când bărbaţii făcură o plimbare în grădină, îi spuse lui Zilin.

— Am salvat viaţa tovarăşului Mao. Exploda dacă nu-o spunea. Aproape că ţipase. Pentru Zilin era ca şi cum ar fi fost pălmuit peste faţă. Confucius spunea că mândria e ţinută la mare cinste doar de cei slabi. Mândria era opusul celor cinci virtuţi. Dreptatea, Bunăvoinţa, Politeţea, Credinţa şi înţelepciunea.

— Asta nu-i o chestiune despre care se poate discuta public, zisese Zilin.

— De ce nu? răspunsese Huaishan Han. Câţi oameni pot spune că au realizat o astfel de faptă? Puţini şi valoroşi.

Zilin băgase de seamă că în ultimule şase luni Huaishan Han începuse să răspundă singur la propriile lui întrebări.

— Ăsta e un motiv şi mai puternic ca să ţii astfel de

lucruri numai pentru tine.

— Nu, nu. Este exact atitudinea cu care trebuie să terminăm. Atmosfera e plină de patriotism. Ştii că intervenim în Coreea. „Să rezistăm Americii şi să ajutăm Coreea” e noua noastră campanie naţională. Sigur va avea impact asupra spiritului poporului, nu crezi?

Zilin nu zise nimic. Ştia când i se punea o întrebare retorică. Se gândi la poporul chinez, obosit, scârbit, încă îngrijindu-şi rănile, îngropându-şi morţi din lungii şi cumpliţii ani de război. Niciun chinez, era sigur, nu dorea acest război. Dar, îşi reaminti, chiar el pledase pentru război. Războiul devenise o necesitate politică. Dar asta nu însemna că îi plăcea ce trebuia să facă. Înţelegea necesitatea copleşitoare a războiului, ştia că binele viitor al Chinei va fi slujit de război. Dar aceasta nu anula morţile şi suferinţele generate de el. Se cutremura în sine şi, nu pentru prima dată, se întrebă cât timp va putea îndura conştiinţa sa povara spiritelor ce se tânguiau.

Deja, morţii îi apăreau în vis, îşi înfăşurau braţele scheletice în jurul Atenei şi al lui Mai, ţinându-le la distanţă de el. Era obişnuit să vorbească în vis cu spiritele soţiilor sale. Ca un balsam întins peste rănile provocate de lungile zile, conversaţiile acestea îi alinau, cel puţin pentru o vreme, propriul său spirit torturat. Dar de la un timp, chiar şi aceste mici mângâieri îi erau refuzate.

Fantome care bolboroseau, demoni care trăncăneau fără încetare conspiraseră să-l hăituiască nopţile până când somnul însuşi ajunsese să-l înspăimânte. Şi când, în cele din urmă, obosit dincolo de limita îndurării, adormea într-un fotoliu, cu o carte în poală, visa noaptea de primăvară de lângă fântâna spiritelor. *Să mori iar şi iar*. Se deştepta tresărind, cu inima bătându-i puternic, cu ochii larg deschişi şi ficşi, ca şi cum ar fi vrut să ţintuiască de perete vreun nechemat.

Dar nu era nimeni în vilă. Nimeni în afară de sine.

— Oamenii au nevoie de directive, de o reînnoire a energiei, spunea Huaishan Han. Sau doresc să se implice fizic şi emoţional în războiul din Coreea, un război acasă la noi. Sunt multe de făcut, tovarăşe Shi. La urma urmelor, noi

dorim să schimbăm lumea. Nu e o sarcină uşoară. Avem nevoie de devoţiunea fără limite a fiecărui tovarăş.

— Avem nevoie şi de bani, zise Zilin reţinut. Toate bunele intenţii din lume nu vor valora nimic dacă nu vom găsi undeva capitalul cu care să consolidăm reformele lui Mao. Capitalul nu are cum să provină din economia noastră; şi deocamdată, nu avem nici un fel de economie. Abia suntem capabili să hrănim poporul, de unde să mai finanţăm şi industria de care avem nevoie pentru a supravieţui?

Se întreba, dacă vor câştiga Coreea, cum îşi va plăti Stalin datoria enormă faţă de ei. Uneori îi trecea prin minte că s-ar putea să primească mai puţin decât speraseră.

— Banii, da, zise Huaishan Han pe gânduri. Se vorbeşte mult despre bani la ministere.

— Atât de mult, zise Zilin, încât ai putea crede că ne transformam în capitalişti. Râse, dar prietenul lui nu făcu acelaşi lucru.

— Nu e nimic amuzant în asta, zise Huaishan Han posomorât. Avem duşmani puternici care încearcă să se infiltreze în noile structuri ale puterii. Toţi sunt agenţi ai capitalismului; dacă nu cumva eşti inconştient de noua întorsătură a lucrurilor.

— Oh, încă mă ţin la curent, zise Zilin oarecum ironic. N-am ieşit la pensie cât ai lipsit tu. Dar se gândea la sovietici. În viitor credea că Moscova şi nu Washingtonul va deveni duşmanul neîndurat al Chinei. Pentru Stalin – ca şi pentru conducătorii sovietici care se vor pleca sub pumnul lui de fier – nu va putea exista decât o singură formă de comunism. Îşi dădu seama că orice deviere de la linia Moscovei, va fi privită ca o erezie, ca o posibilă ameninţare faţă de scopul Moscovei de a domina lumea, în concepţia Moscovei, nu putea exista decât un singur eventual câştigător în lupta ideologică.

Şi, într-un fel, calea lui Mao era mai periculoasă pentru sovietici decât capitalismul. Cel puţin faţă de Washington, puteau să arate cu degetul exploatarea clasei muncitoare şi a celor săraci de către bogaţi. Dar nu puteau spune acelaşi lucru despre China. Aici diferenţele erau mai subtile şi de aceea mai greu de realizat sau manevrat. Iar punctul forte

al sovieticilor, după cum foarte bine ştia Zilin, nu era subtilitatea.

În noaptea înăbuşitoare se auzi un cuc cântând, apoi fu linişte. Pe zidul care înconjura grădina se vedeau dungi de lumină. Greierii ţârâiau, într-o simfonie metalică.

Stratul des de bujori, pe care Senlin îi îngrijea fericită în fiecare zi, parfuma aerul.

— E bine să fii erou, zise Huaishan Han. E foarte important să ai eroi într-o ţară în tranziţie. Suna ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe sine însuşi. Importanţa pe care şi-o acorda devenise tot mai preţioasă pentru el, mai ales de când lucra la Forţele Securităţii Statului. Zilin îşi aminti convorbirea cu Mao. *Vom fi nevoiţi să depindem tot mai mult de Ministerul Securităţii Publice*, zise Mao. *Poliţia secretă*, îl corectase Zilin. *Dacă vrei s-o numeşti aşa, da.* Iar Zilin spusese: *Nu pot scuza un regim bazat pe teroare*. Acesta era oare motivul pentru care fusese exclus de la „mica ceremonie selectă”?

Dintr-odată, întrebă:

— Cum i-ai salvat viaţa lui Mao?

Huaishan Han scoase o ţigaretă din portţigaretul de argint bătut, o bătu la capătul ce trebuie aprins. Portţigaretul nu era chinezesc, observă Zilin, ci mai curând de fabricaţie vestică.

— De unde ai asta?

Huaishan Han fie nu auzi întrebarea, fie preferă s-o ignore. Băgă portţigaretul în buzunar şi-şi aprinse ţigareta. O vreme fumă. Când avu siguranţa că a redobândit controlul asupra conversaţiei, zise:

— În Hong Kong am descoperit un complot contra vieţii lui Mao. De fapt, de asta m-a trimis Lo Jin Ch’ung în această misiune. „Dumneata eşti singurul, mi-a spus el, pe care îl credem în stare să ducă cu succes la capăt o astfel de sarcină dificilă.”

Zilin nu era impresionat. Ştia că minte, de când Mao în persoană îi spusese că el îl trimisese pe Huaishan Han în ultimele lui misiuni. Inclusiv în aceasta.

Zilin se întreba din ce motiv prietenul său se afla aici, minţindu-l pe el, când ar fi putut să fie înăuntru cu soţia lui

pe care n-o văzuse de aproape două luni.

Huaishan Han continuă să pufăie din ţigaretă; fumul se ridica dintre buzele lui întredeschise.

— Informaţiile noastre au fost corecte, continuă el după o pauză.

— Şi aşa te-ai întors acasă, războinic învingător, zise Zilin pe un ton tăios, să-ţi iei premiul.

— Dar nu singur, zâmbi Huaishan Han. L-am adus cu mine şi pe duşman.

— Pe duşman?

— Capitalistul care coordona operaţiunea de asasinare a tovarăşului Mao. E prizonierul meu.

— Îl vezi? Oceanul. Eu îl văd pe toată întinderea lui, văd lumina lunii pe suprafaţa lui, mişcarea stârneşte pete minuscule de lumină, pe care le văd şi le simt. Sunt fierbinţi ca focurile.

Senlin îşi deschise ochii, se uită atentă la faţa lui Zilin, care era atât de aproape de a ei.

— Îl vezi? Vezi oceanul?

— Nu.

— Mă întreb de ce? Îşi aţinti privirea dincolo de umbrele pe care le arunca pâlcul de bambus sub care se adăposteau. Întoarse mâinile amândurora cu palmele în sus.

— Credeam că dacă ne atingem… dacă suntem uniţi într-un fel… vei putea şi tu să vezi.

— Dar eu nu pot, zise Zilin. Ăsta e darul tău, Senlin, nu al meu.

— Nu, zise ea hotărâtă. E darul nostru. Rechemă în memorie deschiderea spiritului din momentul norilor şi al ploii, când el se afla adânc înăuntrul ei. Se întreba dacă greşea, dacă nu era necesară o legătură şi mai intimă decât aceea a cărnii.

— Sunt sigură de asta. N-am avut nici o viziune – sau cel puţin nici o viziune de acest tip – până nu te-am întâlnit pe tine.

— Vrei să spui până când nu te-am dus la Fazhan.

Genele ei fluturară când auzi numele ghicitorului *feng*

shui Pălărie Neagră. Era atât de delicată, se gândi el.

Avea trupul atât de fragil şi voinţa atât de puternică. Combinaţia îi aducea în memorie vasele transparente din istoria ţării sale. Şi, se mai gândi el, Frumuseţea îşi are propria ei putere.

— Nu, zicea Senlin. Şi mai era ceva. Ea ştia ce vrea. Nu voi încerca să ascund ce mi s-a întâmplat în noaptea aceea. Ştiu mai bine decât oricine ce a fost extras din mine prin incantaţiile lui Fazhan. Spiritul lui Hu chao, consoarta ultimului împărat Ming.

— Răul poate fi numit în multe feluri.

— Crezi că Hu chao era numai rău? oftă Senlin. Spiritul ei era ceva contorsionat şi hidos. Făcut să fie aşa de răul care îi fusese făcut. Răul intrase în ea şi era devorată de el. Răul îi distrugea trupul, dar îi rodea şi spiritul.

— Şi cum a intrat în tine spiritul ăsta rău? zise Zilin, pe jumătate batjocoritor.

— Familia Soong are o poveste lungă, zise Senlin serioasă. Poate că Hu chao a fost stră-stră-stră-stră-străbunica mea.

— Nici nu se ştie dacă a avut copii, zise Zilin.

— Atunci ea a renăscut în mine.

Convorbirea aceasta despre spirite şi reîncarnări posibile îl tulbura. Era buist; era în armonie cu ţara, cu înălţarea şi coborârea *qi*-ului. Aceste lucruri nu reprezentau pentru el mistere; nici vrăjitorie. Pus şi simplii existau.

Feng shui – geomanţie[12] – era un lucru, asta era complet altceva.

— Oricum, zise el, răul s-a dus.

Senlin, ascunsă de arcul pe care-l făceau tulpinile înalte de bambus, era înveşmântată în jocul lor de lumini şi umbre.

— Răul, da. Petele de lumină se mişcau pe faţa ei delicată. Dar ceva a rămas. Ca lumina lunii pe suprafaţa oceanului. Ceva ne cheamă. Puncte de lumină strălucitoare,

[12] Geomanţie – arta de a prezice viitorul cu ajutorul unor puncte desenate pe pământ sau prin analiza unor grămăjoare de pământ aruncate (n. red.).

tremurând ca licuricii pe crestele nesfârşitelor valuri. Poţi să-mi spui ce ne cheamă?

El putea să le simtă căldura cu carnea lui, zece mii de minuscule focuri arzânde. Apărând, dispărând, reapărând, scânteierea prafului de stele.

Chemând?

Îşi deschise gura, dar nu ieşi nici un sunet, vibraţiile care circulau de la el la ea de aici pe suprafaţa smălţuită a oceanului.

Unde suntem?

Sub apa agitată, unde aleargă curenţi reci şi adânci, care se întretaie, care se răsucesc, care poartă un univers întreg de viaţă ce respiră apă în loc de aer. Cântecele balenelor, chemând, chemând, ecourile reverberând, unduind carnea care nu mai e carne, cântând pe pielea devenită invizibilă.

Şi apoi Senlin şi Zilin se uniră într-un fel care era total diferit de felul în care se uniseră înainte. Şi cu mult mai intim. În momentul contopirii ultime, el ştiu că ea avusese dreptate. Toate astea nu erau ea, nu erau el, ci rezultatul amândurora. Muzica pe care o auzeau, pe care o vedeau, pe care o miroseau, pe care o simţeau era armonia găurilor lor, care cântau împreună, care se contopeau

...şi deveneau unitate.

Războiul din Coreea se amplifica. Primele victorii chineze provocară în ţară un fel de euforie, ridicând moralul unei naţiuni care fusese înfrântă în război iar acum, dintr-odată, afla un fel de prestigiu universal. Dacă înainte, după ce suferise înfrângere după înfrângere, soldatul chinez era un obiect de batjocură, dintr-odată naţiunile lumii începeau să acorde respect recent descoperitei vitejii militare a Chinei.

Aşa cum înflorea norocul Chinei în Coreea, tot aşa înflorea şi cariera fiului mai mare a lui Mao, tânărul Mao An-ying. Fie că era talentul băiatului, fie că era intriga subtilă a vreunui comandant care voia să-şi asigure propria carieră, Mao An-ying fu promovat la cartierul general al Armatei a Doua, la infanterie.

Bombardierele americane survolară perimetrul taberei militare şi se comportară ca nişte fiare dezlănţuite,

distrugând tot ce le-ar fi putut provoca lor înfrângerea. Mao An-ying nu făcu excepţie.

Vestea îi fu adusă lui Mao cât de repede se putu. Dar, aşa cum se poate închipui, există o oarecare întârziere până când soldaţii îndepărtară ruinele fumegânde căutând vreun semn de viaţă. În cele din urmă, un general îl identifică pe fiul mai mare al lui Mao.

— Războiul, avea Mao să-i spună lui Zilin mai târziu, e ca şi ceaiul amar. Te întăreşte, dar îţi lasă în gură un gust de cenuşă.

— E rău ce facem.

— Aşa crezi?

— Da.

— Atunci trebuie să-i punem capăt.

Ea oftă adânc, cu fruntea sprijinită de pieptul lui.

— Eu nu pot..

Zilin îndepărtă cascada de păr negru-corb. În lumina lunii părea că firele de argint au fost împletite în el. El se gândi la energia nesfârşită a mării.

— Soţul tău, zise el. Îţi pune vreodată întrebări în legătură cu sănătatea? Nu-i spunea niciodată lui Huaishan Han pe nume când era cu Senlin.

— Vede că mănânc, vede că nu stau tot timpul în casă, şopti ea. Îi este suficient.

— Vorbiţi?

— Uneori, da.

— Şi… vă atingeţi? Acum era rândul lui să şoptească.

— Vrei să ştii dacă avem relaţii intime?

El dădu din cap, fără un cuvânt.

Senlin îşi aşeză palmele pe pieptul lui, îşi îndepărtă capul de el. Ochii ei negri migdalaţi îl scrutară, ca şi cum ar fi vrut să străpungă semi-întunericul din adăpostul în care se găseau.

— Cred că răspunsul e mai important decât întrebarea, *neh*?

Femeile, îi trecu prin minte lui Zilin, sunt cu mult mai înţelepte decât bărbaţii, ele găsesc căi despre care partea bărbătească nici nu bănuieşte că ar exista.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că şi dacă îţi spun adevărul şi dacă te mint e acelaşi lucru?

— Nu.

— Dar e acelaşi lucru. Îl mângâie pe obraz. Nu e nici o diferenţă.

— Adevărul, zise el, se diferenţiază prin el însuşi de orice altceva. Nu există alt ideal în lumea asta imperfectă în afară de acesta. Adevărul.

Senlin îşi desfăcu larg braţele.

— Dar adevărul nu se află aici, în lumea din jurul nostru. El sălăşluieşte în *da-hei*, în Marele Întuneric, în care îşi află adăpost toate spiritele. Singurul adevăr este ceea ce se întâmplă când suntem împreună în *da-hei.*

— Deci *ai* relaţii intime cu el.

— Nu ai dreptul să-mi pui această întrebare.

— Nu am dreptul?

— El e soţul meu, nu tu.

— E crud ce spui.

— Dar e adevărul. Îl privi. Adevărul e zeul tău, nu al meu. Degetele ei îi mângâiară faţa. Nu vreau să te rănesc. Dar te-ai rănit singur.

Zilin închise ochii.

— Era inevitabil.

— Nu, zise ea. Nu era inevitabil. Numai dacă n-ai fi fost hotărât să dezgropi adevărul.

Adevărul, se gândi Zilin. Avea ea dreptate. Adevărul era zeul lui. Nu avea nici un rost s-o învinuiască pe ea de propria lui slăbiciune. Se autoanaliză şi încercă să-şi îndepărteze mânia.

Când deschise ochii îi veni în minte portţigaretul lui Huaishan Han. Nu era prima dată. Nu-i aruncase decât o privire, dar era sigur că îl mai văzuse cândva.

Luă mâna lui Senlin şi, cu gândul la stăpânul său, Adevărul, zise:

— Aş vrea să mă ajuţi cu ceva.

Trecu mai bine de o săptămână până când putu ea să i-l aducă. În cea mai mare parte a timpului Huaishan Han fusese plecat din oraş şi luase portţigaretul cu el. Când era

acasă, îl ţinea ascuns. Senlin avu ceva bătaie de cap ca să-l sustragă şi atunci când o făcu fu pentru câteva minute doar.

Portţigaretul era fabricat în occident.

Desigur, Zilin trebuise s-o convingă.

— E soţul meu, spusese ea. Îmi ceri să complotez împotriva lui.

— Complotezi deja împotriva lui, subliniase el.

— E cel mai bun prieten al tău, zisese ea. De ce faci asta? Prietenii nu complotează unii împotriva altora.

Zilin privi în depărtare, la pinii şi la zadele de dincolo de adăpostul lor de bambus. Luna în creştere, atât de asemănătoare cu cea care răsărise în noaptea de douăzeci şi patru a lunii a patra, îşi făcea drum printre norii străvezii, cumulus, spărgându-i cu coarnele ca şi cum ar fi sfâşiat un văl.

Se gândi la ceea ce îi făcuseră comuniştii lui Senlin. Se întreba dacă Huaishan Han ştia ce i se întâmplase ei când fusese prizonieră. Probabil că nu. De ce să-i fi spus ea? Iar Huaishan Han n-ar fi întrebat niciodată.

— Nu mă gândesc acum la prieteni, zise el. Vorbea mai mult pentru sine decât pentru ea. Mă gândesc la China. Mi-ai spus acum câteva zile că adevărul e zeul meu. Poate că aşa e. Dar pentru China mă străduiesc. Mi-aş da bucuros viaţa dacă aş şti că astfel îi asigur viitorul.

— De ce temi pentru viitorul Chinei?

Cum să-i explici totul? Cum s-o faci să înţeleagă că el era unul din păzitorii cereşti ai ţării sale?

— Cine controlează China, într-o zi va controla toată Asia. Dacă face China vreo greşeală, dacă ajunge pe mâinile cui nu trebuie sau e influenţată greşit, s-ar putea să nu mai fie cale de întoarcere. Chinte atât de mare, populaţiile ei atât de numeroase încât, după ce ai stabilit o politică, e foarte greu s-o mai schimbi. China se mişcă în propriul ei ritm, care e ritmul unui colos.

China are nevoie de un păzitor. Pe cineva care să se asigure mai întâi că ţara va supravieţui, apoi că va prospera şi în cele din urmă că va dobândi puterea. Un Jian.

Senlin se uită fix la el o clipă înainte de a spune:

— Tu?

— Eu fac numai ce trebuie făcut.

— Dar cum ştii ce trebuie făcut? Întrebă ea. Nu poţi să prevezi viitorul.

— Nu, zise el. În cea mai mare măsură acţionez în beznă.

— Atunci poţi greşi, poţi regreta anumite acţiuni.

— Unele da, poate, acceptă el. E regretabil, dar mă tem că e inevitabil.

Degetele ei se strecurară peste încheietura lui şi se strânseră în jurul ei.

— Dar nu şi de acum înainte. Şoptea. Nu şi de acum înainte.

— Ce?

Faţa ei era foarte aproape de a lui. Îi simţea parfumul dulce de iasomie şi miere.

— Acum ai *da-hei*-ul. Acum avem *da-hei*-ul. Marele Întuneric.

— Ce vrei să spui, că e posibil să vezi viitorul în *da-hei*?

— Poate că da, zise ea blând, ca un ecou.

El râse uşor:

— Atunci e sigur că *da-hei*-ul ţi-a spus că trebuie să-mi aduci portţigaretul cel nou, de argint, al soţului tău.

— Da, răspunse Senlin serioasă, mi-a prezis.

— E ridicol, Senlin.

Dintr-odată, ea îl strânse mai tare de încheietură.

— Ascultă-mă. Vocea ei joasă exprima urgenţa. Te rog să nu faci asta. Te implor să nu mă întrebi de ce.

— Nu înţeleg de ce. Poţi refuza oricând.

— Nu pot.

El se strădui să râdă din nou.

— Nu poţi să-mi rezişti în nici o privinţă? Dar suna fals.

— Numai în unele privinţe, zise ea. Se lipi strâns de el, aşa încât îi auzea bătăile înspăimântate ale inimii. Instinctiv, o înconjură cu braţul ca s-o protejeze. De ce?

— Cauţi adevărul, îi şopti ea la ureche. Eu trebuie să ţi-l aduc.

— Şi dacă n-o faci?

— Ar fi mai bine – cu mult, mult mai bine – dacă de astă dată ai lăsa adevărul nedescoperit.

— De ce? Ce ştii despre asta?

— Nimic, ţipă ea şi se agăţă de el. Văd.

— Ce? Zise el. Ce vezi?

Ea plângea acum fără să se mai ferească, iar dinţii ei micuţi şi albi muşcau din Umărul lui.

— Senlin, zise el, ce vezi?

Ea tresări violent şi zise:

— Sfârşitul.

Dar, credincioasă cuvântului dat, făcu ce îi ceruse. Şi îl mai trăda o dată pe Huaishan Han. Îi aduse lui Zilin portţigaretul.

— Avem timp puţin, zise ea intrând grăbită în adăpostul de bambus în care o aştepta Zilin. Huaishan Han tocmai s-a întors numai Buddha ştie de unde. Acum a adormit puţin înainte de cină. Dar se va trezi curând. Şi prin tonul şi prin cuvintele ei îl făcea pe Zilin să se simtă ca într-o poveste. Îşi amintea de o poveste americană pe care o citiseră la orele de engleză de la Universitatea din Shanghai. „Jack şi vrejul de fasole”. Nu semăna Huaishan Han cu unul din personajele din poveste? Cu căpcăunul.

Zilin îi luă portţigaretul din mână, îl privi cu atenţie. Filigranul de argint bătut aduna toată lumina lichidă a zilei pe sfârşite. Îi era cunoscut, era sigur de asta. Dar de unde? Îl întoarse, văzu marca bijutierului, văzu că era făcut în Statele Unite. Avu un şoc, se simţi scăldat de o sudoare îngheţată. El bănuise că e englezesc.

Îl întoarse înapoi în poziţie normală şi-l deschise. Un braţ de argint, grijuliu lucrat, ţinea la locul lor ţigaretele ruseşti din tutun negru ale lui Huaishan Han. Ceva din interiorul capacului atrase atenţia lui Zilin, care îndepărtă puţin portţigaretul ca să prindă ultimele raze de lumină ce pătrundeau în adăpostul umbros.

Văzu iniţialele gravate cu litere englezeşti, masculine: R.M.D.

Şi – poate că era *da-hei*-ul – ştiu totul: de ce Huaishan Han îl minţise de la început în legătură cu misiunea pe care o avea, de ce refuzase să răspundă la întrebarea lui Zilin în legătură cu provenienţa portţigaretului. Şi ce îl înspăimânta cel mai mult era că ştia pe cine adusese cu el Huaishan

Han, ca pe un porc la tăiere, cine era cel care organizase complotul ca să-l asasineze pe Mao.

Zilin simţi cum inima îi e cuprinsă de durere şi încet, încet îşi aplecă fruntea până când atinse capacul strălucitor, din argint bătut, al portţigaretul ui fabricat în Occident.

Pe străzile Pekin-ului, ale Shanghai-ului, în comunităţile din Canton şi Hunan, pe nesfârşitele câmpuri de orez, în pădurile de bambus, de-a lungul întortocheatelor maluri ale lui Yangtse – în întreaga Chină – se auzea tropăitul picioarelor încălţate în cizme.

Nopţile se transformară în vremuri de pândă. Scrâşnetul călcâielor placate cu metal pe scândurile din hol, scârţâitul ascuţit al uşii din faţă, comenzile urlate, deruta şi fiorii de frică când unul din vecini era scos din pat şi fără nici o explicaţie dispărea undeva în ceaţa grea, în vreme ce zgomotul motoarelor grele murea încet, parcă păstrat încă în aer, de ceaţă.

Fără ca locuitorii ei să-şi fi dat măcar seama când a început tranziţia, China devenise o ţară a represiunii, în care, de-a lungul, domnea teroarea atotcuprinzătoare.

În fiecare oraş, Huaishan Han decretase crearea comitetelor de rezistenţă urbană, ce constau în grupe de până la o sută de gospodării. La fel la ţară, unde fiecare *hsiang* sau comitet administrativ agrar supraveghea zilnic câmpurile şi fermele.

Aceste unităţi, argumentase Huaishan Han, erau esenţiale pentru a putea controla o populaţie atât de numeroasă. Mai mult, ele erau uşor de infiltrat cu membrii aparatului Forţelor de Securitate ale Statului. Astfel că la fiecare nivel al societăţii chinezeşti acţionau spioni ai Ministrului Securităţii Publice. Consecinţa: tropăitul cizmelor noaptea, ordinele dure, dispariţiile neexplicate.

— Nu avem decât să ne uităm la Revoluţia Franceză îi spuse Mao lui Shi Zilin sau, dacă preferi o zonă mai răsăriteană, la revoluţia marxistă din Rusia, dacă vrem să ne găsim antecedente istorice.

Suntem în perioada copilăriei, l-am izgonit pe cei vechi, corupţi, degeneraţi. În locul lor clădim o ţară nouă, de la

rădăcină la vârf. Prima cerinţă este să construim o maşină de stat puternică, pentru că fără locomotiva statului, China va zăcea în somn.

Duşmanii tradiţionali ai forţelor de reconstrucţie sunt războiul civil din interior şi invazia străină din exterior. De americani trebuie să ne temem cel mai mult, tovarăşe Shi. Cu americanii ne batem în Coreea, americanii continuau să toarne bani şi material de război în cuferele naţionaliştilor, americanii au transformat Taiwanul într-un protectorat.

Americanii fac toate astea, tovarăşe Shi, pentru că le e frică de mine. Şi pentru că ştiu că prin protecţionism îi leagă pe naţionalişti de ei. Fără ajutorul american, naţionaliştii nu sunt nimic. Deşi nu vor să recunoască lucrul ăsta, oricum nu sunt nimic. De acum, cu ajutorul american, nu mai sunt decât marionete capitaliste. Fac, în orice privinţă, ce le porunceşte preşedintele american, altfel riscă să le înceteze ajutorul.

Mao păşea prin mica încăpere ca un tigru în cuşcă.

Mişcările contrarevoluţionare au şi început, alimentate de naţionalişti şi de americani. Dacă americanii pot invada Coreea, pasul următor poate fi făcut spre China. Trebuie să ne asigurăm că asta nu se va întâmpla niciodată.

— Şi represiunea e singura modalitate?

— Mai citeşte istoria, tovarăşe Shi, zise Mao scurt. E singura modalitate sigură. Mormăi: Nimeni nu face reeducarea cu blândeţe. Cel mai adesea oamenii nu ştiu ce e mai bine pentru ei. Asta trebuie să hotărască şefii.

— Asta trebuie să impună şefii.

— Într-adevăr, aşa e, fu Mao de acord, fără să observe, în aparenţă, sarcasmul din vocea consilierului său.

Zilin ceru să li se aducă ceai şi, când le fu servit, îl bău dus pe gânduri.

— Ce s-a întâmplat cu prizonierul pe care l-a adus Huaishan Han din Hong Kong?

— Ce? Pentru o clipă, Mao păru încurcat. Ca să mascheze, îşi turnă ceai pe îndelete şi cu mişcări supravegheate, contemplând răsucirea frunzuliţelor pe fundul ceştii, continuă: ah, oh. Mda. Uitasem pentru o clipă că dumneata şi Huaishan Han sunteţi atât de apropiaţi. Da,

bine. Gustă din ceai, se încruntă ca şi cum nu i-ar fi păsat ce gust are. Totuşi îşi mai turnă.

— Nu a fost hotărât nimic oficial. Mă gândesc cum să... folosesc mai bine spionul. Trebuie, desigur, să-l transformăm într-un exemplu.

Ceea ce era cel mai ciudat, se gândi Zilin, nu era atât faptul că Mao ocolea subiectul, ceea ce nu-i stătea în fire, ci că nu-şi ridicase ochii niciodată să se uite în ochii lui Zilin de când începuse discuţia. Mao, care se purta cu el în modul cel mai deschis, care-şi folosea privirea străpungătoare ca o armă împotriva celor ce încercau să i se opună fie şi într-o chestiune extrem de măruntă.

— De ce te interesează atât omul ăsta? zise Mao. Avea ceva în ceaşcă, la care se uita neabătut. El e proprietatea Forţelor de Securitate ale Statului. Acesta nu e domeniul dumitale.

— Ar putea fi dacă aţi da ordinele necesare.

— Lucrul acesta nu l-ar face prea fericit pe Lo Jin-ch'ing. Şi, mai departe, ar trebui să fie aprobat şi de K'ang Sheng. Mao vorbea despre şeful securităţii Partidului Comunist Chinez. Cum să le explic lor aşa ceva?

— De când deţin aceste persoane atâta putere? Zilin simţea cum creşte în el mânia. Eu sunt consilierul dumneavoastră personal. Întotdeauna m-am dus unde am vrut, când am vrut.

— S-au schimbat vremurile, prietene, zise Mao.

— În cazul ăsta şi eu sunt sub urmărire.

Mao ridică din umeri, confirmând.

Zilin era îngrozit. *S-au schimbat vremurile, prietene*. Cum se schimbaseră atât de mult, atât de repede, fără ca el să-şi dea seama? Apoi, cu mare tristeţe, înţelese că niciuna din aceste schimbări nu se produsese fără ca el să fie conştient de ea. Evoluaseră treptat, într-adevăr, dar la originea lor fusese şi el. Şi-ar fi putut deschide gura să protesteze; ar fi putut insista asupra faptului că mai existau şi alte căi în afara instituţiei alcătuite dintr-o vastă reţea de» informatori şi de poliţişti reduşi la minte, care se repezeau în noapte precum demonii ca să înşface cetăţeni cinstiţi numai pentru că erau prea bine educaţi, sau pentru că nu le convenea

numele lor de familie, sau pentru că petrecuseră singuri o oră, scăpând de sub privirea scrutătoare a Ministerului Securităţii Publice.

Zilin era foarte familiarizat cu NKVD-ul şi cu Beria. Avea oroare de respectul ruşilor pentru disciplina de fier şi pentru represiune, de aparatul care se amesteca în totul, începând cu religia pe care şi-o alegea cineva, cu modul de viaţă şi mergând până la cele mai tăinuite gânduri.

Trebuia să se condamne pe sine pentru această nebunie tot atât cât şi pe Mao, pe Lo sau Huaishan Han. Atât de multă suferinţă pentru un popor care suferise atâţia ani, întâi la voia împăraţilor, apoi pradă societăţilor secrete şi, în cele din urmă, invadat de diavolii străini. Iar acum cineva ar fi putut crede că poporul chinez era prea obişnuit să fie exploatat. Poate să ăsta era *joss*-ul lor.

Nu! Nu! Cum ar fi putut crede aşa ceva! Dar viitorul părea într-adevăr întunecat. Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat pe panta unui munte înalt, luptându-se cu frigul şi cu întunericul ca să ajungă în vârf. Îi părea că nu-şi mai poate reaminti ce credea el că se ascunde sub culmea acoperită de zăpadă.

— Trebuie să-l interoghez pe prizonier, zise el.

— De ce insişti să-mi ceri ceva ce nu-ţi pot acorda? Voia Mao să ştie. Arăta jignit.

— V-o cer în numele vechii noastre prietenii, zise Zilin. Nu vă cer să vă amintiţi ce sacrificii am făcut eu pentru China şi nici chiar cât v-am ajutat de-a lungul anilor. Asta nu e o chestiune de politică sau de putere. Mă aflu în faţa dumneavoastră numai ca prieten. În această calitate vă rog insistent să-mi. Acordaţi o convorbire de o oră cu prizonierul.

Mao se întoarse şi traversă camera. Zilin băgă de seamă pentru prima oară cât îi erau umerii de aplecaţi. Mao se uita la Piaţa Tienanmen, în care leneveau maşinile de război, pregătite pentru temuta contrarevoluţie care atârna deasupra capetelor lor ca o sabie barbară.

— În curând, zise Mao, va ploua. Se uita la norii deşi şi negri care se învălmăşeau jos pe cer şi închise fereastra, în noaptea asta, zise el, cerul se va deschide. Şi, fără să

schimbe tonul:

— Vei avea jumătate din timpul cerut.

— M-au prins în munţi, zise Ross Davies, într-o mică tabără pe un platou la o milă şi jumătate înălţime, în Statele Shan. În Statele Shan, în Birmania, nu în Hong Kong cum spusese Huaishan Han.

— Erau acolo de mai bine de şase luni. Culturile de mac ne făcuseră să ne gândim la asta.

— *Ne*?

Buzele crăpate ale lui Davies schiţară un zâmbet:

— Nu te aştepţi să-ţi spun care *noi*, nu-i aşa, bătrâne prieten?

— De ce nu? zise Zilin. Doar sunt mort, nu-i aşa?

Râseră amândoi, amintindu-şi vicleşugurile la care recurseseră toţi trei – Davies, Huaishan Han şi Zilin – ca să-i organizeze lui Zilin o moarte care să-l convingă pe Ciang şi pe locotenenţii lui.

În sine, Zilin era îngrozit. Când, cu ajutorul permisului pe care i-l dăduse Mao, pătrunsese în închisoarea Forţelor Securităţii Statului, se aştepta să-şi găsească vechiul prieten – R.M.D. Ross Marion Davies – cu coama lui de păr lung, buclat, auriu-roşcat, cu ochii albaştri strălucitori, cu faţă lui de băieţandru.

Avea în faţa ochilor un bărbat slab, lung, numai piele şi os, cu nişte ochi atât de întunecaţi în orbite şi de injectaţi de sânge încât abia se mai desluşea în mijlocul lor o licărire de albastru apos. Dispăruse complet surâsul deschis, de băieţandru, iar nasul care fusese drept ca al unui patrician era rănit şi învineţit şi atât de curbat că îi acoperea aproape un sfert de faţă.

— Mă aflam în Statele Shan din cauza culturilor de mac. Când vorbea, Zilin putea să vadă cât de mulţi dinţi îi lipseau. Ideea era să ne infiltrăm şi să câştigăm controlul.

— Asupra prelucrării.

— Da.

— Ce ai fi câştigat din asta?

— Bani, în primul rând, zise Davies. Grămezi uriaşe de bani. Şedea pe un scaun grosolan de lemn, înşurubat în

podea. Strângea gratiile ce se ridicau între ei, cu degete umflate de boală sau de tortură.

— În al doilea rând, ştiam că astfel vom câştiga controlul asupra regiunii, ca şi posibilitatea de a ne infiltra în alte zone.

— Ca să-l asasinaţi pe Mao.

— Ce?

Zilin îi observa foarte atent faţa lui Davies. Fără a fi pe deplin conştient de ceea ce făcea, îşi dizolvă o parte din sine în *da-hei*, în spaţiul negru ca noaptea, descoperi că poate deosebi adevărul de minciună. Existau „culori" asociate cu fiecare, culori separate şi deosebite pe care le putea vedea.

— Aşa mi s-a spus. De către Huaishan Han. Că pregăteai un complot ca să-l asasinezi pe Mao.

— Nu-i adevărat!

Davies spune adevărul. Zilin dădu din cap, scoase un pachet de ţigarete, aprinse una pentru prietenul său, îi urmări faţa relaxată în vreme ce pufăia.

— Cristoase, n-am mai fumat una ca asta de o veşnicie.

— Îmi pare rău că nu sunt tipul cu care eşti obişnuit.

Davies renunţă să le laude. Fumul se înălţa dintre buzele lui crăpate, se strecura printre gratii, părând să-i învăluie pe amândoi în acelaşi cenuşiu nediferenţiat.

— Mă aflam acolo de mult. Davies continua ca şi cum nu schimbaseră subiectul. De o viaţă. Expira lent, răsfăţându-se în fum. Ajunsesem să-i cunosc pe conducătorii locali destul de bine. Destul de bine ca să înţeleg că nu vor fi niciodată capabili să exercite controlul.

— Poporul Shan îi urăşte pe americani, ca şi pe ruşi de altfel.

Davies se uită ciudat la Zilin:

— Să lăsăm fleacurile, bine? zise el dintr-odată. Azvârli chiştocul, îl strivi de pământ cu călcâiul plin de bătături. Ca s-o facă, fusese nevoit să-şi scoată piciorul din papucul de hârtie.

— Amândoi ştim că e imposibil pentru americani – ca şi pentru oricine altcineva – să pună un picior în munţii aceia.

— Explică-mi, zise Zilin.

— Nu-mi jigni inteligenţa, zise Davies. Dezgustat. Credeam că pot să am încredere cel puţin în tine.

— Atunci luminează-mă. Se uitară unul la altul o vreme ce păru o eternitate. Te rog.

— Pentru că, dragă prietene, voi controlaţi absolut totul, plantarea, recoltarea, prelucrarea, distribuţii.

— Eu? Zilin era şocat şi o arăta, în ciuda dorinţei sale.

— Tu, Mao, Huaishan Han. Voi, blestemaţii de chinezi!

— E o idioţenie! zise Zilin, uimit. Nu te cred. Dar era evident că îl credea. Trebuia să-l creadă. În *da-hei* văzuse culoarea adevărului. Îngrijorarea îi încreţi faţa:

— Nu ştiu nimic despre asta.

Davies îi studie faţa, aşa cum o studiase Zilin înainte pe a lui.

— Mda, bine. Se întoarse, puse cu grijă pachetul de ţigarete sub colţul saltelei de paie. Vrei să spui că nu ştii cine e în spatele afacerii? Nu e Mao?

— Nu ştiu, zise Zilin. Dar îl auzea pe Mao spunându-i „*Trebuie, desigur, să-i transformăm într-un exemplu*." Acesta trebuie să fi fost modul de a vorbi al lui Huaishan Han. Puterea lui creştea pe zi ce trecea, ca şi puterea lui Lo Jin Ch'ung şi al lui K'ang Sheng. Pe asta se baza oare puterea lor? Sau puterea lui Mao? Buddha!

— Spune-mi, zise el, ai fi capabil să afli numele celui ce controlează câmpurile de mac din Statele Shan?

— El se autointitulează Naga, şarpele mitic al birmanezilor. Organizaţia lui e cunoscută sub numele de *diqui*. Mi-e teamă că restul va trebui să-l ghiceşti singur. Schiţă un mic zâmbet şiret şi o amintire a fostei lui personalităţi străluci pe pielea înnegrită de chinurile recente.

Zilin auzi un zgomot în spate. Veneau gardienii, îi expirase timpul. Începu să se ridice şi Davies îi întinse o mână. În ochii americanului se citea oarecare frică, ca şi cum cu Shi alături de el nimic nu l-ar fi putut doborî.

— Ce se va întâmpla cu mine? întrebă el.

— Nu ştiu, prietene, îi răspunse Zilin, dar ştia. *Trebuie, desigur, să-l transformăm într-un exemplu.*

— Te voi mai vedea?

Zilin se uită în jos spre Davies, care încă mai şedea pe scaunul de lemn. Părea să nu aibă destulă putere să se ridice şi Zilin se gândi: „Ce-i fac aici”? Îşi aminti ce-i făcuseră comuniştii lui Senlin şi se întreba dacă oamenii aceştia, aflaţi sub comanda lui Huaishan Han, se deosebeau în vreun fel de ceilalţi.

— Spune-mi, zise el, erai în Serviciul American cu mulţi ani în urmă, când ne-am întâlnit prima dată?

Davies îşi lipi capul de gratii şi Zilin observă petele decolorate de scalp, ca şi cum în acele locuri părul lui des, viu colorat, ar fi fost ars.

— Are vreo importanţă?

Zilin scutură din cap.

— Nu, zise el dus pe gânduri. Nu are nici o importanţă.

— Ştie!

Era ca un porumbel înspăimântat, tremurând de frică.

— E important să fii explicită în această chestiune. Soţul tău ştie sau numai bănuieşte?

— Ştie. Cred că ştie.

Nori sinuoşi, tiviţi cu purpuriu-oranj-cărămiziu de lumina reflectată, soarele apunând în munţii de un albastru rece dinspre vest. O pereche de pescăruşi croindu-şi drum prin fâşiile de lumină prăfoasă, cu penele colorate auriu pentru o clipă, înainte de a dispărea. Mirosul de migdale din aer, amintind de cianură. Văzuse odată un om murind otrăvit cu cianură, un spion care căzuse, care compromisese acţiunea, a cărui capturare era iminentă. Nu numai capturarea, ci şi tortura şi, în cele din urmă, o moarte mult dorită. Muşcase capsula cu cianură din gură.

Zilin privi în depărtare, spre înălţimile întunecate.

— Dacă asta crezi, atunci trebuie să pleci.

— Să plec? Părea uimită. Unde să mă duc?

— O să te apăr eu.

— E soţul meu, nu-l pot părăsi.

— Dimpotrivă, Senlin, zise el. L-ai părăsit de multă vreme.

— Ţine-mă strâns, şopti ea. O să mă ţii?

Zilin o cuprinse în braţe şi ea îşi cuibări obrazul la pieptul

lui. Părul îi năvălise peste faţă; îi părea pierdută. Se întreba acum de ce începuse această legătură. Ştiuse – dintotdeauna – că într-o zi se va sfârşi astfel. Astfel de legături nu sfârşesc decât în felul acesta.

Dar ştia că el nu voia să se termine. Cu o tresărire, înţelese că nu era pregătit să renunţe la Senlin. Voia s-o facă fericită. În clipa asta, dorinţa de a o face fericită îi părea de o importanţă extraordinară. Numai aşa îşi va ispăşi toate păcatele. Îşi va uşura conştiinţa încărcată şi întunecată de atâtea morţi, de atâtea nedreptăţi, de atâta teroare. Va ispăşi faptul că o părăsise pe Atena, cea de a doua soţie – mama lui Jake – şi pe Sheng Li, amanta lui, lăsându-le să se descurce singure în timpul războiului.

Ştia că punea prea mult preţ pe un singur lucru, fericirea fiinţei umane. Poate prea mult. Dar Senlin era altceva. Oare numai el vedea asta? Cu siguranţă, Huaishan Han nu o considera astfel.

Huaishan Han. Conştiinţa lui Zilin era împovărată şi de Huaishan Han. Fără Zilin, omul nu ar fi fost acum aici şi poate că hidosul regim al teroarei nu s-ar fi înscăunat.

Dar chiar în clipa în care gândea astfel, Zilin ştia că greşeşte. Regimul de teroare nu fusese conceput de Huaishan Han şi el ştia până în adâncul inimii că lucrurile s-ar fi petrecut la fel, cu sau fără Huaishan Han.

Dar răul pe care îl întrupa Huaishan Han nu era deloc mic. Era problema lui Shan. Probabil că numai muntele ştia cine organiza recoltarea şi distribuirea lacrimilor de mac, dar Zilin nu putea să creadă că Mao era amestecat. Războiul din Coreea, aşa cum demonstrase Zilin, era o cale grea, dar hotărâtă, pentru a scăpa. Dacă Mao s-ar fi scăldat în cantităţile enorme de capital provenite din vânzarea opiului, ar fi avut el nevoie să-şi implice ţara. Într-un război atât de periculos? Zilin era de părere că nu.

Pe de altă parte, Lo Jin Ch’ung, K’ang Sheng şi Huaishan Han se ridicaseră recent în ierarhia puterii noului guvern cu o forţă de influenţă cu totul neobişnuită. Cum se întâmplase asta? Era muntele, era Shan cauza? Zilin socotea că e raţional să creadă acest lucru.

Lipită de el, Senlin plângea:

— E sfârşitul, zise ea, exact aşa cum l-am văzut eu că va fi.

— Nu, zise Zilin. De data asta greşeşti. Dar mirosul de migdale amare mai plutea încă în aer.

Ieşi afară şi scăpă din raza de lumină a lunii. Noaptea de catifea îl învăluia. Nori grei se buluceau peste luna aproape plină de culoarea grâului. Ploaia plutea în aer, venind dinspre sud-est. Barometrul scădea, aerul greu devenise şi mai greu.

Zilin îşi folosi permisul pe care i-l semnase Mao. Pierduse o oră şi jumătate ca să modifice data, iar rezultatul era mai mult decât mulţumitor. Închisoarea Forţelor de Securitate ale Statului era întunecată şi respingătoare. Era situată în afara pieţei, într-o clădire nouă, al cărei plan şi construcţie fuseseră supervizate de ruşi. În consecinţă, arăta urâtă, îmbătrânită deja, veche, când ar fi putut să fie nouă. Era înconjurată de un şir de platani proaspăt sădiţi, în faţă erau parcate două camioane pentru transportul trupelor şi un tractor militar. Toate vehiculele erau goale. La ora aceasta din noapte, piaţa era pustie. Îşi parcă alături maşina oficială.

Trecu fără incidente prin cele trei rânduri de gărzi. Noaptea, personalul închisorii era redus cu două treimi. Aceasta deoarece etajele superioare erau folosite curent pentru scopuri administrative sau pentru şedinţe la nivel înalt.

Prizonierul nu era în celulă, îi spuse gardianul şef. Fusese dus la interogatoriu. Era ceva obişnuit? voise Zilin să ştie. Gardianul şef, pe care îl chema Chu, răspunse că da. Era scos la interogatoriu în fiecare noapte.

— Când doarme prizonierul? întrebase Zilin.

— Nu doarme, zise Chu fără să arate prea mult interes. Asta face parte din procesul de cercetare.

Zilin desfăcu hârtia semnată de Mao în faţa lui şi zise:

— Du-mă înăuntru.

— E ceva cu totul neobişnuit, zise gardianul şef. Poate că ar trebui să iau legătura cu Huaishan *tong zhi*.

— Vin din partea preşedintelui Mao. De ce nu-l întrebi pe

el? îi replică Zilin sarcastic. Sunt sigur că va aprecia faptul că e trezit la ora asta ca să răspundă la o chestiune procedurală atât de urgentă.

Chu îşi plimbă neîncrezător privirea de la foaia de hârtie la faţa lui Zilin. Apoi înclină capul.

— Pe aici, zise el.

Culoarul mirosea puternic a dezinfectant. Totuşi mirosul de fecale şi de urină abia era mascat. De tavanul de beton atârnau becuri cu învelitori de sârmă, care dădeau o lumină slabă. Umbrele le dansau în faţă şi în spate în vreme ce înaintau pe culoar.

Chu se opri şi bătu la o uşă de metal cu grilă de sârmă în partea de sus. După o clipă, cineva îi vorbi din partea cealaltă. Fură lăsaţi să intre. Mirosurile pestilenţiale îl asaltară. Trei bărbaţi în uniformă îl ţineau pe Ross Davies care şedea ghemuit, gol, în mijlocul camerei pătrate. Asupra lui era aţintită o baterie de lumini. În cameră se auzea un bâzâit ciudat, sâcâitor. Zilin se uită în jur. Unul dintre cei care îl interogau ţinea în mână un ciocan de lipit, electric. Zilin văzu cum omul apasă vârful ciocanului în carnea palidă a lui Ross Davies. Se văzu un arc alb-albăstrui, se auzi un geamăt strangulat de durere şi izbucni o pală de fum duhnind a carne arsă.

— Destul, comandă Zilin. Am venit după prizonier.

— Din ordinul cui? zise neîncrezător omul cu ciocanul electric.

— Al lui Mao *zhu xi*, zise Zilin.

— E adevărat, zise Chu fluturând hârtia pe care se vedea numele lui Mao. Tovarăşul ministru face parte din personalul particular al preşedintelui.

— Da-ţi-i hainele, zise Zilin, ştiind că acum trebuia să se mişte cât mai repede, dacă nu voia să piardă totul. Îmbrăcaţi-l. Nu în uniformă de deţinut. Mao *zhu xi* vrea să interogheze el însuşi deţinutul.

Doi dintre ei trebuiră să-l ajute pe Davies să se îmbrace. Mâinile îi tremurau şi nu îndrăznea să se uite în direcţia lui Zilin.

— Aveţi nevoie de ajutor, tovarăşe ministru? întrebă Chu când Davies fu gata. Pot să vă ofer doi oameni.

— Nu, zise Zilin, e în regulă, tovarăşe Chu. Pot să-l duc singur.

— Sunteţi absolut sigur, tovarăşe ministru? se interesă Chu deschizând uşa camerei de interogatoriu şi lăsându-i să treacă. Nici nu vreau să mă gândesc la ce s-ar întâmpla dacă prizonierul ar scăpa.

— Uită-te la el, zise Zilin, sprijinindu-l pe Davies. Dacă-l laşi singur nici nu poate să meargă drept, ce să-şi mai şi pună mintea cu mine. Îmi iau toată răspunderea.

— Cum doriţi, tovarăşe ministru.

Trei puncte de control de care trecură. Afară, în noaptea liniştită, Davies oftă adânc. Capul i se odihnea pe umărul lui Zilin, exact cum se odihnise mai devreme capul lui Senlin.

— Doar câţiva paşi, bătrâne prieten, îi şopti el la ureche lui Davies. Am ajuns la maşină. Poţi să te urci? Davies dădu afirmativ din cap, se desfăcu din îmbrăţişarea lui Zilin, se strecură cu greutate pe locul de lângă şofer.

Zilin ocoli maşina şi se urcă. Porni motorul şi părăsi piaţa.

Chiar mulţi ani mai târziu, când amintirile încă îl bântuiau, era incapabil să spună ce îl făcuse să conducă spre Xiang shan. Uriaşul parc se afla în acea parte a Pekinului cunoscută sub numele de Colinele înmiresmate. Numai multă vreme mai târziu avea Zilin să-şi reamintească vechiul nume al locului: Parcul de vânătoare.

Poate pentru că îi plăcuse întotdeauna parcul acesta. Prin el curgea un pârâiaş, care-şi avea izvorul într-un iaz limpede, sus, în vârful lui Gui jian chou Shan, în partea de vest.

În secolul al doisprezecelea fusese atâta vânat în pădurile acestea, încât împăraţii le transformaseră în terenul lor personal de vânătoare. Dar, pe la mijlocul secolului al optsprezecelea, lăcomia împăraţilor epuizase într-atât vânatul, încât *ma lu* trebuise să fie importat din Manciuria pentru ca vânătoarea să poată continua.

În Xiang shan, Zilin îl duse pe Ross Davies la Shunag jing, Vila cu Două Fântâni, în partea de sud a parcului. Aici aveau şi adăpost şi apă, deşi una dintre fântâni, cea mai adâncă desigur, era acoperită cu un capac de fier mâncat de rugină.

Zilin oprise maşina la intrare şi pătrunsese în parc. Cu ajutorul lui Zilin, Ross Davies trecu şchiopătând pe lângă leii de bronz, păzitorii lui Xiang shan, intrând pe Mai-mai jie, Strada Negustorilor, cum era cunoscută. Încă se mai aflau aici rămăşiţe ale magazinelor cândva înfloritoare.

Drumul până la Vila cu Două Fântâni păru neobişnuit de lung, deşi era bine apărat de vederea dinspre exterior. Era un loc de odihnă temporară. Dimineaţa, Zilin trebuia să-l mute pe Davies în altă parte. Dar unde? Fiecare lucru la timpul lui. *Trebuie, desigur, să-l transformăm într-un exemplu*. Nu putea permite să se întâmple aşa ceva. Spion sau nu, Davies era prietenul lui. Viaţa lui însemna pentru Zilin mai mult decât însemna pentru China un proces montat de spionaj. Regimul avea să uite în curând că Ross Davies existase cândva; Zilin nu putea.

Îl aşează pe Davies jos, îi dădu apă, îl făcu să se simtă cât de bine se putea.

— De ce ai făcut asta? zise Davies. Avea faţa mânjită de murdărie, se vedea cum îi cursese sudoarea amestecată cu sânge. Eram sigur că n-am să te mai văd niciodată.

— Eşti un barbar, zise blând Zilin. Ce ştii tu…

Davies zâmbi şi închise ochii.

— Credeam că e rău pe Shan. Dar acolo, la ei, era mai rău, zise el. Mult mai rău.

Zilin nu spuse nimic, dar se cuibări lângă prietenul său. Se gândi că poate pentru el e important să vorbească acum, pentru că n-o putuse face înainte.

— Credeam că ne-au pregătit bine pentru… pentru orice posibilitate. Dar acum – acum cred că ei nici măcar nu ştiu ce ni se poate întâmpla dacă suntem prinşi.

Dinspre sud-est se auzi un tunet. Ploaia era gata să înceapă. Zilin se uită la cerul de dincolo de acoperişul de ţiglă al adăpostului. Nu era nici o lumină pe cer, cu excepţia reflectării luminilor oraşului adormit. Îi reveni în minte flacăra alb-albăstruie a ciocanului electric, mirosul de carne arsă, mirosul cărnii lui Ross Davies şi se bucură pentru ceea ce făcuse.

— Nu ştiu, zise Davies când primele picături de ploaie izbiră acoperişul vilei, nu ştiu cum am ajuns aici. E un drum

lung din Virginia. Un drum lung de acasă până aici. Îşi plecă frunte pe genunchii adunaţi. Mă simt de parcă aş fi pe o altă planetă şi cred, cred într-adevăr că asta e partea cea mai rea. Să mori atât de departe de tot ce ai iubit.

— Nu vei muri, zise Zilin, mişcându-se puţin ca să se tragă din bătaia ploii, care acum se înteţise. Îşi aminti de partida de călărie sălbatică pe coastele lui Jinyun Shan. Scoase o ţigaretă, o aprinse, o puse între buzele lui Davies. Îi trecu prin minte că era bine că părinţii lui Davies nu-l puteau vedea în halul în care era.

— Mi-e frică, zise Davies fără să tragă din ţigară. Mi-e frică să mor. Dacă nu mi-ar fi fost frică, aş fi încercat să mă sinucid în celulă, între interogatorii. E o frică mortală. Ce se va întâmpla cu mine după? O să mă scufund în nimicnicie? O să simt frigul? Mai e ceva dincolo?

— Eu sunt budist, zise Zilin. Nu există nici rai, nici iad.

Cu o întoarcere prost coordonată a capului, Davies zise:

— Atunci ce e?

— Un început, zise Zilin. Viaţa, viaţa noastră nu e decât începutul unei călătorii cosmice. Şi cine poate şti unde se va sfârşi ea… Pentru viaţă trebuie să te lupţi. În fiecare clipă. Dar de moarte nu trebuie să te temi, prietene.

Întinse mâna, luă ţigareta care cădea dintre buzele lui Davies, trase câteva fumuri. Le dădu afară, puse ţigareta la loc.

Davies se uită la el:

— Sunt atât de departe de casă…

— Uită America, zise Zilin. Acum, casa ta e China.

Davies îşi lăsă capul pe spate, trase adânc din ţigară.

Un zgomot, un sunet ascuţit din umbra de dincolo de fântână şi Zilin sări în picioare. Văzu o siluetă furişându-se spre vilă. Făcu un pas afară, în vreme ce ploaia cădea peste el ca o cascadă, apoi încă un pas şi încă unul, până ce se găsi în apropierea fântânii acoperite.

— Senlin!

Ea se azvârli în braţele lui.

— Ah, îndrăgostiţii!

Zilin cunoştea prea bine vocea. Huaishan Han. Apăru de sub coroanele copacilor, vânătorul care-şi mână prada spre

locul de sacrificiu.

— Credinciosul Chu mi-a telefonat după ce ai plecat, strigă Huaishan în timp ce înainta spre ei. E un om de mare nădejde, Chu, *tong zhi*. Dar şi bănuitor, l-am spus să vă ţină sub supraveghere până sosesc eu. Zâmbi, dar pe faţa lui nu era nici urmă de bunăvoinţă. Şi acum sunt aici.

Zilin se uită în jos, spre Senlin care tremura fără să se poată stăpâni, lipită de el. Era foarte întuneric şi ploaia îi răpea şi ultimele posibilităţi de a zări ceva. Bubuitul unui tunet, întuneric, apoi izbucni fulgerul care îi lumină faţa schilodită şi învineţită.

— Senlin, ce…!

— Ţi-am spus că ştie, suspină ea. Asta e pedeapsa mea. Nu m-a lovit decât peste faţă. Cred că mi-a rupt oasele. Asta voia. „Să ştie toţi cât eşti de neruşinată!” urla şi mă bătea. „Pentru tot restul vieţii o să fii însemnată pentru ce ai făcut!”

Zilin, fără grai, o ridică până la el. Îi săruta faţa, iar ea gemea.

— Pentru asta? zise el, după o vreme. Pentru asta?

— Nu numai pentru că i-am fost necredincioasă, zise Senlin. Ci şi pentru că port în pântece un copil. E copilul tău.

Împietrit, Zilin observă, detaşat, că Huaishan Han o înşfacă pe Senlin de încheietură.

— Dă-i drumul, trădătorule! Ochii îi luciră. Aveau înfăţişarea opacă şi fără expresie caracteristică ideologilor. Cândva, Zilin ar fi garantat pentru convertirea la comunism a lui Huaishan Han. De aceea doar schimbase tabăra, nu-i aşa? Nu! Nu! În clipa aceea, Zilin înţelese că Huaishan Han nu fusese decât un oportunist inteligent. Dacă trecuse de la naţionalişti la comunişti asta îi slujea interesele, singurul lucru de care îi păsa. De aceea se implicase în traficul cu lacrimi de mac. Bani şi cât mai multă putere; aceasta era ideologia la care subscrisese Huaishan Han.

Huaishan Han plasă lama cuţitului pe gâtul lui Senlin, acolo unde pulsa artera carotidă.

— Dă-i drumul, dacă nu vrei s-o vezi murind.

Zilin îşi desprinse braţul din jurul lui Senlin. Pândind scurtul moment de relaxare a lui Huaishan Han se repezi

înainte şi în jos izbindu-l cu capul în stomac, răsturnându-l pe spate.

Huaishan Han gemu când se izbi cu şira spinării de marginea fântânii cu capac de fier, iar cuţitul îi zbură dintre degetele care nu mai simţeau nimic.

Zilin îşi împreună mâinile şi îl izbi pe Huaishan Han în stern, aşa încât acesta se cocârjă de durere. Îl apucă de şold şi dintre picioare, îl ridică îl ţinu o clipă în cumpănă, fierbând de mânie, apoi îl azvârli în sus.

Huaishan Han aterizã greoi în centrul capacului de fier. Ruginit de multă vreme şi mâncat de ploi, capacul cedă. Huaishan Han ţipă şi, întinzând cu disperare mâinile, o apucă pe Senlin. Ea căzu împreună cu el.

Urlând în furtună, Zilin se căţără pe marginea fântânii, julindu-şi pielea de pe genunchi şi de pe coate. Duhoarea de învechit îl sufoca. Nu putea vedea nimic, simţi numai o mână, nişte degete care le apucau pe ale sale. Întinzându-se cât putea, ţinea cât mai strâns, dar pielea îi era alunecoasă de sudoare şi de noroi.

A cui mână era? A lui Huaishan Han sau a lui Senlin? În întuneric şi în furtună nu putea să spună.

Apoi sânul oceanului luminat de lună se deschise pentru el şi se confundă în *da-hei*. Auzi chemarea.

Îl voi distruge. Simţi vocea. *Trebuie să-l distrug. Dă-i drumul, dă-i drumul!*

Nu! Strigă el fără glas. *Nu!*

Nu există altă cale. Mă ucide.

Trăgând de mână. *Nu!*

N-o să-l las să te ucidă şi pe tine. Dă-i drumul, te implor.

Senlin! Stelele dansând în lumina de pe pieptul oceanului. *Pot să te salvez!* Şi se întinse, nu cu mâna şi nici chiar cu mintea, ci cu *qi*-ul lui, cu extraordinarul lui *qi*, până când o găsi şi îi extrase esenţa cu care se unise de atâtea ori.

Şi se mai uni cu ea o ultimă dată.

Senlin!

E singura cale!

Atunci dădu drumul mâinii.

Timp dincolo de fire. Câteva minute – sau poate erau ani

– mai târziu se coborî de pe marginea fântânii stricate. Sub adăpostul acoperit de la intrarea vilei, Ross Davies dormea. Zilin se furişă înăuntru, departe de frig, de umezeală şi de întunericul adânc. Îşi cuprinse cu braţele genunchii traşi la piept şi începu să tremure violent.

Abia atunci simţi mirosul greţos de migdale amare. Îşi întoarse capul şi văzu gingia goală şi tumefiată a prietenului său, văzu buzele sfâşiate, fără suflare, vinete.

PRIMĂVARA – VARA, ÎN PREZENT.

MIAMI/MOSCOVA/HONG KONG/SHAN/WASIGTON.

— S-a topit.

— Ce?

— S-a topit, frumosule. Înţelegi, s-a dus. S-a dus, mama lui!

— Bennett?

Martine Juanito Gato de Rosa ridică fruntea:

— Crezi că ţi-am scos toată apa din plămâni, frumosule? Poate că a mai rămas ceva.

— Huo! Mai fă-mi o dată gură la gură, zise Tony Simbal şi-o să mă îndrăgostesc de tine.

Acolo, în adânc, fusese întuneric şi frig. Lui Simbal nu-i fusese atât de frig niciodată în viaţa lui; asta îl trezise, mulţumită lui Dumnezeu. Fără frig, s-ar fi dus ca un pietroi la adâncimi pe care Cubanezul nu le-ar fi putut atinge fără un set de plămâni artificiali. Simbal se cutremură, simţind încă efectul frigului şi al întunericului.

Ochii cubanezului deveniră opaci:

— Ce mama mă-sii! Era învelit cu o pătură cenuşie, având ştampilate pe ea literele POLIŢIA ORAŞULUI MIAMI. Le fluturase poliţiştilor pe sub nas legitimaţia. Veniseră la chemarea înfricoşată a unui cetăţean şi, după înjurăturile de rigoare, plecaseră cu sirenele urlând, undeva, unde se petrecuse într-adevăr un dezastru, la incendiul unui hotel din centrul oraşului. Cei de la primul ajutor se îngrijiseră de tăieturile şi de loviturile lui Simbal. Voiseră să-l ducă la spital pentru analize şi supraveghere, dar el refuzase.

— Maria nu era una din boarfele alea care bântuie pe-aici şi trag de om ca şi câinele de os. Ea era inteligentă.

Acolo unde era frig şi întuneric nu exista posibilitatea de a respira. Lucrul acesta încă îi mai apăsa creierul lui Simbal.

Unde nu e aer, nu e nici viaţă. Îşi imagină plămânii încetând să funcţioneze, în vreme ce întunericul şi răceala îi cuprindeau, strecurându-se printre dinţii strânşi, până ajungeau la ombilic, iar el devenea rigid. Se îneca. Se mai cutremură o dată şi îşi înfăşură strâns în jur pătura poliţiei.

— Uită-te la costumul meu, zise Cubanezul. În glas îi răsuna de astă dată o tristeţe adevărată. Pot să-l arunc la incinerator, chiar dacă l-am purtat aşa de puţin până azi. Ştii cât m-a costat amărâtul ăsta?

— Tacă-ţi gura.

— Ce?

— Am zis să-ţi tacă gura. Pentru costum a plătit Compania, nu-i aşa? Se referea la CIA.

— Mda.

— Aşa că nu-mi mai vinde mie prostii.

Cubanezul puse capul în piept:

— Nu-i vorba de costum, mama lui! Rahat, băiete.

Simbal tremura, şocul iniţial fiind urmat de altele.

— Fiul de târfă a ţintit-o cu pistolul şi-a făcut-o fărâme. Chiar aşa. Îţi trebuie mult, foarte mult sânge rece ca să faci aşa ceva, ascultă ce-ţi spun eu. Un spiriduş rău, s-ar putea spune.

— Martine, taci din gură. Dar acum îl asculta foarte atent pe Cubanez, încercând să interpreteze senzaţia pe care o avea.

— De ce dracu’ îmi tot spui să tac, băiete? zise Cubanezul cu o voce ceva mai agresivă. Cine crezi tu că a sărit după tine, cu toţi rechinii şi cu tot rahatul ăla şi te-a scos afară?

— Martine, nu sunt rechini în regiune.

— N-ai auzit niciodată de licenţă poetică, frumosule? *Madre de Dio*, ţi-am scos mutra la lumină dintr-un mormânt de apă.

— Şi-ţi sunt recunoscător pentru asta, Martine, cu adevărat îţi sunt, dar te rog frumos, pentru numele lui Dumnezeu, tine-ţi un minut botul închis.

Cubanezul se uită pe fereastră, la lumina care învăluia portul.

— Ăsta nu-i un mod de a-ţi arăta recunoştinţa, băiete.

— Ai spus că Bennett a dispărut.

Gato de Rosa se uita la apă.

— S-a topit, băiete. Ca refluxul.

— Poate că nu, zise Simbal:

Cubanezul se uită la el.

— Ce ştii tu şi eu nu ştiu?

— Run-Run Yi.

— Yi din Oraşul Chinezesc? E unul din cei trei fraţi care conduc *diqui*-ul din New York.

— Aşa-i. L-am văzut la petrecere. Vorbea cu Bennett.

— Ei şi? Cubanezul ridică din umeri. Nu pentru asta sunt petrecerile?

— Nu, asta zise Simbal. Ţi-aduci aminte ce-a spus Bennett? Trebuia să-i facă de petrecanie lui Alan Thune, Run-Run Yi era susţinătorul numărul unu al lui Thune în *diqui*. Mi-aş pune capul că Yi îl pregătea pe Thune pentru o treabă foarte serioasă.

Gato de Rosa deschise ochii mari:

— Şi crezi…

Simbal încuviinţă:

— Dacă ceva nu e în regulă cu Thune, sunt şanse ca acelaşi lucru să nu fie în regulă nici cu Yi. Cine ştie, poate că se pregăteau cei doi să iasă din afacere şi chiar să pornească o treabă pe seama lor.

— Dacă tu ai dreptate, zise Cubanezul, o să-l găsim pe Run-Run Yi şi o să-l găsim şi pe Bennett şi asta pentru că Bennett a venit aici ca să-i facă de petrecanie.

— Exact asta cred şi eu.

Cubanezul se ridică:

— Vreau să dau câteva telefoane. Cineva trebuie să ştie unde stă Yi.

Cineva ştia.

— Lacul spune că Run-Run e înregistrat la Hotel „Trilliant” de pe plajă.

— Lacul?

— Ascultă, *hombre*, dacă şi tu ai avea tot atât de mult păr cât are frumosul ăsta ţi-ar spune şi ţie „lacul”. Costumul fin, de mătase, de culoarea smântânii, era într-un hal fără de hal, mototolit şi rupt la genunchi şi la coate.

— Să facem rost de nişte ţoale uscate. Întinse mâna. Apoi să-l găsim pe Yi. Îl trase în sus pe Simbal. Stăteau foarte-aproape unul de altul. Oriunde se află nemernicul ăsta o să fiu şi eu.

— Bennett e obiectivul meu.

— Acum nu mai e, zise Cubanezul. Nu după tot ce s-a întâmplat.

Hotelul „Trilliant” era demn de numele lui; arăta atât de modern cu forma lui triangulară, de piramidă, că te apuca ameţeala. Între faţada lui de culoarea pepenelui galben şi ocean se întindea o enormă piscină triunghiulară, asemănătoare unei lagune, în mijlocul căreia se găsea o insulă cu palmieri, luminată ca pista de aterizare a unui aeroport.

Gato de Rosa mormăi ceva când parcară şi un portar în uniformă le luă în primire „Ferrari”-ul roşu ca focul.

— Stai să vezi ce panoramă au asupra golfului, zise el. Şi barul de la etajul şaptesprezece mai are şi alte chestii în afară de apă. E-un loc dat dracu’. Râse scurt.

Trepte enorme, roz pal, conduceau spre intrarea de sticlă fumurie şi de bronz patinat. De ambele părţi erau plantaţi palmieri şi azalee.

— Clasa-ntâi, zise Simbal.

— Mda, răspunse Cubanezul, dacă poţi să suporţi rahatul ăsta mai mult de o oră.

Înăuntru, aerul condiţionat le tăie respiraţia.

— Isuse, zise Simbal, am nevoie de hanorac!

— Oricum, zise Gato de Rosa, tot ai nevoie de ceva ca să nu-ngheţi de tot. Se îndreptă spre un pupitru de marmură industrială, pe care se aliniau câteva telefoane purpurii, fără disc. Ridică un receptor, întrebă de numărul camerei lui Run-Run. Operatoarea nu i-l dădu, iar el nu-i ceru să sune în cameră.

Cu un aer neglijent se îndreptă spre recepţie, aşteptă ca portarul cu pielea măslinie să pună jos telefonul. Gato de Rosa îi zise ceva în şoaptă, transferă douăzeci de dolari în mâna întinsă a omului. Bancnota trecu de la unul la altul cu ceva din îndemânarea magică de la un spectacol de prestidigitaţie. Vorbiră în spaniolă mai puţin de treizeci de

secunde.

Într-o clipă, Gato de Rosa se întoarse:

— Ce credeai, zise el. Treizeci – şapte – unu – doi. Apartament la ultimul etaj. Cinci bătrâne pe noapte.

— Cine spunea că nu rentează crima, zise Simbal pe când se îndreptau spre uşile liftului, din bronz patinat. Pe fiecare se vedea emblema triunghiulară care era blazonul hotelului. Era ţesută şi în mocheta din lobby[13].

— Ţi-a spus compatriotul tău dacă bătrânul Yi e acasă?

— Credea că da.

— A avut vizitatori?

Cubanezul se uită la Simbal cam sceptic:

— Vino-ţi în fire, e portar, nu Superman. „Trilliantul” e un loc al dracului de mare. Ar putea să intre şi un detaşament al Marinei şi să nu observe.

— Dar cred că cel puţin te-ai asigurat că tu eşti primul care i-a dat mită în noaptea asta.

Gato de Rosa râse.

Când îl văzură pe Bennett ieşind dintr-unul din lifturi, se opri râsul în gât.

— *Fiu de târfă!*

Lobby-ul era înţesat de clienţi în costume strălucitoare. Se auzea muzică de undeva de afară, din stânga, iar oamenii se scurgeau în general în această direcţie. Un spectacol târziu la un club de noapte. Cantitatea de diamante etalate l-ar fi făcut să saliveze şi pe Murph the Surf.

Bennett îşi croia drum prin curentul de oameni. Nu părea grăbit şi nu se ostenise să privească în spate. Ca majoritatea nebunilor, era foarte încrezător în sine. Simbal şi Cubanezul se luară după el, croindu-şi drum cu umerii printre rochiile Nipon şi Ungaro şi printre smochingurile After Six. Îi învăluiau nori de Norell şi de Channel nr. 5.

Bennett dispăru pe uşa laterală şi ei grăbiră pasul. Dincolo de uşă se treziră într-un coridor de beton. Podeaua era acoperită cu Astroturf. Pe un perete era un anunţ pe

[13] Lobby – sală spaţioasă sau hol în care au loc de obicei tranzacţii bancare şi întâlniri

care scria: „Nu sunt permise costumele de baie în lobby”. Simbal exclamă „Căcat!” şi o luă la goană. Îşi adusese aminte ce-i spusese Cubanezul, că Bennett nu se ducea nicăieri dacă nu putea să meargă cu barca.

Trecură prin uşi de sticlă care se deschiseră când se apropiară, ajunseră la marginea piscinei luminate. Era mare cât un parc. Dincolo de o margine lată de beton, pe care erau aranjate cu grijă, în rânduri precise, peste o sută de şezlonguri, se vedeau nişte scări largi. Erau pline de nisip, iar ei le coborau câte trei deodată.

În lumina de la becurile piscinei, îl putură vedea pe Bennett ajuns deja la marginea apei. În vreme ce Simbal se uita, Bennett se aruncă în apă şi, cu o răsucire a – capului, ieşi la suprafaţă. Înotă cu mişcări puternice dincolo de linia balizelor. Cubanezul intră în apă după el.

Câteva clipe mai târziu, Simbal zări silueta suplă a „ţigaretei” negre, care se legăna la ancoră.

„Dracu’ să-l ia!” zise el şi începu să alerge înapoi spre hotel.

Uşile duble de mahon ale apartamentului nu erau încuiate. Run-Run zăcea pe o sofa ca marea, care înconjura tot livingul. Faţa lui teşită de cantonez era albă ca hârtia de orez. Pieptul i se ridica neregulat şi ochii îi erau închişi.

Simbal îngenunche, îi pipăi pulsul.

— Unchiule mai Bătrân, zise el în cantoneză, o să fie bine. Bennett ţi-a făcut-o. Edward Martin Bennett. De ce?

Ochii lui Run-Run Yi se deschiseră, dar Simbal ştia că nu vedea nimic, în afară de ceea ce se afla în mintea lui.

— Bennett a vrut să mă omoare, zise el încet, rar, dureros.

— Aşa cum a vrut să-l omoare şi pe Alan Thune.

— Da.

Chinezul şopti ceva, iar Simbal, disperat, zise foarte tare:

— Ce?

Iar când reuşi să audă, nu înţelese:

— Arme? zise el. Apoi, mai nerăbdător:

— Unchiule mai Bătrân, ai spus arme?

Pleoapele lui Yi se zbătură.

— Mor, zise el cu o voce răguşită, îngroşată de fluidele

din gât. Trebuie să-i anunţi pe fraţii mei.

— Da, da.

— Toţi zeii să-mi fie martori, şopti Yi. Blestemul să-l ajungă pe ucigaş până la a şaisprezecea generaţie.

— Bennett voia să te ucidă, ca şi pe Alan Thune din cauza armelor? zise Simbal. Era foarte aproape de celălalt şi putea simţi mirosul specific al morţii plutind deasupra-i.

— Da. Buzele lui Yi tremurau. E frig în cameră?

— *Armele*, Unchiule mai Bătrân.

— Asta e ocupaţia generaţiei tinere, aşa se pare. Bennett, Mako, ceilalţi.

— Care ceilalţi?

Conştiinţa apărea şi dispărea. Ochii lui Yi se zbăteau, închişi. Părea a-şi drămui ultima energie.

— Arme, Blackman T-93, aşa ni s-a spus, că trebuie să le transbordăm. Dar nu avem nici un profit din aceste arme. Nu le vindem.

— Ce faceţi cu ele?

— Le stocăm.

— În Asia?

— În Asia, în America de Sud, în Europa, în America. Peste tot.

— Dar de ce?

O băşicuţă trandafirie apăru între buzele tremurătoare ale lui Yi.

— Thune era împotrivă. Şi eu eram împotrivă. Ar trebui să ştii mai bine. Dar e periculos. Atât de periculos pentru omenire…

— Ce fel de pericol? Simbal îl grăbea, cu faţa foarte apropiată de a celuilalt.

— Cel mai rău.

— Ce vrei să…

— Armele alea… au puterea să distrugă omenirea. Sudoarea rece curgea pe faţa lui Yi. Pielea îi devenise de o paloare înspăimântătoare.

— Când Bennett…

Simbal aştepta, ţinându-şi răsuflarea. Îşi auzea pulsul bătând în urechi. Maica lui Dumnezeu, îi trecu prin minte, în ce am nimerit?

— Când Bennett..., repetă el.

— Bennett e spiriduşul care deschide uşa.

Ce însemna asta?

— Unde s-a dus?

— La Shan, zise Yi şi se cutremură. La sursă.

— Unchiule mai Bătrân? Simbal întinse mâna, căută pulsul care nu mai exista. Într-o clipă, se îndepărtă de cadavru.

Diqui-ul implicat în tranzacţiile de arme? se întreba el. Arme antipersonale, specificele Blackman T-93, lansatoare de rachetă individuale. De ce? Şi cum ar fi putut aceste arme mici să provoace distrugerea omenirii? Simbal tremura. Se simţea la fel de rece ca şi mortul.

— Ce-a fost toată chestia asta, bătrâne? Întrebă Gato de Rosa intrând în cameră. Făcea bălţi pe covorul gros.

Simbal nu-l privi.

— Bennett?

— Ţigareta, zise Cubanezul. Îl aştepta.

Simbal oftă.

— Sunt obosit, zise el.

— Hei, nu mă duci tu pe mine, zise Cubanezul. Vorbeai cu chinezul. Te-am auzit.

— Aiura, zise Simbal. Se simţea ca şi cum ar fi purtat pe umeri toată povara lumii.

— Pe dracu!

— Fir-ar al dracu' de blestemat, mama lui! Simbal luase foc. Sări în picioare. Pe Bennett îl laşi pe mâna mea.

— Să-ţi scoţi din cap chestia asta.

— N-ai de ales. Ţi-a scăpat din mână.

— Aşa crezi?

Ceva din vocea lui îi sună lui Simbal ca un clopoţel de alarmă. Îşi reaminti de sentimentul pe care-l avusese când îi vorbise Cubanezul, când fuseseră la Marină şi pe care nu putuse să-l definească.

Dintr-odată, începu să se plimbe prin cameră. Când ajunse la uşa din faţă, Cubanezul zise:

— Unde te duci, frumosule?

— Ne mai vedem noi peste câtva timp, Martine.

Gato de Rosa sări în sus.

— Hei, hei, n-ai dreptul să faci asta. Hei, frumosule!

Simbal se întoarse spre el:

— Ce-ai de gând să faci, să te ţii după mine? Rânji. Ştii să faci şi lucruri mai bune decât ăsta.

Se lăsă tăcerea pentru o vreme. Se uitau fix unul la altul.

— Hei, bătrâne, costumul ăsta o să înceapă foarte curând să pută ca o ladă de gunoi.

— Ai de gând să-mi spui cui i-ai telefonat de la Marină, Martine?

— Ţi-am spus, frumosule.

— Mda, aşa-i.

— Ei, rahat! Gato de Rosa traversă camera. Mi-a spus să nu te pierd din ochi. Mi-a spus să mă duc unde te duci şi tu. Nu cred că are încredere în tine, frumosule.

— Cine? Dar ştia deja de cine era vorba.

— Max, zise Cubanezul. Era Max.

Max Threnody, se gândi Simbal. Întâi o montase pe Monica, acum pe Cubanez. Dar Gato de Rosa aparţinea de SNIT, iar Max era conducătorul DEA. Ce dracu' e de fapt Max? se întreba Simbal.

— Să-i spui lui Max că, dacă vrea să-mi pună coadă, s-o facă el în persoană. Ştiu unde s-a dus Bennett şi acolo mă duc şi eu. Cu fiecare cuvânt se apropia tot mai mult de Cubanez.

— În cazul ăsta vei fi însoţit, *hombre*.

— Ba pe a mă-sii, zise Simbal. Cu un gest rapid, îşi băgă mâna sub haina lui Gato de Rosa. Trase afară micuţul pistol cârn de 22. Armă de muiere, zise el, dar tu ştii mai bine ca mine ce face ăsta dacă-l foloseşti de aproape.

— Hei, frumosule, hei! Ai înnebunit?

— Nimic personal, Martine. Simbal ridică pistolul. Treci pe canapea.

— Hei, pentru numele lui Dumnezeu, omule, vino-ţi în fire!

— Fă cum îţi spun, zise Simbal cu voce joasă.

Folosi cordonul halatului de mătase al lui Yi ca să-i lege Cubanezului mâinile la spate.

— Nu-mi pasă dacă te plimbi, zise el. Poliţia va fi aici cu mult înainte să poţi tu să desfaci chestia asta. Atunci eu o

să fiu departe.

— Unde o să fii, frumosule? Unde ai de gând să te duci? Ochii Cubanezului deveniseră de culoarea cafelei.

Simbal scoase gloanţele din 22 şi le azvârli la picioarele lui Gato de Rosa.

— Spune-i lui Max, când trece pe-aici. Azvârli şi pistolul după gloanţe. Spune-i că m-am dus la Shan.

Qi lin dormea.

— Vezi ce minune e creierul omenesc. Huaishan Han privea silueta fragilă cu atâta foame în ochi, încât Chen Ju rămase o clipă fără glas. Vezi ce maşină fantastică e. Spinarea cocoşată a lui Huaishan Han apărea şi mai stranie şi mai strâmbă în lumina becului slab, făcându-l să pară o figură cu adevărat grotescă. Colonelul Hu ştia şi preţuia asta.

Chen Ju mormăi:

— Colonelul Hu e mort.

Huaishan Han zâmbi şi din nou Chen Ju simţi cum îi străbate un mic fior. Era surâsul cuiva care e mai mult decât puţin nebun.

— Întotdeauna pragmatic, prietene, nu-i aşa? Han dădu din cap. Dar ghicesc ce vrei să spui. Îşi întinse mâinile şi mângâie fruntea senină a lui Qi lin. Într-adevăr. Ea l-a ucis pe colonelul Hu şi a scăpat din lagăr. Care era un complex militar puternic fortificat, trebuie să adaug.

— Îmi pare, zise Chen Ju, că orice i-a făcut Hu a fost zadarnic.

— Chiar aşa? Huaishan Han zâmbi din nou, aşa cum soarele strălucitor împrăştie căldură. Războiul din Cambodgia l-a marcat irevocabil pe colonelul Hu. Era un maestru în arta lui, e adevărat. Dar bea până-şi pierdea minţile în fiecare noapte. Oamenii începuseră să se îndoiască de comenzile lui, de calitatea lui de conducător. Ştii ce înseamnă asta. Unitatea lui era antrenată să execute ordinele fără să gândească. Era un lucru esenţial, mai ales dacă ar fi trebuit să intre în Kam Sang, să-i dezarmeze pe militarii de acolo, dar să păstreze instalaţiile, să închidă pe oricine ar fi întâlnit – inclusiv pe membrii serviciului de

spionaj – şi să ia ce le-am fi spus noi.

Huaishan Han oftă.

— Pe scurt, prietene, în colonelul Hu nu mai puteam avea încredere. Întinse mâna şi o mai mângâie o dată pe Qi lin pe frunte.

— *Lizi* a mea, floarea mea preţioasă a făcut exact ceea ce i-am cerut. Crezi că *joss*-ul a făcut-o să vină în regiunea controlată de soldaţii generalului Kuo? Nu, nu, a fost programată pentru toate astea. Programată să-l ucidă pe Hu, să scape şi să vină aici.

Chen Ju se uita neîncrezător:

— Dar cum?

— Cu asta. Huaishan Han scoase o sticlă de alcool şi o bucată de vată. Luă braţul lui Qi lin şi îl întoarse cu partea interioară a încheieturii în sus. Frecă o porţiune de piele cu vată. În mâna lui apăru o seringă plină. O desfăcu, lăsă să se scurgă prin vârf o picătură de lichid limpede. Apoi o înfipse în vena lui Qi lin.

— Cu o doză serioasă din acest drog. Descoperit de Hu. Acţionează direct asupra cortexului central, inhibă eul şi spraeul. De fapt, stimulează emoţiile primitive. Ura, frica, dorinţa devin chestiuni de viaţă şi de moarte. Într-o stare emoţională dezechilibrată, subiectul e ca o bucată de lut care se lasă modelată de mâinile pricepute ale meşterului. Puse materialele la loc în buzunar.

— Şi ea nu ştie nimic de toate astea?

— Drogul blochează conştiinţa, zise Huaishan Han. E a mea cu totul. A mea pentru totdeauna. Faptul că a evadat, că a venit aici dovedeşte cât îmi e de credincioasă. Iar acum are în faţă sarcina cea mai dificilă.

Huaishan Han se uită la Chen Ju.

— Mulţi au încercat înaintea ei să-l ucidă pe Jake Maroc. Toţi au dat greş. *Joss, neh?* Dar eu am descoperit că *joss*-ul e ca fluxul oceanului. Se ridică, se coboară, înţelegi?

Eu vreau să controlez omenirea, se gândi Chen Ju şi bătrânului ăsta scălâmb nu-i arde decât să-i sucească minţile unei fete. E ruşinos. Nu vrea decât răzbunare personală, ţel meschin şi nebunesc. Când a căzut în fântână nu i-a fost mutilat numai trupul, i s-a strâmbat şi mintea.

Dacă ar înţelege vreodată scopul măreţ pentru care mă străduiesc eu, atunci mi s-ar alătura.

Chen Ju scutură din cap. Poate că numeroşii ani pe care îi petrecuse pe Shan îl schimbaseră pe nesimţite. Pe Shan, bogăţia nu însemna nimic. Tiranii îşi răsplăteau supuşii cu grămezi de rubine şi de safire şi aveau buzunarele pline cu jad imperial. Ei dirijau distribuirea lacrimilor de mac şi realizau din asta profituri enorme. Dar adevărata lor putere era aceea asupra oamenilor. În Shan bogăţia materială era secundară. Motivul pentru care americanii şi ruşii nu putuseră să pună piciorul în Shan era faptul că nu aveau putere asupra oamenilor. Şi CIA şi KGB-ul încercaseră să invadeze Shan-ul folosind aceeaşi metodă de bază: întinzând bani oricui întâlneau.

Locuitorii din Shan râdeau de occidentali; conducătorii lor se încruntau la occidentali şi-i dădeau afară. Putere însemna controlul asupra distribuţiei. Control asupra fermierilor care cultivau câmpurile de mac; controlul asupra armatelor care păzeau fabricile în care era rafinat opiumul brut, care conduceau şirurile de catâri în josul pantelor alunecoase ale lui Shan, acolo unde îi aşteptau lacomii cumpărători en gros.

Şi dacă Chen Ju învăţase ceva în timpul lungului său exil din Hong Kong, aceasta era că adevărata putere consta în capacitatea omului de a-l mânui pe tovarăşul lui, omul. Cei care tânjeau numai după bogăţie erau stăpânii unei iluzii.

Huaishan Han, atâta vreme lipsit de adevărata putere, îşi umpluse vila cu bogăţia arheologică acumulată de-a lungul secolelor. Dar ce sens avea? După moartea lui, bogăţia aceasta avea să fie redistribuită, împrăştiată, dispersată ca nisipul. Ce-i va mai rămâne lui? Nimic. Nimic care să stea mărturie că a existat.

Dar Chen Ju ştia că lucrarea în care s-a angajat el va schimba cu siguranţă lumea pentru totdeauna. Ca şi faraonul Keops, construia un monument etern, ca să-şi marcheze scurta trecere pe pământ..

Las lăcomia pe seama spiritelor mai josnice, îşi spusese el. Iar el recunoscuse lăcomia pe faţa lui Han care privea silueta fragilă a tinerei fete care era atât de importantă

pentru el. Doreşte ceea ce nu va putea avea niciodată, se gândea Chen Ju şi asta e o definiţie potrivită pentru lăcomie; doreşte un copil. Din această lipsă se născuse ura lui aprinsă împotriva spiţei lui Shi Zilin. Şi poate că aici se află şi rădăcina obsesiei lui pentru această tânără fată; acesta e motivul pentru care o adoră pe faţă şi pentru care nu poate înţelege cât o torturează.

Privindu-l pe Huaishan Han, Chen Ju era izbit de ravagiile pe care le poate face timpul asupra trupului şi minţii muritorilor. Un motiv în plus, îşi spuse el, ca să duc la capăt ceea ce am făcut. Omenirea este pe cale să intre într-o eră nouă.

Daniela Vorkuta primea rapoartele informative de la Mitre – numele de cod în KGB al lui Sir John Bluestone – joia dimineaţa. Rapoartele soseau codificate, prin curieri special, iar Daniela avea obiceiul să lase totul deoparte cu o oră înainte de prânz şi să cerceteze progresele pe care cea mai activă cârtiţă a sa le făcuse în tentativa de a se strecura în Kam Sang.

Totuşi, în joia aceea, fusese un coşmar. Fusese sculată din somn de ofiţerul de serviciu. Serviciul de spionaj al armatei voia să facă legătura cu oamenii ei de pe teren, în Afganistan. Criza izbucnise şi ea se îmbrăcase. La birou descoperise că veniseră apeluri pentru nu mai puţin de patru operaţiuni, dintre care două în faza finală, care necesitau prin urmare atenţia ei neabătută, întrucât ea era cea care îi îndruma pe respectivii ofiţeri de caz prin tot felul de hăţişuri arătându-le cum să-şi păstreze agenţii operativi în viaţă şi activi.

Prânzul nu adusese nici o relaxare, căci în dimineaţa aceea nebună fusese nevoită să ţină mai multe şedinţe administrative în aşteptarea momentului când misiunile vor fi trecut peste faza de criză. Doisprezece şefi de secţii îi aşteptau apariţia, aşa încât un şir întreg de şedinţe de dimineaţă trebuiseră amânate pentru vremea prânzului.

Iar după-amiaza fusese şi mai rea. Îi fusese adusă vestea că, în ciuda eforturilor ei, unul din cei mai buni agenţi operativi căzuse în mâinile duşmanilor. Şi mai rău, fusese

prins viu. Danielei i se cerea să înceapă negocieri delicate şi umilitoare ca să încerce să-l aducă acasă.

În noaptea aceea, ea şi Carelin nu merseseră la ea acasă. În loc de asta, el o dusese într-un mic apartament la ultimul etaj al unei clădiri de cărămidă roşie pe strada Solianka, imediat din Pokrovski, unul din Bulevardele Verzi, numite astfel datorită ierbii şi parcurilor care fac parte din structura lor. Dacă te uitai pe una din ferestrele micuţe, vedeai podul Ustinski şi luminile care sclipeau pe suprafaţa întunecată a râului Moskva. Vederea, îi spusese Carelin Danielei, fusese mai bună înainte de apariţia tractoarelor şi a buldozerelor, care participau la planul municipal de a face legătura peste această fundătură cu străzile Internaţionalskaia şi Ulianovskaia, care trebuiau să lege bulevardele de malul de sud.

Se găseau aici din cauza lui Carelin. Sau, mai precis spus, pentru că el nu mai putea îndura supravegherea la care o supunea pe ea Maluta. Despre locul acesta nu ştia nimeni.

— M-am săturat să fac dragoste, îi spusese el, cu soldatul lui Maluta veghind din umbră.

Prea epuizată, fizic şi emoţional, ca să mai mănânce, Daniela îşi aruncase hainele şi stătuse sub duş atâta, încât Carelin trebuise să bată de mai multe ori la uşă, s-o întrebe dacă mai avea de gând să iasă afară.

În cele din urmă ieşi, fără să zâmbească, învelită cu un prosop gros, american. Ochii ei cenuşii îi întâlniră pe ai lui Carelin şi el se aplecă şi o sărută tandru pe obraz.

Carelin intră în baie şi închise uşa. Peste o clipă, Daniela auzi sunetul duşului.

În pat, Daniela asculta darabana ploii, urmărea săgeţile de un albastru electric ale fulgerelor, care străbăteau norii precum cuţitele. Îşi închise ochii şi îşi aminti de raportul lui Mitre, pe care nu-l citise. Era aşa de obosită că se gândi să-l amâne pentru dimineaţa. Dar, în cele din urmă, dorinţa ei de a mai afla ceva în legătură cu progresul spre Kam Sang o făcu să-şi învingă letargia. Se întoarse şi scoase raportul din geantă. Nu era nici un pericol dacă îl citea aici. Codul îl făcea indescifrabil pentru oricine altcineva în afară de Mitre şi de ea însăşi.

Se sprijini de perne, deschise plicul şi începu să citească lent.

Peste o clipă lăsă hârtiile din mână şi privi spre uşa închisă a băii ca şi cum ar fi avut raze X în ochi. Se ridică din pat şi mai citi o dată tot raportul. Era absolut clar. Conţinea informaţia pe care Neon Chow i-o dăduse lui Bluestone în ceea ce îl privea pe Apollo, cârtiţa lui Quarry. Ultimul rând dezvăluia identitatea lui Apollo: Mihail Carelin.

Când Daniela citi numele scris în cod, i se strânse stomacul şi icni, copleşită pentru un moment de greaţă. Se aşeză în pat, îşi lăsă capul pe pernă şi nu făcu nimic altceva decât să respire adânc foarte multă vreme.

Mihail Carelin era un agent care lucra pentru o putere străină – pentru cei mai puternic duşman al ei!

Acum, dacă ştia lucrul acesta, ar fi putut găsi căi pentru a afla care era misiunea lui. Sau, ca o alternativă, să-l ducă în faţă tribunalului. La urma urmei, era un trădător.

Dar nu se gândea la niciuna din aceste posibilităţi. Cu un fel de şoc, îşi dădu seama că pentru ea nu contau. Trădător sau patriot, nu era absolut nici o diferenţă. Carelin nu era decât bărbatul pe care îl iubea. Şi ştia că nu va face nimic care să pună în primejdie relaţia ei cu el.

Daniela Vorkuta, crescută şi educată în mediul de elită al slujbei, acum nu mai era decât o fiinţă umană. Nimic mai mult, nimic mai puţin, gradul ei de general conta tot atât de puţin, îşi dădu ea seama, cât şi promovarea ei în fruntea Direcţiei întâi şi chiar, Doamne-ajută, în Biroul Politic.

Cariera ei, viaţa în interiorul slujbei, nu însemnau nimic. Singurul lucru care conta era acesta. Cum se putuse ajunge aici, se întrebase ea. Îşi pipăi cu degetele partea de jos a pântecelui, apoi le împinse mai departe, în părul dintre coapse. Le vârî în fierbinţeala dintre picioare până când fu sigură de ce simţea. Totul era acolo; asta însemna că era vremea ciclului, că oul ei era pregătit şi în aşteptare. Când îşi scoase mâinile, îi tremurau. Înnebunise? Nu exista altă explicaţie raţională. Dar ştia prea bine că nu era nimic raţional în hotărârea aceasta. Era o decizie pur sentimentală. Aceasta era adevărata diferenţă dintre un bărbat şi o femeie.

După o vreme, Carelin intră în cameră. Văzu că ea nu citeşte, că poate a adormit şi că a stins lumina. Când fu alături de ea, Daniela se întinse, ca în somn şi îşi lipi trupul înalt şi gol de trupul lui. Degetele ei îl cuprinseră, începură să-l mângâie.

După o vreme, el şopti:

— Danuşca, eşti trează?

Îşi frecă sânii de pieptul lui, apăsând vârfurile în carne. Coborâră şi când îi atinseră pântecul erau tari. Îşi desfăcu buzele şi îl învălui într-o căldură delicioasă. Limba ei se plimbă de-a lungul membrului lui, îi linse uşor vârful. Când îl simţi tare şi vibrând, îl cuprinse cu propriul ei trup.

Îl lăsă să se legene până când el începu să geamă şi o aşeză cu mâinile lui deasupra. O pătrunse cu violenţă, iar când se arcui, trăgând-o după el, când simţi jetul lui fierbinte pătrunzând-o până în adânc, se auzi strigând:

— Mihail, Mihail, Mihail.

El îi simţi faţă udă de lacrimi.

Bliss simţi cum se înfig gloanţele – unu, doi trei, patru, cinci – ca nişte grăunţe de argint. Alb pe negru, drumul lor scurt şi şuierător îi era transmis prin *da-hei*, prin Marele întuneric.

În vreme ce gloanţele pătrundeau în omul care şedea în stânga ei, ea ţipă cu glasul agoniei lui. Big Oysters Pok se clătina în faţă şi în spate la fiecare izbitură, de parcă ar fi fost o marionetă ale cărei sfori le-ar fi tras un nebun sau un beţiv. Şi totuşi, chiar înainte de asta, Bliss răsturnase masa, spărgând vesela, paharele, împrăştiind rămăşiţele de mâncare. Acum, câţiva centimetri de lemn solid şi de fier se aflau între ea şi cel de al şaselea glonţ, care se înfipse în centrul mesei în loc să se înfigă în inima ei.

Din punctul ei de observaţie, putea vedea partea de jos a feţei desfigurate a lui Big Oysters Pok, ale cărui picioare rămaseră-încurcate în scaunul răsturnat. Sângele întunecat curgea pe podea.

Îi întoarse spatele asasinului care se răsucise şi fugea cu salturi mari, făcându-şi loc cu brutalitate printre chelnerii chinezi şi printre patronii *gwai loh*, care ţipau ghemuiţi de

frică. Alunecă în mizerie, se târî în genunchi spre locul în care zăcea Big Oysters Pok.

Cinci puncte albe de împuşcături şi *da-hei*-ul îi dezvălui că viaţa se sfârşise. Totuşi îi pipăi cu vârful degetelor latura gâtului, pentru că avea nevoie să se asigure fizic. Nu mai avea puls. Se aplecă, îşi lipi buzele de ale lui. Nici nu mai respira.

Fusese atât de aproape. Bliss închise ochii şi oftă. Acum nu mai avea nimic pe care să se sprijine. Îi căutase pe ucigaşii Jianului şi se lovise de un zid de piatră.

Singurul lucru pe care îl putu vedea Huaishan Han când o privi în faţă era fântâna. Se uita la faţa lui Qi lin şi vedea nebunia. Fântâna era nebunia.

Ecouri. Ecouri umede, clisă, mucegai, rugină, nămol. Substanţele vâscoase ce-i alunecau peste pielea devenită de găină. Agonia prelungită a celui supus la tortură, a degetelor amorţite de care atârnă toată greutatea cuiva – de când? Numai Buddha ştie de când. De o veşnicie. Nici o clipă mai puţin.

Acum, când se uita la Qi lin şi vedea nebunia nu mai ştia dacă era nebunia ei sau a lui. Îi mulţumea lui Buddha pentru marele lui noroc. *Joss*-ului trebuia să fie într-adevăr foarte puternic!

Ştiinţa colonelului Hu de a sculpta mintea îşi făcuse datoria. Chen Ju îl informase, iar el trecuse informaţia mai departe lui.Hu. Ce! Mai bun loc prin care cineva care fugea de guvernul chinez putea să treacă frontiera era această porţiune de pe graniţa chino-birmaneză.

Statele Shan erau o regiune sălbatică şi, ca să nu spunem mai rău, neprietenoasă. Triburile etnice din zonă – Shan, Wa, Lahu, Akha, Lu, Lisu – migraseră aici în secolul al cincisprezecelea. Cu un simţ sălbatic al independenţei, rezistaseră oricăror eforturi făcute de diverse regimuri birmaneze de a le încorpora în întregul naţiunii.

Astăzi, mulţi dintre tiranii care guvernează armatele tribale şi cetăţile de o splendoare medievală sunt descendenţii – sau pretind a fi – originarilor *sawbwas*, ai prinţilor Shan ereditari. Alţi conducători militari sunt ofiţeri

fugiţi din armata chineză, atraşi aici de făgăduiala unei puteri şi a unei bogăţii dincolo de orice imaginaţie.

Şi dintre toţi conducătorii militari din Statele Shan cel mai puternic era generalul Kuo.

El era cel care, de departe, comanda cei mai mulţi oameni, destul de bine înarmaţi ca să descurajeze armata chineză de gândul de a invada aceste teritorii. Cum ar fi fost posibil ca patrulele lui de graniţă să n-o găsească?

Frumuseţea ei îl izbi ca o săgeată, drept în inimă. Acum, când se întorsese, îşi dădea seama cât îi lipsise.

Era nepoata duşmanului său. Shi Zilin trăia în ea, aşa cum trăia în Jake Maroc. Era o foarte fină ironie a sorţii în a o folosi pe fiica lui Jake Shi pentru a-l ucide. Gândul acesta făcu să gâlgâie râsul în gâtlejul lui Huaishan Han.

Generalului Kuo nu-i plăcea cum sună râsul lui Han. Avea ceva nefiresc şi obscen, ca şi cum un bătrân s-ar fi uitat sub fusta unei fetiţe, ca să tragă cu ochiul la ceva pur şi trandafiriu.

Generalul Kuo nu zise nimic, bineînţeles. Primea un salariu regesc ca să supravegheze recoltarea şi rafinarea lacrimilor de mac, nu ca să-şi exprime părerile despre persoanele implicate. Prioritatea lui numărul unu era opiul Numărul Patru. Prioritatea numărul doi era să ţină la distanţă CIA, KGB şi armatele chineze şi birmaneze. În afara acestor sarcini, nimănui nu-i păsa câtuşi de puţin de ce făcea sau nu făcea el. Îl admira pe Huaishan Han mai mult decât pe oricine altcineva.

Generalul Kuo ştia că dacă ar fi aliniat în clipa aceea douăzeci de oameni şi le-ar fi ordonat să tragă, Huaishan Han nici măcar nu şi-ar fi întors capul în direcţia împuşcăturilor. Platoul înalt de pe Shan era teritoriul generalului Kuo, pur şi simplu. Şi Huaishan Han o ştia.

Şi totuşi generalul Kuo era cel care, cu multă vreme în urmă, îl salvase pe Huaishan Han din adâncurile înfricoşătoare ale fântânii pline de miasme din parcul de pe Colinele înmiresmate. Pe vremea aceea, Kuo nu era general. Dar mintea lui rapidă şi ascuţită îl transformase într-o figură aparte faţă de contemporanii ce păreau mulţumiţi să-şi îngroape capetele în nisipul adus de furtună

din deşertul Gobi.

Generalului Kuo nu-i plăcuse niciodată să asculte de ordin. Se făcuse militar pentru că, pentru el, armata era sinonimă cu puterea. Tânjea după putere fa fel cum cea mai mare parte a oamenilor are nevoie de hrană şi de somn. Kuo nu-şi putea aminti să fi dormit vreodată mai mult de trei ore pe noapte; nu avusese nevoie niciodată de mai mult. Tot ceea ce dorea era puterea.

Nu era politician. Avea o minte incredibil de ordonată. Disciplinată. Se născuse cu o minte disciplinată. Era natural să fie în armată – cu excepţia faptului că ura să primească ordine de la cei care îi erau superiori numai prin grad.

Generalul Kuo descoperise *Wei qi*, jocul măiestriei strategice, la o vârstă foarte fragedă. Învăţase să joace observând un bătrân care îşi învingea zilnic toţi partenerii din parc. Kuo juca *wei qi* de mai bine de şaizeci de ani şi nu întâlnise niciodată în tot acest timp un jucător mai bun decât bătrânul din parc.

Wei qi, sau mai degrabă strategia pe care o învăţase jucându-l, îi permisese lui Kuo să descopere şansa vieţii lui când aflase fântâna şi ce conţinea ea. Între timp, Shi Zilin se dusese la Mao, dezvăluindu-i ce aflase în ce priveşte folosirea în scopuri personale a fondurilor obţinute din contrabanda cu opium. Se declanşase imediat o anchetă şi atât Lo Jin Ch’ung cât şi K’ang Sheng fuseseră demişi. Se descoperise că Huaishan Han, crezut mort, concepuse şi controlase toată afacerea.

În seara când se afla în Xiang shan, Kuo auzise, desigur, de toate acestea. Era la o săptămână după întâmplarea din parc şi, după cină, vremea fiind blândă şi plăcută, Kuo îşi invitase prietena la o plimbare prin parc.

De fapt, el alesese acest parc şi chiar acest loc, Shuang jing, Vila cu Două Fântâni, absolut deliberat. Fusese implicat în unele etape ale anchetei şi deţinea o cantitate de informaţii mai mare decât cea accesibilă marelui public. Avea de gând să descrie cu detalii înfiorătoare ce se petrecuse săptămâna trecută şi ce rol jucase el în cercetarea care urmase, bineînţeles ca s-o impresioneze pe tânăra lui prietenă.

Dar nu mai avu niciodată această ocazie. Înainte ca el să-şi înceapă povestirea atât de grijuliu pregătită, ea ţipa deja. El se întoarse. Lumina lunii strălucea metalică pe cele două fântâni. Cu o mână la gură, fata îi arăta cu cealaltă locul, iar Kuo se duse să vadă ce este.

Ceea ce, la prima vedere, socotise a fi resturi ale celor două capace stricate se dovediseră a fi, privite mai de aproape, nişte degete ca nişte gheare, cu carnea albită de cât fusese strânsă şi semiparalizate.

Kuo, privind dincolo de buza din piatră albă a fântânii, descoperi o pereche de ochi, strălucind ca ai animalelor de noapte, care îl fixau din noroiul fetid. Era Huaishan Han, lovit, învineţit şi umflat până devenise de nerecunoscut. Îşi rupse spatele, ori cel puţin câteva vertebre ale şirei spinării crăpaseră. Era ghebos când Kuo îl trăsese afară din fântâna de care stătuse agăţat mai bine de o săptămână. Kuo nu ar fi crezut că o fiinţă umană ar fi putut rezista acolo câtuşi de puţin, fără să înghită altceva decât apă de ploaie. Din această cauză îl privea pe Huaishan Han cu o admiraţie amestecată cu groază, ca şi cum ar fi fost mai mult decât o flintă omenească.

Fusese marele noroc al lui Huaishan Han să fie salvat de Kuo. Dar şi marele noroc al lui Kuo.

Probabil că orice alt militar şi-ar fi informat superiorul, iar Huaishan Han ar fi fost dus la un spital militar unde, după ce şi-ar fi revenit, ar fi fost supus unei judecăţi secrete pentru crimele pe care le făcuse. Pedeapsa care-l aştepta ar fi fost într-adevăr teribilă.

Dar Kuo văzuse în această situaţie ocazia de a scăpa de militărie. Recunoscuse în planul lui Huaishan Han posibilitatea unei vieţi de putere şi de bogăţie, dincolo de visurile cele mai îndrăzneţe. În consecinţă, a-l salva pe acest om devenise pentru el de maximă importanţă. Kuo ştia că trebuie nu numai să-l păstreze pe Huaishan Han în viaţă, dar să-l şi ascundă de guvern.

Cu ajutorul prietenei sale, îl dusese pe rănit la o maşină militară. Ştia că trebuia să ia faţă cu el, ca să fie în siguranţă sută la sută. În ce-l privea pe el, totul era sigur, dar nu putea fi la fel de sigur şi de fată. Aşa că o minţi. La

asta se pricepea foarte bine. O parte din strategia wei qi prevedea incursiuni în teritoriul inamicului pentru a-şi masca propria strategie, până când era prea târziu pentru a o mai ataca.

Kuo conduse toată noaptea. Avea nevoie să pună cât mai multă distanţă între sine şi Pekin înainte de ivirea zorilor. În sud avea oameni de încredere şi mai erau şi alţii, era sigur, care l-ar fi ajutat pe Huaishan Han, ca să primească drept răsplată participarea la reţeaua de trafic cu opium.

Aşa cum se dovedi, Kuo socotise bine. Rănitul fusese primit într-un spital sub un nume fals. Era numai unul din răniţii de război care curgeau şuvoi din războiul din Coreea. Era uşor să-i ascunzi identitatea şi nimeni, atât de departe în sud, nu i-ar fi putut recunoaşte înfăţişarea.

Iar acum, generalul Kuo şedea pe treptele din faţă ale colibei sale de pe platoul înalt al lui Shan şi contempla pădurea.

Munţii albi, cu reflexe purpurii, din nordul Birmaniei se conturau în jurul lui pe cerul nopţii. Se gândea la ei ca la o parte a armatei sale, uriaşe sentinele naturale pe care învăţase să le folosească.

Acesta fusese începutul, se gândea el. Dorinţa unui tânăr de a-şi impresiona iubita; o cavalcadă sălbatică spre sud, într-un nor de praf. Un vis care devenise realitate. Pentru că acesta fusese scopul. Era stăpânul absolut peste mii de oameni, buzunarele îi plesneau de rubine şi de safire mari cât nucile. Putea să cumpere afacerea oricărui *tai pan* din Hong Kong, dacă ar fi avut poftă. Ştia totuşi că nu o va face niciodată. Aici era casa lui. Aici era el împărat. Era chiar mai mult, era zeu.

Shan.

Numai muntele ştie... Ultimele cuvinte ale lui Hige Moro răsunaseră în mintea lui Jake tot timpul drumului de întoarcere spre Hong Kong. Care munte? Era sigur că *oyabun*-ul Yakuza nu avea de unde să ştie despre muntele personal, pe care Jake era prins ca într-o cursă. Muntele lui Shi Zilin, tatăl lui Jake, muntele Jian-ului, al Zhuan-ului.

Ce munte putea să reunească un ministru comunist

chinez şi un şef din lumea interlopă japoneză?

Mikio Komoto nu ştiuse şi nici Jake. Mikio fusese uimit de revelaţiile lui Hige Moro şi spusese că dacă Moro nu ar fi fost în pragul morţii, ar fi fost înclinat să nu-i dea nici o crezare. Ar fi putut chiar să creadă că Hige Moro îşi bătea joc de ei. Dar Jake nu era deloc sigur că aşa stăteau lucrurile.

Povestea era mult prea improbabilă ca să fie numai o glumă macabră. Jake se uitase în ochii *oyabun*-ului când i-o spusese. Jake ar fi putut paria că citise în ochii lui adevărul.

Când Jumbo 747 atinse pista de aterizare de la Kai Tac nu rezolvase problema. Sperase să doarmă puţin în timpul zborului, dar îi fusese imposibil să-şi alunge din minte problema care îl obseda.

Ca urmare, se reîntoarse acasă obosit, trupul îl durea pe fiecare centimetru pătrat. Când ieşi din terminalul aeroportului, îl întâmpină o zi posomorâtă, zguduită de tunete. Cerul era brăzdat de roşul vineţiu al fulgerelor. Vârful Victoria era învălui în întuneric, iar fulgerele îl lingeau din când în când ca nişte limbi de viperă.

Apartamentul lui din Cloud Levels, pe Peak, era învăluit în întuneric de parcă ar fi fost noapte. Fără Bliss părea rece şi neprimitor. Îşi lăsă bagajele şi se duse direct în baie. Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, cu o ceşcuţă de sake în mână, se simţea pentru prima dată în aceste zile, aproape uman.

Uitându-se pe fereastră la norii deşi, plini de electricitate, luă telefonul şi formă numărul unchiului său. Apa care aluneca pe sticla ferestrelor avea numai o vagă asemănare cu ploaia. Cerul părea că plânge lacrimi amare.

Îi răspunse o voce tânără, unul din nepoţii lui şi într-o clipă Tsun Trei înjurături veni la telefon.

— M-am întors, unchiule, zise el. Ştiu cine mi-a ucis tatăl.

— Ştii şi de ce?

— Numai în parte. Răspunsul complet nu se află în Japonia.

— Tu eşti bine, nepoate?

— Depinde de ce numeşti bine, răspunse Jake. Destul de bine. Ce face Bliss?

Urmă o scurtă pauză.

— A ieşit din spital, nepoate. Dar cred că ar fi mai bine să vii la joncă imediat.

Jake simţi cum revine încordarea, simţi un ghem de griji în stomac.

— E sănătoasă, unchiule?

— Cineva a încercat s-o omoare.

— Cine?

— Cineva, zise Tsun Trei înjurături, pe care îl cunoşti bine. Marea Băltoacă de Pipi.

— McKenna? Lan McKenna? De ce? Jake ştia că strigă, dar nu-i păsa.

— Fiica mea a ţinut să dea de urma opalului, nepoate. Urma ducea la Big Oysters Pok. Luau cina împreună când Marea Băltoacă l-a împuşcat pe el. Şi era gata s-o împuşte şi pe ea.

— E rănită?

— Fizic, nu, zise Tsun Trei înjurături. Încă o dată, nepoate, te rog să vii la joncă. Mai avem multe... Nepoate? Nepoate? Jake, eşti acolo?

Jake nu mai era.

Seara, la şapte şi jumătate, Rodger Donovan stabili legătura la puternicul aparat cu ultrascurte pe care îl construise şi îl instalase cu mâna lui într-un colţ al fostului hambar, reciclat, de la Greystoke. Tocmai se întorsese dintr-o lungă plimbare, care-i tăiase respiraţia, cu a sa „Corvette ’63”. Donovan iubea maşina şi o răsfăţa, într-adevăr, aşa cum dorise să o răsfeţe pe Leslie, aşa cum dorise să o răsfeţe pe Daniela Vorkuta.

Cunoştea fiecare centimetru pătrat din interiorul bine uns al lui Vette, ceea ce nu s-ar fi putut spune despre niciuna dintre femeile pe care le cunoscuse. Donovan, care era un geniu când era vorba de maşini şi de bărbaţi, nu se putuse niciodată adapta la meandrele gândirii feminine.

Era o lipsă despre care, dacă s-ar fi gândit, ar fi descoperit că Daniela o aflase şi o folosise cu o eficienţă lipsită de scrupule cu mulţi ani înainte. În timpul lunilor petrecute împreună la Paris, ea fusese capabilă să-l

recruteze, atât pentru că el era convins că o înţelegea şi n-o înţelegea de fapt, cât şi pentru că descoperise la el o antipatie foarte puternică şi adâncă faţă de sistemul elitist al claselor din care se trăgea.

— Trei-patru-şapte-opt, zise el când se stabili legătura.

— Sunt aici.

— Daniela, zise el, mai eşti încă sub troianul de zăpadă?

Ea îi tăie cheful de glumă când întrebă:

— Ce ştii despre Apollo?

— Apollo? Avea o memorie de computer şi trecu rapid numele în revistă. Nu ştiu nimic despre Apollo.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur.

— Faci mişto de mine?

— Ce?!

— Să lăsăm. Cine sau ce este Apollo?

— O cârtiţă, zise ea, o cârtiţă în Kremlin. Cârtiţa lui Quarry.

— Imposibil. Eu…

— E conceput exclusiv de Henry Wunderman.

— Cristoase! Îşi aruncă ochii pe fereastră. Colinele păreau negre în apus. Ştii cine este?

— Mihail Carelin. El clipi:

— Consilierul lui Genaciov?

— Chiar el. Urmă o pauză nefirească. Ascultă-mă. Apollo a fost cârtiţa lui Wunderman. Asta înseamnă că el ştie că nu Wunderman era Himera.

— Isuse! Donovan scrâşni din dinţi. Ştii cine e noul controlor al lui Apollo?

— Da, zise Daniela. Jake Maroc.

— Iarăşi Maroc. În vinele lui Donovan creştea adrenalina. Colinele înverzite ale Virginiei păreau acum a fi luat foc pe culmi. Ştiam eu că voi mai auzi de el. Am încercat să-l recrutez imediat ce l-a omorât pe Wunderman. Am crezut că, din punct de vedere psihic, e timpul cel mai potrivit. Nu a Vrut să aibă nimic de-a face cu Quarry.

— O să aibă acum de-a face, zise Daniela. Imediat ce Apollo îi va spune lui Maroc că s-a înşelat cu privire la identitatea Himerei. Ce crezi că o să-ţi facă Maroc imediat

ce va descoperi că din cauza faptului că l-am dezinformat noi a fost nevoit să-l ucidă pe Henry Wunderman? Wunderman a fost mentorul lui Maroc, Maroc îl iubea ca pe un tată.

— Cristoase, nu trebuie să-mi spui mie toate astea. Ochii lui Donovan se albiseră de când se gândea mai profund la problemă. O întoarse pe toate feţele, examina apoi, pe rând, toate posibilităţile.

— Nu cred că avem de ales, zise el cu grijă. Trebuia să avem grijă de Jake Maroc o dată pentru totdeauna.

— Ca să vorbim deschis, zise Daniela, nu cred că avem vreun agent capabil să facă o astfel de treabă şi asta nu e o sarcină pe care poţi s-o dai de două ori.

Lui Donovan îi reveni în minte lunga după-amiază, când o pornise cu maşina şi ea îi dăruise atâta plăcere.

— Nu-ţi face griji în legătură cu asta. Raţiunea îi spunea că e la marginea prăpastiei celei mai periculoase. Chiar dacă a fost unul, acum nu mai e nimeni aici în care să am încredere pentru o astfel de treabă. S-ar putea pune prea multe întrebări neplăcute. Din când în când, inteligenţei îi plăcea sa fie biciuită astfel; procesul de gândire primea un impuls, apoi se desfăşura din nou cu toate forţele.

— Ştii unde se află Maroc în momentul ăsta?

— Acum e în Hong Kong, zise Daniela. Oamenii lui Mitre îi urmăresc mişcările foarte îndeaproape.

— Bine, zise Donovan. Să mă ţii la curent. Şterse din memoria, severa curbă în formă de S pe care o luase cu optzeci şi cinci de mile pe oră. În faţa lui era colina, cu sclipiri de smarald.

— De Jake Maroc o să am grijă eu însumi.

Lan McKenna locuia într-o casă dărăpănată şi jupuită în Dragons Back, o zonă din sud-estul insulei, mărginită la nord de Mount Collinson şi la sud de peninsula Daguilar Peak. Era, în cea mai mare parte, un loc dezolant, foarte diferit de restul Hong Kong-ului. Exista aici, de exemplu, mai mult decât o asemănare cu peisajul australian. De aceea, presupuse Jake, o alesese McKenna.

Jake trase „Jaguarul” la marginea plină de pietre şi de

murdărie a drumului şi opri motorul. Era cam la o mie de metri de casă. Pe ultima milă şi jumătate circulase fără faruri. Drumul avea prea multe întortocheri şi noaptea lumina farurilor ar fi bătut prea departe în faţă. Nu trecuse nici un alt vehicul, iar el nu dorise să-l prevină în nici un fel pe Marea Băltoacă.

Ieşi din maşină lăsând uşa deschisă. Aici sunetele se auzeau de departe, aşa cum se vedeau şi luminile. În spate, luminile Peak-ului şi în dreapta Aberdeen-ul erau spălate de ploaie. Toată lumea din Hong Kong se bucura când ploua. Până când va intra în funcţiune instalaţia de desalinizare de la Kam Sang, Colonia Coroanei resimţea încă o lipsă cronică de apă.

Lui McKenna îi săriră ochii din cap când îl văzu pe Jake intrând pe uşă. Stătea într-un colţ, cu spatele lipit de peretele gol. Toate tablourile şi fotografiile fuseseră smulse de pe pereţi şi acum zăceau sfâşiate ca nişte flamuri de război într-o grămadă de sticlă spartă şi de rame rupte. Cioburi de oglindă străluceau la picioarele goale ale lui McKenna. Nu era aprinsă nici o lumină, iar la ferestre erau trase şi obloanele şi perdelele negre. McKenna se uita la ele fix, ca şi cum ar fi făcut planurile bătăliei de la Armageddon.

— Hello, McKenna.

— Maroc, ce dracu’ cauţi aici?

— Am venit să-mi plătesc o datorie. Rânjea ca un lup flămând.

— Ce?

Jake se uită în jur:

— Ceva băieţei pe-aici, McKenna?

Uriaşul tresări:

— Ce ştii despre el?

— Despre cine? Văzu ochii lui McKenna mari cât farfuriile.

— Tu nu trebuie să ştii. Nimeni nu trebuie să ştie.

Pe faţa lui McKenna curgeau picături de sudoare.

— Dar e prea târziu, nu-i aşa? Ei ştiu, nu-i aşa că ei ştiu?

„Începe să devină interesant”, se gândi Jake.

— Cine ştie?

— Nu te juca astfel cu mine, Maroc. Ştii tu cine. Ei ştiu. Îşi răsuci capul şi sudoarea se scurse de pe el ca şi cum ar fi

plouat. Ştiu pentru că aud cântarea.

— Cântarea, zise Jake venind mai aproape. Sigur, McKenna şi eu o aud.

Uriaşul îşi plecă fruntea:

— Băştinaşii cred că pot să mă facă praf dacă nu mă lasă să dorm noaptea. Scoase un râs scurt, răguşit. Iar mă subestimează.

— Sigur că te subestimează, McKenna, zise Jake, apropiindu-se. Ce-i cu Big Oysters Pok? De ce l-ai omorât?

— L-am omorât? Eu l-am omorât? Ei, atunci înseamnă că a meritat-o. Jake văzu acum că McKenna era în pielea goală. Era înfăşurat într-un cearşaf, din care carnea lui grasă şi albă mai lucea ici şi colo. În timp ce Jake îl privea, McKenna scoase o mână de sub cearşaf. În ea ţinea un Magnum 357.

— Cu ăsta am făcut-o, Jake. Dar asta înseamnă că o merita.

— O merita, da? Acum era important să aibă grijă, foarte multă grijă. Se regula cu tine, McKenna?

— Nu! Din nou râsul răguşit, vecin cu isteria. Nici un căcăcios nu se regulează cu mine, Jake, doar ştii asta. Dar era asiatic, înţelegi, asiatic! Asiaticii blestemaţi care m-au urmărit de atunci, ei, ştii tu…

Jake nu avea nici cea mai mică idee, dar încuviinţă din cap.

Totul era să-l facă pe McKenna să vorbească tot timpul. Era evident nebun, dar evident că undeva, în mintea lui confuză, se păstra o motivaţie raţională, credea Jake, pentru care îl împuşcase pe Big Oysters Pok.

— L-ai omorât pe Pok pentru că era chinez, nu-i aşa?

Totul era să joci pe acelaşi teren cu McKenna.

— Ai prins-o! McKenna rânjea sălbatic. Totdeauna am ştiut că eşti deştept, Jake. Îşi tot vântura pistolul. Îmi pare bine că nu m-am înşelat în ce te priveşte. Expresia feţei i se schimba cu o viteză năucitoare. Pistolul se ridică la nivelul pieptului lui Jake.

— Da’ nu veni aşa de-al dracu’ de-aproape. Nu se ştie niciodată.

Jake îngheţă.

— Ce nu se ştie niciodată, McKenna?

Uriaşul se uită la Jake ca şi cum acesta şi-ar fi pierdut minţile. Arătă cu pistolul spre fereastră.

— Despre băştinaşi, desigur. Ochii i se îngustară. Ştii, băştinaşii pot oricând să vină după tine. Au ei căile lor.

— Sigur că le au, zise Jake, încercând să-şi păstreze calmul în voce. Ar fi vrut să facă un salt peste cei câţiva metri care îi mai despărţeau încă şi să smulgă adevărul de fa McKenna. Dar nu m-au contactat. Încă.

Ochii lui McKenna se umplură de spaimă:

— Încă? Ce vrei să spui?

— Ei bine, zise Jake, am auzit şi eu cântarea.

— Nu se opreşte niciodată. Niciodată, zise McKenna. Aşa e obiceiul, ştii. Dar acum sunt prea mulţi. Băştinaşi. Pot să nu oprească cântarea niciodată, să cânte mereu. Mereu.

Ce păcat, se întreba Jake, comisese McKenna în Australia, că putuse să-l aducă în halul ăsta?

— De asta ai vrut s-o omori şi pe fată?

— Fată? Pe faţa lui McKenna se cita uimirea. Care fată?

— Cea care era cu Big Oysters Pok când l-ai împuşcat.

Ochii uriaşului pluteau în depărtări:

— Mal era cineva cu el? Nu-mi aduc aminte.

— Trebuie să-ţi aduci aminte de fată, McKenna, zise Jake. I-o descrise pe Bliss.

— Am omorât-o?

— Nu, nu cred.

— Pok e mereu cu câte una, zise McKenna supărat. Ce zici, chiar aşa de mari să-i fie coaiele? Dă-l la dracu'. Îi plăcea să se dea mare, ca şi când n-ar fi fost asiatic. Nu stătea la locul lui, ieşea cu femeile alea frumoase, trăia pe picior mare. Acu' nu mai trăieşte pe picior mare. Să fie-al dracu' dacă nu-i aşa.

Aşadar, nu era numai faptul că Pok era chinez. Mai erau şi unele motive personale.

— I-ai arătat tu lui, zise el. Tu eşti ăla care-a râs la urmă.

— Râs, zise McKenna. Avea o voce şovăitoare, ascuţită, încărcată de emoţie. Râdea de mine. Se uita la mine de sus. Dar mi-a dat informaţia, nu-i aşa?

— Sigur că ţi-a dat-o, zise Jake, ştiind că acum era aproape de ţintă. Ce fel de informaţie?

— Oh, ştii tu, zise McKenna, confirmarea zvonului că erau probleme – problemele mari, nu, Jake? — La SouthAsia Bancorp.

— De unde ai auzit de asta, McKenna? Era strict secret. Nu trebuia să mai ştie nimeni în afară de directorii de la InterAsia.

— Nu ştiu, zise McKenna fericit. Eu…

Dar uşa din faţă bufni deschizându-se şi McKenna îşi întoarse capul cu o repeziciune înspăimântătoare în starea isterică în care se afla. Ţeava pistolului schiţă un arc şovăielnic, în vreme ce el exclama:

— Vin! Ei vin!

Jake o văzu pe Bliss în lumina strălucitoare a farurilor de la maşina ei, pătrunzând prin uşa din faţă, iar el sări în aceeaşi clipă la McKenna. Prima împuşcătură se duse în sus, cu Jake agăţat de braţul pe care îl silise să se ridice.

McKenna mormăi şi se smulse, eliberându-şi o mână. Ridică un pumn ca un ciocan şi-l repezi în ceafa lui Jake.

Lovitura îl făcu pe Jake să simtă cum i se învârteşte capul, dar nu avu timp să-şi vină în fire, căci altă ploaie de lovituri se repezi în acelaşi loc. Grija lui cea mare era pistolul. La calibrul pe care-l avea, o singură împuşcătură era de ajuns ca să te culce la pământ pentru vecie.

McKenna nu dădea drumul pistolului. Avea puterea nebunului şi era imposibil să-i smulgi arma. Apoi Jake ştiu de ce. Se lipise de armă înainte de a sosi Jake. Pentru el pistolul era ceva magic, singura lui apărare împotriva băştinaşilor.

Jake îşi folosi piciorul, apăsând în acelaşi timp în jos încheietura lui McKenna, ca să facă Magnum-ul nefolosibil. În acelaşi timp folosi o lovitură în ficat, izbitură pură, o atemi. Uriaşul icni şi-şi ridică un genunchi. Îl repezi în ceafa lui Jake, făcându-l să vadă stele verzi. Jake se clătină şi McKenna, cu puteri supraomeneşti, îşi eliberă încheietura. Îndreptă Magnum-ul spre faţa lui Jake.

— Bai-bai, baby, zise el răguşit.

Şi Bliss îl lovi năprasnic în tâmplă.

Începu să se clatine şi Jake, redresându-se, îşi folosi cotul într-o serie de *atemi* care ar fi scos din circulaţie orice om

normal. Dar nu pe McKenna. Acesta se repezi, izbind în dreapta şi-n stânga cu pistolul şi cu mâna liberă făcută pumn, aşa încât Jake nu mai avu de ales. Magnum-ul era prea aproape şi era imposibil de controlat. Aşa că folosi *jut-hara*, „lovitura care ucide”, muchia mâinii izbind a cincea şi a şasea coastă sub un astfel de unghi încât aşchiile de os pătrundeau în inimă.

McKenna gemu, îi ieşiră ochii din cap şi se arcui în sus ca un peşte în undiţă. Trupul, mort deja, reacţiona reflex.

Jake, încă ameţit, clătinându-se pe picioare, o luă pe Bliss de mână şi ieşiră, pe verandă. În depărtare, se auzeau valurile izbindu-se şuierat de stâncile negre, ploaia pe cale de a se opri îi bătea blând, vântul nopţii îi mângâia.

El încercă să-şi ţină respiraţia, nu reuşi şi se îndoi în vreme ce Bliss îi ţinea capul care exploda. După multă vreme o auzi şoptind:

— Jake, Jake, Jake.

— Proastă ai fost că ai venit aici, zise el. Absolut proastă.

— Şi eu aş putea să spun acelaşi lucru despre tine, îi răspunse ea strâns lipită de el. L-am implorat pe tata să nu-ţi spună nimic până nu vii la joncă. Ştiam că o să faci ceva în genul ăsta. Oh, pe Buddha, mi-a fost aşa de frică pentru tine! ţipă toate acestea în noapte, apoi se lipi şi mai strâns de el, suspinând.

— Unde ai fost? şopti ea. De ce n-ai telefonat? Am fost atât de îngrijorată!

În cele din urmă, Jake o cuprinse în braţe. Ar fi vrut să-i spună tot: ce aflase în Japonia şi de ce trebuise să plece, în cele din urmă. Dar nu putea. Se simţea ca într-un vis în care nu putea vorbi. De ce rămânea mut?

În loc să vorbească, o sărută şi se gândi cum semănau ei cu un afiş de cinema, el – eroul atotputernic, îmbrăţişând-o pe dulcea doamnă atât de vulnerabilă. Asta îl consola în oarecare măsură şi dintr-odată se întrebă de ce.

Îi simţea inima bătând cu putere, lipită de inima lui, îi simţea căldura strecurându-se în el şi înţelese cât de mult îi lipsise şi cât de neliniştit fusese din pricina ei. Voise de mai multe ori să-i telefoneze când fusese în Japonia. De fiecare dată îşi interzisese. De ce? Nu din lipsă de grijă. Poate că

avea prea multă grijă. Situaţia fusese destul de încordată la Tokyo şi apoi la Kyoto şi nu trebuia să se lase copleşit de emoţii. Se petrecuseră atâtea şi era mult mai bine s-o ţină la distantă.

Dar acum îşi dădea seama cât de crud fusese cu ea.

— Îmi pare rău, Bliss, zise el. A fost o perioadă grea pentru Mikio. Pretutindeni în jur era numai moarte şi nu voiam să te fac şi pe tine părtaşă la aşa ceva. O sărută pe gât. Şi te cunosc. Ţi-ai fi dat seama cum stau lucrurile din clipa când aş fi spus „alo”.

— E bine, Jake, şopti. Atâta vreme cât te-ai întors sănătos.

Îl sărută.

— Am aflat despre femeia cu opalul, continuă ea rapid. Era amanta lui Big Oysters Pok. Mai era şi spioană comunistă.

— Atunci am avut dreptate, zise Jake. Mă urmărea ca să mă ţină departe de barcă. Ca să nu mă amestec în treaba *dantai*-ului.

— Dar…

Dar el îi puse o mână peste gură şi făcu: „ssst” din vârful buzelor. Feţele le erau foarte apropiate şi el văzu semnul de întrebare din ochii ei.

Maşină, îi şopti el în ureche.

— Du-te la maşina ta şi mut-o din faţa intrării. Nu uita să stingi farurile. Apoi vino direct aici.

— Dar, Jake…

— Repede! o grăbi el şi o văzu dispărând în umbrele ce învăluiau casa. Nu făcea nici cel mai mic zgomot şi după o clipă el se străduia să-şi dea seama încotro o luase.

Când se întoarse înapoi, păru să se materializeze din aceleaşi umbre negre ca cerneala. Venea spre el aplecată pe jumătate.

— Ai văzut ceva? şopti Jake.

Ea înclină capul afirmativ.

— O maşină venind, l-am văzut farurile.

— Bine, zise el. La să vedem cine-l vizitează pe *Marea Băltoacă* la această oră din noapte.

Asta însemna să se întoarcă înapoi în casă. Duhoarea

copleşea deja totul în jur şi Jake ştiu că trebuiau să se grăbească, aşa că se aşezară chiar în faţa uşii de la intrare. Aşteptarea era foarte neplăcută. Nu ajuta la nimic chiar dacă respirau pe gură. Ploaia încetase complet şi totul în jur era extrem de liniştit. Auziră pietrişul scârţâind şi pe cineva care urca scările.

Se auzi un ciocănit la uşă şi Bliss o deschise. În aceeaşi clipă, Jake se repezi şi trase înăuntru pe omul de pe pragul uşii. Bliss închise uşa cu piciorul şi aprinse lumina.

Chinezul se uita la ei cu singurul lui ochi bun. Celălalt, alb ca laptele şi orb, lucea ca un soare mânios de iarnă.

— Nu vreau să-l văd, îi spuse Sawyer lui Sei An. În nici un fel de împrejurări…

— Dar am intrat deja, zise Sir John Bluestone deschizând uşa biroului lui Sawyer.

— Îmi pare teribil de rău, *tai pan*, se scuză Sei An, uitându-se pe furiş din spatele înaltului *gwai loh*. M-a luat prin surprindere.

— E în regulă, Sei An, zise Sawyer.

— Am trimis după serviciul de pază.

Sawyer văzu zâmbetul superior ce se lăţea pe faţa lui Bluestone şi ştiu că nu va putea suporta.

— Nu, nu, Sei An. Spune-le că totul e în regulă. În afară de faptul că-şi pierdea onoarea.

Sei An aruncă o privire *tai-pan*-ului ei, văzu situaţia jenantă în care se afla şi, ca să n-o facă şi mai jenantă, înclină din cap fără un cuvânt şi închise uşa după ea.

— Luaţi loc, *tai pan*, zise Sawyer cu un surâs forţat. Cărui fapt datorez această onoare?

Era târziu. Soarele atârna pe cer ca o vânătaie umflată, scăldând oraşul într-o lumină prăfoasă şi roşcată. Portul Victoria era înţesat cu toate tipurile de ambarcaţiuni, de la vechile jonci aproape uzate, care-şi desfăşurau pânzele de un oranj decolorat, până la crucişătoarele moderne, zvelte, cu motoarele duduind; de la cargouri dubioase, înregistrate în ţări din cealaltă jumătate de lume, până la portavioanele cenuşii înregistrate pentru R§R.

— De la această fereastră, zise Bluestone ignorându-l pe

Sawyer, perspectiva e extraordinară. Te face să te simţi stăpânul întregului Hong Kong. Se întoarse cu un rânjet pe faţă şi, fără să ceară permisiunea, se îndreptă spre barul cu placă de granit şi turnă băutură în două pahare de cristal cu gura largă. Aşeză unul pe biroul din faţa lui Andrew Sawyer şi sorbi dintr-al lui.

— Hm, producţie specială!… Excelent!

Sawyer nu atinse paharul de whisky. Îşi ţinea mâinile cu degetele împletite, ca să le ascundă tremurul. Nu ştia dacă tremură de mânie sau de frică.

— Nu ţi-e sete, *tai pan*? Bluestone mai rânji o dată cu gura până la urechi. Purta un costum impecabil, de culoarea cretei, o cămaşă de albul cel mai pur, de la Tumbull şi Asser, cu cravata reglementară, butona de manşetă şi ac de cravată de aur, pantofi strălucitori sângerii.

— Aceasta e o vizită de curtoazie? zise Sawyer în cele din urmă, exasperat.

Bluestone zâmbi; obţinuse încă o mică victorie. Ştia că începeau să se acumuleze. Se uită la whisky, clătină lichidul de culoarea ambrei.

— De curtoazie? Ah, nu, *tai pan*. Nu cred că mi-ar îngădui timpul aşa ceva.

— Cu siguranţă că nu v-ar îngădui, zise Sawyer şiret. Aţi fost foarte ocupat în ultima vreme, nu-i aşa?

— Nimic nu ţi-ar plăcea mai mult în clipa asta decât să-mi tragi una, *tai pan*. Bluestone îl privi ţintă Sawyer. Dar ar fi mai bine să iei seama.

— E o ameninţare? Crezi că mă sperii?

— Ar fi un tip îngrozitor de stupid, zise Bluestone tăios, cel care n-ar fi speriat de perspectiva de a-şi pierde întregul imperiu.

— Înţeleg de ce aţi venit aici, zise Sawyer. Se ridică, acordându-i lui Bluestone încă o victorie măruntă. Nu mai putea suporta ca privirea regală a lui Bluestone să se uite în jos la el. Sunteţi prea grăbit. Credeţi că aţi câştigat deja, că toată InterAsia vă aparţine.

— Şi nu-i aşa?

— Până la un anumit punct, zise Sawyer ferm.

Bluestone se apropie de birou, se aplecă peste el.

— În clipa asta, avem treizeci şi opt la sută din InterAsia. Numai azi am mai obţinut’ opt procente. Stocul creşte şi brokerii noştri sunt asaltaţi cu oferte de a vinde acţiunile la preţul oferit de noi, care rămâne de zece dolari la valoarea curentă de la Hang Seng. Doar nu credeţi că mai puteţi opri transferul de acţiuni acum, când e prea târziu.

— Ieşi afară din biroul meu! urlă Sawyer, pierzându-şi şi mai mult onoarea, dar fără să-i pese. Obrajii îi ardeau de mânie şi neputinţă.

Bluestone îşi aruncă o privire degajată prin încăpere.

— Întotdeauna mi-am dorit biroul ăsta, clădirea asta. Aşezarea e superbă.

— E al meu! tună Sawyer. Şi atâta timp cât e al meu, ţie ţi-e interzis să pui piciorul în el. Puse mâna pe telefon şi ceru să vină serviciul de pază.

— Atâta timp cât mai e al dumitale, e privilegiul dumitale. Bluestone îşi azvârli paharul în mijlocul unei grămezi de hârtii. Dar, serios vorbind, amândoi ştim că nu va mai dura multă vreme. Îşi duse arătătorul la buze şi zise meditativ:

— Ştii, cred că sunt în posesia celui mai bun plan de reeducare, ca să pun în valoare maximă perspectiva. Doi bărbaţi în uniformă şi înarmaţi intrară în încăpere şi Bluestone zise:

— Ei bine, *tai pan*, văd că eşti ocupat. Şi eu am o grămadă de treburi. Îşi ridică braţele. Tot ce-i aici trebuie înlocuit, desigur, aşa că ştiu că mă vei scuza. Şi se îndreptă rapid spre uşă.

Cel mai în vârstă dintre paznicii în uniformă zise:

— Sir?

— Nimic, răspunse Andrew Sawyer, cu capul în mâini. Voi nu puteţi face nimic.

Când Oleg Maluta o convocă în biroul lui, nu pregetă să se ducă. Acum, când intrase cu bine în joc, când îi strecurase cuţitul sub armură şi-i găsise locurile vulnerabile, nu se mai temea de el.

Oleg Maluta nu-i mai părea înalt de doi metri, înzestrat cu o putere nelimitată şi cu o inteligenţă atotcuprinzătoare, care ar fi putut-o atrage oricând într-o capcană.

Îşi aminti de pistolul pe care existau, încă neşterse, amprentele imprimate de degetele ei crispate. Fotografiile pe care le avea, cu ea plângând în noaptea de iarnă, când o atrăsese în capcană şi o silise să-l ucidă pe Alexei. Fotografiile murdare, de care făcuse atâta caz în faţa ei, care reduceau dragostea dintre ea şi Mihail Carelin la o împerechere, o acuplare animală.

Nu ar trebui să se permită să existe astfel de fotografii, se gândea ea. Ele erau o provocare la adresa lui Dumnezeu şi a sfinţeniei sentimentelor. Prostituatele şi actorii de cinema puteau fi astfel prinşi în intimitatea unui moment de celuloid, chiar dacă nici o emoţie adevărată nu trecea de la unul la altul în realitatea scenei. Privitorul – voyeur-ul – trebuia să participe adăugând elemente extrase din propria lui (sau a ei) imaginaţie, pentru ca astfel de scene să treacă drept viaţă. Aici însă, goliciunea Danielei şi a lui Carelin era îngrozitoare. Adevărata obscenitate consta în captarea a ceea ce simţeau unul pentru altul.

Strada era foarte circulată şi Daniela era obligată să ţină ferestrele închise din cauza prafului de ciment care se ridica atât de sus, încât transforma soarele palid într-o acuarelă poantilistă.

Nu-i păsa însă de asta. În momentul acela era prinsă până în gât în activităţile zilei, care fluctuau de la şedinţele privitoare la bufet şi personal până la evaluarea proiectelor în curs, evaluarea personalului de conducere, verificări ale cheltuielilor şi problemele cronice ale dezvoltării, probleme care erau plaga noilor oficii.

Slăbiciunea inerţiei o învăluia ca un linţoliu. Era endemică pentru structura birocratică sovietică, dar azi părea mai greu de suportat. Direcţia ei – ca şi întreaga Slujbă, după cât părea – era cufundată în ineficientă, plictiseală şi prostie. Monotonia îi transformase pe toţi, îi făcuse să devină nişte melci ce se târau orbeşte pe pământul pietros.

După mai bine de zece ani şi numai Dumnezeu ştie câţi bani băgaţi în ea, Africa se îndepărta tot mai mult de comunism. Protestele întregii Europe occidentale nu mai păreau altceva decât o tentativă nesemnificativă; stăpânirea Rusiei asupra Europei de Est, deşi puternică, nu

făcea decât să pună şi mai clar în evidenţă propria ei lipsă de viziune şi de inspiraţie globală.

Singurul succes incontestabil îl reprezentau centrele de antrenament terorist, în spatele cărora se aflau sovieticii; dar în vreme ce colegii Danielei le aplaudau succesele şi militau pentru şi mai mulţi recruţi din Orientul Mijlociu, ea vedea ceea ce lor le scăpa: să-i înarmezi pe arabi era una, dar să-i antrenezi în terorism era altceva.

Pericolul fanatismului absolut era mai mic în Rusia acum, când guvernul rescria istoria lui Stalin şi a lui Troţki. Fanatismul ideologic face şi aşa destul rău, gândea Daniela. Dar fanatismul religios reprezenta o Primejdie mortală, de proporţii de neevaluat.

În vreme ce „Ceaika” ei trecea dincolo de Poarta Borovitki, Daniela se întreba dacă vreunul dintre cei de la slujbă îşi dădea seama la răspândirea cărui rău contribuia.

Biroul lui Oleg Maluta consta dintr-un complex de trei camere în interiorul Kremlinului. Se afla la etajul al patrulea al unei clădiri fără nimic remarcabil, lângă teatru; ferestrele străvechi ofereau o perspectivă excelentă de la Piaţa Catedralei, înţesată de turişti, La Turnul Tăcerii, ridicat în 1485, care era cea mai veche dintre clădirile Kremlinului.

De ambele laturi ale ferestrelor batante atârnau draperii de catifea; un birou solid de mahon se afla drept în | faţa lor. În acest fel, lumina era întotdeauna în spatele lui Maluta şi în ochii vizitatorului.

Daniela închise uşa de stejar şi traversă covorul de Ispahan, ocolind în drum două scaune cu spătar înalt, tapisate cu catifea. Portrete ale lui Lenin şi Stalin, supradimensionate, evident în afara producţiei standard, atârnau de fiecare parte a peretelui. Capătul unei sofale de piele se vedea din spatele unei uşi parţial deschise.

Maluta era la telefon, pe jumătate întors; ea îi puse pe birou două plicuri: ultimele ei rapoarte asupra lui Carelin şi Genaciov. Se uită pe fereastră. Dincolo de zidul crenelat, de inspiraţie italiană, dincolo de Turnul Tăcerii se vedeau bărcile de pe râul Moskva, mişcându-se ca nişte şerpi ce s-ar târî pe o colină. De la depărtarea aceasta, apa părea densă ca plumbul. Avea culoarea zincului. Ferestrele erau

închise din cauza mirosului de fum de la motoare şi a zgomotului de la nesfârşitele şantiere. Şi totuşi observă că praful se infiltrase pe pervazuri.

Maluta îi făcu semn spre un scaun, dar ea nu-l băgă în seamă. Ocoli biroul şi îşi ridică piciorul încălţat cu cizmă pe scaunul lui. Cu o smucitură, întoarse scaunul turnant, de piele şi îşi îndoi genunchiul. Postavul gros, maroniu, al fustei de uniformă se ridică, ca din întâmplare, dând la iveală pielea coapselor.

Şocat şi furios, Maluta ridică mâna s-o lovească, dar Daniela îl apucă de încheietură cu amândouă mâinile. El deschise gura, dar ea îşi apropie foarte mult faţa de a lui şi încet, încet îi împinse mâna în jos. Ochii li se întâlniră şi, de data asta, Daniela descifră vulnerabilitatea din spatele faţadei atât de îngrijit alcătuite. Maluta era un copil, aşa cum toţi bărbaţii, în adâncul sufletului, rămâneau copii. Asta era diferenţa esenţială dintre sexe, gândi Daniela: în esenţa lor, bărbaţii sunt copii; femeile sunt mame.

Daniela îl înjură în faţă, în vreme ce îi împingea mâna care se împotrivea dincolo de poala fustei, în întuneric.

— Asta vrei, nemernicule, îi şuieră ea. Pentru asta te temi că vei fi pedepsit de Oreanda. Nu-i aşa, Oleg?

— Nu-mi spune aşa, aici. Faţa i se înroşise, iar mâna care ţinea receptorul se albise.

— Închide telefonul, Oleg.

— Ţi-am spus…

Ea îi înşfăcă mâna cu putere, îi călăuzi degetele până atinseră tufa părului pubian. În clipa când îl simţi că tremură, îi împinse mâna înapoi, de-a lungul coapselor.

Creierul lui Maluta luase foc. Printre flăcări, vedea faţa Oreandei. Buzele ei pline, senzuale se deschiseră şi ea îi vorbi. Mai mult îi simţi decât îi auzi cuvintele.

Căderau ca stropii de rouă peste degetele lui încercate.

Îşi umezi cu limba buzele uscate; începu să tremure şi mai tare.

— *Asta* vrei, Oleg. Avea un glas şoptit, mătăsos.

— Nu aici, replică el răguşit. Nu acum.

— Oh, ba da, şopti ea cu buzele lipite de urechea lui. Aici. Acum.

— Nu! strigă el, încercând să se ridice de pe scaun. Dar Daniela întinse mâna şi i-o cuprinse. Apoi îi împinse degetele înăuntrul ei şi zise „Haide”, ca unui copil al cărui Plâns nesfârşit ar fi vrut să-l oprească.

Oh, Dumnezeule, Dumnezeule, Dumnezeule! Îi trecu prin minte lui Maluta care tremura. Simţea cum i se scurge sudoarea la subsuori. Cu un mormăit ştrangulat, închise telefonul fără să fi terminat convorbirea. Simţea în gură un gust ciudat, dulceag.

— Eşti nebună? zise el, dar ştia că nebunul e el, nu ea; ştia că dacă ar fi trebuit să-şi scoată mâna acum n-ar fi putut.

— De ce faci asta? şopti el. Nu-şi putea lua ochii de la buzele ei, care se rotunjeau în cercuri mici. Ca să mă umileşti încă o dată? Ca să-mi spui cât mă dispreţuieşti, cât de dezgustată eşti să faci dragoste cu mine, cât mă urăşti?

— Acum îmi vine, zise Daniela arcuindu-se în degetele lui. Privirea ochilor ei cenuşii părea să-l mângâie. Acum. Şi se întinse să-i frământe umflătura din pantaloni.

Îl simţi cum tresare, apoi ţâşni puternic şi zise:

— Acum, oh, acum.

Telefonul începu să sune. El gâfâia, cu faţa plină de sudoare care îi picura peste gulerul scrobit al cămăşii. Tresări ca şi cum ar fi suferit mici şocuri electrice, în timp ce ea continua să-l frece prin pantalonii uzi. După câteva clipe, telefonul încetă.

— Sper că ai aici un schimb de haine, zise ea râzând, în vreme ce îi scotea mâna din ea şi îşi cobora piciorul.

— Ţi-a plăcut? Ochii lui Maluta n-o părăseau, în vreme ce ea ocolea barul şi se aşeza în sfârşit pe unul din cele două scaune tapisate cu catifea. Şedea cu spatele foarte drept, cu picioarele lipite, în atitudinea unui soldat. Ţinea capul dat pe spate, o şuviţă de păr des de culoarea mierii îi atârna peste un ochi cenuşiu şi rece, care îl cântărea.

— Vreau să ştiu, zise Maluta. E important pentru mine să ştiu. Nu se mişcase un centimetru de când plecase ea de lângă el.

— De ce e important pentru tine, Oleg?

— Pentru că, zise el. Şi se opri.

— Pentru că îţi închipui că eşti un amant perfect?

— Pentru că Oreandei... nu-i plăcea niciodată.

Explodase din el şi Daniela îşi suprimă surâsul de triumf.

Ştiuse perfect că el nu se putea imagina în nici un fel ca amant, de aici singurătatea în care trăise în toţi anii de la moartea Oreandei. Dar voise să-l provoace să-i răspundă, ştiind că, dacă-l împungea destul de adânc, adevărul va ieşi inevitabil la suprafaţă. Şi reuşise.

— Acum vrei să ştii dacă sunt la fel cu ea în privinţa asta, zise ea.

— Da.

— Oleg, Oreanda n-a venit niciodată la tine în birou şi nu ţi-a făcut niciodată aşa ceva.

— Într-adevăr, niciodată nu s-a întâmplat, admise el.

— Ce-i plăcea ei?

El ţinea ochii închişi, îşi masa fruntea cu degetele crispate.

— Îl citea pe de Sade. Ştii asta.

Nu ştiuse, bănuise numai până când i-o confirmase el, la *dacha.*

— Şi punea în practică ce citea. Daniela îl urmărea atentă. Da, continuă ea în cele din urmă. Îmi imaginez că era curvă.

— Nu ştii nimic despre ea, zise Maluta, dar fără nici o convingere în glas.

— Dimpotrivă, zise Daniela, oprindu-se deliberat să mai spună ceva.

— Ei bine? zise el. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Eu credeam că da.

— Nu înţeleg.

— Oleg, zise ea, alt răspuns nu vei mai primi.

Se ridică, surâzând:

— Sper că nu ai vreo şedinţă iminentă. Eşti ud de sus până jos.

El se uită în jos la pantaloni, ca şi când abia acum ar fi devenit conştient de halul în care era.

— Uită-te ce mi-ai făcut.

— Vreau fotografiile cu Mihail.

— Nu, zise Maluta.

— Ce ai de gând să faci, zise ea dispreţuitoare, să-ţi împrăştii sămânţa peste ele?

El se simţi deodată jignit.

— La ce te gândeşti? Nu poţi să mă constrângi să ţi le dau.

— Nu am nevoie, Oleg, zise ea cu seriozitate. Te-ai constrâns singur deja.

— Ce uşor scoţi cuvintele din gură, curvă.

— Nu, Oleg, zise ea. Oreanda a fost curva, căţeaua care te controla şi-ţi făcuse viaţa un iad.

— Am iubit-o! urlă el, iar ea gândi „Da, rana e la fel de dureroasă ca şi când ar fi fost făcută ieri.”

— Am iubit-o din toată inima.

— N-ar fi trebuit s-o iubeşti. Dacă n-o iubeai, trăia.

Maluta se albi la fată.

— Ce vrei să spui? Dar ştia perfect ce voia ea să spună.

— Negi că tu ai pus focul, zise ea. De ce? Crezi că poţi să ascunzi asta de ea? Crezi că poţi să scapi de răsplata pe care ţi-o pregăteşte ea?

Maluta strângea braţele scaunului.

Apoi, în şoaptă:

— Acum ea ascultă, nu-i aşa, Oleg?

Ochii lui erau mari şi ficşi.

— *Eşti* nebună! Tremura. Ştia că trebuie să umple cu ceva liniştea asurzitoare sau va înnebuni. Cu asta se luptase de când murise Oreanda. Acum iese la suprafaţă, se strecura pe lângă sigiliul pe care-l aplicase la marginea cea mai întunecată a cugetului.

— Oreanda e moartă! Moartă şi îngropată!

Daniela îşi scutură capul, simţind victoria. Ochii lui, care se roteau de jur împrejur, îi dădeau înfăţişarea unui animal hăituit.

— Ea e în sufletul tău, Oleg. Trebuie să ştii asta.

Se aplecă peste biroul lui, cu ochii strălucind ca ai unei fiare.

— Ea ştie cine a pus focul. Ştie cine a ucis-o.

Apoi, pe neaşteptate, Daniela ocoli biroul. Înfăţişarea ei se îmblânzi, o dată cu vocea:

— Dar eu te voi apăra, Oleg. Mâna ei se odihnea pe

testiculele lui. Le simţi cum vibrează Te voi apăra de Oreanda. Doar puterea ei e acum a mea, Oleg. Puterea magică a fost transferată. Stă în puterea mea s-o folosesc cum doresc. Vocea îi devenise un cântec de leagăn. Da, da, te voi apăra.

Maluta, tremurând tot, scotocea cu frenezie sub gulerul cămăşii. Scoase o cheiţă cu aspect vetust, pe care o ţinea pe un lanţ, de aur şi, bâjbâind, o introduse în broasca de la sertarul de jos al biroului. Trase sertarul şi scotoci o vreme prin el, fără să se afle în raza vizuală a Danielei.

— Uite-le, zise el în cele din urmă. E-n ordine? Uite-le!

Daniela se uită la pachetul pe care îl zvârlise el pe birou. Inima îi bătea cu putere. Încercă, fără succes, să-şi regleze respiraţia.

— Tu şi Mihail Carelin, zise Maluta cu buzele strânse. Ca două personaje dintr-un film. Dintr-un film pornografic.

Se uita în altă parte, ca şi cum n-ar fi putut îndura ceea ce era obligată să facă.

— Copiile şi negativele. Ai acolo tot. O vână i se zbătea la tâmplă. Părea neobişnuit de obosit, ca şi cum înapoierea fotografiilor i-ar fi răpit energia.

Daniela îşi ridică mâna, îl mângâie pe fruntea asudată:

— Sărmanul de tine. Odihneşte-te, dragule. Dormi.

Oleg Maluta încuviinţă din cap. Închise ochii.

Încet, cu respectul cu care mama ei se apropia de chipul lui Cristos pe cruce, Daniela întinse mâna spre pachet.

Jake îl izbi pe Kao Ochi-Alb cu putere, în centrul nasului. Carnea se rupse, cartilajul se despică şi ţâşni un torent de sânge. Jake ţinea mâinile chinezului, ca nu cumva acesta să oprească curgerea sângelui.

Ochiul bun al lui Kao se înroşise şi costumul lui, ieftin era pătat de sânge.

— Ştiu că n-ai venit aici să te regulezi, îi zise Jake. Întâi, că eşti prea bătrân pentru asta. Îl măsură pe chinez de sus până jos, apoi îl târî spre lumină. Şi al doilea, eşti un amărât de asiatic. Aşa ţi-ar fi zis McKenna, nu ştii? Mă-ntreb, dacă ti-a zis-o vreodată în faţă. Nu, n-avea el atâta curaj. Dar se gândea la asta tot timpul. Nu erai pentru el decât o rană

vie.

Îl luă pe Kao Ochi-Alb de ceafă şi, ca şi când ar fi fost un pisoi care a udat covorul, îi înfundă mutra în faţa umflată a lui McKenna. Duhoarea era insuportabilă.

— Mă – Măreaţa Baltă de Pipi, exclamă într-un târziu Kao Ochi-Alb. *A mi tu fo!*

— Ai dreptate, zise Jake. Cheamă-l pe Buddha. Dar n-o să aibă milă în noaptea asta. Cel puţin, nu faţă de tine.

Îl înşfăcă din nou pe chinez, îl ţinu drept în picioare. Era important să-l ţină într-o poziţie cât mai dureroasă.

— Apă, zise Kao Ochi-Alb. Îşi întoarse capul spre Bliss. Pentru mila lui Buddha, puţină apă!

— Oh, zise Jake, ai vrea ca ea să aibă grijă de tine, nu de mine? Foarte bine. Greşeala asta n-o s-o mai faci şi altă dată, îţi garantez.

Orbita însângerată a lui Kao Ochi-Alb se holba la el, fără să înţeleagă. Jake îi zâmbi lui Kao Ochi-Alb în faţă şi în aceeaşi clipă îşi repezi un braţ în el, în vreme ce cealaltă mână îi apuca sacul sacru şi îl strângea atât de tare încât ochiul cel bun al lui Kao Ochi-Alb îi ieşi din orbită cu o expresie de agonie. Kao tremura şi se zgâlţâia. Pe sprâncene i se formară picături de sudoare. Avea buzele trase înapoi într-un rictus de durere. Pieptul i se ridica şi i se cobora, umflându-se, după ce Jake îi dădu drumul. Gemu adânc şi capul i se prăbuşi.

— Jake… Bliss făcu un pas spre el, dar Jake îi făcu semn să se dea înapoi. Nu voia să observe expresia îngrijorată de pe faţa ei.

— Acum ai văzut cât de puţin înţelept ai fost, şopti el blând la urechea lui Kao Ochi-Alb. Aşteptă ca şi chinezul să încline din cap, apoi continuă:

— Acum să-mi spui ce căutai aici.

— În vizită.

Jake îşi mai folosi o dată mâna. De astă dată, trupul lui Kao Ochi-Alb se arcui, picioarele i se agitară fără să le mai poată controla.

— Ah, Buddha, şuieră el printre dinţii strânşi.

— N-o să te ajute Buddha acum, zise Jake. Nimeni n-o să te ajute. Spune-ne ce făceai aici. Se prefăcu că-l strânge

uşor şi chinezul gemu adânc, încercând să se ferească.

— Ştiu cine eşti, îi şopti Jake încet la ureche. Ştiu că lucrezi pentru Sir John Bluestone. Şi ştiu cine e Bluestone. Acum spune cine te-a trimis aici.

Kao Ochi-Alb, holbându-se terorizat la faţa lui Jake, zise:

— Un comunist.

— Şi ce dorea un comunist de la Măreaţa Băltoacă de Pipi?

— El – chinezul înghiţi, împingând pe gât propriul său – sânge – el era numai un canal. Un canal prin care Bluestone putea să răspândească vestea tulburărilor de la SouthAsia.

— Şi tu erai omul de legătură al lui Bluestone?

— Da.

— McKenna nu bănuia nimic?

— Ce să bănuiască? Mă credea de la o Triadă. Poate de la Green Pang. Cine ştie…

— Bluestone a fost în spatele delapidării fondurilor de la SouthAsia.

— Da, sigur.

— Cine a mai fost implicat?

— Nu ştiu.

Îl răsuci, îi trase un-ghiont şi-l făcu să stea drept.

— Ascultă aici, căcat de câine lovit de ciumă, zise Jake ameninţător, tata a fost omorât, asupra acestei doamne s-a tras şi cineva a încercat să mă ucidă şi pe mine, pe fiecare stradă de aici până la Kyoto.

— Jake, i-ai făcut destule, zise Bliss raţională.

— Nu, răspunse Jake atât de ameninţător că o înspăimântă. Apoi către Kao Ochi-Alb:

— Spune-mi ce ştii.

— Ţi-am spus. Ohhh! Vomita, după lovitura pe care i-o dăduse Jake în ficat.

— Jake. Bliss îi pusese mâna pe umăr. Poate că spune adevărul.

— Ascult-o, zise chinezul icnind, în genunchi.

Avea fruntea lipită de covorul uzat.

— Buddha, ce vrei de la mine?

— Vorbeşti foarte isteţ, zise Jake aplecându-se peste chinez. Vreau să ştiu cine te-a antrenat.

— Bluestone.

Jake ridică ochii, se uită la Bliss.

— Nu are decât un răspuns la toate întrebările. Văzu o expresie deosebită pe-faţa ei, în vreme ce îi făcea un semn negativ cu capul. Chinezul minţea.

— *Ai mi tuo fo*, întrebările tale sunt de vină, nu răspunsurile mele.

— Un maestru, zise Jake serios. Ţi-am spus că a fost format de un maestru.

Îl lăsă pe chinez încovrigat pe podea, supravegheat de Bliss şi căută ceva în bucătărie. Se întoarse cu un cuţitaş şi, aplecându-se, îl înşfăcă pe Kao Ochi-Alb de părul slinos de sudoare şi-i trase capul pe spate.

— De vreme ce-ţi ies pe gură numai răspunsuri isteţe, să ne ocupăm puţin de gura ta.

— Ce-ce vrei să zici?

Jake îi rânji în faţă:

— Ai o mulţime de dinţi. Surâsul era dur şi fără nici o milă. O să-i scoatem unul câte unul.

— *Dew neh loh moh*, ai înnebunit? Privirea lui Kao Ochi-Alb era hipnotizată de lama lucitoare a cuţitului. Apoi zâmbi, şiret ca o vulpe:

— E bine, e foarte bine. Ştii ce? Aproape m-ai făcut să-mi ud pantalonii. Dar ştiu că nu vei…

— Jake, pentru iubirea lui Buddha, nu!

Kao Ochi-Alb gemu când Jake repezi cuţitul şi-l înfipse în gingia moale şi roză de sub o măsea din partea de jos. Răsuci lama, care zgârie smalţul şi trase dintele afară.

— Jake, ce se întâmplă cu tine?

Ieşise şi sângele izbucnise fântână. Kao Ochi-Alb se îneca şi horcăia. Se bătea cu pumnii în cap ca să oprească durerea.

— Oh, oh, oh, gemu el. Nu mi-a spus că aşa o să fie.

— Cine nu ţi-a spus?

Jake era foarte aproape de el.

— A spus că n-o să mă doară. Că n-o… Ah, Buddha, doare!

— Închipuie-ţi cum o să fie când o să-l bag şi în partea cealaltă a gurii, zise Jake pregătind cuţitul.

— *A mi tuo fo*, nu! Kao Ochi-Alb încercă să se târască de acolo, dar Jake îl ţinu cu putere. Avea lacrimi în ochi şi scuipa sânge. Nu merită! Nimic nu merită!

— N-ai fost antrenat de Bluestone, zise Jake. Atunci de cine? De Daniela Vorkuta?

— O curvă de muiere? zise Kao Ochi-Alb dispreţuitor. Buddha, nu! Numai mândria îi oprea lacrimile să curgă. Am fost antrenat de Chen Ju.

Jake râse.

— Despre bătrânul nemernic circulă mai multe legende decât despre oricine altcineva. Aşa că acum ai face mai bine să spui adevărul.

— Ăsta e adevărul! Buddha, crezi că mai vreau să-mi faci ce mi-ai făcut?

— E uşor să vorbeşti despre Chen Ju, zise Jake. Bătrânul a murit de mult.

— A murit? Acum era rândul lui Kao Ochi-Alb să râdă. Despre cine crezi că vorbim? Despre Bluestone? Chinezul mai scuipă o dată. Diavolul străin e singurul care se crede deştept. Îşi şterse cu mâneca sângele de pe faţă. Cine i-a dat *tai pan*-ului ideea de a pătrunde în inima SouthAsiei?

Jake îl înşfăcă pe chinez de pieptul hainei, deja rigid şi mirosind a sânge închegat. Încheieturile i se albiseră de strânsoare, căci Bliss, capabilă să intuiască adevărul, îi făcuse semn în tăcere.

— Ce tot spui?

— Dacă Chen Ju a murit, zise Kao Ochi-Alb, atunci eu am stat faţă în faţă cu o stafie.

Mandalay, oraşul de aur, era centrul lumii. Iar Royal Palace, pe care regele birmanez Mindon îl ridicase din lemn solid de tek în 1857, era centrul său: misticul-munte Meru, atât de îndrăgit de cosmologia buddhistă-brahmană.

După standardele birmaneze, Mandalay, vechi de numai un secol, era un oraş tânăr. Dar, întinzându-se înspre nord devenise curând centrul oricărui comerţ, aflându-se situat chiar în mijlocul regiunilor în care se cultiva orezul. Clima era atât de uscată, încât adesea cerul devenea ocru din cauza norilor de praf ridicaţi de vehiculele străvechi.

Totuşi Mandalay exercita o magie incomparabilă asupra inimilor birmaneze. Se spunea că Gautama Buddha călătorise spre Mandalay, ca să vestească că la a o sută douăzeci şi patra comemorare a morţii sale va lua naştere la poalele Culmii Mandalay cel mai mare centru al învăţăturii buddhiste.

Britanicii dezminţeau legendele de acest fel, la fel de hotărât cum respingeau şi fetişurile asiatice. În 1885, când cuceriră oraşul, rebotezară Palatul Regal – Fortul Dufferin şi transformară camerele sacre în barăci. Ordonanţele mustăcioase lustruiau harnice cizmele ofiţerilor în coridoare parfumate cu lemn de lămâi, unde răsunaseră mai înainte vocile sfinte. Comandanţii scoteau din teacă săbiile Wilkerson, îşi atingeau cu ele bombeurile cizmelor şi urlau „Aleluia”. Fusese fortificat încă un avanpost al Imperiului.

În primăvara timpurie a lui 1945, englezii asediaseră fortăreaţa – apărată de o mână de japonezi şi de soldaţi birmanezi. Puşcaşii şi-au făcut treaba atât de temeinic, încât azi nu au mai rămas decât pereţii exteriori şi şanţul cu apă.

La asta se gândea Tony Simbal, în vreme ce contempla ruinele Palatului Regal, un pătrat perfect, ai cărui pereţi priveau spre cele patru puncte cardinale. Studia locul care ştia că fusese Camera Leului, camera centrală a tronului, în care generalul englez Prendergast intrase cu calul în iarna lui 1885, când regele Thibaw fusese obligat să plece în exil. Urina aburindă a animalului nervos pătase un covor vechi de sute de ani, adus la Mandalay din vechea capitală Amarapura. Generalul socotise că e foarte bine aşa. Cei ce ţesuseră covorul reprezentaseră detaliat *arhats*-ii sau sfinţii din Theraveda, ceea ce îl făcea să se simtă prost, aşa că a poruncit fără pic de remuşcare ca acel covor să fie ars.

Şi azi, se gândea Simbal, dacă te uitai la Palatul Regal puteai simţi miros de ars.

Spre răsărit, cerul roşiatic nu promitea nici o ploaie. Pământul dureros de uscat crăpa sub soarele arzător, cu gurile deschise strigând fără glas după umezeală. Simbal, într-o cămaşă albă de bumbac, şorţ şi cizme zdravene, înalte, de piele, aştepta, în vreme ce Max Threnody urca,

din greu colina.

Căldura era insuportabilă; cămaşa kaki a lui Threnody era udă toată. Se ştergea pe frunte cu o batistă uriaşă, deja înnegrită.

— Cristoase, zise el, ăsta-i un loc uitat de Dumnezeu.

— Dimpotrivă, îi răspunse Simbal contemplând ruinele palatului, ăsta e chiar locul unde locuieşte Dumnezeu.

— Şi cam unde ar trebui el să stea? Zise Threnody sarcastic.

— Acolo. Simbal arătă spre nord-vest, unde munţii de purpură se înălţau din întinsa câmpie Irrawaddy.

— Shan? sforăi Threnody, mutându-se de pe un picior pe altul. Dorea cu disperare să scape de soare.

— Cristoase, singurul lucru care are aici vreo valoare e ăla care omoară oamenii.

— Într-adevăr? Simbal n-avea nici un chef să urmeze gândirea monodirecţionată a fostului său şef. Acolo sus e puterea. Puterea reală. La care nişte oameni ca tine nu pot decât să viseze. Muntele ştie secretul mai bine decât oricare din noi.

— Credeam, zise Threnody, că oameni ca tine nu râvnesc la asemenea putere.

Simbal se întoarse să-l privească. Căldura făcea ca ochii să-i pară cumva şi mai bulbucaţi. Copil, Simbal avusese un acvariu. Unchiul lui îi cumpărase o pereche de minunaţi peşti aurii, înveşmântaţi parcă în catifea, cu ochii bulbucaţi. Simbal îi iubea, dar într-o seară plecase de acasă şi uitase lumina aprinsă deasupra acvariului. Când se întorsese, peştişorii aurii muriseră, umflaţi grotesc, răsfierţi de căldură. În clipa aceea, Threnody îi amintea de peştişori.

— Sunt surprins că ai venit.

— Ca să fim cinstiţi, nu mi-ai dat posibilitatea să aleg. Threnody îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor. Apropo, Cubanezul se pişă ca dracu’ pe tine.

— Mă străduiesc să nu plâng, zise Simbal. O să-i treacă.

Threnody îl privi atent prin ochelarii groşi.

— Tony, mi se pare că Observ oarecare ostilitate.

Simbal căută într-un buzunar al cămăşii, supradimensionat şi depuse trei fotografii în mâna lui

Threnody. Erau alb-negru, granulate, ca atunci când s-a distrus o parte a negativului. Aveau, de asemenea, aspectul absolut plat al fotografiilor luate de la mare distanţă. Erau fotografii de urmărire. Reprezentau un bărbat frumos, cam la treizeci şi cinci de ani, cu ochi limpezi şi inteligenţi, cu un nas perfect american, cu o gură senzuală. Puţinul care se vedea din peisajul de fundal arăta limpede că fotografia fusese făcută chiar lângă Palatul Regal.

— Aşadar, e aici, zise Threnody.

— Exact ca şi tine, Max, răspunse scurt Simbal. N-ai zis: „Dumnezeule, trăieşti încă.” Ochii îi străluceau.

— La ce mi-ar fi folosit? zise Threnody. Fapt este că Peter Curran trăieşte. Se mai uită o dată la fotografiile pe care i le dăduse Simbal. Am face mai bine să nu ne manifestăm nici o surpriză. Îl vreau şi tu o să mi-l aduci.

— Chiar aşa?

— Să nu faci pe virtuosul cu mine, Tony, zise Threnody înţepat. În ce fel de treabă crezi tu că suntem băgaţi? Îţi închipui că suntem nişte gentlemeni, care nu uită niciodată să zică „te rog” şi „mulţumesc” şi nu stau niciodată unul în calea altuia?

— M-ai folosit. Tonul lui Simbal era acuzator, l-ai folosit pe Monica şi Martine ca să mă urmărească.

— Felicitări, zise Threnody, ai descifrat limbajul meseriei. Mai bine mai târziu decât niciodată, Tony. Da, aveam de făcut o treabă şi am folosit toate resursele pe care le aveam la dispoziţie: pe tine, pe Monica, pe Cubanez. Pentru asta mă plăteşte guvernul.

— O treabă al dracu’ de murdară.

— Aşa s-ar zice. Dar cineva trebuie s-o facă, nu-i aşa?

Puse deoparte fotografiile lui Curran. Să ştii că n-ai dreptul legitim să te plângi. E şi treaba ta, ca şi-a mea.

— Dar tu eşti din DEA, Max, zise Simbal. În caz că ai uitat, Martine e din SNIT. Asta înseamnă CIA. Compania şi DEA sunt totdeauna la distanţe uriaşe una de alta. Mai bine mi-ai spune ce-mi scapă.

— Totul la timpul său, zise Threnody. Acum, că suntem amândoi aici, o să afli tot.

Simbal se uita la. Un şir de călugări înveşmântaţi în

sarafane, care treceau încet printr-una din cele douăsprezece porţi ale palatului. Capetele lor rase luceau în lumina prăfoasă a soarelui. Se gândi la ceea ce făcuseră englezii Oraşului de Aur, cum distruseseră covorul de la Amarapura.

— Birmanezi, zise el după un timp, practică o anume formă de buddhism. La Theraveda nu există un singur zeu atotputernic. Poţi să te rogi chiar pentru bunăvoinţa lui Buddha. Se poate şi să nu existe o intervenţie divină. Salvarea e în întregime în mâinile individului.

Orice viaţă e suferinţă, cred budiştii de la Theraveda. Viaţa şi moartea sunt părţile opuse ale *samsarei*, renaşterea. Nu există decât o cale de a ieşi din ciclul perpetuu al suferinţei şi aceea este stricta aderare la învăţătura sacră a lui Buddha, la *dharma*. Omul trebuie să urmeze neabătut căile arătate de *arhats*, sfinţii şi de *boddhisatvas*, Buddha-în-devenire. Numai atunci poate ajunge omul în nirvana.

Azi, chiar aici, în centrul lumii, poate că numai călugării mai practică un budism atât de pur.

— Şi tu eşti unul dintre ei, nu-i aşa, Tony? Threnody se şterse încă o dată pe faţă. Eşti mult deasupra maselor. Eşti pe Shan, pe munte, de unde priveşti de sus toate micile furnici patetice care se târăsc pe coastele muntelui, îndeplinind rutina zilnică prin care trebuie să trăiască.

— Asta crezi tu despre mine?

— Hai, recunoaşte, Tony. Eşti un blestemat de elitist. Fă-ţi o favoare şi admite măcar atâta lucru.

Călugării dădeau colţul. Aveau toţi acelaşi pas, cei mai mulţi şi acelaşi gând.

— Ştii cu cine trebuia să se întâlnească aici, în zori, Peter Curran? întrebă Simbal.

— Uimeşte-mă!

— Edward Martin Bennett.

— Bine, bine, zise Threnody, e ceva ce secţia de cercetări a omis să descopere.

— Ce vrea *diqui*-ul cu ei?

— Glumeşti, Tony? Cu ce a furat din computerul DEA, *diqui*-ul are cale liberă pentru droguri câteva luni de-acum

încolo, până ne punem noi iarăşi la punct reţelele din Asia.

— Nu prea cred că treaba asta are de-a face cu drogurile, Max.

— Nu-mi pasă cu ce are de-a face, zise Threnody. Lichidează: i şi să terminăm cu asta. Aştepta ca Simbal să-şi îndrepte capul spre el, ca ochii lui să-l măsoare. „Un lucru se poate spune despre netrebnic”, se gândea Simbal, „are clasă”.

— Trebuie să stăm puţin de vorbă, Tony. De la suflet la suflet, ca să zicem aşa.

— Nu cred că Chen Ju e problema noastră cea mai gravă.

Tsun Trei înjurături se mişca greoi pe puntea de tek a noii sale jonci, servind ceaiul pregătit de Neon Chow.

— Întrucât în dimineaţa asta Bluestone şi-a mărit pachetul de acţiuni InterAsia la peste patruzeci la sută.

— Mă întreb de unde are atâta capital, zise Jake pe gânduri în vreme ce sorbea din ceaiul aburind.

Tsun Trei înjurături îi înşiră lista de învestitori pe care i-o dăduse Su Nas-Rupt.

— Au bani destui că cumpere tot Hong Kong-ul dacă e nevoie.

Jake era conştient de nelinişstea din glasul celuilalt.

— Bobby Chan, Ping Şase Degete, Sir Byron Nolin-Kelly, Dark Leong Lau. Impresionant. Şi totuşi, murmură el, trebuie să existe o limită a lichidităţilor pe care le poate îngropa chiar şi Bluestone într-un singur proiect.

— Mai au nevoie de numai nouă la sută ca să câştige controlul, zise Tsun Trei înjurături.

— Asta înseamnă treisprezece milioane de acţiuni. Care e preţul curent pentru InterAsia la Hang Seng?

— Să văd. Tsun Trei înjurături coborî pe Calea companiei. Jake aruncă o privire împrejur. O văzu pe Bliss vorbind cu Neon Chow. Erau amândouă adâncite în conversaţie, dar observă că, din când în când, Neon Chow arunca o ocheadă în direcţia lui. Cu coada ochiului era imposibil să-i descifreze expresia. Îşi notă în minte s-o întrebe cum progresase relaţia ei cu Bluestone.

— Douăzeci şi doi şi un sfert, zise Tsun Trei înjurături

întorcându-se. A fost o lovitură teribilă când a trebuit să închidem SouthAsia.

— De cât au nevoie?... De două sute nouăzeci de milioane de dolari. Cât au cheltuit deja?

Tsun Trei înjurături făcu un calcul rapid.

— Cred că trei sferturi de miliard. Pentru asta a trebuit fără îndoială să lichideze nişte depozite. Dar ce importanţă are? În clipa când vor obţine controlul asupra InterAsia vor avea efectiv în mână toată Colonia Coroanei. Un miliard de dolari e un preţ mic pentru tot Hong Kong-ul.

— Mic numai dacă ţi-l poţi permite, zise Jake pe gânduri.

— Şi acum ce vom face, *Zhuan*? Cum o să-l împiedicăm pe *tai-pan*-ul *gwai loh* să ne ia tot?

Jake simţi din nou amărăciunea din glasul celuilalt. Ştia că resimţea ca dureroasă îndepărtarea lui din afacerea pe care o condusese de o viaţă. Nu aceasta fusese relaţia lui cu Zilin. Dar Jake nu era Jian, ci *Zhuan*, iar timpurile erau altele. *În privinţa asta, să nu ai încredere în nimeni, Jake*, îi spusese tatăl său. *În nimeni. Până nu găseşti informatorul lui Bluestone din interiorul Cercului*. Jake zise:

— Aş dori să-i spui lui Sawyer să cheme broker-ul nostru şi să pună în vânzare acţiunile du Long.

— Ce? strigă Tsun Trei înjurături. Alea sunt vechituri! Câştig mare – de trei ori valoarea de pe piaţă – pentru un mare risc. Vor face să crească uimitor preţul pentru InterAsia. Şi pentru ce? Într-adevăr, o să ridice preţul stocului de pe piaţă, dar pentru câtă vreme? Şi pentru cantitatea neînsemnată de bani lichizi pe care o vor aduce faţă de uriaşa noastră pierdere de capital, o să ne pună în situaţia să plătim înapoi sume ce ne vor cocoşa.

— Dacă vei mai fi aici, vei fi bucuros să plăteşti, zise Jake ironic.

Tsun Trei înjurături se întoarse, pe gânduri.

— O clipă. Faci asta în beneficiul lui Bluestone? Datoria adăugată va face InterAsia mai puţin dezirabilă şi pentru cel care vrea s-o preia.

„Dar nu destul de puţin dezirabilă”, se gândi Jake.

— La cât crezi că se vor ridica acţiunile?

Tsun se gândi o clipă:

— La şapte puncte. La zece, dacă avem noroc.

Va fi suficient? se întreba Jake. Atât de aproape de marginea prăpastiei cum se afla acum, putea simţi cum îi atârnă deasupra capului sabia pe care Bluestone, Daniela Vorkuta şi Chen Ju o fabricaseră special pentru el. Se întreba dacă făcuse bine că avusese o încredere deplină în tatăl său. La urma urmelor, fusese şi Zilin doar un om, Putuse şi el să facă greşeli. Uneori încrederea nu rezistă cerinţelor vremii.

Dar, ştia foarte bine că el, în calitate de *Zhuan*, fusese cel ce luase hotărârea finală. În ultimă analiză, fusese modul lui de a judeca. N-avea nici un rost să dea vina pe morţi dacă totul eşua.

Tsun Trei înjurături îşi strânse ceaşca micuţă în pumn:

— *Zhuan*, eu am fost de la început împotriva manifestării în public a noii companii.

— Sunt conştient de asta, unchiule.

— Pe spiritul Tigrului Alb, dacă mi-ai fi urmat sfaturile n-ar fi fost posibil nimic din toate astea. N-aş sta să mă uit cum tot ce-am făcut aici de când am venit de la Shanghai îmi e răpit de un nemernic de diavol străin.

— Să nu uiţi, Unchiule mai Bătrân, zise Jake, cum ai venit prima dată în Hong Kong. Tatăl meu te-a trimis aici, ca angajat al lui Barton, tatăl lui Andrew Sawyer, ca să-ţi începi munca pentru Cerc. Hotărârea de a ieşi în public cu InterAsia a fost luată de mine cu binecuvântarea tatei.

Pentru un moment, Tsun nu făcu nimic. Se uita fix în „ochii de cupru”, adumbriţi, ai lui Jake.

— Mă întreb unde a dispărut nepotul meu? zise el blând. Mă întreb unde e tânărul care îmi încredinţa tainele lui, cu care îmi împărtăşeam secretele?

— Asta a fost acum multă vreme, Unchiule mai Bătrân. E o diferenţă ca între noapte şi zi.

— Asta o văd şi eu, ca toată lumea, răspunse Tsun Trei înjurături. Încă nu sunt chiar aşa de bătrân.

— Te rog, fă cum te-am rugat, zise Jake blând, dar hotărât. Vreau ca acţiunile să fie pe piaţă înainte de sfârşitul zilei.

Stătu multă vreme lângă balustradă. Prefera să nu

privească cât de greu îşi croia drum bătrânul pe Calea companiei. Dincolo de ancora joncii, conducătorii de bărci cu motor erau ocupaţi să converseze, atenţi, cu turiştii înarmaţi cu camere de luat vederi, care mergeau spre sau veneau de la Jumbo, uriaşul restaurant plutitor care, împreună cu alte două la fel, era permanent ancorat în portul Aberdeen. Călătorii se uitau la întinderea de apă din faţa lor cu un amestec de fascinaţie şi de nelinişte, ca şi cum s-ar fi aşteptat, din clipă în clipă, să se întâlnească cu un contrabandist adevărat sau cu un asasin al Triadei.

Jake se alătură femeilor, care îşi întrerupseră conversaţia.

— Nu vă deranjaţi din cauza mea, zise el.

— Am terminat, zise Bliss.

Neon Chow zâmbi.

— Aţi terminat cu unchiul dumneavoastră? întrebă ea.

Lui Jake îi trecu prin minte că numai o excelentă actriţă putea să zâmbească atât de binevoitor, în timp ce te înţepa cu vorba. Hotărî să nu-i răspundă. În loc de asta, zise:

— Care mai sunt relaţiile cu Sir John Bluestone?

— E civilizat şi spiritual.

— Şi mai e şi spion comunist, zise Jake sec.

— Vă aşteptaţi să vină şi să mi se mărturisească deja?

— Mă aşteptam la unele progrese.

— Curvele, zise Neon Chow, nu fac progrese. Ele se scufundă numai în abis, din ce în ce mai adânc. Şi zâmbi din nou. Jake simţi cât era de ascuţită, ca lama strălucitoare a unui stilet.

— Şi în asta m-aţi transformat, prin instrucţiunile dumneavoastră, *Zhuan*. Într-o curvă.

— Ei bine, zise Jake, ce ştii dumneata nu cred că ştie şi Bluestone.

Neon Chow îl plesni peste faţă, strigând:

— Nemernicule! Nu ştii cât de greu suportă unchiul tău asta?

Jake nu se mişcă. Ochii de cupru îi luceau.

— Hai, continuă ea. Poţi să inspiri teamă celorlalţi, *Zhuan*. Scuipa vorbele ca şi cum îi ardeau limba. Mie nu mi-e frică de tine.

— Tot ce-ţi cer e să faci cum ţi se spune, zise Jake

rezonabil. Dacă e prea mult, spune. Eşti amanta unchiului meu, nu a mea. Mai ai şi alte ocupaţii cu care îţi umpli timpul, îmi imaginez.

— Eşti într-adevăr un nemernic!

— Cred că poţi să nu te mai întâlneşti cu Bluestone, zise el dintr-odată.

Ea făcu ochii mari.

— De ce?

— A fost o greşeală, zise Jake. S-o numim demitere.

— Nu vreau. Vrei să spui că nu sunt capabilă?

— Am spus că a fost o greşeală, asta-i tot. În afară de asta, tu însăţi ai spus că-l supără pe Tsun. Nu doresc asta.

— Vrei secretele lui Bluestone, nu-i aşa?

— Mai există întotdeauna şi altă cale. Nu voia să ştie că pentru el nu mai era altă cale. Ce i-ar fi cerut în acest caz?

— De exemplu? insistă Neon Chow. Încă mai cred că eu aveam cele mai multe şanse. Mai devreme sau mai târziu o să-i scape ceva când e cu mine în pat şi poate o să aud şi vreo convorbire târzie în noapte.

Pentru o vreme, Jake păru cufundat în gânduri.

— Foarte bine, zise el în cele din urmă. Să mai încercăm o dată. Dar te previn că, dacă într-o săptămână nu-mi aduci nici un rezultat, am terminat cu asta.

Ea păru nesigură:

— E foarte puţin timp.

— Altul nu-ţi mai acord. Se uită la ceas. În locul tău, l-aş folosi cât mai bine.

Neon Chow înclină capul. Coborî repede sub punte, îşi strânse lucrurile şi părăsi jonca.

Jake o urmărea cu privirea. Era uşor s-o deosebeşti în mulţime. Dacă ar fi vrut, ar fi putut opri circulaţia.

Bliss îi prinse privirea.

— Jake, începu ea, dar el îi făcu semn să tacă. Văzându-l pe Tsun Trei înjurături apărând de sub punte, se îndreptă spre el.

— S-a făcut, zise bătrânul. Părea într-o dispoziţie proastă. Dacă asta îţi spune ceva, află că şi reacţia lui Sawyer a fost la fel cu a mea. Dar a făcut cum ai ordonat. Acţiunile du Long sunt pe piaţă.

— Bine, zise Jake şi voi să se întoarcă.

— *Zhuan*!

— Da, Unchiule mai Bătrân.

— Bliss mi-a spus ce s-a întâmplat cu Măreaţa Băltoacă de Pipi şi sunt îngrijorat.

— Toţi suntem îngrijoraţi, Unchiule mai Bătrân.

— Nu. Sunt îngrijorat în ce te priveşte.

Jake îl urmărea în tăcere.

— Mi-a spus ce i-ai făcut lui Kao Ochi-Alb.

— Nu trebuie să…

— Accepta că şi ea e vinovată. Tortura…

— Am făcut ce trebuia, zise Jake scurt. Nimic mai mult.

— Înţeleg că sunt interese mari la mijloc.

— Mi-e teamă că mai mari decât ne dăm noi seama.

Tsun Trei înjurături se străduia să descifreze înţelesul cuvintelor nepotului său. Da, se gândea el, s-a schimbat mult. Spiritul lui e atât de departe de noi toţi. Asta înseamnă să fii *Zhuan*? Dacă-i aşa, atunci cu adevărat nu doresc să fie *Zhuan* nici fiul meu Numărul Unu, nici oricare altul dintre fiii mei.

— E adevărat că Chen Ju trăieşte? zise el în cele din urmă.

— Aşa se pare, Unchiule mai Bătrân.

— Şi că tu şi Bliss veţi pleca să-l căutaţi?

— Da.

Tsun oftă din greu.

— E extrem de periculos acolo. Pe munte.

— Ştiu.

— Acum e domeniul lui. Al lui Chen Ju. E sediul puterii duşmanului tău.

Jake se uită adânc în ochii bătrânului.

— Unchiule mai Bătrân, dacă nu fac asta, într-adevăr nu ne mai rămâne nici o speranţă nici unuia din noi.

— În cazul ăsta, trebuie într-adevăr să te duci, *Zhuan*.

— O să am grijă de ea, Unchiule mai Bătrân. E lucrul cel mai preţios pe care-l am, comoara dumitale.

— Piatra mea preţioasă. În ochii bătrânului străluceau lacrimi. Ai dreptate. S-au schimbat vremurile. Mult, cu mult mai mult decât mi-am dat eu seama. Shi Zilin nu mai e.

Acum eşti tu *Zhuan*, iar *bou-sehk* a mea nu mai e un copil. E greu să înţelegi aşa ceva. La care din schimbări se referea? La prima, la ultima sau la toate?

Nebunia sporea. A te afla în preajma ei era ca şi cum te-ai fi aflat prea aproape de o explozie care a scăpat de sub control. Nu era nici o mirare, se gândi Huaishan Han, că nici colonelul Hu nu mai era printre cei vii.

În coliba regească a generalului Kuo, Huaishan Han şedea ca o bucată hidoasă de slănină. Umărul care era mai sus decât celălalt nu-l supărase niciodată mai mult decât acum. Îi amintea permanent de fântână. Sau poate ea – Qi lin – era cea care îi amintea.

Ochii îi ardeau ca doi cărbuni încinşi. Cândva, Huaishan Han fusese undeva în nord, la mare distanţă de Beijing, la vânătoare de tigri. Tigri siberieni, enormi, venind direct din preistorie.

Ceea ce îl surprinsese cel mai mult fusese albul fiarei. Presupusese că se datora zăpezii. Acolo, în nord, era numai zăpadă. Îşi mai amintea încă de respiraţia care, asemeni unei vietăţi, îi ieşea din plămâni în rotocoale de argint. Părul îi fusese acoperit de chiciură, aşa încât părea prematur îmbătrânit. Frigul îi pătrundea prin hanoracul căptuşit cu blană de oaie.

Huaishan Han şi călăuza pierduseră trei zile urmărind urma slabă a unui mascul masiv. Parcă era un spiriduş: uneori îl auzeau sforăind, mârâind din gâtlej. Odată fusese sigur că-i simţise mirosul. Dar nu-l văzuseră niciodată.

Ultima noapte de tabără. Hotărâseră să renunţe. Frigul ie îngheţa oasele şi urmărirea părea zadarnică. În jurul focului nu vorbeau decât despre reîntoarcerea la civilizaţie care le putea dărui căldură şi hrană adevărată.

Huaishan Han se trezise într-o beznă adâncă. Luna Plină apusese. Vântul de noapte mătura tabăra cu aşchii de gheaţă şi de zăpadă, precum rămăşiţele unei armate învinse.

Auzise un sunet rapid şi ascuţit, îşi întorsese capul şi rămăsese împietrit văzând trupul masiv al fiarei din umbră, la nici o jumătate de metru depărtare. Îşi ţinuse respiraţia.

Simţea spaima ca pe o fiinţă vie care îi scurma în pântece. Simţea apă pe picioare şi era sigur că-şi pierduse controlul asupra vezicii urinare.

Muşchii gâtului fiarei, pe care îi vedea deasupra capului, erau încordaţi de aşteptare şi, în timp ce Huaishan Han se uita fascinat şi neputincios, tigrul smucise o dată cu putere din capul uriaş. Auzise o izbitură puternică, ca şi cum un copac bătrân ar fi fost lovit de fulger, iar faţa palidă a tovarăşului său se întorsese în direcţia lui.

Huaishan Han tresărise fără voie, iar capul uriaşei feline se înălţase. Un fornăit aspru, bestial, apoi privise drept în faţa creaturii. Pentru o clipă fusese linişte absolută. Apoi tigrul rânjise puţin, buzele negre se retrăseseră dând la iveală colţii lungi, pătaţi de sânge.

Ochii uriaşi, ca oglinzile, perfect rotunzi şi galbeni produceau propria lor lumină, strălucitoare, fascinantă. Erau încruntaţi în întunericul atotcuprinzător al nopţii, strălucind de forţă, iar Huaishan Han fusese sigur că pe lume nu mai existau decât el şi fiara.

Ştiuse că în următoarele şaizeci de secunde va trăi sau va muri. Ştiuse că nu mai avea ieşire. Ştiuse că dacă se mişca câtuşi de puţin tigrul va sări imediat asupră-i.

Fiara era cea care trebuia să hotărască. Ori Buddha, cel ce sălăşluia în toate făpturile vii. *Joss.*

Huaishan Han scoase un oftat slab de resemnare şi, privind moartea în faţă, o recunoscu ca fiindu-i pe deplin familiară.

Nu fusese surprins când fiara îi întorsese spatele. Orice lumină dispăruse, iar lumea extraordinară pe care i-o revelaseră ochii aceia dispăruse şi ea, puterea se stinsese, energia nesfârşită se evaporase. Iar uriaşa maşină de distrugere se contopise iarăşi cu noaptea.

Mulţi ani după aceea, Huaishan Han avea să zacă în pat fără somn, încercând să descifreze mesajul pe care i-l transmisese Buddha prin ochii aceia. În cele din urmă hotărâse că era acesta: nu că tigrul ucide fără să aleagă, ci că o face fără nici cea mai mică constrângere.

Acum, cocoşat în scaunul prăfuit de răchită de care îi făcuse rost generalul Kuo, Huaishan Han se uita în ochii

negri precum cărbunele ai lui Qi lin şi ştia că e din nou vizitat de înspăimântătoarea maşinărie de ucis din trecutul său. Fără entuziasm, se aplecă şi-i luă mâna între mâinile lui. O întoarse cu palma în sus. Părea atât de fragilă, atât de palidă şi frumoasă, cu degetele ei extraordinar de lungi şi de delicate. Şi totuşi ştia că aceasta trebuie să fi fost mâna care îl ucisese pe colonelul Hu. Rechemă în memorie frumuseţea hipnotică a fiarei care îşi exercitase puterea asupra lui. Dorise intens să întindă mâna şi să-i mângâie ochii de catifea. Femeia aceasta, nepoata duşmanului său, nu deţinea ea aceeaşi descumpănitoare calitate?

Era o nebunie să creadă aşa ceva, să creadă că există o astfel de putere. Numai că nebunia fusese tovarăşa permanentă a lui Huaishan Han, o parte din întunericul profund al fântânii, care rămăsese în el din ziua când generalul Kuo venise la marginea lumii în care se găsea el şi, aplecându-se îl trăsese afară din gura teroarei.

Huaishan Han închise ochii şi tresări violent. Ah, fântâna! Lumea celor damnaţi. Generalul Kuo îl salvase din ea, dar Huaishan Han ştia că nu scăpase cu adevărat niciodată. Sufletul îi rămăsese închis de groaza nemărginită a timpului acela fără sfârşit. Iar acum, privind în ochii de felină, atât de aproape de faţa lui, înţelese cu o tresărire că, deşi generalul Kuo îl trăsese la suprafaţă din adâncurile pierzării, el de fapt murise acolo, în adâncurile fără lumină ale fântânii.

Mai înţelese şi că nu mai fusese niciodată atât de viu ca în clipa aceasta, când se uita în ochii de agată. Acum Ştia cât se îndepărtase de maşinăria de distrugere şi, cu mâinile-i slabe şi tremurânde, trase spre sine minunatul cap al lui Qi lin. Obrajii îi erau fierbinţi, ca şi cum ar fi fost încălziţi din întuneric de un soare misterios, iar pielea ei avea moliciunea de catifea care, aşa cum îşi imaginase în visurile sale, fusese a tigrului alb siberian.

Ea gemu adânc, iar el o făcu să stea în genunchi în faţa sa. Simţea puternic primejdia care se degaja din ea, ca şi cum ar fi simţit pe gât lama unei săbii strălucitoare, înghiţi nervos şi îşi lăsă jos capul până când fruntea lui o atinse pe a ei.

Din el se scurgea energia şi ştia că, dacă în momentul

acela ea ar fi întins mâna şi i-ar fi rupt gâtul, el n-ar fi oprit-o. Dar ea n-o făcu şi n-o va face. Era atât de sigur de asta, cum nu fusese sigur de nimic altceva în toată viaţa lui.

Nu, ea nu-i va face lui nici un rău, ea, nepoata duşmanului său: în schimb va ucide pentru el. Îl va ucide pe Jake Maroc Shi.

Cu un respect aproape religios, Huaishan Han îşi lipi buzele de fruntea ei şi pentru o clipă oribila fântână îi dispăru din conştiinţă.

Girofarul se profila pe cer, radiind lumină.

— Cineva, zise Threnody, are mână sigură la aşezat lumini. Se auzeau acum şi sunetele asociate cu lumina. Sus pe colină erau destul de departe de sursă.

— Când sosesc băieţii, zise Simbal, eu trebuie s-o şterg Threnody recunoştea o ameninţare când o auzea. Se găseau la uşa din faţă a unei cafenele. Era încă atât de cald că asudau chiar dacă stăteau fără să facă nimic. Găsea clima insuportabilă şi se întreba cum poate să-i placă lui Simbal aici.

— N-am venit ca să-ţi spun despre Peter Curran. Puteam să-ţi telegrafiez informaţia sau s-o trimit pe Monica.

În preajmă se găsea un Buddha uriaş, aşa cum puteai vedea aproape pretutindeni în Birmania. Statuia şedea cu palma stângă în sus, sprijinită în poală, în vreme ce mâna dreaptă se odihnea pe genunchiul drept, cu degetele atingând solul.

— De fapt, continuă Threnody, sunt bucuros că ai făcut ceva pe mine, Tony. Asta dovedeşte că eşti în formă bună. Apucă paharul cu bere, aburit şi sorbi o înghiţitură. Nu mi-ar fi făcut plăcere să observ că te-am judecat greşit ultima dată.

Threnody, părea foarte sigur de el şi asta îl interesa pe Simbal. Nu se găsea pe terenul lui şi, după cum îi părea, Threnody, nu era un mare călător. Avea stomacul slab şi era predispus să se infecteze imediat cu parazitul local ori cu altceva. Cel puţin aşa umbla vorba la DEA pe vremea când lucrase Simbal acolo.

— Spune-mi, Max, zise el, ştiai că Peter Curran trăieşte?

— Cum aş fi putut să ştiu? zise Threnody.

— Îl vezi pe acest Buddha? zise Simbal. E vechi de multe secole. Alea încrustate la baza lui sunt diamante. În multe temple, birmanezi lucrează tot timpul ca să restaureze frunza de aur care se roade de-a lungul anilor, căci credincioşii o ating ca să le poarte noroc. Îşi mai turnă în pahar o sticlă de bere. Acesta se află în *mudra* Bhumispara. O cheamă pe Vasumdarhi, zeiţa pământului.

— Nu ştiam că Buddha are nevoie de vreun ajutor, zise Threnody sec.

— Legenda spune, continuă Simbal, că Mara, zeul distrugerii, a vrut întâi să distrugă puterea lui Buddha, dezlegând armata demonilor fioroşi şi trimiţând-o împotrivă-i, iar când a dat greş le-a mânat pe cele trei fiice ale sale, Dorinţa, Plăcerea şi Pasiunea, ca să-l distrugă.

Buddha a atins pământul, chemând-o pe Vasumdarhi, să stea mărturie că el a găsit cunoaşterea perfectă. Cu încuviinţarea ei, pământul a început să se frământe şi să se cutremure cu atâta violenţă încât Mara şi fiicele lui au fost toţi înghiţiţi cu totul.

Threnody îşi terminase berea. Împinse paharul spre centrul mesei, barieră stingheră între ei doi.

— Aşa mă vezi tu, Tony, ca pe Mara, zeul distrugerii, venit să te facă praf?

Simbal rămase tăcut. Era mult prea conştient de felul în care îl prevenise Roger Donovan împotriva lui Max.

— Astăzi nu sunt decât un mesager. Purtătorul unor veşti proaste. Vrei să asculţi ce am să-ţi spun?

— Foarte bine.

Threnody se aplecă peste masă. Luminile reclamei făceau să alunece pe faţa lui galbenul şi roşul, ca şi când ar fi fost pictat în ulei.

— Vreau să spun să asculţi cu adevărat, Tony. Până la sfârşitul amar. Chiar dacă nu-ţi va plăcea ce vei auzi. Am fost ofiţerul tău de caz în situaţii destul de grele. Totdeauna te-am scos la lumină cu pielea întreagă. Întotdeauna îmi scot operativii la lumină cu pielea întreagă.

— Dar nu şi cu minţile întregi, zise Simbal. Dar ştia că Threnody are dreptate. Pentru el, oamenii lui erau pe primul

plan. Încasa el destule chestii fierbinţi de la ştabii de deasupra, dar nu permitea ca vreo picătură din ele, să se scurgă la executivii lui. Era un lucru neobişnuit. Existau o mulţime de ofiţeri de caz dornici să-şi facă un nume, care şi-ar fi asumat riscuri oricât de sălbatice pentru oamenii din teren, numai să iasă treaba făcută.

— Uiţi, continuă Simbal, că acum lucrez pentru Roger Donovan.

— Donovan, într-adevăr. Contactul tău personal în reţeaua bătrânului.

Simbal îl privi în ochi:

— Crezi că de asta mi-a oferit slujba?

— Dumnezeule, nu. Dar joacă şi asta un rol, Tony. Poate că un rol crucial. Cred că atunci când e la ananghie, Donovan crede că tu îi vei rămâne credincios *orice s-ar întâmpla.*

— Pentru că am crescut împreună, pentru că am mers la şcoală împreună?

— Nu subestima reţeaua, Tony. Aţi trecut împreună prin ritualurile tinereţii. E o legătură greu de rupt.

— N-ai spus până acum nici un cuvânt despre Curran şi Bennett, zise Simbal.

— Îţi sunt recunoscător, Tony. Prin tine i-am găsit. Ţie ţi-am dat o motivaţie, înţelegi. Eşti atât de cavaler, ştiam ce reacţie o să-ţi provoace moartea lui Curran.

— Nu ţi-a trecut prin cap ce a însemnat asta pentru Monica?

— Crede-mă, Tony, când îţi spun că pentru Monica e mult mai bine să creadă că a murit decât să ştie adevărul despre el.

— Tu ai hotărât să joci rolul lui Dumnezeu?

Threnody se făcu că nu aude.

— Ştiam că odată ce ţi-am dat o motivaţie suficientă, o să-ţi înfigi dinţii în toată încurcătura asta. L-ai găsit pe Bennett. Întotdeauna ai fost-cel mai bun buldog al meu, Tony. A trebuit să fac şi pe dracu', acum şi totdeauna, ca să te fac să laşi prada din colţi.

— Am făcut mai mult decât să-i găsesc, Max, zise Simbal. Curran şi Bennett sunt băgaţi într-o chestie care depăşeşte

şi DEA, depăşeşte chiar şi Quarry, zise Simbal. Ştiu câteva fapte, dar ele nu se lipesc de nimic concret. Înainte de a muri, Run-Run a reuşit să-mi spună nişte lucruri. Şi anume că *diqui*-ul transportă arme pe tot globul. Nu ca să le revândă, ci ca să le stocheze. Yi spunea că aceste arme antipersonale au puterea să distrugă lumea. L-a mai numit pe Bennett, spiriduşul care deschide uşa. Ştii ce a vrut să spună cu asta, Max?

— Tot ce ştiu e ce ţi-am spus ţie, zise Threnody. Chestia e că a trebuit să trec şi prin iad ca să primeşti aprobarea pentru însărcinarea asta. A fost o mulţime de…

— Asta nu-i în legătură cu Curran şi Bennett, i-o tăie Simbal. Niciodată n-a fost.

— Oh, ba da, a fost. Bennett şi Curran sunt o problemă. Roger Donovan e cu totul alta.

— Cine a trebuit să mă aprobe pentru sarcina asta? întrebă Simbal.

— Preşedintele.

— Preşedintele cui?

Threnody oftă:

— Al Statelor Unite. Ţi-a venit aprobarea direct de la vârf, Tony.

Simbal se holbă la fostul lui şef.

— Ce ai tu de-a face cu Preşedintele Statelor Unite, în afara faptului că de la el îţi capeţi medaliile pentru executivi, din când în când, în ceremonii închise?

— Acum lucrez pentru el. O parte din timp. De aceea pot să dirijez oameni de la SNIT, ca Martine. Într-un fel, sunt pe jumătate ieşit de ia DEA.

— De când? întrebă Simbal sceptic.

— De la aproape o lună după ce a fost ucis Henry Wunderman. Credeai că o chestie ca asta poate fi lăsată să treacă aşa de uşor?

— Şi DEA?

— În chestiunile care îi privesc pe oamenii mei, zise Threnody, lucrez ca şi mai înainte. Toţi ştiu că-l formez pe Boxer pentru a fi eventualul meu înlocuitor.

— David Boxer.

— Da. Sigur îl cunoşti.

— Lui ce i s-a spus?

— Că doctorii mi-au recomandat s-o iau mai uşor, să nu mai lucrez cu o normă întreagă. E foarte atent. Şi foarte bun. Nu-mi fac griji pentru DEA.

Simbal urmărea luminile colorate de pe faţa lui Threnody. Se întrebase întotdeauna cum ar fi dacă s-ar trezi într-o zi cu lumea lui întoarsă cu susul în jos. Acum, că se întâmplase, ştia că nimic nu se petrecea ca în imaginaţie.

— Ce se întâmplă, Max? De ce-ai venit aici?

— O clipă, Tony. Mai întâi simt nevoia să-ţi explic ceva. Preşedintele n-a fost încântat când i-am menţionat numele tău pentru treaba asta.

— De ce?

— Cum am spus, tu şi Donovan veniţi de la acelaşi club. Sunteţi foarte apropiaţi.

— Aşadar e ceva despre Donovan?

— L-am spus preşedintelui că, în cazul ăsta, cred că faptul poate lucra în favoarea ta. L-am spus că pariez pe tine, Tony. Nimic nu-ţi place mai mult decât să încaleci pe calul tău alb şi să-l distrugi pe omul negru. Făcu o pauză semnificativă. Nu contează cine ar fi el.

— Văd că ai câştigat.

— Eu te cunosc mai bine decât Preşedintele, zise Threnody. Şi, în afară de asta, toată răspunderea e pe umerii mei.

În spatele lor era un scuar luminat. Câţiva adolescenţi, goi până la brâu, jucau *chinlon*. Era sportul naţional birmanez şi un fel de manie printre tineri. Îşi pasau de la unul la altul o minge făcută din frunze de trestie de zahăr ţesute între ele, folosind lovituri complicate care implicau numai picioarele şi genunchii.

— Max, unde dracu’ duc toate astea?

— Cred că şeful tău – Roger Donovan – lucrează pentru partea cealaltă.

În scuar, puştiul cu mingea depăşise marginea cercului desenat în praf. Avea un diametru de şase metri şi jumătate; pierduse nişte puncte pentru că făcuse un pas greşit. Se scădeau puncte şi dacă mingea lovea pământul se primeau puncte după gradul de dificultate al loviturilor

realizate de cel ce avea mingea.

Lui Simbal, urmărind jocul de *chinlon*, îi păru rău pentru puşti. Jocul era strâns şi acum nu se mai afla în cursa pentru conducere. Apoi îşi dădu seama că de fapt, pentru el însuşi îi părea rău.

— Remarc, zise Threnody ironic, că nu ai spus: „Ţi-ai pierdut minţile”.

— Şi totuşi, zise Simbal. Puştiul, intimidat de greşeală, lăsase mingea să-i scape de pe picior. Se rostogolise în praf şi apoi sărise în sus. Acum pierduse orice şansă. Ce te face să-l bănuieşti pe Roger?

— Foarte simplu. Începe şi se sfârşeşte cu o pictură, zise Threnody. Dar de fapt nu e chiar aşa de simplu.

— Nu înţeleg.

— Îţi aduci aminte de tabloul pe care l-a atârnat Donovan în biroul lui când a venit director la Quarry?

— Sigur. E un Seurat, zise Simbal, reamintindu-şi convorbirea pe care o avusese cu Donovan. Dar nu e decât o copie.

— Cine spune?

— Donovan.

— Minte, zise Threnody. E original.

— Pentru Dumnezeu, cred că nu-l bănuieşti fiindcă tabloul e prea scump pentru cineva care trăieşte dintr-un salariu guvernamental, zise Simbal. Donovan vine dintr-o familie bogată.

Threnody făcu un semn cu mâna în aer.

— Sigur că nu. Banii nu au aici nimic de-a face. Chestia e că am mai văzut tabloul şi înainte. Cu ani în urmă eram la Paris. De pe atunci eram, mort după impresionişti. Bântuiam prin galerii şi prin muzee. Şi la licitaţii! Dumnezeule, mi-aş fi vândut sufletul să pot lua şi eu unul!

A fost singura perioadă când am chiulit de la serviciu. În mijlocul zilei, mă duceam la orice licitaţie puteam.

Acolo l-am văzut pe Seurat. Era vândut la licitaţie. Vândut unei femei extraordinar de frumoase, cu ochi cenuşii şi păr des, de culoarea mierii. Mi-o amintesc foarte bine din diverse motive. Voiam şi eu Seurat-ul, dar eu nu sunt ca prietenul tău Donovan. Eu nu provin dintr-o familie cu bani,

n-am urmat cele mai bune şcoli. Râse uşor, dar în râsul lui era o nuanţă întunecată şi poate şi un regret. Eu m-am născut pe partea proastă. Nu puteam decât să mă uit lung după fiicele brahmanilor din Boston şi să mă întreb cu ce ne erau ele superioare, mie şi bătrânului meu. Sigur că dacă lucrezi într-un birou de avocat de pe Colină, nu vii niciodată acasă cu faţa neagră de praf de cărbune şi cu mâinile aşa de bătătorite că arată ca nişte coarne de rinocer.

Dar la vremea când terminam colegiul îmi ştiam pictorii şi, Dumnezeule, cum îl iubeam pe Seurat. Îl râvneam, chiar dacă nu mi-l puteam permite. Aşa că în loc de tablou m-am concentrat asupra cumpărătorului.

— Blonda.

— Blonda, confirmă Threnody. Apoi m-a mai interesat şi din alt motiv. Am recunoscut faţa. Făcusem nişte cercetări în legătură cu o operaţiune cam ciudată. În aparenţă erau implicaţi ruşii. Mai precis, KGB-ul.

— Acolo, zise Threnody, întâlneam această faţă. Seurat-ul fusese cumpărat de un locotenent KGB pe nume Daniela Vorkuta.

În spate, în scuarul luminat, puştii se luptau pe viaţă şi pe moarte. Ar fi trebuit să fie răguşiţi de-acum de atâta strigat, dar zgomotul, ca şi energia care îi dădea naştere, Părea inepuizabil. Privind într-acolo, Simbal văzu că puştiul care făcuse două greşeli urcase din nou în clasament şi era iarăşi în frunte. Ar fi vrut să fie el puştiul ăla.

— Asta-i tot ce ai, despre Roger? întrebă el după o vreme. Că posedă un Seurat pe care l-ai văzut cumpărat cu ani în urmă, la Paris, de un locotenent KGB?

— Roger Donovan era la Paris în acelaşi timp, zise Threnody. Am făcut cercetări suplimentare. Locotenentul Daniela Vorkuta se afla la Paris în misiune de recrutare. Titlul oficial era de al doilea ataşat cultural, deşi se învârtea în nişte cercuri de oameni foarte puternici.

— Şi Seurat?

Threnody ridică din umeri.

— Celor recrutaţi le place să fie răsfăţaţi. Face parte din joc. Prima dată când ies la lumină toţi vor ceva tangibil. E ca şi cum ai încerca apa, să vezi cât de caldă şi de îmbietoare

este. Seurat a fost mai mult decât un dar.

— Ce dar!

— Un semn de cât de important putea fi Donovan pentru ei. Threnody căută într-un buzunar, scoase la iveală un plic pătat de sudoare. Şi crede-mă, a acţionat demn de potenţialul lui, Tony. Ai aici totul, copii de pe operaţiunile sabotate, informaţii cruciale furnizate. Totul a fost lucrat foarte inteligent se înţelege.

Simbal privea plicul pe care Threnody îl pusese pe masă.

— De ce nu l-aţi înhăţat înainte de asta?

Threnody ridică din umeri:

— Ce-ai vrea să-ţi spun, Tony? Suntem tâmpiţi. Toţi, în toate funcţiile. Bâjbâim orbeşte. Încurcăm treburile. Ca în orice birocraţie, încurcăm mai multe decât rezolvăm. Recunosc că la chestia asta m-am poticnit. Fără Seurat n-ar fi fost nici o bănuială. Cel puţin nu în direcţia lui Donovan.

— Şi ce ai dori să fac eu? În scuar jocul se terminase. Puştiul pe care îl urmărise Simbal îi pusese capăt, ultimele lui trei lovituri fiind deasupra oricărei concurenţe. Foarte bine, puştiule, îi trecuse lui Simbal prin minte.

— Ne ucide, Tony, zise Threnody. Ne suge sângele ca un vampir, ne usucă. Nu mai poate continua aşa. Trebuie lichidat. Repede, eficient, discret.

Băiatul pe care îl aştepta Simbal sosise. Îşi croia rapid drum printre mese. Se apropie de Simbal şi rânji. Făcea parte dintr-un trib de munte de lângă Mogok, de unde se scoteau din mină pietrele preţioase pentru care era vestită Birmania. Îl privea pe Simbal în faţă şi rânjea. În dinţii din faţă avea încrustat un rubin în formă de inimă, de culoarea sângelui de porumbel şi o bucată de jad imperial Mogaung, tăiată ca diamantele.

— Sunt pe drum, zise Simbal, ridicându-se. Băiatul supraveghease locul în care fuseseră ascunşi Curran şi Bennett. Mă duc după ei.

— La Shab, zise Threnody.

— Într-acolo se-ndreaptă, zise Simbal. N-am nici o îndoială. Threnody se uită la el. Se gârbovi, luă plicul, îl întinse:

— E râu, Tony. E foarte rău.

Simbal, pe care puştiul îl trăgea de mânecă, luă plicul.

— O să arunc o privire peste ce-ai adunat.

— Nu prea mai e timp.

— Ce vrei să spui?

— Hai, Tony, zise Threnody. Te cheamă Shan. Locul unde trăieşte Dumnezeu.

— Departe de locul în care se află Roger Donovan.

— Asta face parte din misiune. E ultima ei parte, zise Threnody. Oamenii mei, care-l ţin pe Donovan sub urmărire, mi-au transmis că va fi aici în câteva ore.

— Dar de ce? întrebă Simbal.

— Nu ştiu. De fapt, nu-mi pasă. Lucrul important e ca tu, Tony, să acţionezi imediat.

— Încă n-am fost de acord cu nimic, zise Simbal. Am venit aici să-i lichidez pe Bennett şi pe Curran. Vrei să ţi-o mai spun o dată? Nu mai lucrez pentru ţine.

— Găseşti tot acolo. Arătătorul lui Threnody lovi plicul. Roger Donovan e un trădător, Tony. Din cauza lui au murit o mulţime de oameni. Threnody avea o privire grea. Îi lichidezi pe Bennett şi Curran. Dumnezeu ştie că o merită. Simbal mai văzuse şi altă dată această privire. Dar în clipa de faţă, Preşedintele şi cu mine suntem interesaţi de Donovan. Vrem să-l lichidezi. Era privirea pe care o avea Threnody când hotăra să-i scoată lesa buldogului şi să-l lase să acţioneze după capul lui.

Bătrânul avea o piele ca frunza aurie. Soarele şi vânturile care alergau peste platoul Shan îl bronzaseră la fel cum bronzaseră şi produsele muncii sale.

Era un meşter din vechea şcoală birmaneză, ce dispărea cu repeziciune chiar în zona aceasta îndepărtată a ţării. Era maestru în obiecte lăcuite. Se născuse în Pagan, de unde, se spune, arta sa călătorise spre Birmania cândva, în secolul întâi al erei noastre, trecând prin China Imperiului Nan-ch’ao. Stră-stră-stră-strănepoţii locuitorilor de atunci trăiau astăzi în provincia Yunnan.

În zilele noastre, lichidul gri perlat, care se scurgea din copacul *thitsi* aşa cum e extras latexul din arborele de cauciuc, era înfăşurat în jurul unor rame de lemn sau de

bambus. Omul acesta lucra la fel cum lucrase tatăl său, folosind ca bază şnururi din păr de cal, aşa încât produsul finit dobândea o minunată flexibilitate.

Jake stătu câtva timp pe vine în spatele bătrânului. Adusese cu sine două sticle de Johnnie Walker Negru şi patru cartoane de ţigarete americane, care zăceau între picioarele bătrânului.

Bătrânul era cel care susţinea conversaţia. Jake dădea din cap şi punea din când în când câte o întrebare, în vreme ce urmărea bătrânele mâini modelând îndemânatice lacul, care se înnegrea în combinaţie cu aerul, în jurul părului de cal.

Deasupra cerul era de culoarea ochilor de pisică, mase grele de nori acoperiseră orice petic senin. Poate că cerul era galben din cauza frunzişului sau poate din cauza prafului de pe platou, care plutea în aer ca nişte aripi uriaşe create de mâna unui artist.

După o vreme, Jake se ridică şi făcu câţiva paşi mai departe, spre capătul unei pieţe în aer liber, în care erau expuse spre vânzare tradiţionalele şaluri de mătase şi prize de opium. Aici, la umbra unui copac cu crengile plecate, aştepta Bliss.

— Ştie, zise Jake. A auzit de Chen Ju. Deşi aici nu e cunoscut acest nume. Aici e cunoscut ca Naga. Al dracu' de melodramatic. Marele şarpe din miturile asiatice.

— Jake.

— Unchiul Tommy ştie unde-l putem găsi pe Naga, continuă Jake. Toţi birmanezi aveau nume americane şi aşa erau cunoscuţi. Nu suntem departe. E cam la…

— Jake. Bliss îl luă de braţ şi-l conduse în partea cealaltă a copacului, unde erau la adăpost de privirile sătenilor.

— Ce s-a întâmplat? Din noaptea de pe jonca tatei nu mai vorbeşti decât despre Chen Ju. N-ai dormit, n-ai mâncat aproape nimic. Ai o privire care mă înspăimântă.

— Nu-i nimic.

— Tot atât de nimic ca şi ce s-a petrecut la McKenna?

— Ce-i cu asta?

— N-ai fost niciodată atât de dur. Niciodată, după câte ştiu eu. Poate că sadic e cuvântul.

— Nu mi-a făcut plăcere ce-am făcut.

— Nu, zise ea, poate că nu. Dar n-ai putea avea în vedere şi altă alternativă?

— Nu există alta. Ţi-am spus: Kao Ochi-Alb a fost antrenat de un maestru.

— Dacă ar fi fost aşa, ar fi preferat să moară decât să-ţi spună ceva.

Jake o privi o vreme. Le vedea pe femeile în *longyi*, cu feţele vopsite grosolan cu pigment galben pal. Îl urmăreau pe bătrân ca şi cum era Buddha în persoană.

— Ce spui?

— Nu *spun* nimic, zise Bliss apăsat. Încă de când veniseră aici avea impresia că Jake se distrugea şi că nu va mai fi bun să lupte. Ceea ce îţi cer să faci e să iei în consideraţie posibilitatea ca Ochi-Alb să-ţi fi spus exact ce a fost instruit să-ţi spună.

— Chen Ju vrea ca eu să fiu aici.

— Poate că da.

— Dar de ce? întrebă Jake. Nu are nici un sens să mă aducă pe mine în locul în care se află el. Ar fi cu mult mai bine pentru el să încerce să pună mâna pe InterAsia prin interpuşi, aşa cum şi face.

— Îi e teamă de tine, zise ea. Aici te poate distruge cu mult mai uşor decât în Hong Kong. Şi aici nu e nimeni care să facă o anchetă.

— E stupid, insistă Jake. Iar Chen Ju nu e un prost. Continua să se uite atent la ea şi observă ceva în expresia ei care îl făcu să se oprească. Numai în cazul că ştii tu ceva ce eu nu ştiu.

Bliss întoarse capul. Cum să-i spună ce se întâmplase cu tatăl lui? Cum să-l pregătească pentru *da-hei*?

— Eu… Şi apoi închise gura. Ştiu, cu sentimentul teribil că se scufundă, că nu exista modalitate prin care să-l pregătească pentru ce avea ea să-i spună. Dar de ce, el nu trebuia să înţeleagă. De câte ori îl văzuse ea pătrunzând în *ba-mahk*? Era la fel *da-hei*-ul?

— Te-ai schimbat, zise el.

— Ca şi tine. Dar sper că-ţi mai reaminteşti cum era pe vremea când eram împreună.

Ceva din vorbele ei îl străpunse ca o săgeată şi se lăsă să alunece în jos până ajunse pe vine, cu spatele lipit de trunchiul copacului.

Bliss îngenunche lângă el.

— Jake, zise ea, ce este?

— Nu ştiu.

Ea ştia că minte şi i-o şi spuse, prosteşte, înainte de a se gândi ce face.

— Tu ştii tot, nu-i aşa, izbucni el. Ştiai când minţea Kao Ochi-Alb şi ştiai când spunea adevărul. Acum ai ghicit în mine o schimbare. Ce altceva mai ştii şi nu-mi spui?

Bliss ar fi vrut să-şi fi muşcat limba în loc să spună ce spusese.

— Tu nu ştii? zise ea blând. Tu eşti cel care poate ghici adevărul. Cu ajutorul pulsului…

— Nu.

— Ce?

— Nu mai am posibilitatea să găsesc pulsul. Faţa lui era în umbră, dar ea n-avea nevoie să-i vadă expresia ca să-i descifreze amărăciunea din voce.

— Numai despre asta e vorba?

El se întoarse spre ea.

— Ţi se pare atât de puţin?

Ea îl cuprinse cu braţele.

— Vorbeşti ca un băieţel care şi-a pierdut ursuleţul favorit.

— Mă simt ca un om care a orbit dintr-odată.

O vreme ea nu zise nimic, dar îi luă mâinile într-ale ei. Degetele li se împletiră. Împreună, priveau norii fără odihnă îngrămădiţi ca lenjeria murdară sub cerul galben, într-o clipă se auzi bubuitul unui tunet îndepărtat. Care însă păru să treacă pentru totdeauna.

— Te-a înspăimântat vreodată, Jake?

— Ce?

— *Ba-mahk*-ul.

— Puterea lui?

— Nu atât puterea, cât vederea interioară. Legăturile interioare. Îl cuprinse cu amândouă braţele. Legătura cu cealaltă lume.

— Eu l-am văzut numai ca pe o putere.

Asta e diferenţa dintre noi, se gândi ea.

— Poate că, zise ea cu grijă, de aceea îţi şi lipseşte atât.

El se întoarse spre ea.

— Ce vrei să spui?

— *Ba-mahk*-ul, cred, era mult mai mult decât putere.

Jake se desprinse din îmbrăţişare, îşi întinse mâinile.

— Uită-te la el, zise el. Tremură. *Ba-mahk*-ul mă ţinea sănătos. Prin el puteam să-mi hotărăsc strategiile, ştiam instinctiv care era pasul pe care trebuia să-l fac şi unde era pericolul.

— Şi acum?

— Acum nu mai am nimic, zise Jake. Îşi trecu mâinile prin părul des. Nu mai e nimic între mine şi moarte.

Bliss era bucuroasă că nu-i spusese ce se întâmplase cu tatăl lui. Poate că ea crezuse atât în Zilin, încât se convinsese singură că bătrânul ştia cumva că Jake îşi pierduse *ba-mahk*-ul, iar *qi*-ul lui contopit cu al ei trebuia să fie un fel de ajutor pentru singurul fiu care îi mai rămăsese.

În clipa aceea a agoniei lui Jake ea văzu ce trebuia el să facă. Şi ştiu că nu îl va putea ajuta deschis. Era ca un copil care poartă după el ursuleţul iubit ani şi ani, chiar dacă ursuleţul a început să se destrame şi să îmbătrânească.

Ursuleţul, credea copilul, îndepărta răul, mai ales când se aventura în lumea înspăimântătoare de dincolo de casă. Dar din păcate ursuleţul nu mai exista, iar copilul trebui să înveţe să creadă în propriile lui puteri ca să se păstreze, psihic, departe de rău.

Acesta era punctul în care se oprise Jake. Poate că, se gândi ea, Fo Saan nu-i făcuse o favoare când îl învăţase să găsească pulsul. Aveai nevoie să înţelegi complet *qi*-ul ca să cooperezi cu el atâta vreme cât exista şi să faci acelaşi lucru şi după ce nu mai era.

— Dacă tu nu poţi să ai încredere în tine, Jake, zise ea, cum poţi aştepta să aibă altcineva? Tu eşti *Zhuan*-ul. Cât de grele sunt într-adevăr faptele care se sprijină pe umerii tăi cred că numai tu ştii.

O fetiţă cu faţă de înger se opri la câţiva metri depărtare. Ca şi maturii, era vopsită cu coajă de *thanaca* pisată, iar

părul lung îi era prins la spatele feţei roşii cu o agrafă roşie modelată în formă de floare-stea.

— Cred că nu înţelegi, zise Jake rar. Şi cred că eu sunt de vină pentru asta. Mă simt ca şi cum aş fi pierdut mai mult decât *ba-mahk*-ul, Bliss. Mă simt ca şi cum aş fi pierdut o parte din mine însumi.

— Dar *ba-mahk*-ul nu era o parte din tine?

Fetiţa se holba deschis la ei. Îşi pusese un deget în gură şi-l sugea ca pe un baton de sfeclă de zahăr.

— E un pustiu în mine care înseamnă mai mult decât pierderea pulsului.

— Dar ce?

Jake observă că fetiţa nu se uita la ei, ci la altceva, de lângă ei. Era ceva exact în spatele umărului drept al lui Bliss, în afara vederii lui. Fetiţa începu să plângă.

— Dacă aş şti asta, zise el, aş şti totul. Dar mintea lui era la fetiţă şi la ce o făcea să plângă. Fetiţa făcu un pas înapoi şi Jake citi pe faţa ei dorinţa de a fugi. Dar era prinsă într-un fel, ochii ei erau fascinaţi.

Fascinaţi…

— Bliss, zise Jake încet, nu te mişca. Simţi cum trupul ei se încordează aproape imediat.

— Ce este?

— Fă exact cum îţi spun, îi şopti el la ureche. E-n regulă?

Putea să-i vadă faţa, acum numai la periferia razei sale vizuale.

— Jake, ce este?

— Nu te mişca, am spus, şuieră el. Trebuia s-o ţină strâns, căci capul ei începuse mişcarea involuntară pe care o cere trupul când se simte în pericol.

— Fă cum îţi spun!

— Da. Simţea frica ei răzbătând la suprafaţă.

— Bine. Acum ascultă-mă. Peste o clipă mă voi mişca. Atunci să nu te clinteşti. Înţelegi? Să nu faci absolut nici o mişcare. Nu trebuie să te mişti. Clar?

— Da. Jake…

— Nu mai e timp, zise el scurt. Pornesc…

Şi sări peste ea, izbind puternic cu piciorul în jos, strivind cu călcâiul de pământul adânc crăpat, trupul şarpelui.

Asta o atrăsese şi o înspăimântase pe fetiţă. Nimic altceva nu ar fi provocat o astfel de reacţie la un copil din triburile de pe culmi. Vipera se încolăci şi Jake o izbi drept în spatele capului. Ţinând-o încă sub călcâi, se aplecă şi o înşfăcă cu cealaltă mână. Era o *mwe-boai*. Cea mai periculoasă viperă birmaneză. Era periculoasă nu numai din pricina veninului său mortal, ci şi pentru că ataca neprovocată atât oameni cât şi animale.

Auzi oftatul lui Bliss şi ştiu că în cele din urmă ea se întorsese. Vipera şuiera şi Jake o izbi puternic în cap. Se auzi zgomot de oase rupte şi Jake îi strivi capul.

Trupul, care avea mai mult de doi metri lungime, se zbătea în sus şi în jos când Jake îi dădu drumul. Copilul, acum plângând de-adevăratelea, prinsese rădăcini în locul în care stătea. Jake nu mai dădu atenţie şarpelui care se zbătea şi se lăsă pe vine lângă fetiţă. Începu să-i vorbească blând şi când ea îşi sprijini capul de umărul lui o ridică în braţe.

O duse în locul în care vipera zăcea acum nemişcată. Jake, vorbindu-i într-una dulce, îi luă mânută în mâinile lui. Se apropiară împreună. Ea scoase un mic strigăt când se văzu atât de aproape de şarpele mort, dar Jake o sili să-l atingă, ca să simtă ea însăşi că puterea lui de a ucide dispăruse pentru totdeauna.

— Lucru rău, zise ea, cu accentul triburilor de pe culmi, ar Jake râse, zicând:

— Da, lucru rău.

El îşi îndepărtă mâna, dar copilul o păstră pe a lui pe spatele şarpelui. Degetele ei micuţe urmăreau solzii deşi şi reci. Dar se ţinea departe de capul strivit, pe jumătate îngropat în pământ.

Când, în cele din urmă, el începu să se ridice, ea se căţără pe el şi-i înfăşură braţele în jurul gâtului. El o ridică şi se întoarse la copacul în umbra căruia îl aştepta Bliss.

— Sper că înţelegi, zise ea, că ceea ce ai tu te păzeşte de rău.

Jake se uita la copilul care i se legăna în poală. Ochişorii negri se uitau drept la el, fără să clipească, fără teamă.

— N-ai devenit conştient de şarpe prin *ba-mahk*. Nu *ba-*

mahk-ul ţi-a îngăduit să-l omori tu pe el înainte de a mă omorî el pe mine.

— Nu, zise el, iar ea simţi amărăciunea izvorând din străfundurile lui. Dar tata a murit pentru că – pentru că eu mi-am pierdut capacitatea de previziune. Am fost ţinut departe de joncă chiar atunci când trebuia să sosească echipa. *Ba-mahk*-ul m-ar fi prevenit. În loc de asta…

Gâtul i se contractă de emoţie.

Fetiţa birmaneză scoase un sunet şi se repezi în picioare. Cu vârful degeţelului culese lacrima din colţul ochiului lui Jake, o lăsă să se rostogolească în palma ei.

— Lucru rău plecat, zise ea. Lucru rău nu mai e.

Bliss rămase uimită de înţelegerea şi compasiunea omenească din mintea aceea micuţă. Şi Jake simţi la fel. Se aplecă şi sărută fetiţa pe frunte. Când îşi ridică capul, pe buze îi rămăsese pudra din coajă de *thanaka*. Ea chicoti inconştient, iar Jake râse şi el şi o îmbrăţişă.

Aş fi vrut şi eu, se gândi Bliss cu o umbră de invidie, să-l fac să râdă astfel. Dar copilul nu ştie cât de adâncit în vină e el, deci nu poate reacţiona. Pierderea din sufletul lui Jake nu consta numai în faptul că lipsa ba-mahk-ului îl făcuse să devină, într-un sens foarte real, orb, ci mai ales în faptul că, după ce îşi regăsise tatăl numai cu câteva luni în urmă, acum rămăsese din nou singur.

Jake, cu capul lipit de copac, zise:

— Poate că tu şi tatăl tău aveţi dreptate. Amândoi credeţi că am căzut într-o capcană.

— Ce deosebire ar fi pentru tine? întrebă Bliss. Era o întrebare grea şi amândoi ştiau asta.

Jake oftă.

— În Japonia, am descoperit că echipa trimisă să-l asasineze pe tata era alcătuită din membri ai clanului Moro.

— Rivalii lui Mikio?

— Nu. Tocmai asta era partea interesantă. Mikio se bate cu clanul Kisan. Jake îşi ridică genunchii, făcându-i copilului un leagăn mai confortabil. Am pătruns până în inima clanului Moro. Hige Moro mi-a mărturisit că moartea tatei a fost cerută şi plătită de un ministru comunist chinez, numit Huaishan Han.

— Pare foarte improbabil, zise Bliss. De când îşi dau mâna japonezii din lumea interlopă cu comuniştii chinezi?

— De niciodată, admise Jake. Cel puţin eu n-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Atunci Hige a minţit.

— Poate. Dar tonul lui sugera că nu credea aşa ceva. Şi dacă n-a minţit?

— Ce sens ar avea?

— Ne aflăm aici, pe Shan. Ne aflăm pe munte. În vreme ce vorbea, ea îşi dădea seama că lui i se lămureau sensurile pe măsură ce pronunţa cuvintele, l-am pus şi eu lui Hige întrebarea asta. Mi-a răspuns că a făcut avere pentru clanul lui făcând afacerea cu ministrul acela.

— Tatăl tău i-a pomenit vreodată numele?

— Nu. Dar Hige a pomenit de munte. L-am întrebat de ce i-au fost plătiţi toţi aceşti bani şi el mi-a spus: „Numai muntele ştie.” Jake îşi plecă fruntea, ochii lui de cupru îi cercetară faţa. Mă întreb dacă muntele la care se referea era Shan.

— Te gândeşti la lacrimile de mac?

Jake încuviinţă:

— Poate că da. Dar comuniştii chinezi s-au manifestat hotărât împotriva plantării, recoltării şi distribuirii lor. O mare parte din cheltuielile lor anuale pentru armată prevăd apărarea provinciei Yunnan de muntele Shan. Generalii opiumului sunt hărţuiţi permanent de patrulele armatei comuniste.

— Atunci e o pistă falsă.

Jake urmărea umbrele ce se jucau pe faţa ei. Colinele, adânciturile şi suprafeţele plane ale fizionomiei ei se transformau în mintea lui în topografia unui peisaj straniu şi străin. Ştia că se aflau pe teritoriul inamicului în foarte multe domenii.

— Kao Ochi-Alb ne-a spus că deşi în aparenţă lucrează pentru Sir John Bluestone, el a fost antrenat de Chen Ju. Chen Ju e în spatele achiziţionării acţiunilor InterAsia, ca şi Bluestone. Ştim, aşadar, că cei doi sunt parteneri. Şi totuşi Chen Ju are un spion în biroul partenerului său. Interesant, nu-i aşa? Ce fel de parteneriat este ăsta?

— Evident nu unul bazat pe încredere.

— Nu, întări Jake. Cel puţin nu din partea lui Chen Ju. Dar în acest caz e foarte probabil că el nu va avea încredere în nimeni.

— Unde ne duc toate astea?

— Înapoi la Shan, zise Jake. Asta e partea interesantă. Shan e numitorul comun al tuturor acestor eveniment uciderea tatei, prăbuşirea InterAsia, răzbunarea lui Chen Ju.

— Cine e ministrul Huaishan Han? întrebă Bliss.

— Aş vrea să ştiu, zise Jake. Ar însemna un mare pas înainte în rezolvarea misterului. Mă întreb ce poate să-i adune laolaltă pe Chen Ju, Huaishan Han, Hige Moro, Sir John Bluestone şi Daniela Vorkuta.

— Sunt în grupul ăsta câţiva duşmani naturali, sublinie Bliss.

— Asta e derutant, zise Jake. Şi înspăimântător. Care e ţelul lor comun? Nu poate fi distrugerea cercului, aşa cum am crezut la început. Rechinii ăştia o să-şi smulgă unul altuia rămăşiţele cadavrului. Nu, e ceva complet diferit. Ceva pe care încă nu-l ştim.

Soarele, atâta vreme ascuns de norii învălmăşiţi, apucase în spatele muntelui. Dispăruse şi lumina fără umbră, înlocuită de o iluminare ciudată, care consta din reflectarea ei la baza masei de nori. Dar căldura nu se domolise, iar insectele bâzâiau foarte tare.

— Şi dacă eşti tu? zise Bliss pe un ton prevestitor de rău. Dacă ţelul lor eşti tu?

— De pe Shan? Nu-mi prea vine să cred.

— E un loc în care moartea ta ar putea trece nebăgată în seamă, repetă ea. Şi, poate, nerăzbunată.

Ei o privi cu atenţie:

— Ai vrea să-mi spui: „Să plecăm de-aici. Să ne întoarcem la Hong Kong.”

— Sinceră să fiu, da, admise Bliss. Dar ştiu că e zadarnic. Ştiu că acum nu te vei mai întoarce înapoi.

— Ai dreptate.

— Dar mă întreb de ce. Mi-a trecut ceva prin minte, dar sper că m-am înşelat.

— Ce ţi-a trecut prin minte?

— Că te-a cuprins o dorinţă de a muri. Jake privi fetiţa de pe Shan. Avea ochii pe jumătate închişi.

— Mariana spunea asta despre mine. Prima mea soţie.

— Asta înseamnă că e ceva adevărat în asta?

Jake simţ; încordarea din vocea ei.

— Nu cred, zise el.

— Atunci de ce eşti aici, în mijlocul primejdiei? Ca să aperi InterAsia, cercul, visul tatălui tău?

— Sunt unul şi acelaşi lucru, zise Jake. Da.

— Nu! zise ea atât de vehement că trezi fetiţa. Ca să-ţi uşurezi conştiinţa vinovată. Subconştientul tău e convins că tu eşti vinovat de moartea tatălui tău. Că dacă ai mai fi fost stăpân pe puls ai mai fi putut să previi atacul echipei. Adevărul e că şi cu şi fără *ba-mahk*, rezultatul ar fi fost acelaşi. *Joss*, Jake. De ce nu asculţi ceva mai des de latura ta chinezească? Acceptă soarta tatălui tău. El şi-o acceptase, ştiu. Faptul că a fost ucis e joss. Faptul că te aflai la kilometri depărtare când s-a întâmplat e joss. Crezi că pulsul te-ar fi ajutat să lichidezi mai repede căpuşa care te urmărea? Crezi că trebuia să te prefaci că n-o observi şi s-o laşi să te urmărească până la joncă, unde te aştepta tatăl său?

Jake nu zise nimic, dar ştia care erau răspunsurile. Ea avea dreptate. *Ba-mahk*-ul nu ar fi schimbat nimic. Tatăl lui era mort. *Joss.*

Privi în jos, spre feţişoara din poala lui. Copilul dormea fericit. Îi ţinea cămaşa în pumnişor, să fie mai în siguranţă. Privind feţişoara aceea frumoasă, pictată, simţi un junghi şi un dor în inimă.

— E caraghios cum te poţi gândi la vremurile trecute, zise el pe gânduri. Fiica mea îmi lipseşte acum mai mult chiar şi de când atunci când trăia şi se alăturase Triadei de Tâlhari de la graniţă.

Îşi mută privirea de la copilul adormit la Bliss.

— Cea mai dureroasă amintire pe care o am despre ea e şi cea mai adevărată. În ea exista dorinţa de a muri, Bliss. În Lan, singurul meu copil.

Peste o clipă, ochii îi erau plini de mai multe lacrimi decât ar fi putut spera să şteargă fetiţa birmaneză.

— E pe drum!

Chen Ju jubila. Îşi scosese căştile, pusese jos puternicul transmiţător.

— Huaishan Han, zise el, tocmai am aflat despre Kao Ochi-Alb. Shi Jake soseşte, exact cum am plănuit.

Se opri în uşa deschisă a camerei. Vedea spinarea cocoşată a bătrânului ministru în scaunul prăfuit de răchită. La picioarele lui, faţă îngenunchease. Se ţineau de mâini. Poate dormeau.

Era stranie relaţia simbiotică pe care o avea bătrânul cu faţă. Ea îl iubea, îl ura sau se temea de el? Se întreba Chen Ju. Poate că era vorba de o combinaţie din toate trei. Cu siguranţă spălarea creierului o transformase în cu totul altă fiinţă. Dar cine ştia cu adevărat ce era ea capabilă să facă?

În momentul acesta, ea era instrumentul răzbunării lui Huaishan Han. Fiica lui Jake Maroc Shi.

Dar care era propriul său instrument? Instrumentul său nu era o fiinţă umană. Ci *Shan* – muntele neiertător, o organizaţie internaţională pentru care îi trebuiseră decenii ca s-o transforme în cea mai puternică reţea de contrabandă din lume. Chen Ju avea mult mai multă încredere în fălcile lacome ale *diqui*-ului său decât în orice acţiune de influenţare a psihicului cuiva.

Demiterea lui de la Sawyer § Sons fusese singurul eveniment neprevăzut din viaţa lui. Ceea ce nu-i potolise deloc dorinţa de a-şi face dreptate. Transformaseră o lovitură mortală în ceva pozitiv. Acesta era genul său. Dar nu iertase răul care îi fusese făcut.

De fapt, Tsun Trei înjurături fusese cel care îi dăduse ideea. Înainte ca Shi Zilin să-l fi adus pe el în slujbă la Sawyer § Sons, Tsun Trei înjurături cel mai mare traficant de lacrimi de mac din zona Shanghai. Cantitatea de bani pe care o scotea el de la periferia afacerii era uimitoare. Cât de mult s-ar putea câştiga, se gândea Chen Ju, dacă te-ai afla chiar în centrul comerţului cu opium? Ar fi putut avea toată lumea la picioare.

Aşa se născuse *diqui*-ul, care, cu ajutorul lui Huaishan Han, înflorise. Dar pentru Chen Ju nu era de ajuns. El voia

întreaga lume.

Iar acum, cu ajutorul celor doi americani, Bennett şi Curran, era pe cale s-o dobândească.

Era o diferenţă uimitoare, se gândea Daniela. De când ştia că poartă copilul lui Carelin nimic altceva nu mai părea important. Nici ameninţările lui Maluta, desigur. O uimea câtă putere putea să aibă o creatură încă nenăscută. Pistolul, înfăşurat în învelitoarea lui, ca să nu se şteargă amprentele incriminatorii, îi părea la fel de îndepărtat şi lipsit de importanţă ca şi faţa nevăzută a lunii.

Gândindu-se la viitor, ridică receptorul şi îşi fixă o întâlnire cu Maluta după lucru. Propusese un concert, apoi o cină târzie. El păruse încântat.

Ea dăduse liber la amândouă maşinile lor Ceaika, spunându-le şoferilor să-şi ia o noapte liberă. Şoferii erau obişnuiţi cu astfel de lucruri, totuşi îi erau recunoscători. Nu era nimic mai enervat pentru un militar decât să aştepte fără să facă nimic.

La sfârşitul zilei, Daniela semnase pentru o Volgă departamentală, pe care şi-o rezervase mai devreme în cursul după amiezii. Avea doar bilete la un Quartet de Bethowen. Sosiră în sala Institutului de Muzică Genzin de pe strada Voronski cu cinci minute înainte de începerea concertului. Dacă Maluta fusese surprins că Daniela condusese Volga, n-o spusese. Poate că era fericit că Puteau să fie singuri.

Concertul ar fi putut fi susţinut şi de patru porci, pentru Daniela era tot una. Se uita la tavanul înalt, cu bolta în cruce, ca şi cum, ar fi privit convulsiile propriului creier. Se simţea ca şi cum şi-ar fi pierdut conştiinţa identităţii, ca şi cum i s-ar fi oprit inima rară ca ea să ştie, iar acum contempla, fără să mai respire, dezastrul pe care îi provocase viaţa.

Vedea pe scenă reflectoarele îndreptate asupra muzicienilor; lumina, reflectată de preţioasele lor instrumente, trimitea săgeţi, strălucitoare pe tavanul în faţete, iar din când în când masivul candelabru de cristal strălucea ca o stea.

Daniela simţea că trecuse prin viaţă ca un automat, supravieţuitoare năucă de pe o corabie sfărâmată de stânci nevăzute. Patria ei, pe care o iubise atâta, nu-i mai părea acum decât o scenă inteligent rezistentă pe care ea jucase un rol ciudat şi total inexplicabil. Se întreba ce ar fi fost dacă ar fi continuat aşa până la sfârşitul zilelelor. Şi ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi s-o facă fericită.

De fapt, înţelese ea tristă, nu avea idee despre ce era adevărata fericire. Sau cum trebuia realizat un lucru atât de important, acela de a trăi. Până acum nu făcuse decât să supravieţuiască. Viaţa ei fusese o luptă de zi cu zi pentru putere, un *agon* nesfârşit, din care nu exista cale de ieşire. Ce jalnice păreau toate astea în faţa iubirii ei pentru Mihail Carelin.

Maluta îi spuse ceva, dar ea n-avea nici cea mai mică idee despre ce zicea el. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut capacitatea de a înţelege limbajul, ca şi cum ar fi fost un fel de tăciune cosmic plutind în imensitate, în întunecimea spaţiului, ruptă de toţi şi-de toate.

— Daniela?

— Da. Închise ochii din cauza luminii strălucitoare. Un soare arzând. Candelabrul aprins, probabil era pauză.

— Concertul s-a terminat.

— Da.

— E timpul să plecăm.

E timpul să plecăm. Cuvintele lui răsunau straniu în mintea ei, ca şi cum le-ar fi rostit într-o peşteră sau, mai degrabă, în adâncurile unei biserici. Nu era surprinzător că se gândea la mama ei. Religia jucase un rol puternic, deşi clandestin, în anii de formare a Danielei. Nu o părăsise niciodată. Deşi nu putea, ca salariată a slujbei, să se ducă la biserică, se ruga totuşi în gând. Şi credea în învăţăturile religiei mamei ei, de fapt ale religiei ei.

E timpul să plecăm. Se ridică, îndemnată de o voce din mintea ei. În foaierul bej şi auriu văzu o femeie cu faţa întunecată, frumoasă, dar frământată. În ochii ei limpezi şi cenuşii era o expresie pe care Daniela o mai văzuse de multe ori înainte la Liubianka. Atunci când „interviurile” se încheiaseră şi deţinutul era trimis jos, la nivelul trei, în

adâncurile închisorii, de unde nu mai era scăpare.

Tresărind, Daniela îşi dădu seama că se uita într-o oglindă. Femeia era ea însăşi. Cu o uşoară scuturare din cap îşi limpezi mintea şi, îmbrăcându-şi haina, păşi alături de Oleg Maluta în noaptea străpunsă de luminile de stradă ale Moscovei.

Cerul era senin şi vânticelul înviorător luase cu el fumul motoarelor şi praful de ciment. Când Daniela sugeră o plimbare pe malurile râului Moskva, Maluta fu încântat.

Se urcară în Volga şi ea conduse acolo unde o dusese el prima dată. Îşi reaminti de povestirea plină de învăţături Pe. Care i-o spusese el: cum căzuse sub gheaţă când era copil. Acum înţelegea ce fusese! Un avertisment. Supravieţuise acelui prim dezastru, putea supravieţui oricărei încercări.

Într-un fel, avea aspectul unei experienţe mistice, ca şi cum ar fi avut de partea lui o intervenţie divină. *Sunt printre aleşi*, îi spusese el de fapt, *aşa că fii mulţumită să-mi îndeplineşti poruncile.* Se potrivea cu calităţile aproape supranaturale pe care le atribuia Oreandei. Într-un fel, credea că ea trăia şi după moarte, tot aşa cum era convins că fusese salvat de la înec de soartă.

Ieşiră din maşină şi coborâră prin grohotişul ascuţit spre râul care lucea. De astă dată, Maluta întinsese o mână în spate şi o ajuta să coboare Ieşiră din maşină şi coborâră prin grohotişul ascuţit spre râul care lucea. De astă dată, Maluta întinsese o mână în spate şi o ajuta să coboare poteca alunecoasă, pe care solul putea fi uşor făcut să se disloce din cauza greutăţii unui trup omenesc.

— Daniela, zise el.

Dar ea îl înşfăcase deja, lovind cu piciorul în faţă, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi să alunece pe pietrele pline de muşchi de pe mal. El căzu, scoţând mult aer afară din plămâni, iar ea îi repezi rapid un cot în plexul solar.

Genunchii lui se ridicară într-o reacţie spasmodică, dar ea îl târî peste pietre în jos, până când capul şi umerii lui se scufundară în apa rece. Degetele ei îl strânseră de gât şi de bărbie, silindu-l să rămână fără aer.

Lumina lunii arginta râul Moskva. Vedea maşinile mişcându-se fără zgomot, ca în vis. Sunetul unui claxon

sfâşie aerul câtăva vreme, apoi se stinse în depărtare.

El se zbătea foarte tare, iar ea îl încălcă, ca să-i împiedice picioarele să-i ridice iar trupul în aerul rece al nopţii. Ea nu voise asta, nu voia ca el să mai ia nici măcar o gură de aer. Nu voia ca el să fie în stare să-şi folosească puterea împotriva ei.

Acum era foarte greu să-l ţină; îl apăsă cu faţa în pietriş. Îşi putea imagina întunericul fără aer în care se scufunda el, îşi imagina plămânii lui luptându-se cu disperare pentru oxigen, încercarea reflexă de a deschide gura, de a inhala prin nări. Rămăsese numai creierul să lupte, să caute cu disperare o cale de a ieşi din apă.

Dar nu exista nici o cale. Daniela era sigură. Şi, după o vreme, nu mai fu nici o mişcare. Se trezi udă de sudoare. Vedea ca prin ceaţă, poate că plânsese.

Fără să-i scoată capul din râul Moskva, pipăi cu mâinile şi îi scoase lanţul şi cheiţa de la gât.

Apoi se asigură că trupul lui Oleg Maluta nu va mai ieşi niciodată la suprafaţă. Îl împinse înainte, înaintă şi ea până când apa îi ajunse la şolduri. Era rece şi tremura.

El se duse la fund ca o piatră, din care era probabil făcut în cea mai mare parte. Pentru o clipă, luna îi lumină faţa fără viaţă, apoi el se duse, chemat, în cele din urmă, de Oreanda lui. Şi de păcatul lui.

Apărată de întunericul nopţii se strecură în birou. Îi simţi imediat mirosul. Prezenţa lui malignă umplea încăperile ca duhoarea unui crematoriu. Maluta.

Se duse imediat în spatele biroului şi se aşeză pe scaunul lui. Scoase cheia pe care i-o smulsese de la gât şi, deschizând sertarul de jos, scoase dinăuntru caseta de oţel.

Acolo era. Cu mâinile tremurânde, scoase învelitoarea de plastic. Recunoscu pistolul dinăuntru. Unsoarea alunecase în interiorul plasticului. Sub pistol era pachetul de fotografii cu ea plângând în noapte. Scoase caseta de oţel din sertar şi dădu foc negativelor chiar în casetă.

Puse pistolul în poşetă. Era gata să plece când observă colţul unui plic ieşind dintr-un colţ al sertarului gol. Trase de el, dar plicul nu ieşi.

Se uită pe birou, luă coupe-papier-ul de bronz al lui Maluta şi, cu oarecare efort, îl strecură în crăpătura de la capătul sertarului. Munci câteva minute, dar în cele din urmă scoase plicul din ascunzătoare.

Îl deschise. Erau patru foi de hârtie, pe care erau dactilografiate profiturile, cheltuielile, procentajele unei afaceri. Cifrele erau uriaşe.

Când Daniela dădu peste cuvântul manciurian *diqui* înţelese că descoperise ceva într-adevăr foarte important. Cu fiecare propoziţie pe care o citea simţea cum îi sporeşte emoţia. Gândurile nu-i mai erau pline de casă şi de căldură, de dragoste şi de un viitor idilic pe care, în adâncul sufletului, ştiuse că n-o să-l aibă niciodată.

În clipa aceea ieşi la lumină vechea, poate adevărata Daniela. Simţea puterea emanând din foile de hârtie din mâna ei şi ştiu cu siguranţă că ceea ce spuneau ele era indestructibil.

Parcă soarta o adusese aici şi îi înlesnise această uimitoare descoperire. Era ca şi cum soarta i-ar fi înapoiat puterea – puterea pe care s-o stăpânească ea.

Aşa să fie.

Ştia ce trebuie să facă.

Simţi în întuneric aura de putere din biroul care, în cele din urmă, îi livrase şi ultimul lui secret. Dacă exista un Dumnezeu, atunci el îi va întări inima. În liniştea nopţii, îşi făcea planul în legătură cu ce are de făcut.

Şi găsi, spre surprinderea ei, că nu era chiar atât de greu de îndeplinit.

Furtuna era pe urmele lor când intrară în jungla triplu etajată. Statele Shan. Dincolo de platou era teritoriul inamicului, un sector foarte fierbinte. Era spaţiul morţii, din care, aşa cum îl învăţase Fo Saan pe Jake, nu era cale de retragere. În faţa lor nu putea fi decât victoria. Sau înfrângerea.

Hotărârea e cea care câştigă bătăliile, spusese Fo Shaan. *Iar hotărârea e pur şi simplu o chestiune de voinţă. Cel mai adesea sfârşitul unei înfruntări nu e determinat de prima strategie şi nici chiar de a treia. E implicată mai degrabă puterea de a îndura. Puterea voinţei e puterea de a îndura.*

Dacă nu-ţi pierzi sentimentul unităţii fiinţei vei îndura şi puterea ta nu se va risipi. Dimpotrivă, va dăinui şi după ce trupul tău nu va mai fi.

Jake şi Bliss urmau direcţia pe care le-o indicase unchiul Tommy, meşterul făuritor de obiecte lăcuite. Dar chiar şi aşa era foarte greu. Pe de o parte, terenul le era necunoscut şi foarte greu de străbătut. Fără busolă s-ar fi rătăcit în câteva ore. Pe de altă parte, cu cât pătrundeau mai adânc în munte, cu atât mai des erau obligaţi să se ascundă de unităţi ale armatelor independente întreţinute de şefii contrabandei cu opium; patrule puternic înarmate însoţeau convoaiele de catâri încărcaţi cu lacrimi de mac.

Mai erau şi patrulele armatelor chineză şi birmaneză, care trebuiau şi ele evitate. Asta nu-i ţară, se gândea Jake, în vreme ce înaintau cu o încetineală chinuitoare; asta e zonă de război.

Porniseră din satul de pe platou la prima rază de lumină. La amiază înaintaseră cu greu şase kilometri şi fuseseră nevoiţi să ia o pauză. Mâncaseră hrană uscată, pe care o udaseră cu apa limpede şi rece a unui izvor ce alerga iute prin preajmă. Jake, privind în adâncurile lui argintii, se trezi că invidia, uşurinţa cu care cobora apa pe panta muntelui.

Tată, gândi el, *mă apropii în sfârşit de vârful muntelui. Sper să ştiu ce am de făcut când voi ajunge acolo.*

Înainte de ora unu ridicară tabăra şi, mai revăzând o dată instrucţiunile unchiului Tommy, se înfundaseră în jungla neprietenoasă. Frunzişul stratificat îi învăluia complet. Puteau fi pe fundul mării. Lumina era complet verde, cu o strălucire stranie, apoasă şi grea, de care se simţeau apăsaţi.

Deasupra capetelor lor ciripeau şi ţipau păsări, luându-şi din când în când zborul cu un zgomot ale cărui ecouri se auzeau în toată jungla. Insectele erau pretutindeni, de toate formele, mărimile şi culorile, dar pe măsură ce urcau erau din ce în ce mai puţine. Unchiul Tommy le spusese să fie atenţi la şerpi şi la leoparzi.

De două ori zăriră şi maimuţe, dar în curând fură prea sus pentru acest tip de primate, care părea să prefere clima

mai caldă a platoului.

Ploua atât de tare că până şi ramurile celor mai scunzi copaci erau transformate într-o ceaţă verde palid. Jachetele le erau leoarcă şi Bliss începu să tremure. Trecură peste un pod grosolan de frânghie, sub care se întindea una din numeroasele văi magnifice ale muntelui Shan, acum scăldată de ploaie.

Imediat după pod descoperiră o potecă noroioasă, tăiată printre copaci. Ferigile călcate în picioare, pe amândouă părţile, stăteau mărturie că e folosită în mod constant. Jake, la pândă să nu întâlnească soldaţi, se grăbi pe potecă. Căuta un adăpost. Nu se mai putea înainta pe o astfel de vreme.

Cam la o jumătate de kilometru mai încolo descoperiră o colibă din bambus împletit. Două trepte grosolane duceau spre o ieşitură care putea fi numită verandă numai în sensul cel mai larg al cuvântului.

Jake bănuia că în imediata vecinătate ar putea fi mai multe case, dar pe ploaia aceea grea era imposibil să vezi la mai mult de un metru.

O ajută pe Bliss să urce scările. Un băieţel nu mai mare de unsprezece ani apăru din interiorul întunecat al colibei. Avea o faţă minunată, cu pielea fără pată, tipic birmaneză. La altitudinea aceasta, pielea lui aurie fusese arsă de soare şi de vânt până ajunsese de culoarea cuprului. Antebraţele şi partea superioară a trunchiului îi erau acoperite cu tatuaje. Zâmbi când îl văzu şi începu să turuie într-un dialect-pe care nu-l înţelegea nici unul dintre ei.

Jake îi vorbi în manciuriană şi băieţelul le făcu un semn cu mâna să intre înăuntru. Jake o conduse pe Bliss în colibă.

Mirosul dulceag, copleşitor, de opium umplea aerul şi, în semiîntuneric, zăriră un bătrân. Purta turban şi şedea cu picioarele încrucişate pe o rogojină, într-un colţ. Fuma. Când îi văzu făcu cu mâna un semn leneş, poftindu-i mai în fată.

Le oferi opium, un gest de prietenie şi de ospitalitate în această parte a lumii. Luă o bucăţică de substanţă neagră şi lipicioasă, o frecă între degetul mare şi arătător până formă o bulă. Apoi o lăsă să cadă în cupa micuţă a unei pipe cu ţeavă lungă de fildeş.

În vreme ce pipa trecea din mână în mână, Jake observă că, în ciuda frigului, bătrânul nu purta decât o cârpă în jurul şalelor. Coapsele şi mâinile îi erau tatuate cu aceleaşi modele care se repetau ca şi pe pielea băieţelului. Era evident că tatuajele aveau o semnificaţie ancestrală.

Băiatul nu se mai zărea în colibă şi Jake se ridică, îndreptându-se fără zgomot spre uşă. Privi afară. Lumea era o masă de verde-cenuşiu. Ploaia şiroia, în râuleţe noroioase. Nu mai era nici un alt sunet pe lume.

Voia să se întoarcă iar înăuntru, când în faţă ochilor îi sclipi o pată de lumină. Pe măsură ce devenea mai mare devenea şi mai întunecată şi, înainte ca el să mai poată face vreo mişcare, mai bine de o duzină de oameni din triburile Shan apărură din ceaţă şi din ploaie. Erau înarmaţi cu mitraliere AK-47. Arme sovietice. Toate erau îndreptate în direcţia lui.

Stând în uşă, absolut vulnerabil, Jake nu făcu nici o mişcare. Peste o clipă, patrula Shan se dădu la o parte. O siluetă înaltă şi slabă plutea pe deasupra lor la o astfel de înălţime încât Jake ştiu că era vorba de un caucazian înainte ca faţa să-i devină vizibilă. Un bărbat cu ochi deschişi la culoare, cu tenul aspru al celor ce trăiesc în aer liber. Era o fată de american, nu de rus.

— Ei bine, zise Tony Simbal urcând scările în vârful cărora se afla Jake Maroc, ia să vedem ce avem aici?

— Maroc! zise el. Pe Dumnezeul meu, e Jake Maroc!

Simbal se aplecă ca să intre în coliba de bambus. Afară, ploaia răpăia pe pământ ca un bubuit de tobă.

— Eşti tipul care a lichidat cârtiţa. Pe Henry Wunderman.

Jake îl privi din locul în care se afla, lângă uşă. Bliss mai şedea încă lângă bătrân, care continua netulburat să fumeze ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit. Un semn bun: nici unul din oamenii triburilor Shan nu intrase înăuntru. Dar băiatul era acolo. Jake presupuse că el se dusese să-l anunţe pe Tony Simbal de sosirea străinului.

Tainele pluteau prin încăpere în vălătuci albi, la fel de lipsite de substanţă şi de halucinante ca şi fumul de opiu pe care îl inhala bătrânul.

— Roger a încercat să te recruteze din nou, nu-i aşa?

— Dacă te referi la Roger Donovan, zise Jake, răspunsul e da.

— De ce nu ai acceptat?

Asta era, îi trecu lui Jake prin minte. Bănuiala.

— Am terminat cu asta, zise.

— Dar eşti aici, sublinia Simbal. Tu şi cu mine în acelaşi punct al globului. Imposibil să cred că e o coincidenţă.

— De când lucrezi pentru Donovan? întrebă Jake.

— Câteva luni, zise Simbal. Dar el şi cu mine ne cunoaştem de mult. Am fost la liceu şi la facultate împreună.

— Băieţii de la Stanford.

— Aşa-i.

Nu o să-mi fie de nici un ajutor, se gândi Jake. Un prieten şi poate şi mai mult. Pentru anumite cercuri nu sunt cluburile mai importante de cât rudenia de sânge?

— Tu ai lucrat pentru Donovan multă vreme.

— Am lucrat cu el, îl corectă Jake. Multă vreme am lucrat pentru Henry Wunderman.

— Cârtiţa, zise Simbal. Sabia cea iute a Danielei Vorkuta.

Bliss, ascultându-i şi observându-i, îşi dădu seama ce se petrece. Erau mai mult decât doi masculi care se înfruntau pentru dreptul de a stăpâni un teritoriu. Substratul întrebărilor avea reverberaţii mult mai îndepărtate decât o convorbire obişnuită. Amândoi încercau să smulgă anumite răspunsuri fără să-şi dezvăluie propriile lor secrete. Ea fu prima care îşi dădu seama că fiecare ascundea acelaşi lucru.

— Aşa părea, zise Jake.

— Adică?

Jake se mişcă în cameră. Era prea umed în apropierea uşii. Şi nu era deloc plăcut să-i vezi pe oamenii Shan pândind în furtună, cu ochii pe colibă. Ştia ce înseamnă această desfăşurare. Ştia cine controla această situaţie. Erau prea multe AK-47 ca să fie vorba de un singur om.

— Henry era dintre cei vechi. Recrutat de Antony Beridien în persoană, de omul care a creat Quarry, cu binecuvântarea lui John Kennedy.

— Corectează-mă dacă greşesc, zise Simbal. Dar Beridien

l-a recrutat şi pe Roger.

— În alt moment. Din alt loc.

— Vechea gardă nu e niciodată mulţumită de garda cea nouă.

— Da, admise Jake. E adevărat. Nu se prea iubeau Henry şi Roger.

— Ai luat partea vreunuia?

— Eu eram departe de toate astea, zise Jake. Politica de cabinet nu m-a interesat niciodată. Am fost totdeauna un executiv de teren. Dar…

— Da?

— Henry m-a recrutat. A venit la Hong Kong şi m-a cules de pe stradă. Alergam pentru Triade, făceam tot felul de treburi necurate, niciuna foarte interesantă. Jake se uită la Simbal prin perdeaua de fum. Într-un fel, Henry Wunderman mi-a salvat viaţa.

— Tristă treabă trebuie să fi fost să-l omori.

— A fost greu. Trist, într-adevăr, se gândi el. Exact aşa a fost. Deveni mai atent. Poate că omul ăsta face mai mult decât crezusem, se gândi. Ceea ce gândea şi Simbal.

— Toată lumea din centrală îţi e foarte recunoscătoare pentru ce ai făcut. În special Roger.

— Îmi închipui, zise Jake prudent. În special Donovan.

— Nu-i placi.

— Nu-mi place ce reprezintă el.

Simbal stătea foarte liniştit. Putea auzi respiraţia bătrânului care se scufunda într-o lume din ce în ce mai îndepărtată de a lor.

— Ce înseamnă asta? Căile cele mai vechi sunt şi cele mai bune?

— Nu întotdeauna, zise Jake. Îmi amintesc că unul din cuvintele cheie preferate de bătrân era: schimbare. Beridien simţea că flexibilitatea era esenţială pentru o reţea de tipul Quarry. Era convins că defectul major al KGB-ului era incapacitatea lui de a se transforma. Gândire invalidă, aşa o numea. Jake pronunţa cuvântul cu accentul pe în.

— La Donovan îmi displăcea mai mult atitudinea lui. Bătrânul se gândea la oamenii lui. Putea fi grosolan şi cred că uneori era chiar crud. Dar dincolo de toate astea, inima

lui nu bătea decât pentru executivii din teritoriu. Lucrase şi el şi ştia ce înseamnă. Roger Donovan nu prea are idee cum e pe-aici.

— Dar e inteligent, zise Simbal.

— Mai inteligent decât l-a crezut oricare dintre noi.

— S-ar putea să fie adevărat, admise Simbal. Ajunsese să ia o hotărâre: scoase la iveală un teanc de hârtii. Uită-te puţin la astea.

Jake răsfoi foile pe care i le dăduse Max Threnody lui Simbal.

— Ce sunt astea? Voia să ştie Bliss.

— Probe, zise Jake. Dovada că cineva a vândut sistematic reţelele Quarry la KGB.

— Atunci Apollo într-adevăr există, zise Bliss.

Jake ridică ochii:

— Aşa se pare.

— Apollo? întrebă Simbal.

— Moştenirea lui Henry Wunderman, îi spuse Jake. O cârtiţă infiltrată adânc în Kremlin. Acum e cârtiţa mea.

Simbal scoase o fotografie:

— Era şi asta cu hârtiile.

Le-o dădu.

— E o fotografie de supraveghere a Danielei Vorkuta, zise Jake.

— Într-adevăr, oftă Simbal. Când eram tineri Roger era mort după o colegă. Leslie. Ea şi Daniela Vorkuta puteau fi surori.

— Aşa a fost recrutat Donovan? Prin Daniela Vorkuta?

— Prin ea şi printr-un Seurat; la Paris, zise Simbal. Într-adevăr, aşa pare. Se uită curios la Jake. Mă gândesc că dacă Apollo era într-adevăr cârtiţa lui Wunderman, el ştia foarte bine că nu Wunderman era Himera.

Jake încuviinţă:

— Perfect adevărat.

— Atunci această probă poate fi coroborată cu celelalte.

— A fost deja, confirmă Jake.

Aşadar, Max nu minţea, se gândi Simbal. Apoi: Pot să am încredere în acest om? E un ex-Quarry. Mai păstrează oare pică pentru felul brusc în care a fost concediat?

Threnody îl numise pe Simbal cavaler, iar el descoperea acum în omul care îi stătea în faţă un spirit înrudit.

— Dar nu Donovan trebuie să fie motivul pentru care te afli aici, zise Jake.

— Nu, admise Simbal. Era mai uşor aşa. Încă nu era prea singur de ce va face când se va întâlni cu Roger Donovan. Urmăresc producţia finală a doi spiriduşi: Peter Curran şi Edward Martin Bennett. Ăştia ne-au vândut, s-au alăturat *diqui*-ului. Acum au plecat să-l întâlnească pe Naga.

— Şi noi am venit să-l găsim pe Naga, zise Jake. Naga e hotărât să mă distrugă pe mine, munca mea şi tot ce a construit tatăl meu.

Bliss era lângă el, privindu-l în faţă:

— Chen Ju…

— Cine e Chen Ju? O întrerupse Simbal.

— Naga.

— Şeful *diqui*-ului? Părea neîncrezător. Ştiţi cine este?

— Da. Vocea lui Jake era răguşită, ca şi cum ar fi strigat ore întregi. Tatăl meu, familia mea îl cunoştea. Îşi şterse faţa. Totul ţine de Kam Sang. Secretul tatălui meu. Kam Sang e un proiect nuclear în provincia Guangdong. Aparent, acolo se lucrează la desalinizarea apei la un preţ de cost foarte redus, pentru Hong Kong. Dar Kam Sang-ul mai are şi o cultură mult mai ascunsă. E o descoperire despre care tata mi-a spus că a schimbat deja lumea. Până în clipa de faţă nu am înţeles cu adevărat cât de irevocabil a schimbat-o.

În liniştea asurzitoare, zgomotul ploii răsuna straniu pe coliba plină de fum, în care se adăpostiseră vise despre credinţa care dintr-odată se transformase în frică.

Daniela Vorkuta strângea la piept iepuraşul de culoarea mierii. Ochii lui maronii, strălucitori, o priveau cu o expresie de intensă adorare.

— E perfect, zise Mihail Carelin. Dorea evident să plece cât mai repede.

Daniela îşi strânse buzele.

— De unde ştii că e un el. Eu cred că e o ea.

— Foarte bine, zise el. E perfectă. Cumpăr-o.

— Nu ştiu. Martina e foarte pretenţioasă cu animalele.

— Nepoata unchiului tău Vădim va împlini şapte ani, nu aşa mi-a spus? Cât de pretenţioasă poate să fie?

Daniela puse iepuroaica la loc printre surorile ei şi se îndepărtară. Nu era uşor. Se aflau la Detskii Mir, Lumea Copiilor, renumită în toată Uniunea Sovietică drept cel mai mare magazin pentru copii din lume. Părea mai aglomerată decât Mausoleul lui Lenin, fără discuţia cea mai populară atracţie pe care ţara putea s-o ofere turiştilor.

— E al naibii de cald aici, Danuşca, zise Carelin. Sper că n-o să ne petrecem toată dimineaţa privind. Acum avea mai mult timp de petrecut cu ea, căci soţia lui plecase să-şi viziteze mama la Leningrad.

— Când o să găsesc darul pentru Martina, o să ştiu imediat, zise ea.

— Personal, îmi plăcea iepurele.

— Pentru că era uşor de obţinut, zise ea fără să insiste, luându-l de braţ.

— Nu, pur şi simplu mi-a plăcut mutra lui. Îşi mişca mustăţile.

Ea râse, în vreme ce ochii îi scotoceau rafturile din cealaltă parte a raionului.

— Ştii ceva, zise puţin mai târziu, după ce străbătuseră aproape tot magazinul, cred că ai dreptate. Şi îl duse înapoi la raionul plin cu iepuri. Luă în mână făptura de pânză umplută cu paie:

— De unde ştii că verişoarei tale o să-i placă? întrebă Carelin.

Daniela contemplă faţa iepuraşului. Nu putea să-i spună lui că iepuraşul era pentru copilul ei încă nenăscut, că dorise ca el s-o însoţească aici, pentru ultima oară, pentru ca împreună să aleagă o făptură pe care copilul ar fi putut-o iubi şi prin care Daniela şi-ar fi putut reaminti cândva de clipa aceasta ruptă din curgerea timpului, clipa fără mânie, ranchiună sau regret.

— La-o, zise el. E perfectă.

Daniela scoase legitimaţia specială şi fu servită imediat. În timp ce iepurele era ambalat special, ca pentru dar, ea îşi deschise poşeta şi scoase un plic pătrat. I-l înmână lui

Carelin fără să rostească nici un cuvânt.

El o privi atent, apoi îl deschise cu precauţie.

— Dumnezeule, şopti. Răsfoi fotografiile, simţind o senzaţie de vomă în stomac. Era descumpănit, văzându-se pe sine îmbrăţişând-o atât de intim pe Daniela. Şi pe faţa lui se putea citi ce simţea: era stingherit în cel mai înalt grad.

Când ajunse la ultima, zise:

— Unde sunt negativele?

— Le-am ars, răspunse Daniela în timp ce plătea pentru iepuraş.

— Cum ai reuşit să le obţii?

— Nu întreba.

— Danuşca, vreau să ştiu.

Vorbea acum ca Maluta.

— Ascultă ce-ţi spun eu, n-ai nevoie să ştii.

— Cum le-ai obţinut? Le-ai furat?

— Cam aşa, zise ea, luând în primire cutia mare, legată cu fundă. El mi le-a dat.

— Atunci s-a întâmplat ceva foarte serios cu Maluta, de ţi le-a dat chiar el.

— Mă consideră drăguţă.

— Daniela! Alerga după ea, în vreme ce ea îşi croia drum spre ieşire. Te urăşte până-n măduva oaselor.

Ea nu răspunse nimic.

El o prinse de cot, o întoarse cu faţa spre el. Mulţimea cumpărătorilor îi împinse foarte aproape unul de altul, iar Daniela fu obligată să mute pachetul dintr-o mână în alta.

— Vreau să ştiu.

— De ce? Dintr-odată, ea se simţi păcălită. De ce trebuie să ştii tu totul? Tu îmi spui *mie* totul?

— Da, desigur.

— Eşti un mincinos, zise ea cu aprindere. Cum vrei să am încredere într-un mincinos?

— Nu înţeleg.

Ea îşi apropie capul de al lui.

Îl duse în Grădina Ermitaj, pentru că era mai puţin populată decât Parcul Gorki în acest anotimp. Era sătulă de lume.

Se aşezară pe o bancă din fier şi lemn, în apropiere de

teatrul de păpuşi în aer liber. Era aproape de prânz. Veveriţe cenuşii se coborâseră din stejari şi aşezaseră lângă ei, aşteptând firimituri. În preajmă, porumbeii înaintau legănat, ciugulind ici şi colo nu se ştie ce.

Râsul copiilor plutea puternic în aer şi, inconştient, Daniela îşi atinse partea de jos a pântecului, imaginându-şi viaţa care creştea acolo. Se simţise întoarsă pe dos şi fusese gata să plângă la „Lumea Copiilor”. Toate jucăriile şi toţi copiii alergând, cerând, râzând. Simţise în ea un dor adânc.

Nori mari şi pufoşi se plimbau pe deasupra capetelor lor şi numai când şi când se auzea zgomotul motoarelor de camion.

— Ce o să faci acum, când ştii? Nu îndrăznea să o privească.

— Aş vrea să înţelegi un lucru, Mihail, zise ea foarte apăsat. Maluta nu mai joacă nici un rol în ceea ce fac eu sau în ceea ce spun eu.

El o privi.

— Trebuie să ghicesc ce înseamnă asta?

— Cred că ştii deja, zise ea simplu.

— Cum ai descoperit cine sunt eu?

— Mitre mi-a semnalat. El ştia că Mitre era numele de cod al lui Sir John Bluestone. Acum nu mai avea nici un motiv să nu-i spună totul. Te-au ras de undeva din Hong Kong.

O fetiţă trecu în fugă, cu mânuţele întinse ca să apuce de coadă un căţel care fugea lătrând fericit chiar în faţa ei. Avea obrajii roşii, ochii mari de fericire.

— Spune-mi, zise Carelin invidiind inocenţa fetiţei, mă iubeşti? Îşi ţinea spatele absolut drept. Ştia că vor mai trece mulţi ani până când va pune şi fetiţa aceeaşi întrebare. M-ai iubit vreodată?

— Cred, îi răspunse ea, că e o întrebare pe care e mai bine să nu ne-o punem unul altuia.

— Daniela, zise el serios, eu nu cred că sunt vinovat. E important – chiar esenţial – să înţelegi asta.

— Urăşti Rusia atât de tare?

— Urăsc ce face Rusia din poporul ei. Ce face tuturor

popoarelor cu care intră în legătură. Iar Rusia este ceea ce face ea. Nu ne-am îndepărtat atât de mult de Stalin cum ne place să credem. Noi, ruşii, suntem adepţii auto-amăgirii.

— Nu mai mult decât alte popoare, Mihail.

— Aici cred că greşeşti. Capacitatea noastră de a…

— *Nu voi dezbate cu tine* moralitatea a ceea ce ai făcut, zise ea acidă.

— A fost alegerea mea, hotărârea mea şi n-o regret. Privi o clipă în depărtare. Sau cel puţin nu regret decât în mică măsură.

— Ca să-ţi răspund la întrebare: oricine ar fi, nu are nimic de-a face cu ceea ce simt în mine.

El privi în jos, la pistolul de mic calibru, cu amortizor de sunet, care îi apăsa haina. Se afla între ei. Nimeni, în afară de ei, nu putea să-l vadă.

Daniela văzu pe faţa lui întristarea.

— Tot aşa ai procedat şi cu tovarăşul Maluta?

— Eşti atât de sigură? zise el.

— Mihail, în clipa asta am puterea. Secretele mortale pe care le poseda cândva Maluta, tot ceea ce îl făcea bogat, tot ceea ce îl făcea puternic, e acum al meu.

— Deci asta e, zise el încet. Ai obţinut mai mult decât fotografiile. Ai obţinut totul. Se uita în ochii ei după urme de viaţă. Şi când înţelese că din partea ei nu se mai putea aştepta la nimic, îi oferi el tot ceea ce îi mai rămăsese.

— Poate că ştii cine sunt, zise el, dar nu ştii nimic despre ultimele mele instrucţiuni. Îşi plimbă ochii de la pistolul cu care îl împungea ea într-o parte la faţa ei. Era o fată atât de puternică, se gândi el. Şi din nou îi veni în minte Circe, vrăjitoarea din mitologia greacă, după al cărei model simţea că fusese ea alcătuită. Era uimit de cât de bine manipulase ea totul şi pe toţi din jur. Ultimele mele instrucţiuni erau să te lichidez, Danuşca. Văzu şocul pe faţa ei şi continuă, orice avantaj ar fi obţinut din asta. Ce altceva crezi că ar fi putut dori de la mine Jake Maroc?

Peste o clipă se ridică:

— La revedere, *koşka*.

Daniela îl urmări cum se îndepărtează croindu-şi drum printre grupurile de copii care alergau, spre disperarea

îngrijitoarelor care nu-i puteau aduna. Era timpul să se ducă acasă.

Câteva ore mai târziu, se trezi în biroul ei fără să aibă idee cum ajunsese acolo. Îşi amintea că mama ei avusese o astfel de stare de abulie după ce avusese un accident de automobil. Pentru o clipă se întrebă de ce venise aici, în loc să se ducă în apartamentul ei. Apoi, ca şi cum i s-ar fi ridicat un văl de pe conştiinţă, îşi reaminti.

Se duse la fereastră şi privi în noapte. Pe cer străluceau stelele. Se simţi într-un fel recunoscătoare pentru că era destul de departe de centru ca să le poată vedea pe cele de mărimea întâi. Sub ele, masa întunecată a pădurii, mai neagră chiar şi decât cerul. O parte din ea dorea să se piardă în lumea aceea infernală.

Se gândi la bisericile cu turle în formă de ceapă ce străluceau în lumina lunii, la zidurile crenelate înăuntrul cărora se ghemuia, ca o fiară sălbatică, puterea de a schimba lumea. Acum stătea în puterea ei să îmblânzească fiara.

Se întoarse, luă receptorul şi vorbi câteva minute. Credea că ştie în ce direcţie va încerca să fugă Carelin. La urma urmelor, era dependent de Hong Kong. Lucrul era limpede. Dar, chiar dacă ar fi ales altă rută, oamenii ei l-ar fi interceptat. Avea încredere în ei.

— Încă ceva, locotenente, zise ea în receptor. Vreau ca trădătorul să fie împuşcat pe loc. Lichidat, înţelegi, lichidat.

În clipa aceea simţi ceva ce nu mai credea că e posibil să simtă: o mişcare în pântecul ei. Scoase un mic strigăt gâtuit şi aşeză jos receptorul, simţindu-se ca şi cum ar fi ajuns la capătul lumii.

— Ai dreptate, zise Simbal în liniştea care se lăsase. Kam Sang-ul a fost miza de la început.

— Ce vrei să spui? întrebă Jake.

— Pentru Kam Sang m-a băgat Donovan în toată chestia asta. Doi agenţi de-ai lui s-au infiltrat în *diqui*. Au fost ucişi, dar mai înainte au reuşit să-i raporteze lui Donovan că *diqui*-ul era interesat de proiectul Kam Sang.

Jake încuviinţă:

— Aşa-i. Iar acum ştii de unde provine interesul lui Donovan pentru Kam Sang.

— De la Daniela Vorkuta?

— Corect, zise Jake. Din nou Vorkuta.

Simbal îşi schimbă poziţia:

— Dar ce s-a descoperit exact la Kam Sang?

Bolta verde îi acoperea din toate părţile. Jungla, mustind de umezeală, se simţea până departe în jur. Din loc în loc se lumina, dând la iveală insule de pietriş colţuros, pe care se aşezau, croncănind, păsări negre.

Ajunseseră – împreună cu o mână de luptători Shan – la cincisprezece kilometri de sătucul tribului care îi era credincios lui Simbal. În acest timp urcaseră poate mai mult de cinci sute de metri. Aerul avea de-acum cantitatea de ozon care te face să răguşeşti şi-ţi arde interiorul nărilor. Aici trebuia să fii în formă bună, altfel lipsa relativă de oxigen ar fi afectat imediat sistemul cardiovascular.

— Suntem foarte aproape, zise Jake. După câte ne-a spus unchiul Tommy.

Furtuna nu se potolise, părea numai să fi luat. O pauză de respiraţie. Dar acum cel puţin aerul era mai liniştit decât fusese în ultimele douăzeci şi patru de ore. Cele aproximativ două duzini de soldaţi Shan erau grupaţi liber în micul luminiş. Simbal pusese gărzi la fiecare cincizeci de metri într-un perimetru de o sută cincizeci de metri.

— Acum ne aflăm pe teritoriul generalului Kuo, zise el. Din înţelepciune, nu mai insistă asupra subiectului Kam Sang. Fapte, nu vorbe, învăţase el pe Shan. Faptele erau singura bază a adevărului. Generalul Kuo e stăpânul absolut prin părţile astea, zise el. Foarte rău.

— În cazul ăsta ne băgăm drept pe gâtul lui, sublinie Jake. Presupunând că unchiul Tommy mi-a furnizat date corecte.

Mergând încovoiaţi prin frunzişul des, zăriră părţi dintr-o construcţie.

— Arată a fabrică de opium, zise Jake, adulmecând în aer.

— Bingo. Poate cea mai mare din triunghiul de Aur. Kuo este singurul atât de fanatic în legătură cu securitatea, încât să-şi păstreze fabrica drept bază de operaţiuni. Ceilalţi

generali preferă să coboare opiumul din munte înainte de a-l rafina. Simbal îşi schimbase poziţia.

— Nu avem putere de foc, după cum ştii. Oamenii lui Kuo o să ne halească şi o să ne scuipe imediat.

— Nu dau doi bani pe generalul Kuo, zise Jake. Nu-mi făcusem socoteala să iau soldaţii tăi Shan cu mine.

— Te gândeai numai la noi doi, nu-i aşa?

Jake îl privi. Ce ştia el cu adevărat despre omul acesta?

Când eşti pe terenul uciderii, să nu ai încredere în nimeni, îi spusese Fo Saan.

— Tu eşti cel care hotărăşte, zise Jake.

Simbal se gândi un minut.

— Eşti un dur, nu-i aşa? Ce crezi că încerci să dovedeşti?

Jake nu slăbea din ochi fabrica de opiu. Era important să observe mişcările din jurul ei minut cu minut.

— Ai o atitudine urâtă, ştii asta? Simbal frânse în două o ferigă. Asta o să te facă să fii ucis într-una din zilele astea. Făcu cu capul un semn în direcţia lui Bliss. Sper că i-ai asigurat doamnei tale iubirea necesară „în caz că va avea nevoie de mângâiere după ce tu nu vei mai fi."

— Totdeauna vorbeşti aşa de mult?

— Numai când am ceva în minte.

— Foarte bine, zise Jake. Ţi-ai făcut datoria. Acum te simţi mai bine?

— Nu era pentru mine, bobocule, zise Simbal. Era în beneficiul tău.

Jake nu zise nimic. În cinci minute numărase nu mai puţin de patruzeci de Shan în fabrică. Nu era un semn bun.

— Ce avem de făcut, zise Jake, e să găsim o cale să intrăm şi să ieşim de aici.

Simbal sforăi.

— Ce părere ai avea de două cutii de conserve. E singurul mod de a ieşi din fortăreaţa asta, dacă insişti să facem un număr în doi.

— Pentru chestia asta mai bine te-ai duce la cinema, zise Jake. Aici n-o să primim ajutor de la nimeni.

În clipa aceea auziră ridicându-se nişte voci, apoi atingându-se. Îşi părăsiră poziţia şi intrară înapoi în junglă.

La marginea taberei lor improvizate stătea un bărbat.

Purta o jachetă îmblănită, peste o cămaşă flanelată groasă cadrilată pantaloni strâmţi Nike şi cizme înalte Ediie Bauer. Pe cap avea pălăria de fetru pe care Harrison Ford o făcuse celebră în filmul *Raiders of the Lost Ark.*

Bliss, căreia unul din oamenii Shan îi dăduse un Ak-47 de rezervă, îl ţinea îndreptat spre el.

— L-am găsit pândind în tufişuri, zise ea când îi auzi apropiindu-se.

Isuse, zise Simbal, ce dracu' cauţi aici, Roger. Nu exista nici un motiv să-l lase să înţeleagă că fusese aşteptat.

Roger Donovan întinse mâna şi împinse încetişor ţeava mitralierei mai încolo.

— Era vremea să-mi iau o mică vacanţă de la Washington, zise el venind spre ei. Îşi întoarse capul. Hello, Jake. Nu te-am văzut de un secol. Îşi îndreptă în cealaltă parte privirea. Informaţiile pe care i le-ai dat Cubanezului erau destul de detaliate. Din ele am dedus că nu te-ai fi aşteptat niciodată să mă ridic de pe scaunul meu de director.

— Tu nu eşti om de teren, Roger, sublinie Simbal.

Donovan se încruntă.

— Nu m-am îmbrăcat cum trebuie?

Simbal râse.

E cum trebuie pentru un film.

— Nu lua în seamă, zise Donovan. Sunt aici, asta-i important. Acum aş vrea un raport despre *diqui*. Observă privirea pe care o schimbară Jake şi Simbal. Probabil că mi-au scăpat o mulţime de lucruri de când eşti tu aici, Jake. Ce interes ai *tu* în treaba asta?

— Ce s-a întâmplat, Donovan, zise Jake, lucrurile au devenit cam fierbinţi pentru tine pe-acasă?

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă ce vezi, zise Simbal, azvârlindu-i foile care îl acuzau evident.

Donovan le culese încet şi parcurse documentele.

— Ce vrea să fie asta? zise el.

— Epitaful tău, îi răspunse Jake. Îi dădu şi fotografiile şi se rugă în gând să nu-l ia pe Simbal gura pe dinainte şi să pomenească de Apollo.

Donovan se uită la faţa uşor ştearsă a Danielei Vorkuta.

— Nu e prea bună asemănarea, zise el.

— Tu ai fi în măsură să-ţi dai seama, zise Simbal ironic. Ştii care a fost greşeala ta, Roger? Faptul că l-ai atârnat pe Seurat în birou. Dacă l-ai fi lăsat acasă, acum ai fi fost bine mersi. Dar l-a văzut Max şi şi-a dat seama imediat că e original. Îl mai văzuse şi înainte, înţelegi. La o licitaţie la Paris. Fusese acolo când se vânduse. Vândut unui locotenent KGB, numit Daniela Vorkuta.

— Înţeleg.

— „Înţeleg?" urlă Simbal. Asta e tot ce ai de spus?

— Tu eşti Himera, zise Jake. Tu eşti cârtiţa lui Vorkuta. Tu ai fost întotdeauna. Tremura vizibil. Tu m-ai făcut să-l ucid pe Henry. Prietenul meu, învăţătorul meu. Tu…

Sări la Donovan, care întinse mâinile să respingă atacul. Simbal sări între ei, se întoarse către Jake, îl împinse înapoi.

— Opreşte-te! strigă el. Jake, asta nu rezolvă nimic.

Jake se gândi la clipa când îl întâlnise pentru prima dată pe Henry Wunderman. Omul venise în Hong Kong să-l caute. *Spune-mi*, zisese el, *de ce mai stai pe stânca asta alergând în toate părţile pentru Triade. Pentru că sunt pe jumătate chinez,* răspunsese un Jake foarte tânăr. *Şi dacă ai fi cu totul chinez?* întrebase Wunderman. *Aş găsi o cale să fac Triadele să lucreze pentru mine.* Wunderman zâmbise. *Presupune că eu pot să-ţi arăt cum să faci asta, zisese el. Te-ai interesa?* Pe Jake sigur că-l interesa. Şi atunci Wunderman spusese: *Aceasta ar putea fi o cale care să te ajute să afli ce s-a întâmplat cu tatăl tău*. Wunderman ştiuse asta despre el: dorinţa secretă a lui Jake.

— Trebuie să ne socotim în legătură cu moartea lui Henry, zise Jake în cele din urmă.

— Şi în legătură cu conştiinţa ta vinovată, zise Simbal.

Jake îi îngădui să-l împingă de acolo. O simţi pe Bliss lângă el.

— Are dreptate, Jake, zise ea.

— Sigur, zise Simbal cu o lucire în ochi. Acum, că ştim cine eşti, Roger, uite ce-o să facem cu tine. O să te punem la loc director la Quarry, numai că de data asta o să lucrezi pentru noi.

Donovan mormăi.

— Frumoasă figură. Numai că cineva s-a gândit deja la ea.

— Mda? zise Simbal. Cam cine?

Donovan îl privi:

— Preşedintele Statelor Unite.

— Ce?

Se întoarse spre Jake:

— Nu eu v-am stârnit pe tine şi pe Wunderman unul împotriva celuilalt. Şi nici Daniela, deşi ea a crezut că ea a făcut-o. A fost Preşedintele.

— Nu te cred, zise Jake.

— Pe de o parte, nu te condamn, admise Donovan. Dar gândeştete un minut. Ce cale mai bună exista pentru a cimenta legăturile mele cu Daniela?

— Henry a fost o momeală? zise Jake neîncrezător. Şi eu am fost paravanul după care v-aţi ascuns?

— Da, aşa a făcut, zise Donovan. Şi cine era mai bun decât tine, Jake? Daniela te urăşte şi se teme de tine. Cu tine în scenariu, n-ar fi bănuit niciodată nimic.

Simbal se gândi un moment la toate acestea.

— Un lucru nu are sens, Roger. Dacă eşti agent triplu şi lucrezi pentru Preşedinte, cum se face că Max te vrea mort?

— Aşadar, Threnody v-a dat probele, oftă Donovan. Trebuia să-mi închipui că o să ajungă el la voi cumva. Totdeauna ai fost răsfăţatul lui, Tony. Cât l-a durut faptul că i te-am smuls! Încă mai face memorii interdepartamentale, în legătură cu faptul că agenţia a fost prădată.

— Haide, Roger, nu despre asta e vorba, zise Simbal sceptic.

— Într-un fel, este, zise Donovan. Vezi tu, Max doreşte postul meu. Acum a căpătat şi el acces la Preşedinte. Sunt sigur că ţi-a spus. A fost visul vieţii lui Max să dobândească o putere de acest tip.

— Ce ne tot vinzi acolo? zise Jake. Cineva din afara n-ar avea niciodată vreo şansă. Pur şi simplu nu aşa se fac lucrurile acolo.

Donovan îl privi cu tristeţe.

— Ai fost departe multă vreme, Jake. Poate că altădată

nu aşa se făceau lucrurile. Beridien n-ar fi permis niciodată aşa ceva.

Preşedintele avea nevoie să pună pe cineva fără legătură cu Quarry să conducă ancheta în legătură cu asasinarea lui Antony Beridien. Avea nevoie de cineva care impunea respect, care avea vechimea mare. L-a ales pe Max Threnody. Încă de pe atunci Max încerca să-l influenţeze pe Preşedinte să mă înlocuiască. O dată ce am avut legături atât de strânse cu ruşii, spunea el, loialitatea mea rămâne sub semnul întrebării.

— Max ştie despre Leslie? întrebă Simbal.

— Pare să ştie absolut totul despre mine, zise Donovan. Aşa că asta e. Am avut o legătură cu un locotenent KGB la Paris. Faţă semăna uimitor cu o fată de care fusesem îndrăgostit la facultate. Max a pus informaţiile laolaltă.

Faci ca totul să pară foarte nevinovat, sublinie Simbal. N-o să-mi spui că nu ştiai în ce te bagi.

— O doream, zise Donovan pe un ton ce suna cinstit. Ştia întotdeauna ce sfori trebuie trase.

— Nu aveai de ales, zise Simbal, asta vrei să ne faci să credem?

Donovan se uita încordat la ei.

— Hai, dă-i drumul, zisă Jake.

Donovan îl urmărea, pregătit pentru un alt atac. Aproape că tresări când spuse:

— E frumoasă, sexy şi – Tony, tu o să înţelegi – seamănă atât de mult cu ceea ce era Leslie în mintea mea. Ar fi trebuit să fiu inuman s-o resping.

— Când ai început să fii agent triplu? întrebă Jake.

Donovan îşi ascunse privirea. Se auzea cum picura apa, trist.

— Nu de multă vreme.

— De când? insistă Jake.

— Isuse, zise Donovan.

— Roger, ai face mai bine să ne spui, îl avertiză Simbal. Am ordin de la Max să te lichidez şi Jake vrea să te vadă mort cât de curând. E ciudat, dar în stadiul ăsta al lucrurilor se pare că noi suntem singurii prieteni care ţi-au mai rămas.

Donovan îşi smulse pălăria de pe cap şi o aruncă în

junglă.

— De ce dracu’ mai port asta? Una din sentinelele Shan o culese şi şi-o îndesă pe cap. Nu mai arăta deloc atât de ridicolă ca pe capul lui Donovan. Nu, până după…

— Până după ce? întrebă Jake.

— După asasinarea lui Beridien.

— E, pe dracu’, zise Jake. Acum ar trebui să te ucid. Tu şi Vorkuta aţi copt-o.

Donovan încuviinţă în tăcere.

— Roger, zise Simbal încet, când Max mi-a ordonat să te lichidez a spus că e din ordinul Preşedintelui.

— Presupun că ştia că nu erai în situaţia să verifici, zise Donovan.

— Adică?

— E o chestiune strict internă. Preşedintele vrea să se rezolve chestiunea, într-un fel sau altul.

— Preşedintele n-ar prefera să te menţină ca agent triplu? întrebă Simbal.

Donovan încuviinţă.

— Toate fiind egale. Dar nu sunt. A avut Max grijă de asta. L-a strecurat Preşedintelui o îndoială în legătură cu loialitatea mea.

Aşa că acum e între mine şi Max, zise Donovan. O luptă pe viaţă şi pe moarte. Max vrea să mă lichideze prin orice mijloace. Ştie că n-o să-i meargă aşa uşor. Dar a procedat perfect. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru. Cine o să facă o anchetă oficială pe coclaurile astea uitate de Dumnezeu? Râse sec, ironic. Adevărul n-o să iasă niciodată la iveală. Plus că o să fiţi legaţi de el pentru totdeauna dacă reuşiţi să mă ucideţi. O să vă aibă cu ceva la mână pentru tot restul vieţii. Îi privea dispreţuitor. Încă mai vreţi să mă ucideţi?

Simbal se întoarse spre Jake?

— Ce crezi, minte sau spune adevărul?

— Un lucru mă nelinişteşte, zise Jake. Ai spus că şi Threnody ţi-a spus că Bennett şi Curran au jefuit computerul DEA de nume, locuri, reţele.

— Ei bine, văd că trebuie să vă luminez, zise Donovan. Uneori cea mai bună minciună e o jumătate de adevăr, nemernicii ăia au mai luat ceva: toate directivele de

desfăşurare strategică pentru noua unitate de elită, antiteroristă, a Preşedintelui.

— Ce-mi lipseşte? se întreba Jake. Droguri şi Kam Sang şi furtul directivelor antiteroriste. Am bucăţile, dar nu am întregul. Nimic nu se potriveşte.

Nu manifestă în exterior nimic din starea de confuzie în care se găsea.

Şi Simbal se gândea profund. Îşi reaminti cuvintele lui Run-Run Yi, *Bennett e spiriduşul care deschide uşa*. Cu directivele de desfăşurare strategică antiteroristă? Cum? Armele astea zisese Yi, au puterea să distrugă lumea. Lansatoare de rachete antipersonale Blackman T-93? Cum? Şi iar îi trecu prin minte: în ce dracu' am nimerit? Se simţea ca un şoarece într-o capcană fără lumină.

— Nu ştiu, zise el. De ce m-ar fi minţit Max în legătură cu asta?

— Max probabil nu ştie, zise Donovan. El e tipul birocratului, Tony. Ştii asta. În clipa asta nu e preocupat decât să mă elimine pe mine din drumului lui, prin orice mijloc.

— Miza e prea mare, zise Jake, ca să-i credem pe vreunul din nemernicii ăştia pe cuvânt.

Donovan se uită la el:

— Cred că mai am de lătrat nişte chestii. Jake încuviinţă din cap. Foarte bine. Vă aduceţi aminte că Henry Wunderman avea o cârtiţă foarte bine acoperită, pe nume Apollo?

— Da, zise Jake. Nu îndrăznea să-l privească pe Simbal. Ar fi vrut să nu-i dea lui Donovan nici o indicaţie.

— Daniela ştie că există şi îi cunoaşte identitatea.

— Ea ţi-a spus? zise Jake, silindu-se să-şi calmeze neliniştea.

— Ea mi-a spus.

— Cum îl cheamă?

— La ce-ţi foloseşte să ştii?

— Spune-mi, zise Jake şi nu mai pune întrebări.

— Mihail Carelin.

Bunule Dumnezeu, gândi Jake, Carelin e un om mort.

— Când a descoperit? întrebă el.

— Am vorbit cu ea înainte de a pleca, zise Donovan. Tocmai aflase.

— Jake, ce crezi? zise Simbal.

Donovan spune adevărul în toate privinţele? se întreba Jake sau îşi urmează propriul principiu şi ne bagă pe gât jumătăţi de adevăruri, ca minciuni?

— Dacă mă crezi, Tony, zise Donovan, asta înseamnă că vei lupta împotriva lui Max Threnody. Nu ştiu dacă eşti pregătit pentru asta.

— Vreau o şansă să ajung la Daniela Vorkuta, zise Jake. Donovan e singura posibilitate. Asta e, îi trecu prin – minte, dacă Apollo n-o lichidează înainte de a-l ucide ea pe el.

— Merită riscul? se întreba Simbal cu voce tare.

— Ca să ajung la şefa Direcţiei întâi a KGB-ului, zise Jake aş da şi cerul şi iadul.

Simbal se gândi la Max Threnody, la ce-i făcuse el Monicăi, Cubanezului, lui Simbal în persoană. Toate făceau parte din joc, după părerea lui Max. Era şi ăsta un şiretlic? Cine-l folosea în clipa de faţă, Max ori Roger?

— Foarte bine, zise Simbal în cele din urmă, luând o hotărâre. Cheamă încet şi doi soldaţi Shan apărură şi-l luară pe Donovan.

— O să te păzească ei până se lămuresc toate astea, Roger, zise el. Între timp să nu faci vreo prostie şi să ne faci să ne pară rău că nu te-am omorât.

Ploaia începuse din nou. Furtuna îi ajunsese din urmă, venind din sud şi instalându-se cu nădejde pe munte, pisându-i ca un copil bucuros că a primit un set nou de tobe.

Din şanţul în care şedeau ghemuiţi Tony Simbal şi Jake puteau simţi mirosul opiumului. Duhoarea pătrunsese aerul greu, atârnând ca o perdea poluantă deasupra luminişului. Escorta Shan, ascunsă vederii, nu făcea nici cel mai mic zgomot.

— Dacă punem mâna pe generalul Kuo, zise Simbal, cred că avem o şansă.

— O şansă pentru ce? întrebă Jake.

— O şansă să scăpăm cu viaţă. Simbal îşi masa un muşchi amorţit pe coapsă. Nu ştiu cum e cu tine, prietene,

dar ştiu că eu nu am deloc chef să mor.

— Şi crezi că eu am?

Simbal mai puse o dată Ak-47 în poală. Îi verifica mecanismul pentru a treia oară. Era foarte important s-o facă: combinaţia între aerul umed şi neglijenţa soldaţilor Shan în curăţarea armelor putea fi mortală.

— Isuse, râse el, de ce mă-sa ar fi îngrijorat?

Jake se gândi un timp la asta.

— Ce propui? zise el după o vreme.

— Tu şi cu mine pătrundem înăuntru, zise Simbal. Dar numai după ce soldaţii mei Shan vor crea o diversiune la marginea cealaltă a aşezării. O să realizăm cu asta două lucruri. Întâi, o să-l scoatem pe generalul Kuo afară, la lumină, unde avem o şansă să punem mâna pe el. Apoi, îi ţinem oamenii ocupaţi în vreme ce noi încercăm să-i găsim pe Bennett şi pe Curran.

— Şi pe Chen Ju, zise Jake.

— Şi pe Chen Ju.

Multă vreme, Jake observă tabăra. În cele din urmă zise:

— Cred că meriţi să vezi tabloul în întregime. Savanţii de la Kam Sang au posibilitatea de a fabrica un cap nuclear mobil, care poate fi introdus într-o armă obişnuită, într-un lansator de rachete manual. Directorii proiectului au socotit că descoperirea lor era în esenţă inutilizabilă, pentru că radiaţia rezultată din explozie ar fi ucis fără nici o îndoială şi pe soldatul care a lansat arma, ca şi ţinta.

— Cristoase! Simbal respiră adânc. Începea să înţeleagă dintr-odată totul.

— De asta a început *diqui*-ul să stocheze lansatoare de rachetă antipersonale Blackman T-93! Cu încărcăturile nucleare furnizate de Kam Sang aceste T-93 vor avea puterea să distrugă lumea!

— Ce?! Asta era! Piesa care lipsea! De unde ai auzit asta? Aşadar, nu era câtuşi de puţin vorba de droguri. Chen Ju ţintea un obiectiv mult mai important, ochii lui Jake se înfipseră într-ai lui Simbal.

— De la un om numit Run-Run Yi, fostul şef al *diqui*-ului din New York.

— Fostul? Ce i s-a întâmplat?

— Edward Martin Bennett i s-a întâmplat, zise Simbal. Îi povesti întâmplarea de la Trilliant.

— Asta e strategia lui Chen Ju, zise Jake atât de înspăimântat că simţea cum îl doare stomacul, membrii *diqui*-ului vor primi Blackman T-93 încărcate cu muniţie nucleară miniaturizată. Cu informaţiile pe care le-au furat pentru ei Bennett şi Curran, un singur om se poate infiltra în orice mare oraş american, luat ostatece şi poate distruge jumătate din populaţie.

— Dumnezeule din ceruri, zise Simbal. Dacă cunosc directivele antiteroriste, tipii se pot face invizibili. Nu vor mai fi de găsit. Jake încuviinţă. I se învârtea mintea din cauza descoperirii. Ce îndrăzneală pe tip!

— Asta urmăreşte Chen Ju! Mult mai mult decât distrugerea Cercului, gândi el. Va infiltra toate oraşele, impunându-şi condiţiile lui. Membrii *diqui*-ului sunt fanatici; pentru ei moartea nu înseamnă nimic. Chen Ju nu vrea nimic mai puţin decât lumea întreagă. E stadiul ultim al terorismului.

— Nu va vrea să vândă noua tehnologie unor ofertanţi mai puternici? Întrebă Simbal.

— Nu cred, zise Jake.

Simbal fu de acord.

— A schimbat obiectivul diqui-ului de la contrabanda cu opium la infiltrarea lumii cu o armată teroristă capabilă de orice. Cu tehnologia de la Kam Sang, Chen Ju poate să ia ca pradă toate Statele Unite, dacă are chef.

— Şi are chef, să nu-ţi faci nici o iluzie, zise Jake sumbru. Dar cred că greşeşti într-un punct. Strategia lui Chen Ju în ce priveşte *diqui*-ul nu s-a schimbat deloc. Asta mi-e clar. Strategia nu e ceva în care intri dintr-odată. Cred că jucăria lui micuţă a crescut până a devenit o armă monstruoasă.

— Isuse, şopti Simbal. Trebuie să facem ceva să-l oprim.

— Atunci să începem.

Simbal se duse să dea ordine soldaţilor Shan. Se gândea că ar da mult să ştie ce se petrece în mintea acestuia.

— A început numărătoarea inversă, zise el în cele din urmă. Toţi sunt acolo. Am informaţia de la oamenii mei. Privi spre AK-47. Informatorii îşi făcuseră datoria. Totul era

la locul lui.

Jake încuviinţă din cap. Războinicii Shan plecaseră într-o linişte absolută să-şi ocupe poziţiile.

Simbal se uită la ceasul de la mână.

— E timpul, zise el.

Porniră împreună.

Generalul Kuo luă cunoştinţă de atac mai întâi prin strigătul păsării. Sentinelele erau bine antrenate. Aceasta era prima regulă a generalului Kuo. Sentinelele erau esenţiale pentru tipul lui de muncă. Fuseseră pierdute războaie din cauza unor sentinele neglijente. În armata generalului Kuo nu existau sentinele neglijente. Sau cel puţin niciuna nu mai era printre cei vii.

Strigătul păsării – una din ideile lui – îl galvaniză. Venea din nord. Kuo ieşi pe veranda casei şi dădu câteva ordine. Erau repezi şi precise, dar nu grăbite. Acţiunea precipitată, fusese învăţat generalul Kuo, duce cel mai adesea la înfrângere. Mai mult, era pregătit pentru orice eventualitate. Avea o gândire rece şi precisă în toate privinţele, în special în bătălii, care îi plăceau.

Nu cunoştea identitatea duşmanului: birmanez, chinez, rus, american. Poate chiar o armată de strânsură a unuia din rivalii săi. Nu conta. Reacţia lui era aceeaşi. Victoria era asigurată. În astfel de situaţii, generalul Kuo nu simţea nici o nelinişte, ci mai degrabă un soi de avânt, ca şi cum vârful unui cuţit ascuţit l-ar fi împuns chiar lângă inimă. Excitaţia îi tăia respiraţia.

În mână cu Colt-ul lui. 45, fabricat de Armata SUA, ieşi pe verandă. Zona de nord a taberei era locul de unde şirurile de catâri porneau să coboare muntele Shan spre piaţă, încărcate cu opiumul prelucrat. De cele mai multe ori de aici începeau atacurile împotriva lui. Lacrimile de mac erau, la urma urmelor, sângele vieţii lui. Toţi le doreau, indiferent de ce naţionalitate erau.

Văzu trei oameni mărşăluind pe acolo şi strigă la ei, trimiţându-i în zona de nord. Nu mergea la noroc. În materie de apărare, credea generalul Kuo, era mai bine să te situezi de partea conservatorilor.

Se îndreptă rapid în direcţia opusă, înspre fabrică. La

fabrică erau toţi: Huaishan Han, Chen Ju şi cei doi americani. Le plăcea să discute afaceri înconjuraţi de ceea ce posedau, descoperise generalul Kuo. Ca şi grămezile de safire şi de rubine pe care le păstra el în buzunare, asta le dădea senzaţia fizică a bogăţiei. Era o cale de a dobândi cinste. Nu putea să mai fie şi o alta.

Generalul Kuo învârti pe deget inelul de jad imperial. Era un noroc să posede piatra mistică, preţuită mai mult decât toate de zei, s-o simtă atât de aproape de propria carne. Aducea sănătate şi bogăţie celui ce-o purta.

La asta se gândea când dădea colţul şi simţi ţeava unui pistol lipită de ceafă. Încercă să întoarcă capul, dar fu împiedicat de o lovitură zdravănă în rinichi.

— Să nu faci aşa ceva, îi şopti o voce la ureche.

Generalul Kuo se clătină şi-şi muşcă buzele ca să nu strige şi să-şi piardă cinstea în faţa nevăzutului său inamic.

Se întrebă imediat cine putea fi cel care avusese atâta abilitate ca să se infiltreze în tabăra lui, dar atenţia îi fu atrasă de izbitura tocului de armă şi simţi cum dragul lui Colt. 45 îi e luat.

— Pentru asta o să te ucid, şopti el printre buzele strânse de durere. O să te leg în mijlocul taberei şi o să privesc cum te sfâşie animalele de noapte, bucăţică cu bucăţică.

— Prea multă vorbă, zise Tony Simbal, ţinând ţeava pistolului strâns lipită de ceafa chinezului. Aruncă o privire pistolului pe care i-l luase Jake generalului. Patul armei standard fusese înlocuit cu unul sculptat din jad imperial.

— Foarte impresionant, îi spuse el lui Jake în engleză. Apoi generalului Kuo, în dialect: Trimite-i pe oamenii care păzesc fabrica acolo unde are loc lupta.

— Dar... Oooh! Durerea îl fulgeră şi-i aduse lacrimi în ochi. Făcu cum i se spusese.

După ce oamenii îşi părăsiră poziţiile, Simbal zise:

— Să mergem.

— Unde? întrebă generalul Kuo. Se întreba cum poate face să răstoarne situaţia.

— În fabrică, zise Jake.

Ca să-şi întărească spusele, îl mai împinse o dată puternic cu ţeava lui AK-47 şi chinezul se împiedică, gata să

cadă. Pentru prima dată, generalul Kuo începu să fie îngrijorat. Aceşti doi oameni nu erau nici CIA, nici KGB. Se infiltraseră în tabăra lui. Deci nu erau nici nebuni. Când era vorba de diavolii străini, generalul Kuo era obişnuit să aibă de-a face cu nebuni sau cu idioţi. Asta era o experienţă nouă pentru el şi nu-i plăcea. El era un om al deprinderilor, un om care trăia după reguli stricte, pe care şi le stabilise singur. Avea controlul asupra unei vaste proprietăţi de o bogăţie uimitoare. Pentru el, orice sugestie de anarhie era interzisă.

— Ce doriţi? Tonul i se schimbase. Era mai blând, mai rezonabil. Poate că, se gândea el, pot să împart o încărcătură cu ăştia doi.

— E o încărcătură pregătită să pornească mâine dimineaţă. Şase sute de kilograme, numărul patru, de calitate excelentă. Dacă pentru asta aţi…

— Mişcă înainte, zise Simbal şi-i mai trase un ghiont. Generalul ateriză greoi lângă peretele jupuit al fabricii.

Strânse din dinţi şi pipăi, cu mâna stângă catarama curelei grele. Simţi forma liniştitoare a micului pistol de calibrul. 22 ascuns acolo. Degetele i se crispară. Nu acum, se gândi. Nu ar fi avut nici un rost să doboare pe unul din ei numai ca să fie împuşcat de al doilea. Căuta prilejul să-i împuşte pe amândoi deodată.

— Ce vreţi cu fabrica? zise el. Nu acolo sunt depozitate lacrimile de mac..

— Acolo sunt cu toţii, zise Jake.

Generalul Kuo simţi un mic fior de groază pe şira spinării. Buddha, se gândi el, nu după opiu au venit Degetele i se strânseră pe patul pistolului. Curând, se gândi în timp ce îi conducea spre uşa de intrare. Foarte curând.

— Aici e intrarea, zise el. Urcară treptele de lemn. Îşi mobiliză simţurile, îi simţi pe amândoi foarte aproape în spate. La uşa de la intrare se îmbulziră în faţă, aşa cum se aşteptase. Acum îi putea simţi pe amândoi, ştia unde se afla fiecare.

Puse mâna dreaptă pe clanţă şi trase în afară. În acelaşi timp, mâna lui stângă smulse pistolul de la cingătoare şi Kuo se răsuci. Apăsa pe trăgaci. Nici nu putea să conceapă

să-l rateze pe vreunul din ei.

Chen Ju era pe punctul de a primi de la cei doi americani informaţiile pe care le dorea atâta, când auzi împuşcăturile. Se răsuci, aşa cum făcură toţi când uşa de la intrare a fabricii se trânti de perete.

Ploaia năvăli înăuntru, vântul urla. Apoi intră generalul Kuo şi se holbă la ei pe rând, cu ochii măriţi de surpriză.

Enervat că a fost întrerupt într-un moment atât de important, Chen Ju lătră la el:

— Ce este?

— Ce faceţi aici, zise generalul Kuo mânios, când... Şi vomită un râu de sânge. Făcu doi paşi exagerat de mari în încăperea cavernoasă şi se sprijini de una din mesele de trestie cu tăblie de zinc. Braţul stâng îi zvâcni în faţă, alunecând pe suprafaţa pătată. Degetele lui albite, chircite, răsturnară de pe masă un aruncător de flăcări Bunsen. Privirea îi alunecă în jos, văzu în ce hal îi ajunsese uniforma, zise: „Rahat”. Genunchii i se îndoiră şi trupul îi alunecă pe podea. Ochii lui îi priveau acuzator, dar nu clipeau; vedeau deja o altă lume.

Apoi cadrul uşii se umplu din nou, dar nu cu ploaie şi vânt, ci cu trupurile a doi bărbaţi.

Jake şi Tony Simbal intrară în fabrică. Simbal ridică AK-47 în direcţia grupului celor patru bărbaţi.

— Dumnezeii mă-sii! zise Edward Martin Bennett.

— Multă vreme de când nu ne-am văzut, zise Simbal păşind repede în cameră.

Jake, în spatele lui, înghenunchie lângă generalul Kuo îi pipăi pulsul.

— E mort, zise şi Simbal aprobă.

Chen Ju, care stătea aproape exact în spatele lui Curran, îl izbi puternic cu piciorul pe american.

Curran, luat complet prin surprindere, căzu împleticit spre Simbal, care deschise instantaneu focul cu mitraliera. Faţa lui de băieţandru avea o expresie de uimire. Trupul tresări, se ridică drept în sus, apoi, sub impactul împuşcăturilor fu azvârlit în spate, ca purtat de vânt.

Dintr-o parte se auzi un trosnet. Jake se uită într-acolo, văzu că aruncătorul de flăcări Bunsen pe care îl lovise

generalul Kuo se aprinsese. Flăcările se întindeau pe podeaua de lemn. Într-o clipă, flăcările se îndreptară spre şirul dulapurilor de lemn pline cu sticle şi cu containere de metal.

— Să ieşim de aici! îi strigă Jake lui Simbal. Chimicalele astea sunt foarte inflamabile!

— Îi vreau pe netrebnicii ăştia, zise Simbal.

— Acum! Jake trecu de el, îl împinse pe Bennett spre uşă. Bătrânul cu un umăr mai sus decât celălalt se uita la Jake cu o expresie de sfinx.

— Shi Jake, zise el cu o voce stridentă.

Jake îl făcu să se ridice. Nu părea în stare să se grăbească undeva. Mirosea deja a mormânt.

Fumul umpluse interiorul fabricii. Avea o culoare violent cenuşie, era acid, ustura ochii, inflama gâtul. Într-o parte se auzi zgomotul unei explozii şi al unei prăbuşiri. Dulapurile cu substanţe chimice!

Jake îl împinse pe Huaishan Han afară, îl aşeză jos. Ploua cu putere, vântul stătuse. Cerul greu de apă părea la înălţimea unui copac. Jake îi văzu pe Simbal şi pe Bennett şi se întoarse reamintindu-şi de cel de al patrulea bărbat, fără îndoială Naga. Chen Ju. Făcu doi paşi spre fabrică, dar cu un zgomot uriaş acoperişul se prăbuşi. Un perete căzu cu totul. Flăcările izbucniră afară, fără să le pese de furtună.

Era imposibil să te apropii de locul acela. Căldura şi fumul greu, acid, cuprinseseră întreg luminişul.

Jake se întoarse, îl văzu pe bătrânul chinez sprijinit de trunchiul unui copac. Durerea îi transformase faţa într-o mască. Jake înghenunchie în faţa lui.

— Eşti Huaishan Han, zise el în manciuriană.

Bătrânul păru surprins.

— Cu siguranţă răposatul tău tată nu mi-a rostit niciodată numele.

— Numele tău mi-a fost spus în clipa morţii, zise Jake, de un bărbat din reţeaua *diqui. Diqui*-ul e al tău, nu-i aşa?

— Al meu, zise bătrânul şi al lui Chen Ju. Lui îi conferă putere.

— Şi ţie? întrebă Jake. Ţie ce-ţi conferă, bătrâne?

— Mie? Mie îmi dă înapoi viaţa. Huaishan Han întinse

mâna ca o gheară şi-l trase pe Jake mai aproape. Viaţa pe care mi-a răpit-o tatăl tău. Mi-a dat totul: soţia, copilul, cariera. M-a ruinat complet. *Diqui*-ul mi-a dat o raţiune de a trăi. M-a adus înapoi în graţiile regimului comunist chinez, care a uitat trecutul. Nu-şi mai aduceau aminte de mine. Toată vechea gardă nu mai era: epurată sau moartă din cauze naturale. Cu excepţia tatălui tău. Era singurul care îşi putea aduce aminte. Şi care a încercat să mă oprească să mă ridic din nou la putere în China. Îşi înălţa capul ca şi când trosnetele focului uriaş i-ar fi vorbit. Trebuia să moară, înţelegi. Numai el m-ar fi putut opri. Şi, bineînţeles, tu.

— Tu l-ai asasinat pe tata. *Numai muntele ştie*, spusese Hige Moro. Shan.

— Răzbunarea, zise Huaishan Han, conţine propria ei răsplată. Tatăl tău m-a distrus cândva. A făcut mai mult decât să mă distrugă. Mi-a distrus şi viitorul. Pe soţia mea, pe iubita mea Senlin şi copilul meu nenăscut. În fântâna de la Shuan jing. M-a aruncat în beznă. În iad. Ochii bătrânului luceau de febră. Flăcările chimice se reflectau în adâncurile lor alunecoase.

Tatăl tău, înţelegi, îi făcuse ceva lui Senlin. Ceva despre care nu se poate vorbi, ceva cumplit. Mintea ei, toată personalitate ei fusese transformată, făcută de nerecunoscut. Şi totuşi o mai doream; şi totuşi o mai iubeam. Singura pe care am iubit-o vreodată.

Era un sunet plin de teroare, de groază şi nelinişte în vocea lui, cum nu mai auzise Jake niciodată. Ploaia îl bătea cu putere în faţă. Respira greu, ca şi cum ar fi alergat într-o cursă pe care n-o va mai sfârşi niciodată.

— În fântână, continuă el. Am trăit în iadul acela aproape o săptămână. Mi-am rupt spinarea. Abia mă puteam mişca. Dar când am căzut am luat-o pe Senlin a mea cu mine. Ochii îi erau plini de lacrimi. Flăcările reflectate de ele păreau himerice, schimbându-şi forma ca norii purtaţi de vânt. Ea era sub mine. Trupul meu distrus o apăra, să nu fie rănită mai rău. Piatra ieşită care îmi rupsese mie spinarea ne salva acum pe amândoi de la prăbuşirea fără sfârşit în adâncuri.

Capul i se plecă pe gâtul lung şi slab, bărbia ascuţită se

frecă de pieptul care se ridica şi se cobora. Oh, strigă el, ea m-ar fi putut salva. Ne-ar fi putut salva pe amândoi. Dar nu, ea a început să se lupte cu mine. Era vrăjită de tatăl tău. Îi făcuse o vrăjitorie teribilă, inimaginabilă.

Nu-mi venea să cred. Am implorat-o să ne salveze. Stătea în puterea ei s-o facă. L-am auzit pe tatăl tău strigând-o de sus. Cât îl uram! Mi-am împins ura în sus, ca şi cum ea l-ar fi putut cuprinde şi ar fi putut strangula viaţa în el.

Dar Senlin a mea redobândea putere şi începuse să dea cu pumnii în mine. Era nebună. Am privit-o în faţă şi am văzut că nu mai era în toate minţile, că nu mai era a mea. Nu mai era câtuşi de puţin Senlin.

Era o străină, oftă Huaishan Han. O străină care încerca să mă ucidă. Privi în sus, spre Jake. Am făcut singurul lucru pe care îl puteam face, înţelegi. Îmi spusese că e însărcinată şi probabil că în momentul acela mi-am pierdut şi eu minţile. Îmi amintesc că m-am gândit: E copilul *lui*, nu al meu!

Am ucis-o şi l-am ucis şi pe el. Pe copil. Viitorul. Într-o clipă nu mai aveam nimic. Pierdusem tot. Şi timp de o săptămână după aceea ei au fost singurii mei tovarăşi.

Bătrânul îşi înălţă capul şi se agăţă cu putere de Jake.

— Aşa că, înţelegi, nu era de-ajuns să-l ucid pe tatăl tău, Shi Jake. Lacrimile dispăruseră, ochii erau limpezi şi fără culoare în patima lor. Jake îşi închipuia că Huaishan Han o privise pe Senlin a lui cu expresia aceasta otrăvită cu o clipă înainte de a întinde mâna şi a înăbuşi viaţa ei şi a copilului care creştea în ea.

Dintr-odată scârbit, Jake se smulse din mâna bătrânului. Dar ghearele lui Huaishan Han îl căutau să-l apuce. Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat într-un câmp cu ace.

— Nu era de-ajuns, Shi Jake, gemu bătrânul. Tatăl tău mi-a răpit nu numai dragostea, viaţa, ci şi viitorul. Trebuia să i-l distrug şi eu pe al lui!

Cu un efort, Jake îl împinse pe bătrânul dement. Era dezgustat. Îngrozit de hăurile în care se putea scufunda sufletul omenesc, se întoarse spre foc. Voia să-i găsească pe Simbal şi pe Bennett, dar, în locul lor văzu o siluetă care

înainta încet spre el.

Avea părul tuns scurt, focul îi contura precis formele pe fondul ploii torenţiale. Apoi el se întoarse şi văzu că era o femeie. Silueta înainta drept spre el şi în cele din urmă îi putu zări faţa, faţa atât de familiară, care îi bântuise visele din clipa când Nichiren o împuşcase pe malul râului Sumehun, cu patru ani în urmă.

Lan, fiica lui! Trăia!

— Lan, zise el exaltat. Lan!

— Hello, *bah-ba*, zise ea şi, aşa cum o învăţase colonelul Hu, ţinti spre el cu automatul şi apăsă pe trăgaci.

Tony Simbal auzi împuşcătura şi se răsuci într-acolo, cu ploaia şiroind pe el. Îl văzu o clipă pe Jake faţă în faţă cu o siluetă întunecată. Apoi Bennett o luă la goană şi Simbal o luă după el.

Combinaţia dintre furtună, explozie şi incursiunea diversionistă de la celălalt capăt al taberei transformase zona într-un haos. Bennett fugise în direcţia focului. Era o mişcare inteligentă. Fabrica se găsea în zona sudică a taberei generalului Kuo. În orice altă direcţie ar fi luat-o, Bennett risca să fie oprit de oamenii generalului Kuo sau şi mai rău, să fie împuşcat de luptătorii Shan ai lui Simbal.

Simbal înţelegea perfect toate acestea, aşa încât nici nu-l urmări direct pe Bennett, ci se îndreptă spre locul din spatele fabricii care ardea, unde s-ar fi dus el dacă ar fi fost în locul lui Bennett.

Era la marginea junglei. Deja o pânză de vegetaţie îşi croia drum spre fabrică, deşi era evident că fusese cosită destul de recent.

Când ajunse la copaci se întoarse, mişcând ţeava lui AK-47 într-un arc larg şi lent. Ploaia îi răpea orice perspectivă, iar prăpădul de la câţiva metri depărtare arunca umbre ciudate, care se ridicau şi se coborau cu o repeziciune ameţitoare.

Bennett nu era de găsit nicăieri şi Simbal îşi blestemă zilele. Se înfundă în junglă şi începu să caute pe o linie paralelă cu linia fabricii.

Observă o mişcare şi, aplecându-se, se îndreptă cât de

repede putu spre locul respectiv. În clipa aceea simţi cum iese din el tot aerul. Se îndoi, în vreme ce Bennett îl mai lovea încă o dată în rinichi. Mitraliera AK-47 îi scăpă din mână şi-l văzu pe Bennett repezindu-se după ea.

Simbal se aruncă după Bennett. Reuşi să-l apuce pe uriaş de picioare şi se răsuci. Bennett se prăbuşi; se rostogolea deja, lovind puternic cu picioarele în sus.

Călcâiul cizmei lui de cowboy se frecă de obrazul lui Simbal, iar talpa îl izbi în falcă. Simbal se prăbuşi pe spate, Bennett se întinse după AK-47, o înşfăcă şi ţinti în grabă.

Simbal sări la Bennett în timp ce uriaşul apăsa pe trăgaci. Simţi fierbinţeala, dezintegrarea; se afla deja în perdeaua de gloanţe. Îl izbi pe Bennett în bărbie cu muchia mâinii, cu o lovitură scurtă, ascuţită.

Bennett se prăbuşi cu un „Ooof” de surpriză şi de durere şi Simbal îl culcă la pământ cu un cot în stern. Dar Bennett îl izbi pe Simbal cu patul mitralierei în vintre.

Simbal văzu stele verzi. Respiraţia i se opri în gât şi bila i se ridică în stomac, ameninţând să-l înăbuşe.

Bennett sări în picioare, îndreptă AK-47 în jos.

— Dumnezeule, Tony, mi-ai fost totdeauna ca un ghimpe-n ochi. Ce cavaler pur eşti tu, futu-ţi Dumnezeii tăi! Cred că-ţi fac o favoare dacă te omor. Te salvez de o viaţă de sclav pe nişte coridoare cenuşii, slugărind nişte oameni cu puţină minte şi cu bani şi mai puţini. Îndoi arătătorul pe trăgaciul mitralierei. Adio, Tony.

Simbal, care îşi ţinea cu mâna dreaptă pântecul ce-l durea cumplit, îşi azvârli braţul înainte şi cuţitul subţire se înfipse până în plăsele în pieptul lui Bennett. Acesta arăta extraordinar de uimit şi muri cu această expresie imprimată pe faţă.

Simbal răsuflă adânc de trei ori şi se ridică în genunchi. Luă mitraliera din mâna lui Bennett şi se târî înapoi în tabără.

Jake simţea sângele curgând amestecat cu ploaia. Ţâşnea din el: viaţa care i se scurgea. Alunecă în genunchi, se ridică din nou în picioare.

— Lan! striga el. Lan! Oh, Buddha!

O văzu ridicând pistolul spre el şi gândi: E un vis, e un

coşmar din care o să mă trezesc imediat.

Dar durerea era adevărată şi cu fiecare bătaie a inimii simţea cum îi scad puterile. Cum de se putuse întâmpla asta? Se gândea. Cum?

Se îndrepta cu greu spre ea. Ploaia şi vântul îl biciuiau. Alunecă din nou în genunchi. Se prăbuşea, vederea i se înceţoşa. Încerca să-şi adune gândurile, dar vederea fiicei sale, apoi conştiinţa a ceea ce îi făcuse ea îi răpeau orice putere. Simţea că e îngheţat. În ghearele şocului şi ale disperării.

— Lan, striga el, Lan, te iubesc. Îi pusese el asta vreodată?

Când o ţinuse ultima dată în braţe, când venise la el ultima dată să caute mângâiere? Şi el, i-o dăduse? Probabil că nu. Nu-şi dorise o fiică, îşi dădu el seama şi fusese dezamăgit că prima lui soţie îi născuse o fiică în loc de un fiu. Aşa încât acţionase deliberat ca s-o formeze tot atât de dură spiritual ca şi un bărbat.

Acum înţelegea că smulsese din ea orice bucurie, orice viaţă. Ce mai rămăsese din ea părăsise nefericita ei gospodărie ca să se alăture Triadei radicale, Tigrilor de oţel de pe continent.

Iar acum, cuprinsă de nebunie, ea îl ucidea. Îşi ridică ochii din durerea lui, din amărăciunea lui şi văzu ţeava pistolului coborând. Îl ţintea între ochi. Pe faţa fiicei lui nu se citea nimic: nici recunoaştere, nici mânie, nici emoţie. Era o maşină, programată să-şi îndeplinească sarcina hidoasă.

Jake făcu o ultimă încercare să se apropie de ea. Se ridică încă o dată în picioare, făcu trei paşi repezi, nesiguri, spre ea. Apoi se prăbuşi în noroi la picioarele ei.

Singurul lucru de care Qi lin era conştientă era el. Îl auzise pronunţând un nume, dar nu era conştientă că numele acela fusese al ei. El părea că vorbeşte o limbă străină, care o izbea mai puternic decât ploaia. Era indiferentă la efectele ei.

În mintea ei, văzu mâna colonelului Hu întinzându-se în noapte şi mângâind-o, în vreme ce mintea lui îi vorbea. El îşi spusese ce trebuie să facă şi ea îl ascultase. Degetul i se

încordă pe trăgaci şi, pentru a doua oară, începu mişcarea lentă de înălţare care i-ar fi asigurat o împuşcătură perfect plasată.

Apoi ea zăcea întinsă pe pământ, respirând greu, holbându-se la faţa celeilalte femei.

Bliss venise asupra ei din partea pe care nu o putea vedea şi o izbise cu toată puterea trupului. Lovise cu umărul, împingându-şi greutatea înainte, cu piciorul drept bine fixat.

Nu avusese alt gând decât să-l salveze pe Jake. Plecase de la locul atacului diversionist din zona de nord a taberei şi-l căutase pe Jake prin haos. Era supărată că Jake o plasase departe de conflictul principal, dar deocamdată nu avea motiv să se certe cu el. Ştia că alte chestiuni îl preocupau. Ştia că va merge la noroc.

Explozia de la fabrică îi oferise o şansă şi profitase de ea. Îl văzuse pe Jake împuşcat şi ridicase instinctiv mitraliera pe care o purta la şold. Apoi îi auzise strigătul şi o recunoscuse pe Lan.

La început nu voise să-i facă fetei nici un rău, numai s-o potolească. Dar imediat ce veni în contact cu Lan, Bliss ştiu că ceva mergea foarte rău. Acum, când fusese atacată deschis, buzele i se schimonosiră într-un rictus şi mârâi adânc din gâtlej.

Bliss îi vorbi în timp ce zăceau la pământ, dar faţă fie nu vru, fie nu putu să-i răspundă. Era aproape sigur nebună. Hotărârea o luă în aceeaşi clipă. Pentru ultima dată, Bliss pătrunse în *da-hei.* Peste sânul fierbinte al mării luminate de lună, ea zbură spre strania prezenţă.

Şi văzu lumea rotindu-se, lumea schimbându-se, se văzu pe sine schimbându-se. Simţi uriaşa roată karmică punându-se în mişcare, începând să se învârtească înainte, mereu înainte, purtând-o până la marginea mării luminate de lună şi până la necunoscutul de dincolo de ea. Aşteptând.

Acum se afla în preajma qi-ului lui Lan. Şi tresări de oroare. Printre cârceii lui răsuciţi, recunoscu războiul urlând ca o fiară dezlănţuită. Înăuntru şi în afară, ca luna întrevăzută printre norii de furtună, Bliss putu să

întrezărească sclipiri din adevăratul spirit al fetei. Dar mişcările bestiei îl acopereau fără încetare.

Esenţa lui Lan murea într-o minte ce fusese torturată dincolo de orice putere de înţelegere. Distrugere nelimitată şi crudă, care o făcu pe Bliss să dorească să plângă de milă şi de mânie.

În acelaşi timp, ştiu ce are ea de făcut, ştiu de ce Shi Zilin o călăuzise în da-hei şi de ce simţea qi-ul tuturor timpurilor învârtejindu-se în juru-i ca vântul turbat.

Începu să facă ceea ce o antrenase Shi Zilin să facă. În adâncul minţii ei bănuia că ei ştiuse că s-ar putea ivi o astfel de clipă. Pentru că acum ea nu mai era Bliss, nu mai era iubita lui Jake, nu mai era nici chiar fina lui Shi Zilin, fiica lui în faţa lui Dumnezeu. Era toate acestea, dar mai era şi altceva. Era mesagerul păzitorilor cereşti ai Chinei. Înţelepciunea secolelor se înălţa în ea, magia străveche a unui neam străvechi, sufletul geniului viu ce trebuia păstrat viu.

Acum era numai spirit. În vreme ce, separat, trupul ei continua să se lupte fizic cu Lan, qi-ul ei, răspândit pe suprafaţa strălucitoare a da-hei-ului, începu să se infiltreze în spiritul torturat al lui Lan, care luase numele de Qi Lin, fiara mistică, mascul-femelă, din mitologia chineză.

Fiara care poseda spiritul lui Lan avea o forţă incalculabilă. Dar Bliss nu era singură. Cu ea era Shi Zilin şi mai era cineva, alt spirit feminin, cei mai vechi dintre cele vechi.

Cele două siluete subţiri se rostogoleau şi se izbeau în noroi, în timp ce adevărata luptă se desfăşura pe un tărâm secret, acolo unde nici un ochi omenesc nu putea pătrunde.

Jake, târându-se dureros centimetru cu centimetru spre locul în care se luptau cele două femei, nu putea afla decât teamă în inima lui. Pe teritoriul uciderii nu putea fi decât un învingător. Înfrângerea însemna moarte.

Le iubea pe amândouă mai mult decât putea îndura şi trebuia să le despartă înainte de a se produce tragedia la care nici nu putea să se gândească.

Înaintă, dar se opri dintr-odată. Înfricoşat, auzi o voce care nu era voce omenească, repetând: *Nu te apropia, Jake!*

Eu o pot salva dacă nu te apropii!

— Bliss!

El merse înainte, se împiedică de o rădăcină. Căzut în genunchi, o auzi din nou: *Jake, te rog! Rămâi unde eşti! Altfel îţi ucizi fiica!*

Cuvintele îi răsunau în cap şi se gândea „Probabil am halucinaţii”. Dar ştia că nu erau halucinaţii. În clipa aceea schimbările care se petrecuseră cu Bliss îi răsăriră în minte. De când murise tatăl lui, Bliss era o altă persoană. Se părea că un curent misterios o străbate. Putea să deosebească adevărul de minciună. Ce altceva mai putea să facă?

— Bliss! Prin ploaie, în agonie, o striga aşa cum tatăl său o strigase pe Senlin. Nu vreau să te las singură!

Nu sunt singură, Jake. Trebuie să se întâmple, dacă îţi vrei fiica înapoi.

— Nu vreau să am de ales.

Joss, Jake. Roata s-a întors.

— Bliss, te iubesc, Bliss…!

Cerul era o coală de fier, răsunând de urletele fiarei. O ploaie de zinc cădea peste trupurile ce se duşmăneau unul pe altul. Nori de cositor şi de antimoniu se sfâşiau unii pe alţii, o lună de mercur azvârlea o lumină dureroasă.

Bliss, ori mai curând esenţa lui Bliss, făcuse pactul cu Buddha. Era timpul să moară. Simţea prezenţa liniştitoare a lui Shi Zilin înlăuntrul ei. Lan era cea aleasă, descendenta păzitorilor Chinei. Era responsabilitatea lui Bliss să izbăvească mintea lui Lan, s-o elibereze de rău, aşa cum o eliberase Fazhan pe Senlin cu atâţia zeci de ani în urmă, să păstreze vie tradiţia înţelepciunii şi a magiei ce vor conduce China în siguranţă în secolul douăzeci şi unu. Tot ce acumulase în ea trebuia transferat în Lan.

Bliss era una cu universul. Răspândită cu totul în da-hei, simţea legătura dintre generaţii. Era în acelaşi timp tânără şi bătrână, mare şi mică, bărbat şi femeie. Deveni infinitul, din care viaţa şi moartea nu era decât o infinitezimală fărâmă, receptacol pasiv mai degrabă decât răzbunător crud. Se pătrunse de toată lumina lumii, căută pământul, deveni rău îndreptându-se spre mare.

Iar marea deveni mantaua ei fermecată, mantaua care îi

dădea putere. Ca şi vântul, ca şi ploaia, ca şi furtunile. Dragonii nopţii se ridicară spre ea şi-i făcură semn, răsuflarea lor fierbinte puse pe goană fiara ce se zbătea în Lan. Îi era limpede că pentru a izbăvi răul care o sfâşia pe Lan, pentru a-i transfera lui Lan puterea ei, de acum, trebuie să se desprindă de propriul trup. Era singura cale.

Şi Bliss află în asta o bucurie, căci juca un rol cheie în continuitatea Chinei, pentru că acum ştia ce absurditate reprezintă conceptele de „viaţă" şi „moarte", idei zămislite de limitele minţii omeneşti.

Acum Bliss era cu mult mai mult. Era energie a universului, mişcându-se şi formându-se într-un număr infinit de direcţii. Legănată ia sânul elementelor eterne, înţelese că existenţa însemna cu mult mai mult decât viaţa.

Bliss era numai culoare, în vârtejuri: verdele-albastru al mării, albastru-cenuşiu al cerului, cenuşiul-negru al pietrei, roşul-portocaliu al focului, portocaliul-verde-maro al frunzişului. În viziunea ei răul care ţinea în gheare mintea lui Lan era hidoasa nonculoare. Zbură către ea.

Bliss cuprinse răul, îi simţi răceala duşmănoasă şi pentru o clipă simţi qi-ul ei cutremurându-se de spaimă, de ce i-ar fi putut face. Apoi, ca un tunet rostogolindu-i-se în inimă, înţelese tot, înţelese că frica era şi ea o idee omenească, că nu avea nici un sens în locul în care se afla ea acum.

Îşi strânse puterea ca pe o manta, îşi deschise braţele. Şi-o încorporă, alergă de-a lungul ei şi, în cele din urmă, o absorbi într-o explozie de lumină-energie-mişcare care o zgudui, care se rostogoli peste ape şi câmpii, peste munţi şi oceane, care răsună în lumea ei pentru eternitate.

În clipa aceea Jake auzi un zgomot, ca şi cum s-ar fi frânt o rămurică. Fără să mai tină seama de durere, se ridică în picioare şi merse clătinându-se cei câţiva paşi care îl despărţeau de locul unde zăceau ele. Bliss era deasupra. Gemând, Jake înghenunchie. O trase pe Bliss de deasupra fiicei lui, o cuprinse în braţe.

— Bliss!

Văzu gaura ce i se deschidea în piept, exact în locul în care se afla inima. Într-un fel oarecare, rana fusese cauterizată instantaneu. Nu se vedea sânge, dar se simţea,

inexplicabil, parfumul mării.

— Oh, nu! Nu!

Îl bătea ploaia şi fiecare picătură părea a-i reaminti păcatele.

— Oh, Bliss, şopti el. Îi era imposibil să creadă că ea s-a dus. *Voi avea grijă de ea, Unchiule mai Bătrân*, îi spusese el lui Tsun. *E lucrul cel mai preţios pe care-l am bousehk a dumitale*. Până în clipa acestei pierderi atât de dureroase, nici el nu ştiuse cât de preţioasă îi fusese.

— Isuse!

Jake întoarse capul.

— Eşti bine, Jake? întrebă Simbal.

— Nu ştiu.

Simbal înghenunchie lângă Jake, degetele lui îi pipăiră rana.

— Ce s-a întâmplat?

Jake privi faţa minunat de frumoasă a lui Bliss.

— Nici asta nu ştiu.

— Bennett a murit. Iar bătrânul cu spinarea ruptă e acolo unde l-ai lăsat, sub copac. Râde cu gura până la urechi. Nu s-ar opri pentru nimic în lume. Cred că şi-a pierdut minţile.

Jake abia auzea ce-i spune.

Simbal se aplecă.

— Ce e cu cealaltă fată? Cine e?

— Fiica mea, răspunse Jake.

— Trăieşte, zise Simbal, pipăindu-i pulsul.

Jake o lăsă cu grijă pe Bliss jos din poală. Era foarte obosit. Cu un efort, se aplecă asupra fiicei sale. Figura ei, pe care o păstrase atâta în memorie, părea schimbată într-un fel pe care nu-l putea preciza. Familiară şi în acelaşi timp nefamiliară.

— Lan, zise el. Lan.

Pleoapele ei fluturară. Ochii ei erau plini de el.

— *Bah-ba,* şopti ea, neîncrezătoare. Şi începu să plângă.

— Timpul a trecut aşa de încet. Oh, cât mi-ai lipsit.

VARA, ÎN PREZENT.

HONG KONG.

Jake voia să meargă singur, dar Lan insistase să-l întovărăşească. Soarele strălucea cu putere. Mirosul de peşte uscat la aer plutea pretutindeni. Valurile Mării Chinei de Sud păreau de bronz când se oglindea în ele lumina soarelui. Prin cotloane se târau umbre lungi, ultramarine, furând lumina.

Jake încă nu mergea bine. Glonţul îi pătrunsese în dreapta, chiar deasupra şoldului. Probabil că rupsese o aşchie de os sau străpunsese un nerv, era imposibil de spus. În orice caz, durerea nu-l părăsise. Nu-i dădea atenţie. Era o dovadă că ceea ce se petrecuse pe Shan se întâmplase cu adevărat.

Când se trezise, Lan nu-şi putuse reaminti că îl văzuse cu câteva clipe mai înainte şi nici că trăsese asupra lui. De fapt, era o persoană complet diferită. Ura şi mânia fuseseră complet îndepărtate. Era din nou o fetiţă. Sau, poate că el redevenise tatăl ei.

Luptătorii Shan ai lui Simbal despărţiseră capul generalului Kuo de trup şi-l purtaseră în faţa lor în vreme ce înaintau în tabără. Fără general, armata nu putea exista. Cei care nu erau morţi sau răniţi fuseseră dezarmaţi, bătuţi şi daţi de-a rostogolul pe pantele stâncoase.

Bătrânul cu un umăr mai sus decât celălalt fusese zvârlit după ei ca o păpuşă de cârpă. Oamenilor de pe Shan nu le plăceau chinezii.

Jake şi Simbal îl găsiseră la cincizeci de metri în josul pantei stâncoase, cu capul despărţit de trup, cu gâtul rupt de o ieşitură de granit. Era o moarte umilitoare pentru un om care avusese o putere uriaşă.

Jake, chircit lângă trupul fragil, nu putea fi decât uimit de

furiile minţii care târau făpturile umane în lupte cât o viaţa. Tatăl său fusese un astfel de om. La fel fusese şi duşmanul lui, Huaishan Han. Era o ironie a sorţii şi un lucru teribil de trist. Huaishan Han fusese întunericul ce însoţise lumina lui Zilin. Dar reprezentau amândoi feţele aceleiaşi monede, iar gândul acesta te trezea într-adevăr din visare. Jake se întreba dacă *Zhuan* nu ar trebui să se retragă în acest moment. Nu dorea să lase în urmă o viaţă plină de atâta interminabilă nefericire, cum fusese viaţa tatălui său şi a lui Huaishan Han.

Îşi reamintea întâlnirea cu Kao Ochi-Alb din casa lui McKenna şi se întreba cum de putuse face atâta rău unei fiinţe omeneşti.

Cauza era dreaptă. Dar era oare? Răspunsul nu-i era clar şi acesta era semn rău. Îl înspăimânta să justifice mijloacele prin scop. Acesta era rezultatul faptului că fusese pe munte în frig şi în întuneric? Huaishan Han fusese astfel. Simţise oare şi tatăl lui tot astfel? Jake credea că ştie răspunsul. Atunci poate că sosise vremea pentru el să iasă din joc. Să lase pe umerii altcuiva povara de a fi *tai pan* al tuturor *tai pan*-ilor.

Simţi mâna lui Lan, caldă, în mâna lui, simţi povara urnei pe care o strângeau la piept. Respiră adânc, cuprins dintr-odată de tristeţe.

Simbal şi Roger Donovan veniseră cu Jake la Hong Kong, dar nu pentru multă vreme. Mai era o bătălie de câştigat: lupta pentru putere din cadrul Quarry.

Rămaşi singuri, Jake şi Simbal îşi strânseseră mâinile.

— Încă nu s-a terminat, nu-i aşa, Jake?

— Nu, răspunsese Jake. Lumea nu va fi sigură din partea Kam Sang-ului până nu vom reuşi să demolăm ce au construit ei, să dispersăm echipa ştiinţifică care a lucrat la proiect.

— Shan, zise Simbal. De astă dată Shan a pierdut.

— Terenul uciderii, zise Jake. Locul unde a început totul. *Pe munte e frig şi întuneric,* îl prevenise Zilin. *Acolo ne aflăm acum*. Pe Shan.

— Voi avea nevoie de ajutorul tău, zise Simbal.

— Între noi e mai mult decât prietenie, răspunse Jake. E

încredere.

După ce Simbal şi Donovan plecaseră, Jake, în spital, aflase că Bluestone, prin combinaţia lui, reuşise să obţină mai mult de cincizeci la sută din acţiunile InterAsia. Dar ca s-o facă, *tai pan*-ii învestitori îşi amanetaseră complet celelalte afaceri.

Cu capul azvârlit pe spate, râsese pentru prima oară în ultimele săptămâni, atât de tare că-l apucaseră junghiurile.

— Lasă-i cu acţiunile lor, îi spusese el lui Andrew Sawyer aproape isteric. Acum sunt terminaţi.

— Noi suntem cei terminaţi, plânsese Sawyer.

— Dimpotrivă, răspunsese Jake, ştergându-şi ochii. Aproape nu-i venea să creadă. Strategia lui reuşise. Tatăl lui îi spusese: *Da, fiule, joacă tot. Dar, Tată, dacă pierd... Nu are nici o importanţă, zisese Zilin, dacă pierzi mărunţiş.*

Bluestone şi compania plătiseră mai mult de un miliard de dolari pentru o companie absolut nefolositoare pentru ei.

Sawyer era alb la faţă.

— Ţi-ai. Pierdut minţile, *Zhuan*? Toată averea *yuhn-hyun*-ului e băgată în InterAsia.

— Aşa crezi? zise Jake. În după amiaza asta du-te la avocaţii noştri. Cere-le dosarul Redstone. Jake studia figura uimită a celuilalt. Era străbătută de toată gama emoţiilor. Vei găsi în dosar toate hârtiile necesare. Îţi aminteşti de întrunirea la care tata a insistat ca toate acţiunile cerc-ului să fie trecute pe numele meu?

Sawyer încuviinţă din cap.

— Nimănui nu i-a prea convenit, inclusiv unchiului tău.

— Ştiu, zise Jake. Dar acum a venit vremea să înţelegi de ce trebuia procedat aşa. Acţiunile noastre nu mai sunt în InterAsia. La câteva luni după oferta publică au fost transferate de la companiile care le deţineau. Nici chiar acţiunile Kam Sang nu mai sunt la Pak Han Min. De fapt, InterAsia Trading nu mai era decât o cochilie. Profiturile „*cercului*" curgeau *prin* ea, dar nu se opreau aici. Cred că nu-ţi pasă dacă Bluestone şi-a însuşit un profit de unu la sută. Reprezintă şi ăsta un dividend al naibii de bun, dar cred că e un preţ mic pentru prăbuşirea lui Five Star Pacific.

— Şi a lui Pacific Overland Trading, strigă Sawyer. De ani

de zile Sir Byron Nolin-Kelly îmi stă ca un spin în ochi. Acum îi avem la picioare pe toţi, *Zhuan! Zhuan,* eşti un geniu!

Eşti un geniu! Cuvintele răsunau în mintea lui Jake acum, când îşi împletea degetele cu ale lui Lan. Sunau batjocoritor. Un geniu! Nu era aşa ceva. Acum nu mai era decât un înviat din morţi. Fiica i se reîntorsese, dar Bliss nu mai era.

Strânse urna mai tare la piept. Era împodobită cu o caligrafie bleu.

„Dacă anotimpurile nu s-ar schimba
Lumea ar înceta să respire
Universul ar dispărea
Iar Buddha şi-ar închide ochii.”

În urnă era cenuşa lui Bliss. Bliss, care murise pentru ca fiica lui să trăiască. Îi era recunoscător pentru puterea ei de dăruire, dar, oh, îi simţea lipsa cu o acuitate aproape insuportabilă.

Ajunseră în locul unde el, împreună cu Tsun şi cu T.Y. Chung azvârliseră în apă cenuşa lui Zilin. Tsun şi familia lui erau deja acolo. Rugăciuni fuseseră rostite în cele patru zări.

Briza mării făcea părul lui Lan să fluture. De când era aici îl lăsase să crească lung. Lucea ca aurul negru, mângâindu-i faţa cu şuviţe neliniştite.

Când Jake se întâlnise cu Tsun Trei înjurături nu fuseseră multe de spus. Jake nu avea nici o explicaţie pentru ceea ce se întâmplase. Nu ştia nici de ce Lan încercase să-l ucidă, nici cum fusese împuşcată Bliss. Nu găsise pistolul în mâna lui Lan şi în preajmă nu mai fusese nimeni care să apese pe trăgaci. Iar un pistol nu se descarcă singur.

Niciunul din aceste lucruri nu alinau suferinţă unchiului său. Dar cel puţin erau uniţi în suferinţă.

— Ea a dorit să meargă, spusese Tsun. Nu voia altceva decât să fie cu tine. Nu-i puteam interzice să se ducă. Înălţase din umeri. A făcut cum a dorit. Aşa cum a făcut întotdeauna. Aşa era ea. Se întorsese şi îşi şterse lacrimile de pe obraji. Ştiu că te învinuieşti, mai tinere nepot. În privinţa asta eşti în întregime occidental. Ăsta a fost *joss*-ul ei. Nu e nimeni de învinovăţit. Sunt mândru de

ce a făcut.

— Tată, zise Lan, e timpul.

Jake înclină din cap. Ţinea urna în faţa lui. Din spate le bătea un vânt puternic. O joncă cu pânzele portocalii venea contra vântului, căutând adăpost împotriva taifunului. În depărtare se vedeau tancurile petroliere plutind spre-Japonia. Pe plajă se jucau copii, construiau castele din nisip şi din visuri. Cu un oftat interior, Jake întoarse urna şi răspândi cenuşa în sânul oceanului.

Lan întinse mâna şi atinse partea strălucitoare a urnei în mintea ei era ca un bâzâit, un amestec plăcut de sunete, pe care îl simţea în tot trupul, până la tălpile picioarelor. Se simţea încălzită de el, calmată. Era aproape ca şi cum vocea lui Buddha i-ar fi vorbit ei direct, în jurul ei auzea chemarea lumii.

Deschise ochii.

— Tată, zise ea. Shi Zilin, Bliss. Îi simt. Sunt în jurul nostru.

Jake îi cuprinse umerii cu braţul.

— Ştiu că sunt, Lan.

Dar probabil el nu va şti niciodată ceea ce voise ea să spună cu adevărat.

Sfârşit.

GLOSAR.

Proveniența fiecărui cuvânt sau expresie este indicată de o literă în paranteză: (J) pentru japoneză, (C) pentru chineză și (R) pentru rusă.

A mi tuo fo – „de m-ar proteja preaîndurătorul Buddha”. (C).

Ama-gasa – umbrelă. (J).

Amah – servitoare sau guvernantă. De obicei din clasele de jos ale societății chineze. (C).

Aparatik – „nomenclaturist” (R) (n. trad.).

Asagao – „fața dimineții”, zorea japoneză, înflorind mai devreme decât replica sa occidentală. (J).

Atemi – oricare dintre loviturile percutante folosite în jiu-jitsu. (J).

Ba-mahk – „a simți pulsul”. Stare de pregătire mentală în care aspecte ascunse ale mediului devin vizibile. Vezi *qi*. (C).

Bah-ba – în cantoneză = tăticule. (C).

Beiju – „vârsta orezului”. Cea de-a optzeci și opta aniversare. (J).

Boxeri – numele popular al lui Yl He Tuan, presupusă a fi cea mai veche dintre societățile chineze din care descind triadele moderne din Hong Kong. Boxerii au fost cu siguranță cei mai violenți reacționari. În 1900, pe timpul Răscoalei Boxerilor Yl He Tuan au sfidat ordinele împărătesei lor Cixi și au atacat cartierul legaților din Beijing, ținând străinii prizonieri înăuntru timp de cincizeci de zile. În cele din urmă, aceștia au fost salvați de o forță combinată din soldați occidentali și japonezi. Bushido – Regulamentul samuraiului; cad de onoare riguros. (J).

Cham hai – „o scufundare”. O stare de meditaţie în care omul devine una cu mediul. (C).

Chano-yu – arta ceremoniei ceaiului. (J).

Dantai – grup de indivizi atât de strâns legaţi între ei încât ajung să dezvolte o conştiinţă comună. (C).

Dew neh loh mon – înjurătură cantoneză de mamă. (C).

Dieh loong – dragoni ai pământului pe care chinezii îi consideră a fi protectori puternici. (C).

Dim sum – „a atinge inima”; găluşte chinezeşti, fierte sau prăjite, de obicei servite la micul dejun sau la ceai. (C).

Dojo – locul unde se desfăşoară exerciţii de arte marţiale. (J).

Domo arigato – mulţumesc foarte mult. (J).

Engawa – verandă. În cultura japoneză, locul de întâlnire dintre proprietarul casei şi cei din lumea exterioară. (J).

Faan gwai loh – expresie mandarină care înseamnă „diavol străin”. (C).

Fan tan – joc chinezesc de noroc utilizând nasturi. (C).

Feng shui – arta de a ghici în semne date de elementele naturii, apă, foc, pământ. Niciun chinez nu începe o afacere importantă sau relaţie personală – mutat, căsătorie, etc. — Înainte de a consulta un *feng ahui* (ghicitor). (C).

Fu – în trecutul chinezesc un bastonaş sau sigiliu imperial – de obicei din jad sau fildeş – pe care împăratul îl dăruia celor mai de încredere slujbaşi. În absenţa sa, prezentarea unui fu era echivalentă cu folosirea puterii imperiale. (C).

Fujiyama – munte vulcanic în Japonia. (J).

Furin – clopoţei japonezi de vânt, folosiţi mai ales vara, deoarece muzica lor se spune că înalţă şi răcoreşte spiritul în faţa căldurii şi umidităţii intense. (J).

Furo – baie fierbinte. (J).

Fusuma – uşă glisantă şi pictată, de obicei opacă. (J).

Futon – pânză groasă de bumbac folosită de japonezi pentru a dormi pe ea. (J).

Gaijin – străin. (J).

Gheişa – femeie educată pentru a da plăcere bărbaţilor. (J).

Geta – saboţi de lemn. (J).

Giri – concept complex de datorie morală şi obligaţiuni.

(J).

Go – nume japonez al unui joc de strategie, folosind pietre (piese) albe şi negre pe o tablă. Vezi *wei qi*. (J).

Godown – depozit. (C).

Gwai loh – cantonează „diavol străin”. (C).

Haiku – poem tradiţional japonez de şaptesprezece silabe redând un maximum de emoţii într-un spaţiu minim. Adesea – o reflecţie profundă asupra unui aspect al culturii. (J).

Hakama – fustă despicată folosită în mai multe arte marţiale, incluzând trasul cu arcul. Vezi *kyujutsu*. (J).

Hara – a fi stăpân pe sine, a poseda forţă spirituală, putere interioară, în consecinţă a impune respect. Concept, extrem de apreciat de japonezi. *Hara* sălăşluieşte în partea de jos a abdomenului. (J).

Huo yan – „ochi mişcător”. În jocul de *wei qi* se formează pentru a împiedica înconjurarea unei piese de către adversar. *Huo yan* este o strategie defensivă în care jucătorul formează doi „ochi” unul lângă altul (C).

H'yeungyau – „unsoare parfumată”. Mită, ciubuc, bacşiş (C).

Irezumi – străvechea artă japoneză a tatuajului. (J).

Iteki – barbar, termen peiorativ. (J).

Janomegasa – umbrelă din hârtie de orez cerată – (J).

Jian – în mandarină acest cuvânt are mai multe înţelesuri, printre care „general de armată”, „mare campion de wei qi”, „creator”. (C).

Jo-wazw – în aikido, această tehnică de apărare se practică ţinând un băţ. (J).

Jodan-uke – în aikido, o mişcare de atac cu mâinile ţinute în sus. (J).

Joss – concept chinezesc despre noroc sau destin. (C).

Kami – spirit, bun sau rău. Shintoştii consideră că el poate afecta vieţile oamenilor. (J).

Kamon – blazon al unei familii. (J).

Kanji – caractere chinezeşti folosite în scrierea japoneză. (J).

Karma – conceptul budist despre destin. Vezi *joss*. (J).

Katana – sabie tradiţională, lungă, a samuraiului. (J).

Keibatsu – legătură tradiţională între rude de sânge sau

cei care se căsătoresc în familia respectivă. (J).

Kenjutsu – artă marţială a mânuirii spadei. (J).

Kiai – strigăt folosit pentru a ului şi înspăimânta duşmanul. (C).

Kimono – îmbrăcăminte japoneză tradiţională, de obicei din mătase sau bumbac. (J)

Koinobori – ziua băieţilor, o sărbătoare. (J).

Kumi-uchi – un gen de *sumo*, bazat pe aruncări ofensive, în principal cu picioarele şi şoldurile. Una dintre cele mai vechi metode de luptă om la om. (J).

Kyujutsu – arta marţială a trasului cu arcul. (J).

Lou-sin – în mandarină, „Şobolan”. (C).

Lu – una dintre cele trei sute şaizeci şi unu de intersecţii pe o tablă de wei *qi*. (C)

Manrikigusari – armă formată dintr-o bucată de lanţ, cu o greutate la un capăt. (J)

Marumono – piele tăbăcită aşezată peste o bucată groasă de bumbac şi învelind o bucată de lemn. Una din ţintele tradiţionale folosite în *kyujutsu*. (J).

Meinichi – deşi este compusă din două ideograme însemnând „ziua vieţii”, expresia este cunoscută în Japonia ca „ziua morţii”. La comemorarea morţii unui strămoş, familia se adună la mormânt şi, prin gând şi faptă, „îl aduc pe strămoş înapoi la viaţă” cu ajutorul amintirilor. (J).

Nawanoren – cârciumă de cartier. (J).

Nunchaku – armă constând într-o bucată scurtă de lanţ cu bare de metal ataşate la fiecare capăt. (J).

O-nigiri – chiftele de orez. (J).

Oyabun – şef al unui clan Yakuza. (J).

Qi – în *wei qi*, piesa sau *iatra* fiecărui jucător are patru qi sau „libertăţi”. Atunci când ajunge încercuită, este lipsită de toate „libertăţile” şi scoasă de pe tabla de joc. Mai înseamnă şi voinţă îmbinată cu energie. Esenţa puterii. (C).

Qun – în mandarină, „grup”. (C).

Ren – în mandarină „recoltă”. Aici este folosit în sensul de „plan general”. (C).

Sake – băutură tradiţională de orez, un fel de vin. (J).

Samurai – membru al celei mai înalte caste din Japonia. (J).

Sarakin – cămătar, în special unul care se ocupă de salariaţi, contra unor dobânzi importante. (J).

Sensei – maestru; de obicei, deşi nu întotdeauna, limitat la arte marţiale. (J).

Sento – baie publică. (J).

Shioyaki – peşte prăjit presărat cu sare. (J).

Shoji – uşă glisantă, făcută cu panouri de hârtie transparentă de orez întinse pe un cadru de lemn. (J).

Slujzhba – „serviciu”. Folosit de membrii organizaţiei ca un alt nume pentru KGB. (R)

Sumi – cerneală colorată făcută din cărbune pisat. Vezi *irezumi*. (J).

Sumi otoshi – în *aikido*, o tehnică de protecţie cunoscută ca „aruncare din colţ”. (J)

Sumo – luptă japoneză, sau un practicant al acestui sport. (J).

Sushi – peşte crud învelit în orez, condimentat cu hrean iute. (J).

Ta Chiu – Festivalul pentru obţinerea bunăvoinţei spiritelor.

Tabi – ciorapi japonezi, de obicei făcuţi din bumbac subţire, uneori din mătase, având un separeu pentru degetul mare şi altul pentru celelalte. (J).

Tai He Dian – în mandarină, „Sala armoniei supreme”. (C).

Tai pan – şeful oricărei case comerciale importante din Hong Kong. (C).

Tai-tai – nevasta unui *tai pan*. (C).

Tansu – lăzi de lemn folosite la început de comercianţi în perioadele Edo (1603-1867) şi (1868-1912). (J).

Tatami – o rogojină de pus pe jos în camerele japoneze. (J).

Tetsu no kokoro – un spirit de fier. (J).

Tian yuan – porţiune din mijlocul tablei de *wei qi*, cunoscută şi ca „burtă”. O zonă strategică extrem de bună pentru a fi ocupată. (C).

Ting – pavilion de vară într-un yuan (grădină). (C).

Tokonama – alcov cu o platformă înălţată într-o cameră japoneză tradiţională. În timpul dinastiilor Kamakura (1185-

1392) şi Muromachi (1392-1568) operele de artă – în special pergamentele importante din China – erau foarte la modă în casele japoneze. La început erau mobile, incluzând o măsuţă scundă şi o vază, ca apoi să devină fixe. Aşa a luat naştere tokonama. (J).

Tong zhi – termen mandarin onorific însemnând „tovarăşe", folosit după numele de familie. (C).

Tsuyu – lit. „ploile brumării". Ploi intense în primăvară sau vara timpurie. (J).

Umeboshi – prune murate fermentate. (J).

Usagigoya – „coteţul iepurelui". Mic apartament în Tokio în prezent. (J).

Wakizashi – cea mai scurtă din săbiile samurailor. Vezi *katana. (J).*

Walla-walla – ambarcaţiune mică, cu motor, cutreierând porturile din jurul Hong Kongului, transportând oamenii dintr-un loc în altul. (C).

Wei qi – „a încercui". Joc chinezesc de strategie militară, identic cu *go*. Scopul jocului este înconjurarea pieselor adversarului. Se joacă pe o tablă cu nouăsprezece linii verticale şi orizontale. Piesele (sau pietrele) se aşează pe oricare dintre cele trei sute şaizeci şi una de intersecţii. Jocul are o puternică latură filosofică. Ca şi în artele marţiale, strategia wei qi a unui jucător este o prelungire a concepţiei sale despre viaţă. (C).

Xing – „stele". Nouă *lu* strategie pe tabla *wei qi*. (C).

Yaba – poligon de tras cu arcul. (J).

Yakuza – membri ai lumii japoneze interlope, acţionând conform unui cod foarte strict. Într-un fel, asemănător cu Mafia. Vezi şi *giri*. (J).

Yan – în *wei qi* – „ochi". Când un jucător înconjoară o intersecţie cu pietrele sale aceasta îl împiedică pe adversar să mai captureze piese importante. (C).

Yin-yang – concept de dualitate a naturii. Toate lucrurile şi fiinţele au nevoie de două părţi pentru a fi întregi. Lumina şi întunericul se combină pentru a ajunge la o armonie perfectă. (C).

Yuan – o grădină pentru completare, construită în armonie cu principiile budismului. (C).

Yuan lin – vilă chinezească înconjurată de o grădină ornamentală. Vezi *yuan*. (C).

Yuhn-hyun – în cantoneză „inel” sau „cerc”. Aici în sensul de cerc secret de oameni din Hong Kong, implicaţi în planul general al lui Zilin. (C).

Cuprins

VARA 1950.....134
PRIMĂVARA – VARA, ÎN PREZENT.....163
VARA, ÎN PREZENT.....286
GLOSAR.....291
Cuprins.....297